

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

27- 532.

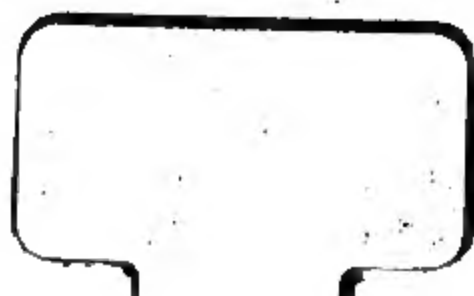

600004910K

27- 532.

1827.
27.
H O M E R I
H Y M N U S

I N
C E R E R E M,

N U N C P R I M U M E D I T U S

DAVIDE RUHNKENIO.

A C C E D U N T
D U A E E P I S T O L A E C R I T I C A E,

E X E D I T I O N E A L T E R A, M U L T I S P A R T I B U S
L O C U P L E T I O R E S.

L I P S I A E
V S C. H. F. H A R T M A N N I

X X V I I.

12

Editio Lipsiensis expressa est ex editione Lei-
 densi secunda a. 1782, cuius paginarum nume-
 ri marginibus appositī sūnt, quod magno lecto-
 rum incommodo facere omisit qui editionem
 Leidensem tertiam a. 1808. curavit, minus quam
 secunda emendate excusam.

A I 8

222

P R A E F A T I O.

Nihil minus cogitavi, quam fore unquam, ut Homeri Hymnus in Cererem, quem quidem altero a. C. N. seculo superfuisse sciebam, sed in rebus dudum deperditis numerabam, ut is igitur in Bibliotheca quadam reperiretur, aut, si forte repertus esset, mea qualicunque cura in lucem prodiret. Nec minus mirabile mihi videbatur, Hymnum mitti ex Moscovia; ubi tale antiquitatis monumentum latere, si quis forte narrasset; omnes eum jocari potius, quam serio loqui, putassent. Verum cum res ipsa nobis fidem fecerit, omnemque admirationem sustulerit, reliquum est, ut, quomodo ille Hymnus inventus sit, et cujus beneficio nostras in manus pervenerit, breviter explicemus. Ante aliquot annos e Germania Moscam vocatus est vir utriusque linguae peritissimus, in quo Ernestinae disciplinae alumnum facile agnoscas, Christianus Fridericus Matthaei, ut oriens in illius urbis Academia bonarum literarum studium aleret et confirmaret. Qui cum eo delatus audivisset, luculentam copiam Graecorum Codicum, quos nemo legeret, nedum intelligeret, in Bibliotheca S. Synodi servari, inopinata re percussus, statim hunc thesaurum excutere coepit. Cumque plures libros eximios, quorum notitia ab ipso suo tempore tradetur, reperisset, incidit etiam in Codicem Homeri, scriptum illum quidem sub finem seculi xiv. sed, ut res ipsa docet, ex veterrimo praestantissimoque ductum, qui praeter fragmentum Iliadis, editos Hymnos xvi. vulgari fere ordine complectebatur. Sed ecce! Hymno xvi. qui editorum ultimus est in Codice, primum subjecti erant duodecim versus ex Hymno deperdito in Bacchum: tum sequebatur bene longus, et, si posteriorem partem excipias, satis integer Hymnus in Cererem. Triumphans Cla-

rissimus Matthaei tali ac tanto invento, nec moram, quam Editio multis de caussis Moscae habitura esset, ferens, per me monumentum, quod tot secula latuerat, in lucem proferri voluit, quem sciret Homericos Hymnos diligentius tractasse, in iisque castigandis Criticae tirocinium posuisse. Neque his finibus se continuit singularis ejus et inusitata erga me humanitas, sed ultra progressa, beneficium cumulavit excerpendis ex eodem Codice Variantibus editorum Hymnorum: quibus quot quam foeda sint inveterataque ulcera sanata, alio loco planissime intelligetur. Susceptis igitur Editoris partibus, quas ipse vir doctissimus aut aequè bene, aut melius agere potuisset, Hymnum cum aliis Homeri carminibus studiose comparavi, nam alias ob caussas, tum inprimis, ut mihi, suusne sit Poëta, an aliunde pendeat, constaret. In locis vitiosis, cum non alius Codex, qui opem ferret, superesset, ad ingenium, Codicis vicarium, confugi. Obscuriora, quam brevissime potui, explicavi, ne Hymni Editio, quae in tanta studiosorum expectatione esset, longius traheretur. Versionem autem Latinam, nescio, an nonnullis invitis, consulto praetermisi, melius existimans, Graecos Poëtas ignorare, quam ex versione cognoscere. Neque, si verum fateri volumus, aliunde, nisi ex versionibus, apud plerosque nata est ista cum Homeri, tum ipsarum Graecarum literarum contemptio. Atque hic praefationis finem facere possem, nisi paucis disceptare visum esset, sitne ille Hymnus a Poëtarum principe, ut titulus profitetur, an sub ejus nomine ab alio scriptus? Homerum Hymni auctorem edit testis idoneus, Pausanias, nec semel, et quasi praeter-eundo, sed quatuor locis, et constanter, Attic. 38. bis, Messen. 30. Corinth. 14. Ne tertio quidem loco, Messen. 30. ubi *Τύχης* nomen, quo nusquam Homerus usus est, rem suspectam facere potuisset, quicquam dubitationis ostendit. Igitur, si Pausaniae standum est judicio, rem confectam habemus. Ego tamen ingenuè fateor, non unam mihi injectam esse dubitatio-

nem. Primum Scholiastes Nicandri ad Alexiph. 130. ita loquitur, ut hunc Hymnum pro suppositio habuisse videatur: *ὅτι δὲ διὰ γλήχωνος ἔπιεν ἡ Δημήτηρ τὸν κυκεῶνα, καὶ διὰ τὴν χλεύην Ἰάμβης ἐγέλασεν ἡ θεὰ, ἐν τοῖς εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένοις Ὕμνοις λέγεται.* Sed multo certius argumentum, quo Hymni, ut ita dicam, germanitas dubia reddatur, ex ipso duci carmine potest; in quo, etsi pulcherrimo, tamen nervos, sanguinem, spiritum, quibus Homeri praestantia maxime censetur, saepe desideramus. Quam jacent, ut alia taceam, illae nihil proficientes Iridis, Hecatae, et Rheae legationes! Nec aliter de Homericis Hymnis in univsum judicavit Grammaticus vetus apud Allatium de Patr. Homeri cap. 15. *Οὐδὲν δὲ αὐτοῦ θετέον ἔξω τῆς Ὀδυσσεΐας καὶ τῆς Ἰλιάδος. ἀλλὰ δὲ καὶ τοὺς Ὕμνους, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐς αὐτὸν φερομένων ποιημάτων ἡγητέον ἀλλότρια, καὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς δυνάμεως ἔνεκα.* Forma dicendi, fateor, tota est HomERICA. Quanquam sic quoque Homeri studiosus pauca quaedam, quae vix pro Homericis agnoscat, reperiet, v. c. vs. 9. *Πολυδέκτης*, et alibi *Πολυδέγμων* pro *Plutone*, vs. 12. *κάρᾱ* pro *κάρᾱτα*, vs. 208. *ἄλφι* pro *ἄλφιτα*, vs. 210. *ἐρυσμός*, vs. 209. *ἀντίτομον*, vs. 221. *προθάλης*, vs. 264. *ἐλενην* pro *ἐλεεινήν*, etc. His fere rationibus moveor, ut hunc partum Homero subditum credam, nec tamen ab auctore ipso, cujus aetas talem fraudem ignorabat, sed a notis illis falsariis, qui, ut regibus Alexandriae et Pergami libros carius venderent, operum titulos mutabant, nobilius nomen, velut Homeri, minus claro substituentes. Jam ad Pausaniam quod attinet, nolim dicere cum Fulvio Ursino ad Virgil. Ecl. IV. 59. eum parum intelligentem esse talium rerum existimatorem. Nam Criticum egregium se ostendit in iudicio de Orphei et Musaei carminibus, Attic. 14. de Homeri Thebaide, Boeot. 9. de Hesiodi Theogonia, ibid. 27. Veruntamen, cum etiam Phocic. 37. Hymnum in Apollinem, et Boeot. 50. omnes adeo Hymnos, qui sub Homeri nomine ferun-

tur, pro veris ac germanis habuerit: quod ne Léoni quidem Allatio l.c. et Steph. Berglero Praef. ad Odyss. p. 16. quibus nemo de his Hymnis magnificentius sensit, probatur: cum igitur Pausanias tam facilis fuerit in iis Homero tribuendis, suspicor, illorum splendorem ita ejus oculos praestrinxisse, ut ad manifesta indicia, quibus alius Homero scriptor proderetur, conniveret. Nec tamen cuiquam auctor sim, ut ingenio otioque abutatur ad Hymni antiquitatem convellendam. Nam, ne dicam, Pausaniae judicium certe in hanc partem valere, ut, quod carmen ab ipso pro Homérico habitum sit, ab omnibus longe antiquissimum sit habendum; talis in singulis versibus viget *χρὸς ἀρχαιοπινής*, sive *robigo vetustatis*, ut a Poëta, qui vel statim post Homerum, vel Hesiodi aetate vixerit, scriptum videatur. Hoc a peritis sentiri potest, imperitis, quid sit, explicari non potest. Quid? an Apollonii Rhodii, et alterius Poëtae, qui carmen inter Theocritea xxv. scripsit, auctoritas parvi est facienda? Qui, cum Hymni locos exquisitiores ad imitationem vocarint, quantam jam tum vetustatis opinionem habuerit, manifesto declarant. Gratulemur igitur aetati nostrae, cui prorsus insperanti monimentum obtigit, quod non minorem ab ultima antiquitate, quam a prisca simpliciue venustate commendationem habet, idque non solum ad pulcri sensum alendum, sed etiam ad alios sive Graecos sive Latinos Poëtas rectius intelligendos conferamus. In quo genere quantum inde utilitatis capi possit, tribus exemplis, quae se ultro non quaerenti obtulerunt, declarabo.

Catullus de Nupt. Pel. et Thet. 281.

*quos propter fluminis undas
Aura parit flores tepidi fecunda Favoni,
Hos indistinctis plexos tutit ipse corollis,
Queis permulsa domus jucundo risit odore.*

Hic Vulpius longius petitum dicit, *domus jucundo ri-*

sit odore. Sed ecce fontem, unde venustum illud loquendi genus fluxerit, in Hymno nostro vs. 13. *Κηώδει δ' ὁδμῇ πᾶς οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεῖν, Γαῖά τε πᾶσ' ἐγέλασσε.*

Idem Catullus eodem carmine vs. 128.

*Tum tremuli salis adversas procurrere in undas,
Mollia nudatae tollentem tegmina surae.*

ubi Interpretes *tegmina surae* perperam sumunt pro cothurnis, vel fasciis. Intelligenda est tunica, nuda crura tegens, quam Ariadna, ne aqua madefieret, tollebat. Hanc explicationem plane confirmat Hymnus vs. 176. *Ὡς εἰ ἐπιαχόμεναι ἐρκῶν πτύχας ἱμεροέντων, Ἥξαν κοίλην κατ' ἀμαξιτόν.* Quem imitatus est Apollonius Rhod. III. 874. *Τρώων εὐρείαν κατ' ἀμαξιτόν, ἂν δὲ χιτῶνας λεπταλέους λευκῆς ἐπιγουνίδος ἄχρῃς ἄειρον.* Adde simillimum locum Moschi II. 123. *Εἶρον πορφυρέας κάλπον πτύχας, ὄφρα μὴ ὦν Δεύη ἐφελκομένην πολιῆς ἄλος ἄσπετον ὕδωρ.*

Virgilius Aen. IV. 52.

Solane perpetua moerens carpere juventa?

Nec dulces natos, Veneris nec praemia noris?

Hic interpretes dubitant, ipsi nati intelligendi sint, tanquam matrimonii munera, an concubitus. Dubitationem omnem tollit Hymnus, *concubitum* δῶρα *Ἀφροδίτης* vocans, vs. 101. *Τρηῖ παλαιγενεῖ ἐναλίγκιος, ἥ τε τόκοιο. Εἰργηται, δῶρων τε φιλοστεφάνου Ἀφροδίτης.* Quamquam sic etiam, praeter nostrum Poëtam, locuti sunt Hesiodus Asp. 47. et Pindarus Nem. VIII. 12.

Sed ego, Hymnum edidisse contentus, talem Poëtarum comparisonem aliorum industriae reliquo. Vale.

Haec ante menses non ita multos praefati sumus. Brevi post, paucis Hymni exemplis in vulgus emissis, deprehensum est, huic editioni multum ad integritatem, casu quodam, deesse. Res ita se habet. Cum

Clarissimo Matthaei, Hymnum describenti, nihil longius videretur, quam ut mihi necopinanti laetitiam objiceret, aliosque per me inexpectato munere bearet, accidit hac festinatione, ut post vs. 198. viginti versus, post vs. 413. unus oculatissimi hominis aciem fallerent. Qui error, quamvis humanus, viro optimo tantum molestiae attulit, ut sibimet ipse totus displiceret, nec, nisi consolatione mea mitigatus, secum in gratiam rediret. Jam nihil aliud restabat, nisi ut, ista editione penitus abolita, novam omnibusque numeris expletam adornarem. Quod consilium Cl. Matthaei humanitas enixe adjuvit non solum versibus, qui deessent, supplendis, sed singulis etiam literarum apicibus, quos vetus Codex haberet, iterum anxia diligentia rimandis. Velim igitur, ista editio pro mutila, sicut est, et paene non edita; at quae nunc profertur, pro vera, integra, sincera, atque adeo prima habeatur. Huic etiam versionem Latinam subjunximus. Nam cum permulti essent, qui dicerent, sese, etiamsi carminis Graeci venustatem sentire non possent, velle tamen ejus argumentum, tractationem, inprimisque ea, quae ad historiam sive veram sive fabulosam pertinerent, ex versione cognoscere, rogavi virum Graece Latineque doctissimum, Jo. Henr. Vossium, ut eorum desiderio satisfaceret, meque aliis occupationibus impeditum hoc labore levaret. Cujus nomen quoniam nunc primum in Batavis auditur, addere liceat, eum adhuc regere Scholam ignobilis oppidi, Otterndorpii, sed dignissimum esse, cujus doctrina majore in theatro spectetur. Speramus igitur, futurum, ut Germani, qui vel in summa eruditorum hominum copia tale ingenium fovere deberent, certe illud in tanta, quae nunc est, hujus generis penuria complectantur. Iterum vale.

Ο ΜΗΡΟΥ

ΤΜΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΗΜΗΤΡΑΝ

Ἡ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὄφρύσι νεῦσε Κρονίων.
 Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος 5
 Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον.
 Ὡς εἰπὼν, ἐκέλευσε καρήατι μητίετα Ζεὺς.
 Ἰλαθι, εἰραφιῶτα, γυναιμανές. Οἱ δέ σ' αἰδοῖ
 Ἀιδομεν ἀρχόμενοι, λήγοντές τ'. οὐδέ πη ἐστὶ
 Σεῖ' ἐπιληθόμενον ἱερῆς μεμνησθαι αἰοιδῆς. 10
 Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, Διώνυσ' εἰραφιῶτα,
 Σὺν μητρὶ Σεμέλῃ, ἣν περ καλέουσι Θυώνην.

4. Ἡ, καὶ κυανέησιν] Hi tres nobilissimi versūs etiam reperiuntur Il. A. 528. quorum unum sic imitatus est Apollon. Rhod. II. 679. χρύσειοι δὲ παρέϊάων ἑκάτερθε Πλοχμοὶ βοτρυνόεντες ἐπερρώοντο κίοντι.

7. Ἐκέλευσε καρήατι] Lege: ἐπένευσε καρήατι. ut H. in Cer. 196.

8. Ἰλαθι] MS. Ἰλαθ'.

9. Ἀιδομεν ἀρχόμενοι, λήγοντές τ'] Il. I. 97. Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι. quod laudant Philo Jud. T. I. p. 499. Seneca Pater Contr. 111. p. 284. et praeter alios multos imitatur Virgil. Ecl. VIII. 11. ubi vide F. Ursinum. Hesiodus apud Eustath. ad Il. Σ. p. 1163. Πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναϊς τε, χοροῖς τε. Ἀρχόμενοι δὲ Λίνον, καὶ λήγοντες καλέουσιν. Sic corrige versus, quos depravavit Simsonus Chroica ad A. M. 2499. Ceterum hic locus confirmat scripturam vexatissimi versus apud Hesiodum Theog. 48. Ἀρχόμεναι θ' ὕμνευσαι θεαὶ, λήγουσαι τ' αἰοιδῆς. ubi αἰοιδῆς a veteribus pronuntiabatur ὠιδῆς, ut deinceps etiam scribi coepit. De talibus saepe (3) ad Homerum monuit Clarkius. Vide ad H. in Cerer. vs. 425.

10. Σεῖ' ἐπιληθόμενον] MS. ἐπιλαθόμενοι, quod correxi ex altero Homericō Hymno in Bacchum vs. 58. Χαῖρε, τέκος Σεμέλης εὐώπιδος· οὐδέ πη ἐστὶ Σεῖο γε ληθόμενον, γλυκερὴν κοσμήσαι αἰοιδάν. Obiter emendemus Orpheum apud Scholiast. Apoll. Rhod. III. 1. Οὐδέ τι λήγονται Μουσῶν βροταί· αἱ γὰρ ἔασιν Κοίρανοι, αἷσι μέμηλε χορὸς θαλίαι τ' ἐρατειναί. Lege: Οὐδέ τι λήθονται Μουσῶν βροτοί.

12. Θυώνην] Vide Cl. Valckenarium Diatrib. in Euripid. XV. p. 154.

Ο Μ Η Ρ Ο Υ

Τ Μ Ν Ο Σ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΗΜΗΤΡΑΝ.

Δήμητρον ἡῦκομον, σεμνήν θεάν, ἄρχομ' αἰεῖδεν,
Αὐτήν, ἥδ' ἐθύγατρα ταχυσφυρον, ἣν Αἰδωνεύς
Ἠρπαξεν, δῶκε δὲ βαρύκτυπος εὐρύοπα Ζεὺς,
Νόσφιν Δήμητρος χρυσαόρον ἀγλαοκάρπου
Παίζουσαν κούρησι σὺν Ὀκεανοῦ βαθυκόλποις, 3
Ἀνθεὰ τ' αἰνυμένην, ῥάδα, καὶ κρόκον, ἣ δ' ἰα καλὰ,
Λειμῶνα μαλακὸν, καὶ ἀγαλλίδας, ἣ δ' ὑάκινθον,

1. Δήμητρον] Eodem initio est Hymnus in Cererem, tribus tantum versibus constans, inter Homericos n. x. Δήμητρον ἡῦκομον, σεμνήν θεάν, ἄρχομ' αἰεῖδεν, Αὐτήν, καὶ κούρην περικαλλέα Περσεφόνην.

2. Αὐτήν, ἥδ' ἐθύγατρα] Post αὐτήν interpunxi, ut ad Cererem referatur, non ad Proserpinam, ut in MS. Il. B. 761. Τὴς τ' ἄρ' τῶν ὅχ' ἄριστος ἔην, εὐ μοι ἄνυσπε, Μοῦσα, Αὐτῶν, ἣ δ' ἰππων. Sic etiam interpungendum Il. N. 331.

3. Ἠν Αἰδωνεύς] Iisdem prope verbis Hesiodus Theog. 913. Ἡ τέκε Περσεφόνην λευκώλενον, ἣν Αἰδωνεύς Ἠρπαξε ἥς παρὰ μητρὸς, ἔδωκε δὲ μητίετα Ζεὺς.

4. Χρυσαόρου] Χρυσαόρος, perpetuum Apollinis epitheton, nullo modo convenit Cereri. Legendum: Νόσφιν Δήμητρος χρυσοθρόνου ἀγλαοκάρπου.

6. Ἀνθεὰ τ' αἰνυμένην] Moschus Eid. II. 65. Τῶν ἡ μὲν νάρκισσον εὐπνοον, ἡ δ' ὑάκινθον, Ἡ δ' ἰον, ἡ δ' ἔρπυλλον (6) ἀπαίχυντο. Sed totus ille locus comparandus.

Ἡ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὄφρ' ὤσι νεῦσε Κρονίων.
 Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος 5
 Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον.
 Ὡς εἰπὼν, ἐκέλευσε καρήατι μητίετα Ζεὺς.
 Ἰλαθι, εἰραφιῶτα, γυναιμανές. Οἱ δέ σ' αἰδοὶ
 Αἰδομεν ἀρχόμενοι, λήγοντές τ'. οὐδέ πη ἐστὶ
 Σεῖ' ἐπιληθόμενον ἱερῆς μεμνήσθαι αἰοιδῆς. 10
 Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, Διώνυσ' εἰραφιῶτα,
 Σὺν μητρὶ Σεμέλῃ, ἣν περ καλέουσι Θυώνην.

4. Ἡ, καὶ κυανέησιν] Hi tres nobilissimi versūs etiam reperiuntur Il. A. 528. quorum unum sic imitatus est Apollon. Rhod. II. 679. χρύσειοι δὲ παρειαῶν ἑκάτερθε Πλοχμοὶ βοτρύοντες ἐπερρώοντο κίοντι.

7. Ἐκέλευσε καρήατι] Lege: ἐπένευσε καρήατι. ut H. in Cer. 196.

8. Ἰλαθι] MS. Ἰλαθ'.

9. Αἰδομεν ἀρχόμενοι, λήγοντές τ'] Il. I. 97. Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι. quod laudant Philo Jud. T. I. p. 499. Seneca Pater Contr. 111. p. 284. et praeter alios multos imitatur Virgil. Ecl. VIII. 11. ubi vide F. Ursinum. Hesiodus apud Eustath. ad Il. Σ. p. 1163. Πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις τε, χοροῖς τε. Ἀρχόμενοι δὲ Λίνον, καὶ λήγοντες καλέουσιν. Sic corrige versus, quos depravavit Simsonus Chropic. ad A. M. 2499. Ceterum hic locus confirmat scripturam vexatissimi versus apud Hesiodum Theog. 48. Ἀρχόμεναι δ' ὕμνευσαι θεαὶ, λήγουσαι τ' αἰοιδῆς. ubi αἰοιδῆς a veteribus pronuntiabatur ᾠδῆς, ut deinceps etiam scribi coepit. De talibus saepe (3) ad Homerum monuit Clarkius. Vide ad H. in Cerer. vs. 425.

10. Σεῖ' ἐπιληθόμενον] MS. ἐπιλαθάμενοι, quod correxi ex altero Homérico Hymno in Bacchum vs. 58. Χαῖρε, τέκος Σεμέλης εὐαίπιος· οὐδέ πη ἐστὶ Σεῖο γε ληθόμενον, γλυκερὴν κοσμήσαι αἰοιδάν. Obiter emendemus Orpheum apud Scholiast. Apoll. Rhod. III. 1. Οὐδέ τι λήγονται Μουσῶν βροταί· αἱ γὰρ ἔασι Κοίρανοι, αἷσι μέμηλε χορὸς θαλίσαι τ' ἐρατειναί. Lege: Οὐδέ τι λήθονται Μουσῶν βροτοί.

12. Θυώνην] Vide Cl. Valckenarium Diatrib. in Euripid. XV. p. 154.

Ο Μ Η Ρ Ο Υ

Τ Μ Ν Ο Σ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΗΜΗΤΡΑΝ.

Δήμητρ' ἥνκομον, σεμνήν θεάν, ἄρχομ' αἰδεῖν,
Αὐτήν, ἥδ' ἐθύγατρα ταχυσφυρον, ἣν Αἰδωνεὺς
Ἑρπασεν, δῶκε δὲ βαρύκτυπος εὐρύοπα Ζεὺς,
Νόσφιν Δήμητρος χρυσαόρου ἀγλαοκάρπου
Παίζουσαν κούρησι σὺν Ὠκεανοῦ βαθυκόλποις, 3
Ἀνθεά τ' αἰνυμένην, ῥάδα, καὶ κρίνον, ἣ δ' ἰα καλὰ,
Λειμῶνα μαλακόν, καὶ ἀγαλλίδας, ἣ δ' ὑάκινθον,

1. Δήμητρ'] Eodem initio est Hymnus in Cererem, tribus tantum versibus constans, inter Homericos n. x. Δήμητρ' ἥνκομον, σεμνήν θεάν, ἄρχομ' αἰδεῖν, Αὐτήν, καὶ κούρην περικαλλέα Περσεφόνην.

2. Αὐτήν, ἥδ' ἐθύγατρα] Post αὐτήν interpunxi, ut ad Cererem referatur, non ad Proserpinam, ut in MS. Il. B. 761. Τὴς τ' ἄρ' τῶν ὅχ' ἄριστος ἔην, εὐ μοι ἄνεπε, Μοῦσα, Αὐτῶν, ἣ δ' ἵππων. Sic etiam interpungendum Il. N. 331.

3. Ἡν Αἰδωνεὺς] Iisdem prope verbis Hesiodus Theog. 913. Ἡ τέκε Περσεφόνην λευκώλενον, ἣν Αἰδωνεὺς Ἑρπασε ἥς παρὰ μητρὸς, ἔδωκε δὲ μητίετα Ζεὺς.

4. Χρυσαόρου] Χρυσάορος, perpetuum Apollinis epitheton, nullo modo convenit Cereri. Legendum: Νόσφιν Δήμητρος χρυσοθρόνου ἀγλαοκάρπου.

6. Ἀνθεά τ' αἰνυμένην] Moschus Eid. II. 65. Τῶν ἡ μὲν νάρκισσον εὐπνοον, ἡ δ' ὑάκινθον, Ἡ δ' ἰον, ἡ δ' ἔρπυλλον (6) ἀπαίχυντο. Sed totus ille locus comparandus.

Νάρκισσόν θ', ὃν φύσε δόλον καλυκώπιδι κούρη
 Γαῖα Μῆς βουλῇσι χαριζομένη Πολυδέκτη,
 Θαυμαστόν γανόωντα, σέβας τότε πᾶσιν ιδέσθαι 10
 Ἀθανάτοις τε θεοῖς ἠδὲ θνητοῖς ἀνθρώποις·
 Τοῦ καὶ ἀπὸ ρίζης ἑκατὸν κάρα ἐξεπεφύκει,

7. Λειμῶνα μαλακόν]. Scribendum, ut sententia constet: Λειμῶν ἂν μαλακόν. Infra vs. 176. Ἄλλοντ' ἂν λειμῶνα κο-
 ρεσσάμεναι φρένα φορβῇ. Ovid. Fast. IV. 425. *Filia, consue-*
tis ut erat comitata puellis, Errabat nudo per sua prata pede.

7. Ἀγαλλίδας] Nicander apud Athen. XV. p. 683. E. Ἴρις
 δ' ἐν ρίζῃσιν ἀγαλλίδι ἠδ' ὑακίνθῳ Ἀϊαστῇ προσέειπε. Sic lo-
 cum bene correxit Soringius ad Hesych. v. Ἀγαλλίς.

8. Νάρκισσόν θ'] Ne cui poeta nimis in hoc narcisso
 describendo videatur, scire licet, eum vulgi hac de re fabulas
 secutum esse. Pamphus, cujus Hymnum in Cererem Homerus
 saepe ob oculos habuīt, apud Pausaniam in Boeot. 31. tradit,
 Κόρην τὴν Δήμητρος ἀρπασθῆναι· παίζουσαν καὶ αὐτὴν ἀνι-
 λέγουσαν· ἀρπασθῆναι δὲ οὐκ ἴοις ἀπατηθεῖσαν, ἀλλὰ ναρ-
 κίσσοις. Eodem respexit Sophocles Cœd. Col. 673. Θάλλει
 δ' ὁ δὲράνας ὑπ' ἄχνης Ὁ καλλιβότους κατ' ἡμᾶρ αἰαὶ Νάρ-
 κισσος, μεγάλα θεμῖν Ἀρχαῖον στεφάνωμα. ubi vide Scholiast.
 Ibid. Καλυκώπιδι] MS. καλικώπιδι.

9. Πολυδέκτη] Non semel Pluto a Poeta nostro πολυδέκτης
 ἐν πολυδέγμαν, *multos recipiens*, vocatur. Quod nomen an
 apud alios poetas reperiatur, nescio. Sed satis illud confirmat
 Orosius loco appositissimo de N. D. 35. ἐπονομάζεται δὲ ἐπι-
 θετικῶς καὶ πολυδέκτης, καὶ πολυδέγμων, καὶ πολύαρχος.
 Folte πολυδέγμων reddendum Orpheo Hymno in Plutonium vs. 11.
 πρὸ 210. ubi nunc editur, quod non intelligo: Ὁς κρατέας
 θνητῶν θανάτου χάριν, ὃ πολυδαῖμον. Nihil differt Ἀδης
 πανδοκτεὺς apud Lycophron. 655. *Caracem Orcum* Horatio II.
 Carm. 18. 30. restituit R. Bentley. Simile Plutonis epitheton
 ἐστὶν ἐκ πολυδέγμων apud Aeschyl. Prometh. 153.

(7) 10. Σέβας τότε πᾶσιν] Cl. Wyttienbachius malit: σέβας
 δὲ τε πᾶσιν etc. Certe τότε friget.

12. Τοῦ καὶ ἀπὸ ρίζης] Eadem forma II. A. 249. Τοῦ
 καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος, γλυκίων ῥέειν αὐδῇ. ex quo Hermip-
 rus apud Athen. I. p. 29. F. Οὐ καὶ ἀπὸ στόματός τε ἄμνων
 ἀνοιγομένων Ὀρεῖ ἰων. Cum sequentibus compares II. A. 1199.
 Τοῦ κίρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαίδεκάδωρα πεφύκει. ubi κίρα pro

Κῶδις τ'. ὁδμῇ πᾶς δ' οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθε
Γαῖά τε πᾶς ἐγέλασε καὶ ἄλμυρόν οἶδμα θαλάσσης.
Ἡ δ' ἄρα θαμβήσασ' ὠρέετο χερσὶν ἅμ' ἅμφω 15
Καλὸν ἄθυρμα λαβεῖν· χάνε δὲ χθὼν εὐρυάγνια
Νύσιον ἀμπεδίον, τῇ ὄρουσεν ἄναξ Πολυδέγμων

κέρτατα ponitur, ut h. i. κάρτα pro κέρτατα. Sic δέπα pro δέ-
πατα Od. O. 465. σφέλα pro σφέλατα Od. P. 231. σκέπα pro
σκέπατα Hesiod. *E. κ. H.* 532. ἄλειφα pro ἄλείφατα Callim.
Fr. 12. γούνα pro γούνατα Aratus Phaen. 521. κρία pro κρία-
τα passim.

13. Κῶδις τ'.] Κῶδις pro κῶδεia est apud Hesychium,
sed non aptum huic loco. Repone: Κηώδεις δ' ὁδμῇ πᾶς τ'
οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθε. Emendationem nostram secutus est
Brunckius, elegantissimi vir ingenii, ad Apollon. Rhod. IV. 1171.
Ut hic γελᾶν ὁδμῇ, sic γελᾶν ὀπί apud Hesiodum Theog. 49.
γελᾶ δὲ τε δώματα πατρὸς Ζηνὸς ἐριγδούποιο, θεῶν ὀπί λει-
ριοῖσσι Σκιδναμένη. Catullus quomodo hunc locum imitatus
sit, in Praefatione ostendimus. Ceterum juvabit cum hoc loco
contulisse Il. *Σ.* 174.

15. Χερσὶν ἅμ' ἅμφω] Ἄμφω indeclinabile est, sicut δύω.
Vide Cl. Brunckium ad Apollon. Rhod. I. 1169.

16. Καλὸν ἄθυρμα] Sic Anacreon Od. 53. rosam vocat (8)
Ἀφροδίσιον ἄθυρμα. Nicander Alexiph. 234. τοῖά περ ὄρη
ἔλαριναί φορέουσιν ἐνερπήματα κούραις. Idem apud Athen. II.
p. 51. E. Καὶ μορέης ἧ παισὶ πέλει μέλιγμα νέοισι. Catull.
Carm. LX. 22. ramulis, Quos Hamadryades deae Ludicrum
tibi roscida Nutriant humore. ubi Is. Vossius in voce *ludi-*
cum, quae nil nisi oblectamentum significat, arguitur. Vide
D. Heinsium Lect. Theocr. 21. p. 368.

17. Νύσιον ἀμπεδίον] Magna scriptorum veterum de loco,
ubi Proserpina rapta sit, dissensio est. Alii enim Atticam, alii
Argolidem, alii Arcadiam, plerique Siciliam fuisse tradunt. Quo-
rum testimonia collecta a Spanhemio ad Callim. H. in Cerer. 9.
nihil attinet repetere. His adde Orpheum Argon. 1194. qui
raptum in occidentali litore Hispaniae ponit, ut placet Gesnero
Prael. 1. de navig. extra col. Hercul. p. 432. item Propertium
III. 21. 4. qui in Mysia circa Cyzicum; denique Tzetzen ad
Hesiod. *Erg. καὶ Hμ.* 33. qui in Creta. Ab his omnibus dis-
crepat Homerus, raptum in campis Nysiis locans. Verum cum
tot urbes Nysae nomen habuerint, quanam ex his intelligenda?

Ἰπποῖς ἀθανάτοισι, Κρόνου πολυώνυμος υἱὸς· ἄρ' ἄρ' ὄρθια φωνῇ,
 Ἀρπάξας δ' αἰέκουσαν ἐπὶ χρυσέοισι ὄχοισιν·
 Ἦγ' ὀλοφυρομένην, ἰάχῃσιν δ' ἄρ' ὄρθια φωνῇ, 120
 Κεκλομένη πατέρα Κρονίδην ὑπάτον καὶ ἄριστον·
 Οὐδέ τις ἀθανάτων, οὐδὲ θνητῶν ἀνθρώπων·
 Ἦκουσεν φωνῆς, οὐδ' ἀγλαόκαρποι ἐλαῖαι,
 Εἰ μὴ Περσαίου θυγάτηρ ἀταλὰ φρονέουσα·

Nempe Nysa Cariae, ubi raptam Proserpinam dicit Strabo XIV. p. 960. et numi veteres apud Spanhem. l. c. confirmant.

20. Ὀρθια φωνῇ] Infra vs. 432. ἐβόησα δ' ἄρ' ὄρθια φωνῇ. Utrouque loco Codex MS. male ὀρθία. Il. A. 11. Ἐνθα (9) σταῖς ἥϊσε θεὰ μέγα τέ, δεινὸν τέ, Ὀρθί· Ἀχαιοῖσιν. Apollon. Rhod. IV. 70. Ὀρεῖν δ' ἠπειτα διὰ κνέφας ὄρθια φωνῇ Ὀπλότατον Φρίξοιο περαιόθεν ἠπυῖε παίδων. Hinc tragicum verbum ὀρθιάζειν, de quo H. Valesius ad Harpocrat. p. 16.

23. Οὐδ' ἀγλαόκαρποι ἐλαῖαι] Bene quidem ἐλαῖαι ἀγλαόκαρποι dicuntur, ut ab Oppiano *Αἰετ.* IV. 272. Ἐνθα γὰρ ἀγλαόκαρπος αἰὼς σχεδὸν ἐστὶν ἐλαίη. Sed quid ad rem olivae? Lege: οὐδ' ἀγλαόμορφοι ἐταῖραι. Intelliguntur filiae Oceani, Proserpinae comites, de quibus vs. 5. De voce ἐταῖραι mihi convenit cum viris doctissimis, Fonteinio, Wyttenbachio, Brunckio, Eldikio, etc. Ἀγλαόκαρπος, est, qui servare malis, propterea quod Thetis ἀγλαόκαρπος dicitur a Rindano *Nem.* III. 97. Νύμφευσε δ' αὐτῇς ἀγλαόκαρπον Νηρείος θυγάτηρ. Sed Thetis sic vocatur ob partum Achillis. Καρπὸς enim cum similibus verbis eleganter ad liberos transfertur. Vide Gatakerum de Stylo N. T. cap. 11. p. 71. Sic θάλος pro filia, Od. Z. 157. et in hoc Hymno vs. 66. ἰτέμ ὄρπηξ ἐὶ σταχύς pro filio. Orpheus Argon. 213. Ναὶ μὴν καὶ διασοὶ ὄρπηξ ἀμύμονος ἡμῶν. Oppian. *Αἰετ.* II. 683. Θεσπέσιος τε πατήρ καὶ φιλιδίμος ὄρπηξ. Rursus Orpheus ibid. 216. Δισσοὺ δ' αὖ Βορέου καλὸν στάχυν εἰσενόησα, quod, etsi veteris elegantiae est, tamen nuper aliquis tanquam novum et barbarum exagitavit. Adde Is. Casaubonum Lect. Theocr. 20. p. 279.

24. Περσαίου]. Περσαῖος ab Homero dicitur, qui ab Hesiodo Theog. 409. et Apollodoro l. 2. p. 5. Πέρσης, frequenti talium formarum permutatione. Hinc Hecate Περσηῖς, vel Περσεῖα, ut in veteri monumento apud Dörvilleum ad Chaët. p. 48. Quae posterior forma Orphei Hymno in Hecaten, qui in editionibus, etiam Gesneriana, temere cum Εὐχῇ πρὸς Μου-

"Αἶον ἐξ ἄντρου Ἑκάτη λιπαροκρήδεμνος 25
 Ἥλως τε ἔναξ, Ἱπερίονος ἀγλαὸς υἱός,
 Κούρης πεκταμένης πατέρα Κρονίδην, ὅ δ' ἔπος
 Ἦτορ θεῶν ἀπάνευθε πολυκλίστῳ ἐνὶ νηῶ,
 Δέγμενος ἱερὰ καλὰ παρὰ θνητῶν ἀνθρώπων.
 Τὴν δ' ἀπαξομένην ἤγ' Διὸς ἐπνεύσει· 30
 Παιτρὸς ἀπὸ γένετος πολυσημάντω Πολυδέγμων.
 Ἰππῖσι θ' ἀσπάρτραι, Κρόνῳ πολυώνυμος υἱός.
 Ὀφρα μὲν οὖν γαῖαν περ καὶ ζούσαν ἄστερόεντα
 Λεῦσε θεῶ, καὶ πόντον ἀγάρροον ἰχθυόεντα,
 Αὐγὰς τ' ἡλίου, ἐπὶ δ' ἤλπετο μητέρα κοῖνῃ 35

σαῖον coaluit, e libro MS. restituta est a Guil. Cantab. Noyar.
 Lect. II. 3. Id quod, praeter alia multa, Gesnerum latuit in
 Orphicis edendis. Sed quoniam de Hecate agimus, corrigamus
 Bacchylidis fragmentum apud Schol. Apollon. Rh. III, 467. Βακ-
 χυλίδης δ' ἔφησιν Ἑκάτην θυγατέρα Ἑκάτα δαδδοφό-
 ρον Νυκτὸς μεγαλοκόλπου θυγατέρα. Scribe: Ἑκάτα δαδδοφό-
 ρος. Hanc enim δαδδοφόρον esse, vel hic Homeri Hymnus ad-
 cet vs. 52. Ἦντετο οἱ Ἑκάτη, σείλας ἐν χείρεσσιν ἔχουσα.
 Vide Spanhem. ad Callim. H. in Dian. 11.

Ibid. Ἀγαλὰ φρονέουσα. H. E. 567. ἠΐθεός, ἀγαλὰ φρο-
 νέοντες. In Hesiodo Theog. 989. editur: παῖδ' ἀπαλὰ φρονέου-
 σα. Sed MS. Paris. habet ἀγαλὰ, ut Gijetus scribi volebat.

25. Ἐξ ἄντρου] Hecates antrum, Zerynthus in Samo-
 thrace erat. Vide Lycophron. 77. et ibi Meursium. Sed id
 longius remotum a Nysa Cariae, quam ut hic intelligi possit.

28. Πολυκλίστῳ ἐνὶ νηῶ] Legendum, πολυλλίστῳ ἐνὶ νηῶ,
 ut H. in Apoll. 347. Ἀλλ' ἢ γὰρ ἐν νηοῖσι πολυλλίσταται μέ-
 νουσα. Τέρπειτο οἷς ἱεροῖσι βοῶπις πότνια Ἥρη, ubi in Cod.
 Moscov. eodem errore scribitur πολυκλίστοισι.

29. Δέγμενος ἱερὰ] H. in Apoll. 274. Δέξαι ἱερὰ καλὰ
 περικτιόνων ἀνθρώπων.

34. Λεῦσε] Sic Codex MS. per simplex σ, ut saepe (11)
 scribitur alibi. Sed λεύσσω praefert Cl. Brunckius ad Apoll.
 Rhod. I. 1307.

35. Ἠλπετο intellige μυταβατ, cogitabat; ne frigeat, quod
 sequitur, Τόφρα οἱ ἐλπίς ἐθαλγε. Ἠλπεσθα et ἐλπίζεω cen-

Ὀψεσθαι, καὶ φῦλα θεῶν αἰετγενετῶν,
 Τόφρα οἱ ἐλπίς ἔθελγε μέγαν νόον ἀχνυμένης περ.
 Ἦχθησαν δ' ὀρέων κορυφαὶ καὶ βένθεα πόντου
 Φωνῇ ὑπ' ἀθανάτῃ. τῆς δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ.
 Ὄξυ δέ μιν κραδίην ἄχος ἔλαβεν, ἀμφὶ δὲ χαίταις 40
 Ἀμβροσίαις κρήδεμνα δαΐζετο χερσὶ φίλῃσι,
 Κυάνεον δὲ κάλυμμα κατ' ἀμφοτέρων βάλει ὤμων,
 Σεύατο δ', ὥστ' οἰωνός, ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ ὑγρὴν
 Μαιωμένη. τῇ δ' οὔτις ἐτήτυμα μυθήσασθαι
 Ἦθελεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων, 45
 Οὔτ' οἰωνῶν τις τῇ ἐτήτυμος ἄγγελος ἦλθεν.
 Ἐννήμαρ μὲν ἔπειτα κατὰ χθόνα πότνια Διὶ
 Στρωφᾷτ', αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχουσα,
 Οὔδ' ἐπὶ Ἀμβροσίῃς καὶ νέκταρος ἠδυπότοιο

ties sic dici, nemo Graecus doctus ignorat. Simillimus locus
 Od. γ. vs. 328. Ὀφρα μὲν ὑμῖν θυμὸς ἐκὶ στήθεσσι ἐώλ-
 πε Νοστήσαι Ὀδυσηά πολύφρονά ὄνδε δόμονδε, Τόφρ' οὔτις
 πέμψοις εἰς.

41. Χερσὶ φίλῃσι] MS. a manu prima, χερὶ φίλῃ.

(12) 42. Κυάνεον δὲ κάλυμμα] Il. B. 93. κάλυμ' ἔλε δία
 θεῶν Κυάνεον, τοῦ δ' οὔτε μελάντερον ἐπλετο ἔσθρος.

43. Ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ ὑγρὴν] Il. E. 308. οἷ μ' οἰ-
 σουαῖν ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ ὑγρὴν.

46. Οὔτ' οἰωνῶν τις] Hunc versum, caesura et rhythmō
 carentem, ita restituit doctissimus Brunckius: Οὔτε τις οἰωνῶν
 οἷ ἐτήτυμος ἄγγελος ἦλθεν. cuius correctionem probat Valcke-
 narius noster. Οἰωνός est avis auguralis, ex cuius auspicio ali-
 quid certi intelligatur, ut loco simili H. in Mercur. 213. Οἰωνόν
 δ' ἐνόει τανυσίπτερον· αὐτίκα δ' ἔγνω Φιλητὴν γεγαῶτα Διὸς
 παῖδα Κρονίωτος. Sic Polyidus vates ex avis volatu, ubi Glauci
 corpus situm esset, intellexit. Vide Euripidei Polyidi Fragment-
 um in praeclara illa Diatriba Valckenariana cap. XIX. p. 201.

Ibid. Ἐτήτυμος ἄγγελος] Il. X. 438. οὐ γὰρ οἱ τις
 ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν Ἠγγεῖλ.

48. Αἰθομένας δαΐδας] Od. H. 101. Ἔστασαν, αἰθο-
 μένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες.

49. Καὶ νέκταρος ἠδυπότοιο Πάσσατ' ἄκηχ.] Ita hunc

Πάσσαι ἀκηχεμένη, οὐδὲ χροῖα βύλλετο λουτροῖς. 50
 Ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ οἱ ἐπηλύθε φαινόλῃ ἡώς,
 Ἦντετό οἱ Ἑκάτῃ, θέλας ἐν χεῖρεσσιν ἔχουσα,
 Καὶ ῥά οἱ ἀγγελεύουσα ἔπος φάτο φώνησέν τε
 Πότνια Δημήτηρ, ὠρηφόρε, ἀγλαόδωρε,
 Τίς θεῶν οὐρανίων ἢ θνητῶν ἀνθρώπων; 55
 Ἦρπασε Περσεφόνην, καὶ σὸν φίλον ἦμαρ θυμόν;
 Φωνῆς γὰρ ἤκουσ', εἰτάρ σὺκ ἶδον ὀφθαλμοῖσιν,
 Ὅστις ἔην σοὶ δ' ὥκα λέγω νημερτέα πάντα.
 Ὡς ἄρ' ἔφη Ἑκάτῃ. τὴν δ' οὐκ ἠμείβετο μύθῳ
 Ρεΐης ἠΰκόμου θυγάτηρ, ἀλλ' ὥκα σὺν αὐτῇ. 60

locum corrigimus. Codex MS. mandose; καὶ νύκταρος ἦδε (13)
 πότοις Πάσαι τ' ἀκηχεμένη. Od. I. 87. Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτω· τ'
 ἐπασσάμεθ', ἠδὲ ποιήτορ. In verbo πάσσομαι, αἶψα sigma du-
 plicandum esse, docet Cl. Ernestus ad Callim. II. in Cer. 69.
 128. Homericam quoque est, αἶψος ἡδύποτος. Eandem tem-
 sic expressit Callimach. H. in Cer. 17. Ἀνταλὰν, ἀπορέας αἶ-
 καὶ οὐ φάγες, οὐδ' ἐλοίσσῃ. et Poeta postea, vs. 200. ἀπασσας
 ἐδότης ἠδὲ ποιήτορ.

50. Βάλλετο λουτροῖς] Βάλλειν interdum adaspergendi
 vim habet. Il. A. 536. Ἀς ἄρ' ἀφ' ἐππείων ῥηπείων ραθά-
 μυγες ἔβαλλον. Il. Ψ. 502. Αἰεὶ δ' ἠνίοχον κοῖνης ραθάμιγ-
 γες ἔβαλλον. quo respiciens Hesychius ἐβάλλω explicat ἐρύαι-
 νον. Aeschyl. Agam. 1400. Βάλλει μ' ἐρεμνῇ ψακάδι φόνις
 δρόσου. Vereor tamen, ne βύλλετο vitiosum sit.

51. Φαινόλῃ ἡώς] Lege, φαινόλις ἡώς, ut in notissimo
 illo Sapphonis: Ἐσπερε πάντα γέρον, ὅσα φαινόλις ἐσκέδασ'
 αὖως. Hesychius: Φαινόλις. λαμπρά, φασγόρος.

54. Ὄρηφόρε] Cod. MS. hoc loco habet ὠρηφόρε, vs. 193.
 ὠρηφόρος, sed recte vs. 497. ὠρηφόρε, quod recepi. Haec
 vox cum aliis pluribus hujus Hyinni, Lexicis addatur.

57. Φωνῆς γὰρ ἤκουσ'] Cl. Wassenbergius malit: Φωνῆς (14)
 γὰρ μὲν ἤκουσ'. Tamen γὰρ in caesura producitur Od. A. 826.
 Τοίη γὰρ οἱ πόμπος ἅμ' ἔρχεται. Ceterum geminus locus est
 H. in Mercur. 208. Παῖδα δ' ἔδοξα, γέριστε, σαφές δ' οὐκ
 οἶδα νοῆσαι, Ὅστις δ' παῖς. ubi reponendum videtur: Παῖδα
 δ' ὅπῃα, γέριστε, etc.

Ἥλι', αἰδομένας δαΐδας μετὰ κερσὶν ἔχουσα.
 Ἥλιον δ' ἵκοντα, θεῶν σκοπὸν ἦδ' καὶ ἀνδρῶν,
 Στὰν δ' ἵππων προπάροιθε, καὶ εἶρετο διὰ θεῶν.
 Ἥλι', αἰδεσσαι με θεῆας ὕπερ, εἴ ποτε δὴ σευ.
 Ἥ εἶπε, ἥ ἔργω κραδίην καὶ θυμὸν ἵηνα. 65
 Κούρην τὴν ἔτεκον, γλυκερὸν θάλος, εἶδει κούρην,
 Τῆς ἀδινῆν ὅπ' ἄκουσα δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
 Ὡστε βιαζομένης, ἀτὰρ αὖτ' ἶδαν ὀφθαλμοῖσιν.
 Ἀλλὰ, σὺ γάρ δὴ πᾶσαν ἐπὶ χθόνα καὶ κατὰ πόνταν
 Αἰθέρος ἐκ δίης καταδέρκεαι ἀκτίνεσσιν, 70
 Νημερτέως μοι ἐνίσπες, φίλον τέκος, εἴ που ὀπωπας.

62. Θεῶν σκοπὸν] Hoc loco confirmatur scriptura Aeschyli
 Prometh. 95. Καὶ τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ. ubi Stan-
 lejus πάνοπτον legere malebat, immemor similitudinis locorum
 Choëph. 985. Fragm. p. 643. Pindarus apud Dionys. Hal. de
 Demosth. p. 167. Ἀκτὶς ἡλίου πολύσκοπε. Ante quos omnes
 Monerus Il. Γ. 277. Ἥλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ'
 ἀπακούεις. Apud Ovidium etiam Fast. IV. 581. Ceres jubetur
 ex Sole quaerere, quis Proserpinam rapuerit: Solem de virgine
 rapta Consule, qui late facta diurna videt.

63. Στὰν δ' ἵππων] Il. Ω. 286. Στῇ δ' ἵππων προπάροιθεν.

64. Αἰδεσσαι με θεῆας ὕπερ] Vir egregius, P. Fonteinus
 legebat: Ἥλι', αἰδεσσαι με Διὸς ὕπερ, per Jovem, Od. Ω. 261.
 (15) Αἰσομ' ὑπὲρ θυεῶν καὶ δαίμονας, Apollon. Rh. III. 701.
 Αἰσομ' ὑπὲρ μακάρων.

Ibid. Εἴ ποτε δὴ σευ] Il. Α. 67. Κλυθί μεν. — εἴ πατέ
 τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα, Ἥ εἴ δὴ ποτὲ τοι κατὰ πύργα
 μηρὶ ἔκῃα. et ibid. 395. εἴ ποτε δὴ τι Ἥ εἶπε ὠνησας κρα-
 δίην Διὸς, ἥ καὶ ἔργω. Infra hoc Hymno vs. 117. Αἶ κε
 σε φίλονται ἡμῖν ἔπει, ἦδ' καὶ ἔργω.

70. Καταδέρκεαι] MS. male καταδέρεται Od. Α. 15.
 οὐδ' ποτ' αὐτοὺς Ἥλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν. ex
 quo Aeschylus Prometh. 795. ἃς οὐδ' ἡλίας προσδέρεται Ἀκτίσιν.

71. Ὀπωπας] Sic scripsi pro ὀπωπεν, quod erat in MS.
 Od. Γ. 92, αἶν' ἐθέλῃσθα Κείνου λυγρὸν ὀλεθρον ἐνίσπειν,
 ἄκου ὀπωπας.

"Οστις νόσφιν ἐμοῖο λαβὼν ἀέκουσαν ἀνάγκη
 Οἴχεται ἢ θεῶν ἢ καὶ θνητῶν ἀνθρώπων.
 "Ως φάτο· τὴν δ' Ἰπεριονίδης ἡμείβετο μύθῳ·
 "Ρεῖης ἡνκόμου θυγάτηρ, Δήμητερ ἄνασσα, 75
 Εἰδήσεις· δὴ γὰρ μέγα ἄζομαι ἠδ' ἐλεαίρω
 Ἀχρυμένην περὶ παιδὶ τανυσφύρῳ· οὐδὲ τις ἄλλος
 Αἴτιος ἀθανάτων, εἰ μὴ· νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 "Ος μιν ἔδωκε Αἴδη θαλερὴν κεκληῖσθαι ἄκοιτιν
 Αὐτοκασίγνητῳ· ὃ δ' ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντα 80
 Ἀρπάξας ἱπποισιν ἄγεν· μεγάλα ἰάχουσαν·
 Ἀλλὰ, θεᾶ, κατὰπαυε μέγαν γόον· οὐδέ τι σε χρὴ
 Μὰψ αὐτῶς ἀπλητον ἔχειν χόλον· οὔτοι αἰμικῆς

72. Νόσφιν ἐμοῖο] Malim, ἐμεῖο. De horum pronomi-
 num differentia saepe disputat Brunckius ad Apollon. Rhod.

76. Μέγα ἄζομαι] Est, qui hiatu offensus, σ' ἄζομαι (16)
 scribat. Sed sic Hesiodus Theog. 532. Ταῦτ' ἄρα ἀζόμενος
 τίμα ἀριδείκαστον υἱόν.

77. Οὐδέ τις ἄλλος] Od. Θ. 311. ἀτὰρ οὔτι μοι αἴτιος
 ἄλλος, Ἀλλὰ τοκῆε δύω.

79. Θαλερὴν κεκληῖσθαι ἄκοιτιν] Il. Σ. 268. Δώσω ὀπνιέ-
 μεναι, καὶ σὴν κεκληῖσθαι ἄκοιτιν.

81. Μεγάλα ἰάχουσαν] Od. I. 392. Εἰν ὕδατι ψυχρῷ
 βάπτει μεγάλα ἰάχοντα. De hoc hiatu vide Clarkium ad Il.
 Δ. 456.

83. Μὰψ αὐτῶς ἀπλητον] Legendum videri possit: Μὰψ
 αὐτῶς ἀτέλεστον ἔχειν χόλον. ut Od. II. 110. καὶ σῖτον ἔδον-
 τας Μὰψ αὐτῶς ἀτέλεστον, ἀνηνύστω ἐπὶ ἔργῳ. praesertim
 cum vox ἀπλητος non sit Homérica. Verum, ne dicam, alias
 etiam voces, quae non sunt in Homeri carminibus, in hoc Hymno
 reperiri, ἀπλητος quam accommodate cum χόλος jungatur, osten-
 dit Hesiodus Theog. 315. Ἀπλητον κοτέουσα βίη Ἡρακλειῇ.
 Idem aliis locis ἀπλητος posuit pro vasto, immani. Asp. 147.
 Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο στόμα κενὰ θεόντων, Δεινῶν, (17)
 ἀπλήτων. ubi vide Graevium. Simonides in Stobaeo Grotii
 p. 313. ἀλλὰ μάλινται τότε Ἀπλητον, ὥσπερ ἀμφὶ τέκνοισιν
 κύων. Idem et origine et significatione est ἀπλατος, quod in-
 terdum cum altero permutatur, ut apud Hesiod. Theog. 135.

Γαμβρὸς ἐν ἀθανάτοις πολυσημάντωρ Αἰδωνεύς,
 Αὐτοκασίγνητος καὶ ὁμόπαρος. ἀμφὶ δὲ τιμὴν 85
 ἔλλαχεν, ὥς τὰ πρῶτα διάτριχα δασμός ἐτύχθη,
 Τοῖς μετὰ ναίεται τῶν ἔλλαχε κοίρανος εἶναι.
 Ὡς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐκέλετο. τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλής

ubi pro Ἰσχυρὸς δ' ἀπλῆτος, κρατερή, Codex Reg. quem Parisiis contuli, ἀπλῆτος habet. Ceterum ἀπλῆτος eximendum est Epigrammati apud Steph. Byz. V. Θούριοι. Ἡρόδοτον Αὐξέω κρύπτει κόνις ἥδε θανόντα, Ἰάδος ἀρχαίης ἱστορίης πρῦτα-
 νιν, Δωριέων πατρὸς βλαστόντ' ἀπο. τὸν γὰρ ἀπλῆτον Μῶμον ὑπεκπροφυγῶν Θούριον ἔσχε πατέρα. ubi cum MSS. ἀπλῆτος habeant, scribendum: τῶν δ' ἄρ' ἀδμήτος Μῶμον ὑπεκπροφυ-
 γῶν, Θούριον ἔσχε πατέρα.

83. Οὗτοι ἀεικῆς] Fonteinius scribit, οὐ τῷ, scil. Jovi. Ovid. Fast. IV. 597. *Juppiter hanc lenit, factumque excusat amore; Nec gener est nobis ille pudendus, ait. Non ego nobilior, posita est mihi régia coelo. Possidet alter aquas: alter inane chaos.* Met. V. 526. *neque erit nobis gener ille pudori. — ut desint cetera, quantum est Esse Jovis fratrem! quid quod nec cetera desunt, Nec cedit nisi sorte mihi.*

86. Ὡς τὰ πρῶτα διάτριχα] Il. O. 189. Τριχθα δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς. Propius accedit Hesiod. Theog. 425. Ἄλλ' ἔχει ὡς τὸ πρῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἔπλετο δασμός. Callimach. H. in Jov. 61. Φάντο πάλον Κρονίδῃσι διάτριχα δώματα νεῖμαι. ubi nihil causae esse, quare cum Spanhemio et Ernesto διὰ τρίχα legatur, hic Homeri locus ostendit. Eorum tamen ratio placet Brunckio V. C. ad Apoll. Rhod. II. 997.

87. Τοῖς μετὰ ναίεται] Mendosum versum ita corrigebat Cl. Valckenarius: Τῶν μετὰ ναιετάειν, ὧν ἔλλαχε κοίρανος (18) εἶναι. Vere, ut opinor. Brunckio autem nostro hic versus loco motus, et post vs. 81. reponendus videtur. Quam commodiorem sedem esse, facile concedo.

88. Τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλής] Plane ut Hesiod. Asp. 340. Σμερδαλέον θ' ἵπποισιν ἐκέλετο. τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλής Πίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα, κονίοντες παδίαο. Il. A. 532. τοὶ δέ, πληγῆς αἰῶντες, Πίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα. Notandum est, ὁμοκλής cum in Hymno nostro, tum apud Hesiodum, sine adspiratione scribi; quod Iones faciunt in ἱρηῆ, οὐδὲς pro ἄδῃς, αἴψος pro ὄρος etc. Vide Eustath. ad Il. N. p. 920. Od. P.

Ῥίμφα φέρον θοὸν ἄρμα, τανύπτεροι ὥστ' οἰωνοί.
 Τὴν δ' ἄχος αἰνότερον καὶ κύντερον ἵκετο θυμόν. 90
 Χωσαμένη δ' ἤπειτα κελαινεφέϊ Κρονίωνι,
 Νοσφισθεῖσα θεῶν ὑγορὴν καὶ μακρὸν Ὀλυμπον,
 Ὡχεται ἐπ' ἀνθρώπων πόλιν καὶ πύονα ἔργα.
 Εἶδος ἀμαλδύνουσα πολὺν χρόνον. οὐδέ τις ἀνδρῶν
 Εἰσορόων γίνωσκε, βαθυζώνων τε γυναικῶν; 95
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ Κελεοῖο δαιδφρονος ἵκετο δῶμα,
 Ὅς τότε Ἐλευσῖνος θυοέσσης κοίρανος ἦεν.
 Ἐξετο δ' ἐγγὺς ὁδοῖο, φίλον τετιμμένη ἦτορ,

p. 1815. In compositis verbis idem fieri, docet Hemsterhusius in Auctar. Emend. Hesych. v. Κακόβας.

89. Ῥίμφα φέρον] Malim, Ῥίμφ' ἔφερον, ut apud Homerum et Hesiodum locis allatis.

90. Αἰνότερον καὶ κύντερον] Od. A. 426. Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός. Utrumque vocabulum etiam conjungitur vs. 306.

92. Νοσφισθεῖσα θεῶν] Vir doctus legere tentabat: Νόσφον ἰούσα θεῶν ἀγορῆς κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον. Est tamen ἀπονοσφίζεσθαι cum accusativo H. in Mercur. 559. Ἦν δ' (19) ἀπονοσφισθῶσι θεῶν ἡδεῖαν ἐδώδην.

94. Εἶδος ἀμαλδύνουσα] Inscriptio vetus apud R. Chandlerum p. 6. Τῇ δὲ θήκατο μὲν πάντ' ἔκελον..... Κάλλος ἀμαλδύνουσα καὶ ἀγλαίην ἐρατεινὴν. Sic scribendum. Ne Graecum quidam est, quod editur: Κάλλος ἀπαλλύνασα καὶ ἀγλαίην ἐρατεινὴν. Idem verbum restituendum Hesychio: Ἀμυδάνα κρινύει. Lege: Ἀμαλδύναι. Glossa pertinet ad Il. M. 28. Δὴ τότε μητιόωντο Πουειδάων καὶ Απόλλων Τεῖχος ἀμαλδύναι.

96. Κελεοῖο] De Celeo omnia collegit Jo. Meursii diligentia Athen. Aet. III. 1. et Att. Lect. IV. 21. Patrem ejus Eleusinum vocat Homerus vs. 105. quem inter heroes Atticos referunt Pausan. in Attic. 38. et Libanius T. I. p. 550. et Triptolemus patrem edunt Pausanias apud Apollodot. I. p. 15. et Hyginus Fab. 147. Contra Suidas v. Παριᾶς, Celei patrem Rharum appellat. Ita nihil certi in his genealogiis.

98. Τετιμμένη ἦτορ] Il. Θ. 456. Αὐταὶ δὲ χερσεύουσιν ἐπὶ ἀλυσσίδι πόδας Μίγδ' ἀλλοιῶσι θεοῖσι, φίλον τετιμμένη ἦτορ.

Παρθενίῳ φρέατι, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται,
 Ἐν σαῇ, αὐτὰρ ὑπερθε πεφύκει θάμνος ἐλαίης, 100
 Γρηῖ παλαιγενεῖ ἐναλίγκιος, ἥ τε τόκοιο
 Εἰργηται, δῶρῶν τε φιλοστεφάνου Ἀφροδίτης,
 Οἳαί τε τροφοὶ εἰσὶ θεμιστοπόλων βασιλῆων.
 Παιδῶν, καὶ ταμίαι κατὰ δώματα ἤχῃεντα.
 Τὴν δὲ ἶδον Κελεοῖο Ἐλευσινίδαο θυγατρὲς, 105

99. Παρθενίῳ φρέατι] Pamphus, quem fete Homerus in hac fabula narranda secutus videtur, hunc fontem "Ἀνθιον, vel "Ἀνθιμόν vocat. Pausan. in Attic. 39. Ταύτην ἐρχομένοις τὴν ὁδὸν, φρέαρ ἐστὶν "Ἀνθιον καλούμενον· ἐποίησε δὲ Πάμφως ἐπὶ τρυγῶ τῷ φρέατι καθῆσθαι Δήμητρα μετὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς παιδός, γραῖ εἰκασμένην. Ego vero vix dubitem, quin (20). Pamphus, et ex eo Pausanias, Παρθένιον scripserint, sicut Homerus. Παρθενίου nomen fons traxit a pura et integra aqua; quam ut Latini virginem, sic Graeci παρθένον dicebant. Aeschyl. Pers. 615. Λιβᾶσιν ὑδρηλαῖς παρθένου πηγῆς μετὰ. Vide Cl. Valckenar. ad Euripid. Hippol. 1005. Alii Cererem in fonte Callichoro, vel prope illum in πέτρῳ Ἀγελάστῳ, condisse dicunt. Vide Meursium Eleusin. cap. 3. et Interpretes ad Callim. H. in Cerer. 16. Ab his omnibus diversus Etymologus M. p. 96. l. 29. scribit: Ἀνακληθροῖς, πέτρα ἐν Μεγάροις, ὅτι ἡ Δήμητρα καθεσθεῖσα ἐπ' αὐτῆς, ἀνεκαλεῖτο τὴν Κόρην· καὶ ἐκ τῆς ἀνακλήσεως τὴν πέτραν Ἀνακληθρίδα καλοῦσιν.

99. Ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται] Idem hemistichium est Od. H. 131. ubi prava lectio ὑδρεῖάνται, qua nonnulli usi sunt, ut diphthongos ante consonantes corripi posse ostenderent, hujus etiam Hymni auctoritate repudiatur.

101. Γρηῖ παλαιγενεῖ] Il. Γ. 386. Γρηῖ δέ μιν εἰκνῖα παλαιγενεῖ. MS. male παλαιγενέη. Ovid. Fast. IV. 517. simulat animum, mitraque capillos Presserat.

103. Θεμιστοπόλων βασιλῆων] Hesiodus apud Schol. Lycophr. 284. Ἕλληνας δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι βασιλῆες. Hesychius: Θεμιστοπόλοι, ἄρχοντες δίκαιοι. Sic ille locus distinguendus. Apud eundem alio loco est: Θεμιστός. δίκαιος. βασιλεὺς, ὅσιος. Scribendum: Θεμιστοπόλος. δίκαιος βασιλεὺς, ὅσιος. Idem est δικασπόλος, de quo Spanhem. ad Callim. H. in Jov. 3.

(21) 105. Κελεοῖο Ἐλευσινίδαο θυγατρὲς] Rem eodem modo ex Pampho narrat Pausan. in Attic. 39. Ἐντεῦθεν δὲ αὐτήν,

Ἐρχόμεναι μεθ' ὕδωρ εὐήρυτον, ὅφρα φέροιεν
 Κάλπισι χαλκείῃσι φίλα πρὸς δῶματα πατρὸς,
 Τέσσαρες, ὥστε θεαί, κουρήιον ἄνθος ἔχουσαι,
 Καλλιδική, καὶ Κλεισιδική, Δημῶ τ' ἐρόεσσα,
 Καλλιθόη θ', ἣ τῶν προγενεστάτῃ ἦεν ἀπασῶν, 110
 Οὐδ' ἔγνων χαλεποὶ δὲ θεοὶ θνητοῖσιν ὁρᾶσθαι.
 Ἀγχοῦ δ' ἰστάμεναι ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Τίς, πόθεν ἐσσί, γρῆν, παλαιγενέων ἀνθρώπων;

ἄτε γυναῖκα Ἀργεῖαν, ὑπὸ τῶν θυγατέρων τῶν Κελεοῦ χο-
 μισθῆναι παρὰ τὴν μητέρα. καὶ εἰ τὴν Μετάνειραν οὐτὶς
 πιστεῦσαι τοῦ παιδὸς τὴν ἀνατροφὴν. ubi forte legendum:
 ἄτε γυναῖκα γραιῶν. item Photius. Lex. MS. Κελεὺς, αὐαὶ αἱ
 θυγατέρες ὑπέδεξαντο τὴν Δήμητραν ἐν Ἐλευσίνι. Alii ali-
 ter, ut Ovidius Fast. IV. 511. unam tantum Celei filiam com-
 memorans.

106. Ἐρχόμεναι μεθ' ὕδωρ] Od. γ. 154. καὶ δὲ μεθ'
 ὕδωρ Ἐρχεσθε κρήνηνδε, καὶ οἷσετε θάσσαν ἰοῦσαι. Εὐήρυ-
 τος addendum Lexicis. Κοτυλήρυτος est Il. ψ. 34.

107. Κάλπισι χαλκείῃσι] Od. Η. 20. Παρθενικῇ εἰ-
 κυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἔχουση. Apollon. Rh. I. 1107. Τόφρα
 δ' Ἰλας χαλκῇ σὺν κάλπιδι νόσφιν ὁμίλου Δίζητο κρήνης
 ἱερὸν ῥόον. Vide Valckenarium nostrum ad Euripid. Hippol.
 121. MS. κάλπησι, quam formam lex carminis repudiet, etsi
 Hesychius et alii Grammatici eam agnoscant.

108. Κουρήιον ἄνθος ἔχουσαι] Il. Ν. post vs. 433.
 hunc versum cum aliis insertum reperit Eustathius: Ἔως ἔθ'
 ἦβην εἶχεν, ὅφελλε δὲ κούριον ἄνθος. Orpheus Argon. 1336.
 Καὶ τότε παρθενίης νοσφίζετο κούριον ἄνθος. Eodem fere
 sensu ὦριον ἄνθος dixit auctor Epigrammatis apud Sponium
 Itin. T. III. p. 149. Παρθένον ἧς ἀπέλυσε μήτρην, ἧς ὦριον
 ἄνθος ἔσχεν ἐν ἡμιτελεῖ παυσάμενον θαλάμῳ.

109. Κλεισιδική] Posterior pars huius nominis, ubi Καλὶς (22)
 λιδίκη praecessit, vitiosa videtur.

111. Χαλεποὶ δὲ θεοὶ] Il. γ. 131. Χαλεποὶ δὲ θεοὶ
 φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Sed hic idem sensus est, qui Od. Α. 455.
 χαλεπὸν δὲ ταδε ζῶοισιν ὁρᾶσθαι. aut Od. Κ. 573. τίς ἀν-
 θεὸν οὐκ ἐθέλοντα Ὀφθαλμοῖσιν ἰδοίτ, ἢ ἐνθ', ἢ ἐνθα
 κίοντα;

113. Τίς, πόθεν ἐσσί] Il. φ. 150. Τίς, πόθεν εἰς ἀν-

Τίπτε δὲ νόσφι πόλῃος ἀπέστιχες, οὐδὲ δόμοισι
 Πιλνᾶς, ἐνθα γυναῖκες ἀνὰ μέγαρον σκιάοντα 115
 Τήλικαι, ὡς σύ περ ᾧδε, καὶ ὀπλότεραι γεγάασιν,
 Αἷ κέ σε φίλονται ἡμὲν ἔπει, ἦδὲ καὶ ἔργῳ.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' ἐπέεσσιν ἀμείβετο πότνια θεάων·
 Τέκνα φίλα, τίνες ἐστὲ γυναικῶν θηλυτεράων,
 Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὑμῖν μυθήσομαι· οὔτι ἀεικὲς 120
 Ὑμῖν εἰρομένησιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
 Δὼς ἐμοὶ γ' ὄνομ' ἐστὶ· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ.

ὄρων, ὃ μὲν ἔκλῃς ἀκτίος ἐλθεῖν; Mox MS. πόλιος pro πό-
 λῃος, ut variatur in Cae. Apollon. Rh. III. 887.

115. Πιλνᾶς] Scribe cum Vossio, Πίλνασαι, quod magis
 Homericum est.

116. Τήλικαι] Sic scripsi pro τήλικας, quod MS. habet.
 Il. Ω. 486. Μυῆσαι πατρὸς σεῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Τηλίκου, ὥσπερ ἐγὼν, ὅλω' ἐπὶ γήραος οὐδῶ. Sophocles Oed.
 Tyr. 1507. Ἀλλ' οἴκτισον σφᾶς, ᾧδε τηλικάσδ' ὄρων. Vide
 Cl. Valckenarium Diatrib. in Euripid. cap. 13. p. 141.

Ibid. Ὡς σύ περ ᾧδε] Il. Ω. 398. Ἀφνειὸς μὲν ὃς
 ἐστὶ, γέρων δὲ δῆ, ὡς σύ περ ᾧδε.

(23) 117. Αἷ κέ σε φίλονται] Recte Cl. Brunckius scribit:
 Αἷ κέ σε φιλήσαιντ', quae te exciperent.

118. Ὡς ἔφαθ'] Cl. Vossius, Ὡς ἔφαν. Plures enim
 loquebantur.

119. Τέκνα φίλα, τίνες ἐστὲ] Placet mihi conjectura Pe-
 tri Fonteinii, viri pereruditi: Τέκνα φίλ', αἵτινες ἐστὲ etc.

120. Οὔτι ἀεικὲς] Fonteinus malit: οὔτοι ἀεικὲς.

122. Δὼς ἐμοὶ γ' ὄνομ'] Od. I. 366. Οὔτις ἐμοὶ γ'
 ὄνομ' ἐστ'. Οὔτιν δέ με κικλήσκουσι Μήτηρ, ἦδὲ πατὴρ, ἢ δ'
 ἄλλοι πάντες ἐταῖροι. Apollon. Rhod. IV. 1514. Εὐρυμέδων·
 καὶ γὰρ τὸ κάλεσκέ μιν ὄνομα μήτηρ. At metrum claudicans,
 non Δὼς, sed aliud nomen, a poeta positum arguit. Lege:
 Δωρίς ἐμοὶ γ' ὄνομ' ἐστὶ. Nec temere Ceres nomen, quod
 alicui Deae marinae proprium est, assumpsit. Etymol. M. p. 293.
 Δωρίς, ὄνομα θεῆς, διὰ τὴν γενομένην δωρεάν τοῖς ἀνθρώ-
 ποις. Et hoc alia Cereris nomina, quae dandi vel donandi
 significationem habent, quodam modo confirmant. Grammaticus
 MS. in Catalog. Bibl. Riccardianae p. 38. Κλήσεις Δήμητρος

Νῦν αὖτε Κρήτηθεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης
 Ἠλυθον οὐκ ἐθέλουσα. βίη δ' ἀέκουναν ἀνάγκη
 Ἄνδρες ληϊστῆρες ἀπήγαγον. οἱ μὲν ἔπειτα 125
 Νηϊθοῖ. Θορικόνδε κατέσχεθον, ἔνθα γυναῖκες
 Ἠπείρου ἐπέβησαν ἀολλέες, ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 Δεῖπνον ἐπηρτύνοντο παρὰ πρυμνήσια νηός.
 Ἀλλ' ἐμοὶ οὐ δόρποιο μελίφρονος ἦρατο θυμός.
 Λάθρη δ' ὀρμήθεισα δι' ἡπείροιο μελαίνης, 130
 Φεῦγον ὑπερφιάλους σημάντορας, ὅφρα καὶ μὴ με
 Ἀπριάτην περάσαντες ἐμῆς ἀποναιάτο τιμῆς.
 Οὕτω δεῦρ' ἰκόμην ἀλαλημένη, οὐδέ τι οἶδα,

Βότεира, ζείωρος, ὀνησιδώρα, βωτιάνειρα, φυσιζοος, Δηώ,
 ζωοδότειρα. ubi pro ὀνησιδώρα scribendum ἀνησιδώρα. Vide
 St. Berglerum ad Alciphron. I. 3. Haec mea de hoc loco sen-
 tentia est, in qua non acquiescens Cl. Fonteinus, scribere ma-
 lebat: Δηώ ἐμοὶ γ' ὄνομ' ἐστὶ. ut Ceres, nondum nota Διοῦς
 nomine, tum primum illud, quo melius lateret, assumpsisse in-
 telligatur. Doctissimus Brunckius, nihil offensus nomine Δωῖς, (24)
 emendabat: Δωῖς μὲν ἐμοὶ γ' ὄνομ' ἐστὶ.

123. Νῦν αὖτε] Scribe: Νῦν δ' αὖτε.

126. Θορικόνδε] Stephan. Byz. Θορικὸς, δῆμος τῆς Ἀκα-
 μαντίδος φυλῆς. — ὁ δημότης Θορίκιος, καὶ Θορικεύς. τὰ
 τοπικά, ἐκ Θορικοῦ, Θορικόνδε, Θορικοῖ. Formam Θορικεῖς
 restitue in inscriptione apud Chandler. p. 70. ubi editur Θορα-
 κεῖς. Vide Harpocrat. in v. et ibi Valesium. Idem Stephanus
 v. Ἄστν versum laudat ex Eratosthenis Erigona: Εἰσόχε δὲ
 Θορικοῦ καλὸν ἵκεν ἐς ἄστν. Sic lege, et intellige de Baccho
 cum Cerere ad Thoricum appellente. Quam fabulam plenius
 narrat Apollodorus. III. 13. p. 227.

127. Ἠπείρου ἐπέβησαν] Od. O. 497. Κατὰ δὲ πρυμνήσι
 ἔδησαν. Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, Δεῖπ-
 νόν τ' ἐντύνοντο.

132. Ἀπριάτην] Π. Α. 99. Πρὶν γ' ἀπὸ πατρὸς φίλῳ (25)
 δόμεναι ἐλικώπιδα κούρην Ἀπριάτην, ἀνάποιον. Περάσαν-
 τες est. ὑπερβάντες, ut Od. E. 297. Κεῖθε δὲ μὴ οἷς περάσῃσι,
 καὶ ἄσπετον ὄνον εἴλοιτο.

Ἦτις δὴ γαῖ' ἐστὶ, καὶ οἵτινες ἐγγεγάασιν;
 Ἀλλ' ὑμῖν μὲν πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες 135
 Δοῖεν κουριδίους ἄνδρας, καὶ τέκνα τεκέσθαι,
 Ὡς ἐθέλουσι τοκῆες· ἐμὲ δ' αὐτ' οἰκτεῖρατε, κοῦραι,
 Προφρονέως, φίλα τέκνα, τέως πρὸς δώμαθ' ἵκωμαι
 Ἀνέρος ἢ δὲ γυναικός, ἵνα σφίσιν ἐργάζωμαι
 Πρόφρων, οἷα γυναικὸς ἀφήλικος ἔργα τέτυκται. 140
 Καὶ κεν παῖδα νεογνὸν ἐν ἀγκοίνῃσιν ἔχουσα
 Καλὰ τιθηνοίμην, καὶ δώματα τηρήσαιμι,
 Καὶ κε λέχος στορέσαιμι μυχῶ θαλάμων εὐπῆκτων
 Δεσπόσυνον, καὶ κ' ἔργα διαθήσαιμι γυναικός.
 Φῆ ῥὰ θεά· τὴν δ' αὐτίκ' ἀμείβετο παρθένος Ἀδμῆς, 145

134. Οἵτινες ἐγγεγάασιν] Od. N. 232. ὅφρ' εὖ εἰδῶ, Τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἄνδρες ἐγγεγάασιν; H. in Apoll. 467. ὅφρ' εὖ εἰδῶ, Τίς δῆμος, τίς γαῖα, τίνες βροτοὶ ἐγγεγάασιν; MS. ἐγγεγάασιν, ut semper in verbis huius compositionis variatur.

135. Δοῖεν κουριδίους ἄνδρας] Od. Z. 180. Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινῶς, Ἄνδρα τε καὶ οἶκον.

136. Ὡς ἐθέλουσι τοκῆες] Sequor Cl. Fonteinii correctionem: Οἱ' ἐθέλουσι τοκῆες· ἐμ' αὐτ' οἰκτεῖρατε, κοῦραι. Ut hoc versu κοῦραι et φίλα τέκνα, sic τέκος et φίλος vicina sunt Il. ψ. 626. Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν εἶπες. Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες.

138. Τέως] Sic scripsi pro τέων, quod est in MS.

(26) 144. Δεσπόσυνον] Post hunc versum in Cod. MS. alius legitur, ex vs. 144. et 145. corruptus: Φῆ ῥὰ θεά, καὶ κ' ἔργα διαθήσ' αὐτίκ' ἀμεί. Quem delendum esse, librarius monuit punctis subnotatis.

Ibid. Καὶ κ' ἔργα διαθήσαιμι γυναικός.] Nihil certius emendatione viri eruditissimi, Jo. Henr. Vossii: Καὶ κ' ἔργα διδασκῆσαιμι γυναῖκας. Hesiodus *E.* καὶ *H.* 64. αὐτὰρ Ἀθήνην, Ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν. Od. X. 421. Πεντήκοντά τοι εἰσὶν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες Δμῶαί, τὰς μὲν τ' ἔργα διδάξαμεν ἐργάζεσθαι, Εἴρια τε χαίνεσθαι, καὶ δουλοσύνης ἀνέχεσθαι.

145. Παρθένος Ἀδμῆς] Od. Z. 109. Ὡς ἦγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος Ἀδμῆς.

Καλλιδίῃ, Κελεοῖο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη·
 Μαῖα, θεῶν μὲν δῶρα, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκη·
 Τέτλαμεν ἄνθρωποι· δὴ γὰρ πολὺ φέρτεροί εἰσι.
 Ταῦτα δέ τοι σαφέως ὑποθήσομαι, ἥδ' ὀνομήνω
 Ἀνέρας οἷσιν ἔπεστι μέγα κράτος ἐνθάδ' αὖτις, 150
 Δήμου τε προὔχουσιν, ἰδὲ κρήδεμνα πόληος

147. Θεῶν μὲν δῶρα] Od. Σ. 141. Ἀλλ' ὅγε σιγῇ δῶρα
 θεῶν ἔχοι, ὅτι διδοῖεν. Z. 190. Καὶ πού σοι τὰδ' ἔδωκε,
 σὲ δὲ χρὴ τέτλαμεν ἔμψης. Hesiod. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 718. Μηδέ
 πατ' οὐλομένην πενίαν θυμοφθόρον ἀνδρὶ Τέτλαθ' ὀνειδίζειν,
 μακάρων δόσιν αἰὲν ἔντων. Theognis vs. 446. ἀλλ' ἐπιτολμᾷ
 Χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν ἔχειν. Recte Veteres, tan-
 quam Plutarchus de aud. poet. p. 32. δῶρα θεῶν in Homero
 interpretantur sortem divinitus datam, Quod Tragici imita-
 tione sua confirmant. Aeschyl. Pers. 343. Ὅμως δ' ἀνάγκη
 πημονὰς βροτοὺς φέρειν, Θεῶν διδόντων. Sophocles Philoct.
 1309. ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν Τύχας δοθείσας ἔστ'
 ἀναγκαῖον φέρειν. Euripides in Stobaeo Grotii p. 451. τὰς δὲ
 δαιμόνων τύχας Ὅστις φέρει κάλλιστ', ἀνὴρ οὗτος σοφός. (27)
 Nec aliter hanc locutionem accipiam H. in Apoll. 190. Τυχεῦ-
 σιν ῥα θεῶν δῶρ' ἄμβροτα, ἥδ' ἀνθρώπων Τλημοσύνας. et
 munera Deorum in Horatio IV. Carm. 9. 46. rectius occupat
 Nomen beati, qui Deorum Muneribus sapienter uti, Duram-
 que callet pauperiem pati. Δῶρα θεῶν pro sorte eo modo
 ponuntur, quo δῶρα Μουσῶν pro carmine, δῶρα Ἀφροδίτης
 pro venustate, et eius generis alia, de quibus Dorvillius Crit.
 Vann. p. 643.

Ibid. Καὶ ἀχνύμενοί περ] MS. ἡχνύμενοι. Cl. Brunckius
 bene corrigit: καὶ ἀχνυμένοις περ ἀνάγκη Τέτλάμεν ἀνθρώποις.
 Haec tamen scriptura sine ulla varietate repetitur vs. 216.

148. Δὴ γὰρ πολὺ φέρτεροί εἰσι] Simili sententia Theo-
 gnis vs. 617. Οὔτε μάλ' ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖ-
 ται· Πολλὸν γὰρ θνητῶν κρείσσονες ἀθάνατοι.

151. Κρήδεμνα πόλης Εἰρύεται] Il. II. 542. Ὅς Ἀγκίην
 εἰρυτὸ δίλκησέ τε καὶ σθένει εἴ. Hesiodus Asp. 105. Ὅς Θή-
 βης κρήδεμνον ἔχει, εἰρετὰ τε πόληα.

Ibid. Δήμου τε προὔχουσιν] Ex οἷσιν, quod praecessit,
 οἱ assumendum. Od. B. 54. Δοίη δ', ᾧ κ' ἐθέλοι, καὶ οἱ με-
 χαρισμένος ἔλθοι. Homeric. Hymn. IX. 4. ἥ σὺν Ἀρηϊ μέλει
 πολεμήϊα ἔργα, Καὶ τ' ἐρρύσατο λαόν. ubi huius constructionis

Εἰρύαται βουλῇσι καὶ ἰθείησι δίκησιν.

Ἡ μὲν Τριπτολέμου πνικμήδεος, ἡ δὲ Διοκλου,

Ἡ δὲ Πολυξείνου, καὶ ἀμύμονος Εὐμόλποιο

ratio fefellit Ernestum meum, qui eandem recte ceperat H. in Mercur. 165. Ταρβαλέον, καὶ μητρὸς ὑπαιδεύονκεν ἀντιπᾶς. Pausan. Phocic. 14. οἷς γε οὐκ ἀρχεῖα, οὐ γυμνάσιόν ἐστιν, οὐ θέατρον, οὐκ ἀγορὰν ἔχουσιν.

- (28) Ἡ μὲν Τριπτολέμου] In ἡ μὲν intelligo οἰκία vel στέγη. Quae frequentissima ellipsis est. Vide Marklandum ad Lysiam Or. XII. p. 559. De hac interpretatione nos haud dubitare sinit similis scena Od. K. 105. ubi Ulyssis socii, ut regionem cognoscerent, praemissi, obviam sunt regis Antiphatæ filiae, aquam ex fonte, qui extra urbem esset, petenti. Quae illis quaerentibus, quis imperium in ea regione teneret, non modo regis nomen, sed etiam regias aedes indicat: Ἡ δὲ μάλ' ἀντίκα πατρὸς ἐπέφραδεν ὑπερεφές δῶ. Notandum est, Triptoleum ab Homero, non Celei filium dici, ut a plerisque, sed principem vel regulum Eleusinis. De eo nota omnia. At mirus vulgare est, quod habet Lexicon Rheticum MS. Κορωνίδαι, γένος Ἀθήνησιν ἱερὸν ἀπὸ Κάνωνος, ὃς ἦν ἀδελφὸς Κόρωνος. Καὶ Κόρωνίδαι, γένος ἱερὸν Ἀθήνησιν. ἀμφότεροι δὲ ἦσαν παῖδες Τριπτολέμου. ubi ex Harpocrate v. Κοιρωνίδαι, corrigendum: Κοιρωνίδαι, γένος Ἀθήνησιν ἱερὸν ἀπὸ Κοίρωνος, ὃς ἦν ἀδελφὸς Κρόκωνος. καὶ Κροκωνίδαι, γένος etc. Crotoni Saesaram, Celei filiam, nupsisse, narrat Pausanias in Attic. 38. Quod ipsum argumento est, Triptoleum, Croconis patrem, non fuisse Celei filium.

Ibid. Διοκλου] Dioclis memoriam, praeter Homerum, unus conservavit Plutarchus Thes. p. 5. B. ἀλλὰ Θησεῖα φασὶν, οὐχ ὅτε τὸ πρῶτον ἐβάδιζεν εἰς Ἀθήνας, ἀλλ' ὕστερον, Ἐλευσὶνὰ τε λαβεῖν Μεγαρέων ἐχόντων, παρακρουσάμενον Διοκλεῖα τὸν ἄρχοντα. Qui hic Διοκλος, infra Διοκλῆς dicitur. Nec tamen Διοκλος mutem. Nam certissimum est, quicquid Munckerus ad Antonin. Lib. 34. contra disputet, veteres promiscue dixisse Ἰφικλος, Ἰφικλῆς, Πάτροκλος, Πάτροκλῆς, Δήμοκλος, Δημοκλῆς, Ἐτέοκλος, Ἐτεοκλῆς, etc. Vide Eustath. ad Il. A. p. 112. et Hemsterhus. ad Lucian. Dial. Mort. XI. p. 377. Pro ἡ δὲ MS. ἡδὲ habet.

- (29) 154. Καὶ ἀμύμονος Εὐμόλποιο] Hunc locum laudat Pausanias, de Eumolpo agens, in Attic. 38. Ὅμηρος δὲ ἐς μὲν τὸ γένος ἐστὶν αὐτοῦ πεποιημένον οὐδὲν ἐπονομάζει δὲ ἀγῆνορα

Καὶ Δολιχοῦ, καὶ πατρὸς ἀγένορος ἡμετέροιο. 155
 Τῶν πάντων ἄλοχοι κατὰ δῶματα πορσαίνουσι.
 Τάων οὐκ ἂν τίς σε κατὰ πρῶτιστον ὀπωπὴν
 Εἶδος ἀτεμίσασα, δόμων ἀπονοσφίσειεν,
 Ἀλλὰ σε δέξονται· δὴ γὰρ θεοεἰκέλός ἐσσι.
 Εἰ δὲ θέλεις, ἐπίμεινον, ἵνα πρὸς δῶματα πατρὸς 160
 Ἐλθωμεν, καὶ μητρὶ βαθυζώνῃ Μετανείρῃ

ἐν τοῖς ἔπεσι τὸν Εὐμόλπον. Ex quo apparet, Pausaniam in Hymnī exemplo, quo utebatur, duorum epithetorum sede permutata, scriptum reperisse: *Ἡ δὲ Πολυξείνου, καὶ ἀγένορος Εὐμόλοιο, Καὶ Δολιχοῦ, καὶ πατρὸς ἀγένορος ἡμετέροιο.* Quod nec mihi displicet, praesertim cum epitheton ἀγένορος patri etiam tribuatur Od. H. 29. ἐπεὶ μοὶ πατρὸς ἀγένορος ἔγγυθι ναίει. De Eumolpo videndi Interpretes ad Ovidii Met. XI. 93. Polyxeni et Dolichi nulla, quod sciam, apud alios mentio reperitur.

156. Πορσαίνουσι] Hoc loco firmatur lectio Homeri II. Γ. 411. Κείνου πορσανέουσα λέχος. ubi in aliis libris est πορυνέουσα. Vide Schol. et Eustath. Κατὰ cum verbo jungendum, ut sit δῶματα καταπορσαίνουσιν, domos curant. MS. πορσαίνουσιν.

158. Ἀπονοσφίσειεν] Sic veteres scribebant, sed ἀπονοσφίσσειεν pronunciabant. Vide ad vs. 339.

160. Ἴνα πρὸς δῶματα πατρὸς] Ἴνα, ut; vix aptum huic loco. Scribe igitur cum Brunckio: ἕως πρὸς δῶματα πατρὸς, ut vs. 138.

161. Μετανείρῃ] De Metanira, cujus nomen per li- (30) bratiorum errorem saepe abiit in Meganira, vide Meursium Athen. Att. III. 1. et, qui Meursiana repetiit, N. Heinsium ad Ovid. Fast. IV. 539. Quae ab omnibus constanter Μετάνειρα, in Matmore chronico Oxon. p. 22. Νεαίρα vocatur, forte mar- morarii culpa. Eandem non Celei, sed Hippothoontis, uxorem dicit Schol. Nicandri Alexiph. 130. et, qui hunc compilavit, Schol. Eurip. Orest. 964. Sed Nicandri Scholiastes in aliis quo- que variat, ut ad Theriac. 486. ἡ Δημήτηρ Κελσὸν λαβοῦσα, ἀνέτρεφεν ὡς υἱόν, nisi corrigere malis: ἡ Δημήτηρ Τριπτό- λεμον Κελεοῦ λαβοῦσα. Certius est, apud eundem ex Antonino Liber. cap. 24. legendum esse: τῆς δὲ θυσίας γενομένης ἐπ' αὐτῇ, παρὼν Ἀσκάλαβος ὁ υἱὸς Μετανείρας. Vulgo pro

Εἰπώμεν τάδε πάντα διαμπερές, αἱ κ' σ' ἀνώγει
 Ἡμέτερόνδ' ἵεναι, μηδ' ἄλλον δώματ' ἐρευνᾶν.
 Τηλύγετος δέ οἱ υἱὸς ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτω
 Ὀψίγονος τρέφεται, πολυεύχεται, ἀσπάσιός τε. 165
 Εἰ τὸν γ' ἐκθρέψαιο, καὶ ἥβης μέτρον ἴκοιτο,
 Ρεῖά κε τίς σε ἰδοῦσα γυναικῶν θηλυτεράων
 Ζηλώσαι τόσα κεν τοι ἀπὸ θρεπτήρια δοίη.
 Ὡς ἔφαθ'· ἥ δ' ἐπένευσε καρῆατι. ταῖ δ' ἐφαινα
 Πλησάμεναι ὕδατος φέρον ἄγγεα κυδιάουσαι. 170
 Ρίμφα δὲ πατρός ἵκοντο μέγαν δόμον, ὥκα δὲ μητρὶ
 ἔννεπον, ὡς εἶδον τε καὶ ἔκλυον· ἥ δ' ἐμάλ' ὥκα
 ἔλθούσας ἐπέκτεσε καλεῖν ἐπ' ἀπείρῳνι μισθῷ.
 Αἰ δ', ὥστ' ἦ ἔλαφοι, ἦ πορτίες ἦαρος ὄρη

Ἀσκάλαβος legitur Ἀβας, vitio facile nato ex scripturae com-
 pendio.

162. Αἱ κ' σ' ἀνώγει] Brunckius legit ἀνώγοι, quem
 vide ad Apoll. Rh. I. 623. Fonteinus ἀνώγη, ut Il. Δ. 353.
 καὶ αἱ κεν τοι τὰ μεμήλη.

166. Ἡβης μέτρον ἴκοιτο] Od. Σ. 216. Νῦν δ', ὅτι δὴ
 μέγας ἐσσι, καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνεις. Vide Graevium ad He-
 siodum *Εργ. καὶ Ἡμ.* 132.

167. Ρεῖά κε τίς σε] Cl. Brunckius et hic, et vs. 222.
 scribere malit: Ρεῖά σε τίς κεν ἰδοῦσα.

(31) 168. Ἀπὸ θρεπτήρια δοίη] In Cod. MS. et hic, et infra
 vs. 223. ubi idem versus repetitur: τόσα κεν τοι ἀποθρεπτήρια
 δοίη. Perperam. Il. Δ. 478. οὐδὲ τοκεῦσι θρέπτρα φίλοις ἀπέ-
 δακε. Hesiodus *Εργ. καὶ Ἡμ.* 188. οὐδὲ μὲν οἶγε Γηράν-
 τεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν. Oppian. *Ἀλικυρ.* V. 85.
 Φροντίσι γηροκόμοισιν ἀπὸ θρεπτήρια τίνων. Vide Cl. Valcke-
 narium ad Euripid. *Phoeniss.* 45.

170. Κυδιάουσαι] Praeferam formam Ionicam, κυδιόωσαι.
 Quanquam altera forma aliis etiam locis, quae Cl. Ernestus ad
 Homer. *Hymn.* V. 41. collegit, reperitur.

172. Ὡς εἶδόν τε] Scribe, ὅσ' εἶδόν τε. Frequens error.

174. Αἰ δ', ὥστ' ἦ ἔλαφοι,] Brunckius, vir Graece doctus
 in paucis, ad Apoll. Rh. I. 540. recte scribit: Αἰ δ', ὥστ' ἦ

Ἄλλοντ' ἂν λειμῶνα, κορυσσάμεναι φρένα φορβῇ, 175
 Ὡς αἰ' ἐπισχόμεναι ἐανῶν πτύχας ἡμεροέντων,
 Ἦξαν κοίλῃν κατ' ἀμαξιδίαν· ἀμφὶ δὲ χαῖται
 Ὡμοῖς αἰσσοῦντο κροκηῖω ἄνθει ὁμοῖαι.
 Τέτμον, δ' ἐγγὺς ἑδοῦ κυδρήν θεῶν, ἔνθα πάρος περ
 Κάλλιπον· αὐτὰρ ἔπειτα φίλα πρὸς δώματα πατρὸς 180
 Ἠγεῦνθ'· ἧ δ' ἄρ' ὀπισθε, φίλον τετιημένη ἦτορ,
 Στείχε κατακρῆθεν κεκαλυμμένη· ἀμφὶ δὲ πέπλος
 Κυάνεος ῥαδινοῖσι θεῆς ἐλελίζετο ποσσίν.
 Αἶψα δὲ δώμαθ' ἵκοντο διοτρεφέος Κελευῖο,
 Βάν δὲ δι' αἰθούσης, ἔνθα σφίσι πότνια μήτηρ 185

ἐλαφοῖς etc. quod recepi pro codicis scriptura, ὡς τοῖς ἑλ. Π. Α. 270. Οἷ δ' ὅστις ἡ ἐλαφον κερατὸν, ἡ ἀγροῖον αἶγα etc. Comparandus similis locus: Od. Κ. 410. Ὡς δ' ὅταν ἀγραυλοὶ πόρτιες περὶ βοῦς ἀγελαίας ἑλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορίζονται, Πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι. Dionysius Perieg. 843. Σὺν καὶ παρθενκαῖ, νεοθηλῆς οἶά τε νεβροῖ, Σκαίρουσι.

Ibid. Ἥαρος] Scrib. εἶαρος, quamvis ea scriptura bis occurrat apud Hesych. v. Ἥαρ, et v. Ἡεροπότης.

176. Ὡς αἰ' ἐπισχόμεναι] Apollon. Rhod. III. 875, ἂν (52) δὲ χιτῶνας λεπταλέους λευκῆς ἐπιγουνίδος ἄχρῃς αἶερον. ubi hoc loco usus est Brunckius. De Catulliana horum versuum imitatione vide Praefat.

Ibid. Ἐανῶν] Sic sine adspiratione scribitur in MS. Vide supra ad vs. 88.

177. Ἀμφὶ δὲ χαῖται] Π. Ζ. 509. ἀμφὶ δὲ χαῖται Ὡμοῖς αἰσσοῦνται. Mox κροκηῖω ἄνθει, ut Ovid. Art. I. 530. *croceas irreligata comas*.

182. Κατακρῆθεν κεκαλυμμένη] Od. Θ. 92. Ἀψ' Ὀδυσσεὺς κατὰ κράτα καλυψάμενος γοάσκειν. Vox κατακρῆθεν divisim scribitur apud Hesiod. Theog. 574. et Hesych. conjuncte Π. II. 548. Od. Α. 587. et apud Etymol. M. quod praefendum. Cod. MS. male κατ' ἀκρῆθεν.

183. Θεῆς ἐλελίζετο ποσσίν] Q. Calaber XII. 529: τῆς δ' ὑπὸ δείρῃ, Ἐξ ἀνέμων ἄτε πρέμνον, ἄδην ἐλελίζετο πάντη.

Ἦστο παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 Παιδ' ὑπὸ κόλπῳ ἔχουσα, νέον θάλος· αἱ δὲ παρ' αὐτὴν
 Ἔδραμον· ἣ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἔβη ποσί· καὶ ῥα μελάθρου
 Κῦρε κάρη· πλήσε δὲ θύρας σέλαος θείοιο.
 Τὴν δ' αἰδώς τε, σέβας τε, ἰδὲ χλωρὸν δέος εἶλεν. 190
 Εἶξε δὲ οἱ κλισμοῖο, καὶ ἐδριάσθαι ἄνωγεν.
 Ἀλλ' οὐ Δημήτηρ ὠρηφόρος, ἀγλαόδωρος,
 Ἦθελεν ἐδριάσθαι ἐπὶ κλισμοῖο φαινοῦ,

(33) 186. Ἦστο παρὰ σταθμὸν] Od. Δ. 333. Στῇ ῥα παρὰ
 σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο.

188. Μελάθρου Κῦρε κάρη] Nobilem illam Eridis men-
 suram, quae est Il. Δ. 443. Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ
 χθονὶ βῆναι. non modo Poëta noster, sed etiam Callimachus
 transtulit ad Cereris magnitudinem declarandam, H. in Cer. 59.
 γέλνατο δ' αἰ θεῶς· Ἰθμάτα μὲν χέρσω, κεφαλὰ δὲ οἱ ἄψατ'
 Ολύμπῳ. Ex hoc autem loco emendandus est Homericus Hy-
 mnus in Vener. 173. Ἔσσαμένη δ' εὖ πάντα περὶ χροῦ δια-
 θεάων, Ἔστη παρ' κλισίῃ εὐποιήτοιο μελάθρου. Ἦ ρε κάρη.
 Lege et distingue: Ἔσσαμένη δ' εὖ πάντα περὶ χροῦ δια θεάων,
 Ἔστη παρ' κλισίῃ· εὐποιήτου δὲ μελάθρου Κῦρε κάρη. In
 hac correctione quod praecipuum est κῦρε, suppeditavit Codex
 Moscov. eximiae bonitatis. Brünckius, V. C. ad Apoll. Rh. IV.
 219: versum concinniores futurum putat, si scribatur: Ἔστη
 παρ' κλισίῃ· ἀτὰρ εὐτύκτω μελάθρου Κῦρε κάρη. Sed haec
 conjectura a vulgatis literis nimis recedit, nec necessaria vide-
 tur. Μελάθρου κῦρε κάρη explica, caput trabes tecti tetigit.
 Verbum κῦρειν vel κυρεῖν praeclare illustravit Valckenarius noster
 ad Euripid. Hippol. 744.

190. Πλήσε δὲ θύρας σέλαος] Od. T. 38. in simili ἐπι-
 (34) φανεία Minervae: Εἰλάτιναί τε δοκοί, καὶ κίονες ὑψὸς ἔχον-
 τες, Φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς, ὥσει πυρὸς αἰθομένοιο. Ἦ μάλα
 τις θεὸς ἔνδον. Saepe Deorum praesentia lumine cognosceba-
 tur. Vide, ne in re nota sim longior, inf. vs. 281. Ovid. Fast.
 VI. 251. et Jo. Pricæum ad A. A. XII. 7.

191. Εἶξε δὲ οἱ κλισμοῖο] Od. II. 42. Τῷ δ' ἔδρης ἐπιόντι
 πατὴρ ὑπέειπεν Ὀδυσσεύς. Theognis vs. 931. ὅμως ἴσοι, οἳ
 τε κατ' αὐτὸν Εἴκουσιν χώρης, οἳ τε παλαιότεροι. Phocyli-
 des vs. 207. Αἰδεῖσθαι πολιορκητάφους, εἴκτω δὲ γέραςιν
 Ἐδρης.

Ἄλλ' ἀκέουσα ἔριμνε, κατ' ὄμματα καλά βαλοῦσα·
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ οἱ ἔθηκεν Ἰάμβη κέδν' εἰδυῖα 195
 Πηκτὸν ἔδος, καθ' ὑπέρθε δ' ἐπ' ἀργύρεον βάλε κῶας.
 Ἐνθα καθεζομένη προκατέσχετο χερσὶ καλύπτρην,
 Διφρὸν δ' ἄφθογγος τέτιημένη ἦστ' ἐπὶ δίφρου,
 Οὐδέ τιν' οὔτ' ἔπει προσπτύσσετο, οὔτε τι ἔργω,
 Ἄλλ' ἀγέλαστος, ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτες, 200

194. Κατ' ὄμματα καλά βαλοῦσα] Idem hemistichium est H. in Vener. 157. quod venuste expressit Virgil. Aen. XI. 480. oculos dejecta decoros. Apollon. Rhod. III. 1062. σῖγα ποδῶν πάρος ὅσσε βαλοῦσα. Achilles Tat. VI. p. 371. ἀναεὺσασα μικρὸν, αὐθις τοὺς ὀφθαλμοὺς κατέβαλεν.

195. Ἰάμβη] Hunc locum laudat Scholiastes ad Nicandri Alexiph. 130. Μετάνειρα παρέθηκεν αὐτῇ τραπέζαν, καὶ ἐκέρασεν αὐτῇ οἶνον ἐπὶ τῇ θλίψει. ἡ δὲ θεὸς οὐκ ἔδέξατο, λέγουσα, μὴ θεμιτὸν εἶναι πιεῖν αὐτῇ οἶνον, ἐπὶ τῇ θλίψει τῆς θυγατρὸς ἀλαίτων δὲ αὐτὴν πυκνωῖα ἐκέλευσε κατασκευάσαι ὃν δεξαμένη ἔπιεν. Ἰάμβη δὲ τις δούλη τῆς Μετάνειρας, ἀθυμοῦσαν τὴν θεὸν ὀρώσα, γελοιώδεις λόγους καὶ σκαίμματά τινα πρὸς τὸ γελάσαι τὴν θεὸν ἔλεγεν. — ὅτι δὲ διὰ γλήχωνος ἔπιεν ἡ Δημήτηρ τὸν πυκνωῖα, καὶ διὰ τὴν γλεύην Ἰάμβης ἐγέλασεν ἡ θεὰ, ἐν τοῖς εἰς Ὀμηρον ἀναφερομένοις ὕμνοις λέγεται. Ita Scholion correxi ex Scholiaste ad Euripid. Orest. 965. qui Nicandri interpretem descripsit. De Iambe, vide (35) quos laudat Kusterus ad Suid. v. Ἰάμβη.

Ibid. Κέδν' εἰδυῖα] Od. A. 428. Τῷ δ' ἄρ' ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα Εὐρύκλεια.

196. Βάλε κῶας] Sic correxi, quod in Cod. MS. legabatur, κῶα. Od. T. 100. ἡ δὲ μάλ' ἑτραλείως κατέθηκε φέρουσα Δίφρον εὐξέστον, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῶας ἔβαλλεν.

197. Προκατέσχετο χερσὶ καλύπτρην] Od. II. 416. Ἄντα παρειῶν σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.

199. Οὔτ' ἔπει προσπτύσσετο] Pro eo supra vs. 117. dixit: Αἶ κέ σε φιλήσαιντ' ἡμὲν ἔπει, ἠδὲ καὶ ἔργω. Προσπτύσσεσθαι elegans est et Homericum. Od. B. 77. Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστν ποτιπτυσοίμεθα μύθῳ. quo pertinet glossa Hesychii: Προτιπτυσοίμεθα. ἀσπαζοίμεθα, παρακαλοῖμεν.

200. Ἀγέλαστος] Lexicon Sangermanense MS. Ἀγέλαστος, ὁ μὴ πρὸς γέλωτα ἐπιτήδειος, καὶ ὁ στυγνός. ἔστι δὲ καὶ πέ-

Ἦστο, πόθῳ μινύθουσα βαθυζώνοιο θυγατρὸς
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ χλεύης μιν Ἰάμβη κέδν' εἰδὺντα
 Πολλὰ παρασκώπτουσα τρέψατο πότνιαν, ἄγνην,
 Μειδῆσαι, γελάσαι τε, καὶ ἴλαον σχεῖν θυμόν.
 Ἦδη οἱ καὶ ἔπειτα μεθύστερον ἔβαδεν ὄργαις. 205

τρα Ἀθηναίων οὕτως λεγομένη. Δισχύλος δὲ φησὶ καὶ φρὴν
 ἀγέλαστος. οὐκ οὐκ ἐκώλυσε λέγειν καὶ νοῦς ἀγέλαστος, καὶ
 διάνοια ἀγέλαστος, καὶ τὰ ὅμοια. Idem: Ἀγέλαστα πρόσωπα,
 Δισχύλος. seil. Agam. vs. 803. et alio loco: Ἀδελὸς βίος
 ἐρεῖς, τρεῖς, ὁ μὴ δοῦλον ἔχων. ἐρεῖς δὲ καὶ ἀδιάλεκτος
 βίος, καὶ ἀγέλαστος βίος, καὶ ἄγαμος βίος. Φρύνιχος ἐν Μο-
 νοτρόπῳ: Ὁκαμα δὲ μούσσι Μονότροπος. Ζῶ δὲ Τηλεῖος
 βίον, ἄγαμον, ἄζυγον, ἄξυθυμον, ἀπρόσοδον, ἀγέλαστον, ἀδιά-
 λεκτον, ἰδιογνώμονα. Quae omnia sumta sunt ex Phrynichi
 (36) Apparatu Sophistico integriore, quam nunc superest. A per-
 sonis vox transit ad res tristes et acerbas. Od. Θ. 307. Δεῦρ',
 ἵνα ἔργ' ἀγέλαστα καὶ οὐκ ἐπιεικῆ' ἰδῇσθαι. Aeschylus, qui
 hac voce delectatus videtur, Choeph. 28. ἀγέλαστοις ἐμφοραῖς.
 Ibid. Ἀπαστος ἐδητύος] Od. Δ. 788. Κεῖτ' ἄρ' ἄσιτος,
 ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος. H. T. 320. Ἀκμηνον πόσιος
 καὶ ἐδητύος. Attici dicunt ἄγευστος τροφῆς. Phrynichus Πα-
 ρασκ. Soph. MS. Ἀγευστος θοίνης, καὶ τροφῆς, καὶ τῶν ὁμοίων,
 κατὰ γενικὴν. item ἀναρίστητος καὶ οὐδὲν βεβρωκὴς. Lexicon
 Sang. MS. Ἀλλὰ γὰρ, ἀντὶ τοῦ δέ. Εὐπολις Βάπταις· ἀνα-
 ρίστητος ὢν καὶ οὐδὲν βεβρωκὴς, ἀλλὰ γὰρ στέφανον ἔχων.

201, Πόθῳ μινύθουσα] Apollon. Rhod. I. 286. Σεῖο
 πόθῳ μινύθουσα δυσάμμορος. Vide J. F. Gronovium ad Liv.
 XXI. 52.

203. Παρασκώπτουσα τρέψατο] Cl. Vossius metri caussa
 legit: παρασκώπτουσ' ἐτρέψατο.

204. Μειδῆσαι γελάσαι τε] Plus est γελάσαι, quam μει-
 δῆσαι. Est igitur in his gradatio quaedam. Aelianus V. H.
 VIII. 13. Ἀναξαγόραν φασὶ μὴ γελῶντά ποτε ὀφθῆναι, μήτε
 μειδῶντα τὴν ἀρχήν.

Ibid. Καὶ ἴλαον σχεῖν θυμόν.] Huic manifestae corrupte-
 lae, non habeo, quomodo medear.

205. Ἦδη οἱ καὶ ἔπειτα] Lege: Ἦ δὴ αἱ καὶ ἔπειτα
 μεθύστερον εὐαδεν ὄργαις. Jambe etiam in posterum ei pla-
 cuit moribus suis, sive, Ceres etiam in posterum delectata

Τῇ δὲ δέπας Μετάνειρα δίδου μελιηδέος οἴνου
 Πλήσας· ἢ δ' ἀνένευσ'. οὐ γὰρ θεμιτόν τοι, ἔφασκε,
 Πίνειν οἶνον ἐρυθρόν· ἄνωγε δ' ἄρ' ἄλφι καὶ ὕδωρ
 Δοῦναι μίξασαν πύμεν γλήχωνι τερείνῃ.
 Ἡ δὲ κυκεῶν τεύξασα θεῶ πόρον, ὥς ἐκέλευε. 210
 Δεξαμένη δ' ὀσίης ἔνεκεν πολυπότνια Δῖω.

est Jambes dicacitate. Od. Φ. 24. Αἱ δὲ οἱ καὶ ἔπειτα φό- (37)
νος καὶ μῦθον γέγοντο. Ὅργαι sunt mores; ingenium; quam
vocis vim multi illustrarunt. Alcman in Scholio Hippocrat. apud
Foës. Oecon. v. Ὅργαν. Ἐν μὲν ἀνθρώπων ὀργαὶ βεβριμέναι
μυρία. ubi lege, ὀργαὶ διακεκριμέναι, e Zenobio III. 25. et
Hesychio v. Αἰχολοί, qui Bacchylidi versum tribuunt. Vide
quae diximus ad Xenophont. Ἀπομν. II. 6.

207. Θεμιτόν τοι, ἔφασκε,] *Scrib. θεμιτόν γ' οἱ, ἔφασκε*
ut legit Schol. Nicandri l. c.

208. Ἄλφι καὶ ὕδωρ] Ἄλφι pro ἄλφιστα. Cujus ampu-
 tationis auctorem Antimachum laudat Strabo VIII. p. 560. Epi-
 charmum Suidas in v. Antimachi locus est ap. Etym. M. p. 18.
 l. 39. ἐν δ' ἀδόροις χέειν εὐήλατον ἄλφι. Quomodo hos ver-
 sus soluta oratione expresserit Scholiastes Nicandri l. c. vide
 supra ad vs. 195. Ἀλφίτων κυκεῶνα cum pulegio etiam alii
 in hac fabula commemorant. Nicander l. c. Τῷδε σὺ πολλάκις
 μὲν γλήχῃ ποταμηΐσι νύμφαις, Ἐμβλήδην κυκεῶνα πόροις ἐν
 κύμβεσι τεύξας, Νησιείρης Διούς μορόεν ποτόν. Ex ejusdem.
 Ἐτεροιοιμένοις haec narrat Antonin. Liberal. cap. 29. Καὶ
 δίδοι ποτόν ὕδωρ, ἐμβαλοῦσα γλήχωνα καὶ ἄλφιτον εἰς αὐτό.
 Ovid. Metam. V. 450. *Dulce dedit, testa quod coxerat ante*
polenta.

209. Τερείνῃ.] MS. τερίνη. Hipponax apud Hephaest.
 p. 16. Εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρευνα. Apol-
 lon. Rhod. I. 1143. Αὐτομάτῃ φέρε γαῖα τερείνης ἄνθεα ποίης.
 III. 898. τάδε καλὰ τερείνης ἄνθεα ποίης. Quibus Apollonii
 locis usus est Etymologus M. p. 752. l. 31.

211. Δεξαμένη δ' ὀσίης ἔνεκεν] Ingeniose Cl. Vossius (38)
 legit: Δεξαμένη δ' ὀσίης ἐπέβη. ut sensus sit: Ceres, portionem
 accipiens, sacri honoris compos est facta, vel sacra honore
 frui coepit. H. in Mercur. 173. ἀμφὶ δὲ τιμῇς Κερὰ τῇς
 ὀσίης ἐπιβήσομαι, ἥσπερ Ἀπόλλων. Hesiod. Theog. 396. Τε-
 μῆς καὶ γεράων ἐπιβησέμεν ἢ θέμις ἐστὶ. Librario, ἐπέβη in.
 ἔνεκεν mutanti, notior erat formula ὀσίας ἔνεκα, dicis causā,

Τῇσι δέ μύθων ἤρχεν εὖζωνος Μετάνειρα·
 Χαῖρε, γύναι, ἐπεὶ οὐ σε κακῶν ἅπ' ἔολπα τοκήων
 Ἑμμεναι, ἀλλ' ἀγαθῶν· ἐπεὶ τοι πρέπει ὄμμασιν αἰδῶς
 Καὶ χάρις, ὥσει πέρ τε θεμιστοπόλων βασιλῆων. 215
 Ἀλλὰ θεῶν μὲν δῶρα, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκη
 Τέτλαμεν ἄνθρωποι· ἐπὶ γὰρ ζυγὸς αὐχένι κεῖται.
 Νῦν δ', ἐπεὶ ἵκεο δεῦρο, παρέσσεται, ὅσα τ' ἐμοί περ.
 Παιῖδα δέ μοι τρέφε τόνδε, τὸν ὀψίγονον καὶ ἄελπτον
 Ὡπασαν ἀθάνατοι· πολυἄρητος δέ μοι ἐστίν. 220
 Εἰ τὸν γε θρέψαιο, καὶ ἦβης μέτρον ἵκοιτο,
 Ἥ ῥά κε τίς σε ἰδοῦσα γυναικῶν θηλυτεράων

quam rara significatio verbi ἐπιβῆναι. Poëta forte respicit ad ritum sacrum, quem initiati in Eleusiniis celebrabant, primum, Cereris exemplo, jejunantes, deinde cinnum sumentes. Clemens Alex. Protr. p. 18. Κάσσι τὸ σύνθημα Ἐλευσινίων μυστηρίων· ἐνήστευσα. ἐπιὼν τὸν κυκεῶνα. quae sic vertit Arnob. V. p. 175. *Eleusiniorum vestrorum notas producant: Jejunavi, atque, ebibi cyceonem.* Vide Jo. Meursium Eleus. cap. 10.

213. Οὐ σε κακῶν ἅπ'] Il. Ξ. 472. οὐ μὲν μοι κακὸς εἶδεται, οὐδὲ κακῶν ἕξ. Poëtam nostrum imitatur Auctor Carminis inter Theocritea XXV. 38. ἐπεὶ οὐ σέ γε φημί κακῶν ἕξ Ἑμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν εἰκότα φύμεναι αὐτὸν, Οἶόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει. ex quo, metro etiam postulante, scribendum, ἐπὶ τοι πρέπει.

217. Ἐπὶ γὰρ ζυγὸς] Orpheus H. in Nemesis: Ἦν πάν-
 (39) τες δεδίασι βροτοὶ ζυγὸν αὐχένι θέντες. Moschio in Stobaeo Grot. p. 127. Πᾶν τλήμ' ἀνάγκης στυγνὸν, ἢ κατ' αὐχένων Ἡμῶν ἐρείδεις τῆσδε λατρείας ζυγόν.

220. Πολυἄρητος δέ μοι ἐστίν.] Non dubitavi hanc lectionem reponere pro corrupta Codicis MS. πολυήρατος δέ μοι ἐστίν. Od. T. 404. Αὐτόλυκ', αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὖρεο, ἄττι κε θείης Παιδὸς παιδὶ φίλῳ· πολυἄρητος δέ τοι ἐστι. Idem est πολυεύχετος supra vs. 165. Vide magnum Hemsterhusium ad Hesych. v. Ἀπόθεστος. Πολυἄρητος autem et πολυήρατος non solum librarii confuderunt, sed ipse etiam Hesychius v. Πολυήρατος.

221. Εἰ τὸν γε θρέψαιο] Supra vs. 166. Εἰ τὸν γ' ἐκ-
 θρέψαιο.

Ζηλώσαι· τόσα κέν τοι ἀπὸ θρεπτήρια δοίην.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν εὐστέφανος Δημήτηρ·
 Καὶ σὺ, γύναι, μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ἐσθλὰ πόροιεν. 225
 Παῖδα δέ τοι πρόφρων ὑποδέξομαι, ὥς με κελεύεις,
 Θρέψω. κοῦ μιν, ἔολπα, κακοφραδίῃσι τιθήνης,
 Οὔτ' ἄρ' ἐπηλυσίῃ δηλήσεται, οὔθ' ὑποταμνόν.
 Οἶδα γὰρ ἀντίτομον μέγα φέρτερον ὑλοτόμοιο,
 Οἶδα δ' ἐπηλυσίης πολυπήμονας ἐσθλὸν ἐρυσμόν. 230

226. Ὡς με κελεύεις] H. in Vener. 284. Τῷδε σὺ μυθεῖσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω.

227. Θρέψω. κοῦ μιν] Vossius scribere malit: Θρέψω τ' οὐ μιν. Certe κοῦ pro καὶ οὐ nusquam reperitur apud Homerum.

Ibid. Κακοφραδίῃσι τιθήνης] Nimirum peritae nutricis (40) erat, infantum collo alligare amuleta veneficiorum, incantationis, invidiae. Orpheus de Lapid. 34. p. 310. Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐχένι παιδὸς ἀεργάζουσα τιθήνη Λαῶν, ἐρητύσει κακομήτιος ὕσσε Μεγαίρης.

228. Ἐπηλυσίῃ δηλήσεται] Codex MS. ἐπηλυσίῃσι δηλήσεται. quod, metro et constructione postulante, correxi. Vox ἐπηλυσίῃ etiam reperitur H. in Mercur. 37. de quo loco mox dicemus. Bene et ad hunc locum accommodata Hesychius: Ἐπηλυσία. ἐπωδὴ φαρμάκων. Eandem fere vim habent vocabula ἐπαγωγὴ et ἐπιπομπή, de quibus disputavimus ad Timaei Lex. Platon. p. 84.

Ibid. Οὔθ' ὑποταμνόν] Ab hoc ulcere manum abstineo.

229. Οἶδα γὰρ ἀντίτομον] Frequens est loquendi forma, τέμνειν φάρμακον, pro medicamentum parare. Plato de Legg. VIII. p. 645. G. καὶ τί τέμνων φάρμακον τούτοις ἐκάστοις, τοῦ τοιούτου κινδύνου διαφυγὴν εὐρήσει; Vide Salmasium Plin. Exerc. p. 96. Hinc ἄκος τομαῖον pro remedio apud Aeschyl. Choëphor. 537. et ἀντίτομον eadem potestate. Hesychius: Ἀντίτομον φάρμακον ἀντιπαθές, ὅπερ ὁ πίων οὐ βλάπτεται ὑπὸ τινος. ἀλεξιφάρμακον. ubi vide Interpretem. Eandem vocem Polluci V. 132. praeter alios, vindicavit Adr. Heringa Observ. 3. p. 27. Sed nemo melius explicuit, quam Stanlejus ad Aeschyl. Agam. 17.

230. Οἶδα δ' ἐπηλυσίης] Hunc versum ubi primum vidi, nullo negotio similem et verbis et sententia restitui, Hymn. in

Ὡς ἄρα φωνήσασα, θυώδει δέξατο κόλπῳ,
 Χερσὶν τ' ἀθανάτησι. γεγήθει δὲ φρένα μήτηρ.
 Ὡς ἢ μὲν Κελεοῖο δαιφρόνος ἄγλαόν υἱόν,
 Δημοφῶνθ', ὃν ἔτικτεν εὐζώνος Μετάνειρα,
 Ἐτρεφεν ἐν μεγάροις. ὃ δ' ἀέξετο δαίμονι ἴσος, 235
 Οὐτ' οὖν σῖτον ἔδων, οὐ θῆσάμενος. Δημήτηρ
 Χρίεσκ' ἀμβροσίῃ, ὥσεί θεοῦ ἐκγεγαῶτα,
 Ἥδ' καταπνείουσα, καὶ ἐν κόλποισιν ἔχουσα.

Mercur. 37. Ἡ γὰρ ἐπηλυσίης πολυπήμονος ἔσσειαι αἶχμα.
 (41) sive, ut in Cod. Moscov. αἶχμα. Repone: Ἡ γὰρ ἐπηλυσίης
 πολυπήμονος ἔσσειαι ἔχμα. Ἐχμα idem est, quod ἐρυσμός.
 Sic Apollon. Rhod. IV. 201. scuta vocat δηίων τοὸν ἔχμα βο-
 λάων. ubi vide Scholiast. Quo autem errore librarius αἶχμα
 pro ἔχμα, eodem Hesychius scripsit: Αἶχματα. καλύματα. ut
 viri docti viderunt. Ἐρυσμός, forma tantum discrepans ab
 ἔρυμα, in Lexicis desideratur.

231. Θυώδει δέξατο κόλπῳ] Il. Z. 483. ἢ δ' ἄρα μιν
 κηώδει δέξατο κόλπῳ.

234. Δημοφῶνθ'] Δημοφῶν Celci filius etiam dicitur ab
 Apollodoro I. 5. p. 14. in libris scriptis, quos Th. Galeus vidit.
 Vulgati male habent Δηιοφῶν. Ovidius et alii idem de Tripto-
 lemo narrant. MS. Δημοφῶνθ'.

236. Δημήτηρ Χρίεσκ' ἀμβροσίῃ] Hunc locum imitando
 suum fecit Apollonius Rhod. IV. 869. idem de Thetide et Achille
 narrans, quod Homerus de Cerere et Demophonte: Ἡ μὲν γὰρ
 βροτιάς αἰεὶ περὶ σάρκας ἔδαιεν Νύκτα διὰ μέσσην φλογμῷ
 πυρός· ἤματα δ' αὐτὲ ἀμβροσίῃ χρίεσκε τέρεν δέμας, ὅφρα
 πέλοιτο Ἀθάνατος, καὶ οἱ στυγερόν χροῖ γῆρας ἀλάλκοι. Αὐ-
 τὰρ ὃ γ' ἐξ εὐνῆς ἀναπαλμμένος εἰσενόησε Παῖδα φίλον σπαι-
 ροντὰ διὰ φλογός· ἦκε δ' αὐτὴν Σμερδαλέην εἰδὼν, μέγα
 νῆπιος. ἢ δ' αἶουσα Τὸν μὲν ἄρ' ἀρπάγδην χαμάδις βάλε κε-
 κληῶτα. etc. Hinc σποδεύνας dicitur Achilles in Dosiadae
 Ará secunda p. 141. ubi vide Salmasium.

(42) [238. Ἥδ' καταπνείουσα] Id. est, divinum ei vigorem
 afflabat. Ovid. Fast. IV. 540. Jungere dignata est os pueri
 suo. Pallor abit, subitaque vigent in corpore vires. Tan-
 tus coelesti venit ab ore rigor. Claudianus de Laude Seren. 86.
 Nec tua mortalis meruit cunabula nutrix. Ubera prima da-

Νύκτας δὲ κρύπτεισθε πυρὸς μένει, ἥντε δαλὸν,
 Λάθρα φίλων γονέων. τοῖς δὲ μέγα θαῦμ' ἐτέτυκτο, 240
 Ὡς προθαλῆς τελέθεσκε, θεοῖσι δὲ ἅντα ἐώκει.
 Καί κεν μιν ποίησεν ἀγέρων τ' ἀθάνατόν τε,
 Εἰ μὴ ἄρ' ἀφραδίῃσιν εὖζωνος Μστάνειρα,
 Νύκτ' ἐπιτηρήσασα, θυώδεος ἐκ θαλάμοιο
 Σπένετο, κώκυσεν δὲ, καὶ ἄμφω πλήξατο μηρῶ, 245
 Δείσας ὧ περὶ παιδί, καὶ ἀάσθη μέγα θυμῷ,
 Καὶ ῥ' ὀλοφύρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον Δημοφάων, ξείνη σε πυρὶ ἐνὶ πολλῷ
 Κρύπτει, ἐμοὶ δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ τίθησιν.
 Ὡς φάτ' ὀδυρομένη· τῆς δ' αἰεὶ διὰ θεάων. 250
 Τῇ δὲ χολωσαμένη καλλιστέφανος Δημήτηρ,
 Παῖδα φίλον, τὸν ἄελπτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτικτε,
 Χεῖρεσσ' ἀθανάτησιν ἀπὸ ἔο θῆκε πέδουδε,

*bant gremiis redolentibus Horae; Ternaue te nudis innectens
 Gratia membris Afflavit.*

259. Νύκτας δὲ κρύπτεισθε] Ovidius Fast. IV. 553. *Inque
 foco pueri corpus vivente favilla Obruit, humanum purget ut
 ignis onus. ubi non imiter Burmannum, ex uno Cod. opus
 praeferentem. Onus est, quicquid terrenum et mortale est in
 homine, quicquid, ut Virgilii verbis utar Aen. VI. 730. igneum
 coelestemque vigorem hebetat et tardat. Philosophi Platonicī
 ὄγκον et ὄχλον dicunt. Vide quae discipulorum meorum opti-
 mus, Daniel Wytttenbachius ad Plutarch. de S. N. V. p. 34.
 disputavit.*

241. Θεοῖσι δὲ ἅντα ἐώκει] Idem hemistichium Il. Ω. 630.

242. Καί κεν μιν ποίησε] Od. E. 136. ἡδὲ ἔφασκον Θή-
 σιν ἀθάνατον καὶ ἀγέρων ἡμᾶτα πάντα. Hesiod. Theog. 949.
 Τὴν δὲ οἱ ἀθάνατον καὶ ἀγέρων θῆκε Κρονίων. Pro ποίησεν
 MS. ποίησα.

245. Καὶ ἄμφω πλήξατο μηρῶ] Il. M. 162. "Δὴ ῥα (43)
 τότε ἄμφωξεν τε καὶ ὧ πεπλήξατο μηρῶ.

253. Ἀπὸ ἔο θῆκε πέδουδε] Il. M. 205. ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν
 ἤκε χαμᾶζε. Od. I. 461. τὸν κριὸν ἀπὸ ἔο πέμπε θύραζε.
 MS. habet, ἄπω ἔο.

Homer. Hymn.

C

Ἐξανελούσα πυρός, θυρᾷ κοτέσασα μάλ' αἰνῶς,
 Καὶ ῥ' ἄμυδις προσέειπεν εὖζωνον Μετάνειραν 255
 Νήϊδες ἄνθρωποι καὶ ἀφράδμονες, οὐτ' ἀγαθοῖο
 Αἶσαν ἐπερχομένου προγνώμενοι, οὔτε κακοῖο.
 Καὶ σὺ γὰρ ἀφραδίῃσι νεῆς μήκιστον ἀάσθης.
 Ἴστω γάρ, θεῶν ὄρκος, ἀμείλικτον Στυγὸς ὕδωρ,
 Ἀθάνατον κέν τοι καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα 260
 Παῖδα φίλον ποίησα, καὶ ἄφθιτον ὅπασα τιμὴν.
 Νῦν δ' οὐκ ἔσθ' ὥς κεν θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξοι.
 Τιμὴ δ' ἄφθιτος αἰὲν ἐπέσσεται, οὐνεκα γονυῶν
 Ἡμετέρων ἐπέβη, καὶ ἐν ἀγκοῖνῃσιν ἵαυσεν.
 Ὄρησι δ' ἄρα τῷ γε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν, 265

254. Ἐξανελούσα πυρός] Apollodorus I. 5. p. 15. in ceteris fere consentiens Homero, Demophontem igni consumptum tradit.

256. Νήϊδες ἄνθρωποι] Hunc locum manifesta imitatione (44) expressit Pseudo-Orpheus Fragm. p. 394. ed. Gesn. Θῆρες τ' οἰωνοὶ τε, βροτῶν δ' ἀλιτήρια φύλα, Ἀχθεα, γῆς εἰδωλὰ τετυγμένα, μηδαμὰ μηδὲν Εἰδότες, οὔτε κακοῖα προσερχόμενοι νοῆσαι Φραδμονες, οὐτ' ἀποθῆν μάλ' ἀποστρέψαι κακότητος, Οὐτ' ἀγαθοῦ παριόντος ἐπιστρέψαι τε καὶ ἔρξαι Ἰδρως, ἀλλὰ μάτην ἀδαήμονες, ἀπρονόητοι. Forte etiam Thyphiodorus vs. 300. Σχέτλιον ἀφραδέων μερόπων γένος, οἷσιν ὁμίχλη Ἀσκοπος ἐσσομένων· κενεῶ δ' ὑπὸ χάρματι πολλοὶ Πολλάκις ἀγνώσσουσι περιπτάλοντες ὀλέθρῳ. Notissimum est illud Virgilii Aen. X. 501. Nescia mens hominum fati, sortisque futurae.

261. Ποίησα] MS. ποιήσασα.

262. Νῦν δ' οὐκ ἔσθ'] Leviter mutavi scripturam Codicis, quae haec est: Νῦν δ' οὐκ ἔσθ' ὥς κεν θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξαι. Il. Φ. 565. Οὐκ ἔσθ' ἔπειτ' ἔσται θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξαι.

263. Ἀφθιτος] MS. ἄφθιτον.

264. Καὶ ἐν ἀγκοῖνῃσιν ἵαυσεν] Il. Ξ. 213: Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρεστῶν ἐν ἀγκοῖνῃσιν ἵαυεις.

(45) 265. Ὄρησι δ' ἄρα τῷ γε] Cl. Fonteinus corrigit: Ὄρησι δ' ἄρα τοῦ γε. ut significet, matura ejus aetate.

Παῖδες Ἐλευσινίων πόλεμον καὶ πόλεον αἰνῶν
 Αἰὲν ἐν ἀλλήλοισι συναυξήσουσ' ἤματα πάντα
 Εἰμὶ δὲ Δημήτηρ τιμάρχος, ἧ τε μέγιστον
 Ἀθανάτοισι θνητοῖσι τ' ὄνειρα καὶ χάσμα τέτυκται.
 Ἀλλ' ἄγε, μοι νηὸν τε μέγαν, καὶ βωμόν ἐπ' αὐτῷ, 270

267. Αἰὲν ἐν ἀλλήλοισι συναυξήσουσ'] Legerem elegantissimo Vossio: Αἰὲν ἐν ἀλλήλοισιν αἰξούσ' ἤματα πάντα. Ceterum ex hoc loco intelligitur, bellum civile inter Eleusiniis fuisse; cuius historia nullam, quod sciam, mentionem facit.

268. Τιμάρχος] H. in Vener. 31. de Vesta: Πᾶσιν δ' ἐν νηοῖσι θεῶν τιμαρχός ἐστι. Τιμάρχος, vel potius τιμαρχός est, qui primum locum tenet, summo honore praeditus est. Unde magistratus in nonnullis Graecorum civitatibus τιμάρχος dicebantur. Vide Is. Casaubonum ad Athen. IV. 13.

269. Θνητοῖσι τ'] MS. θνητοῖσιν. Ut versus rectis pedibus incedat, scribendum: Ἀθανάτοισι θνητοῖσι τ' ὄνειρα, χάσμα τ', ἐτύχθη, vel ἐτύχθην. Nam parum refert, prima, an tertia persona ponatur. H. P. 248. ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες, Οἷτε παρ' Ἀνρείδῃ, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ, Δῆμια πίνουσιν. Plato Phaedon. p. 393. G. ὥσπερ ἂν τις λέγων ὅτι Σωκράτης πάντα ὅσα πράττει, νῶν πράττει, κατέπειτα ἐπιχειρήσας λέγειν τὰς αἰτίας ἐκάστων ὧν πράττω, λέγοι etc. Curtius IV. 13. Vos ite ad copias, quibus quisque praest, ubi Acidalius et Heinsius frustra rescribunt praestis. Petron. cap. 126. Rogo, inquam, num quid illa, quae me amat, tu es. De hoc transitu ab altera persona ad alteram vide Dorvillium ad Chariton. p. 89. Ὀνειρα ut hic de Cerere, sic de Jove dicitur apud Aratum Phaen. 15. Χαῖρε πατερ, μέγα θαῦμα, μέγ' ἀνθρώποισιν ὄνειρα. Sic etiam χάσμα de Apolline, H. in Apoll. 25. Λητὼ τέκε χάσμα βροτοῖσι.

270. Νηὸν τε μέγαν] Hoc est inclytum illud ἐν Ἐλευ- (46) σίνι ἱερὸν, vel τελεστήριον, interdum simpliciter Ἐλευσίς appellatum; quod, dubito, an satis perspexerint Interpretes ad Ovid. Ep. IV. 67. Ab eo diversum est τὸ Ἐλευσίνιον Ἀθήνησιν. Lysias c. Andocid. p. 105. ex emendatione Valckenariana: θυσίαι — τὰ μὲν ἐν τῷ ἐνθάδε Ἐλευσίνιῳ ἱερῷ, τὰ δὲ ἐν Ἐλευσίνι. ubi vide Jo. Taylorum. Nullam hujus templi descriptionem dedit Pausanias Attic. 38. religionem, ut ipse fatetur, tactus. Situm quidem accurate finivit Poëta noster. De Callichoro fonte vide Spanhemium ad Callim. H. in Cerer. 16.

Τευχόντων πάς δῆμος ὑπαὶ πόλιν, αἰὲν τε τεῖχος,
 Καλλιχόρου καθέπερθεν, ἐπὶ προὔχοντι κολωνῷ.
 Ὅργια δ' αὐτῇ ἐγὼν ὑποθήσομαι, ὥς ἂν ἔπειτα,
 Εὐαγέως ἔρδοντες, ἐμὸν νόον ἱλασκώσθε.
 Ὡς εἰποῦσα θεῶν, μέγεθος καὶ εἶδος ἄμειψε, 275
 Γῆρας ἀπωσαμένη. περὶ τ' ἀμφὶ τε κάλλος ἤητο,
 Ὀδμή δ' ἰμερόεσσα θορήντων ἀπὸ πέπλων
 Σκιδνατο, τῆλε δὲ φέγγος ἀπὸ χρυσοῦ ἀθανάτοιο
 Λάμπε θεῆς, ξανθαὶ δὲ κόμαι κατενήνοθεν ὤμους,
 Αὐχῆς δ' ἐπλήσθη πυκνὸς δόμος, ἀστεροπῆς ὥς. 280
 Βῆ δὲ δι' ἐκ μεγάρων. Τῆς δ' αὐτίκα γούνατ' ἔλυντο,
 Διὸν δ' ἀφ' οὐγγὸς γένετο χρόνον, οὐδέ τι παῖδος
 Μνήσατο τηλυγέτοιο ἀπὸ δαπέδου ἀνελέσθαι.

274. Ἐμὸν νόον] MS. ἐμὸν νηόν.

275. Μέγεθος καὶ εἶδος] Scribe: μέγεθος τε καὶ εἶδος. quia καὶ fere semper corripitur ante vocalem. Et sic e. Codicibus Moscoviensi et Parisino legimus H. in Vener. 82. Παρθένῳ ἀδμητῇ μέγεθος τε καὶ εἶδος ὁμολῇ. Vulgo τε omittitur.

276. Κάλλος ἤητο] Hesiodus Asp. 8. Τῆς καὶ ἀπὸ κρήθεν, βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανέων τοῖον ἤητ', ὅλον τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης. ad quem locum respexit Etymologus M. p. 23. l. 15. ἤητο explicans ἀπαυγάζει. Hoc verbum, quod in (47) primis frequentavit Apollon. Rhod. II. 81. III. 288. 688. IV. 1673. interdum iisdem translationibus inservit, quibus Latineam scribo. Vide Eustath. ad II. O. p. 1242.

279. Κόμαι κατενήνοθεν ὤμους] Legem ξανθῇ δὲ κόμαι κατενήνοθεν ὤμους. Hesiodus Asp. 269. πολλὴ δὲ κόμης κατενήνοθεν ὤμους. ubi quam inanis sit Guesii conjectura, πολλὴ δὲ κόμης ἐπενήνοθεν ὤμοις, hic locus ostendit.

280. Αὐχῆς δ' ἐπλήσθη] Sic contexi quod erat in Cod. MS. Αὐτῆς δ' ἐπλήσθη. Hegesippi Bristanma. ex emendatione nostra Ep. Crit. II. p. 44. Ἐπλήσθη γὰρ οἱ αὐτὰ (Diana). Ἰστοῦ παρὰ κροκαίαν, ὡς αὐχὰ πυκνός. Vide supra ad vs. 189.

282. Διὸν χρόνον] II. E. 206. Ἥδη γὰρ διὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχοντα. Hymn. Homer. XXVI. 13. στήσεν δ' Ἰπέρλονος ἀγλαὰς οἰδὰς Ἰκπὺν ἀκύνοντας διὸν χρόνον.

Τοῦ δὲ κασίγνητα φωνὴν ἐσάκουσαν ἑλενὴν,
 Καὶ δ' ἄρ' ἀπ' εὐστρωτῶν λεχέων θόρον· ἣ μὲν ἔπειτα, 285
 Παῖδ' ἀνὰ χερσὶν ἐλόνσα, εἴω' ἐκκλίπειτο κόλπῳ
 Ἡ δ' ἄρα πῦρ ἀνέκαί· ἣ δ' ἔσσυτο, πρὸς ἀπαλοῖσιν
 Μητέρ' ἀναστήσουσα θυώδεος, ἐκ θαλάμοιο
 Ἀφρόμεναι δέ· μὴ αἰψὺς ἐλόνσιν ἀσπαίροντα
 Ἀμφαγαπαζόμεναι, τοῦ δ' οὐ μελίεσσιν θυμός· 290
 Χειρότεροι γὰρ δὴ μὴ ἄχον τροφαὶ ἦδ' ἐκτρέφει
 Αἰ· μὲν παγκύματα, κούρην ἦ δὲν ἰάσκοντο
 Δείματι παλλόμεναι· ἀμα δ' ἦρ' ὤφραναμένη
 Ἐρυθρῇ Κελεῶ, κημερτέα· μὴ δὲ σάκεα
 Ὡς ἐπέταλλε θεὰ, καλλιγέφυκος Δημήτηρ· 295
 Αὐτὰρ ὃ χ' εἰς ἀγροῖν καίεσσι πολυπαίονα λαόν·
 Ἦνωγ' ἠνέομ' Δημήτερι πῖονα κρονίῳ
 Ποῖσαι, καὶ βωμόν· ἐπὶ προῦζοντι κολακῶ
 Οἱ δὲ μάλ' αἰψ' ἐπίθοντο, καὶ ἐκλυνον αὐδήσαντος,

284. *Ἐλενὴν*] Pro *ἑλενὴν*, quod in Coth. MS. est, ratiorem formam *ἑλενὴν* posuimus, ut videretur laboranti incedere. Grammaticus MS. in Bibl. Sangermanensi: *ἑλενὸν, ἀνὰ τοῦ, ἑλενὸν*. *Ἐπολιφ. 1151.* Sophocles Philoct. 867. *Τλήναι* (48) σ' *ἑλενωῶς* ὡς ταῦτα πρῆματα. Eustath. ad Il. X. p. 1278. *Ὅτι δὲ τὸ ἑλενὸν, καὶ ἑλενωον τρισυλλάβως ἐλέγετο, παραδεδωκασιν οἱ τεχνικαί.* Sic ἀνελήμων pro ἀνελήμων. Lexicon Sangerm. MS. *ἀνελήμων καὶ ἀνελήμων φασίν.* Νικόμαχος δὲ ἀνελήμων λέγει. Et ἀνῆλης pro ἀνῆλης. Vide Dervill. ad Chariton. p. 724.

285. *Καὶ δ' ἄρ' ἀπ' εὐστρωτῶν*] Moschus II. 16. *Ἐπ' ἀπὸ μὲν στρωτῶν λεχέων θόρε δειμαίνοντα*

287. *Πῦρ ἀνέκαί*] Hanc lectionem de correctione nostra in textum recepinus. Codex MS. Babes, *πῦρ ἀνέκαί*. Eundem libroriorum errorem in Homero Od. I. 251. Ernestus, in Herodoto IV. 145. Messelingius et Valckenarius notant.

289. *Ἐλόνσιν*] Haec forma nobis suspecta est.

295. *Ὡς ἐπέταλλε*] Fonteinus et Vossius legunt: *ὡς* (49) *ἐπέταλλε θεὰ.* Bene. Idem vitium sustulimus supra vs. 192.

297. *Ἦνωγ'*] MS. *Ἦνωγει.*

Τεύχον δ', ὡς ἐπέτελλε· ὁ δ' αἶετο δαίμονος πίση. 300
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἐτέλεσαν, καὶ ἐρώησαν καμάτοιο,
 Βάν δ' ἱμερὸν ὅκαδ' ἑκάστος· ἀτὰρ ξανθὴ Δημήτηρ
 ἔνθα παθεζομένη, μακάρων ἀπὸ νόσφιν ἀπάντων,
 Μίμνε πύθῃ μιν ὀδυσα βαθυζώνοιο θυγάτρος.
 Αἰνότατον δ' ἐναιυτὸν ἐπὶ χθονά πονυβότειραν 305
 Ποιῆς ἀνθρώποις καὶ κύντατον· οὐδὲ τι γαῖα.
 Σπέρμ' ἀντίει· κρύπτει γὰρ εὐστέρηνος Δημήτηρ.
 Πολλὰ δὲ καμπύλ' ἀροτρά ματὴν βοῆς εἰλκον ἀρούρας·
 Πολλὸν δὲ κρημνὸν ἐτάσσον ἔμπυε γαίῃ.
 Καὶ νῦν παμπανόλεσσε γένος μερόσων ἀνθρώπων 310
 Λιμοῦ ὑπ' ἀργαλέης, γεράων τ' ἐρακυδέα τιμὴν
 Καὶ θυσιῶν ἤπρεσεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντας,
 Εἰ μὴ Ζεὺς ἐνόησεν, ἐὼ δ' ἐφράσατο θυρῶ.
 Ἴριν δὲ πρῶτον χρυσοπτερον ὤρσε καλέσσαι

301. *Αὐτὰρ ἐπεὶ ἐτέλεσαν*] Monuit me amicissimus Valckenarius, versum iusto longiorem sic corrigendum esse: *Αὐτὰρ ἐπεὶ τέλειαν, καὶ ἐρώησαν καμάτοια*. Mon. cum Cl. Wyttenhachio scribe: *Βάν δ' ἱμερ*.
 305. *Αἰνότατον δ' ἐναιυτὸν*] Crudele Cereris consilium etiam Ovidius narrat. Met. V. 477. seqq. *Ergo illic saeva vertentia glebas Fregit aratra manu! pariliq. irata colonis* (50). *Ruricolaeque boues leto dedit: aratra iussit, Fallere, depositum: vitulaeque semina facit*. etc. Contra Carcinus, poeta tragicus, apud Diador. Sicul. V. p. 354. tradit, Siculos praemoerore, quem ex Proserpinae raptu cepissent, agriculturam neglectisse, et sic fame perisse: *πένθος δὲ παρθένου Σίτων ἀμοιβὸν διοτρεφὲς φθίβειν γένος*.

305. *Ἀνθρώποις*] MS. *ἀνθρώποισι*, invito metro.

309. *Ἐτάσσον ἔμπυε γαίῃ*] Il. P. 633. de telis frustra iactis: *ἔτασσα πέπτεε ἄραζε*.

310. *Ἴριν δὲ πρῶτον*] Hanc certam et liquidam emendationem recepi. In Cod. MS. legitur, *Ἴριον δὲ πρῶτον χρυσοπτερον*, errore nato ex recentiorum Graecorum pronuntiatione.
 H. S. 398. *Ἴριν δ' ὄτρυνε χρυσοπτερον ἀγγελέουσιν*. Iridis ministerium in hac fabula etiam commemorat Claudianus de Rapt. Proserp. III. 1.

Δήμητρ' ἄνωμον, πολυήρατον εἶδας ἔχουσαν. 315
 Ὡς ἔφαθ'· ἧ δὲ Ζηνὶ κελαινσφρεῖ Κρονίωνι
 Πείθετο, καὶ μεσσηγὺ διέδραμεν ὥκα πόδεσσιν.
 Ἰκετο δὲ πτολίεθρον Ἐλευσῖνος θυοέσσης,
 Εὖρε δ' ἐνὶ νηῶν Διμήτερά κυναόπεπλον,
 Καί μιν φωνήσασ', ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα· 320
 Διμήτερ, καλέει σε πατήρ· Ζεὺς ἄφθιτα εἰδώς,
 Ἐλθέμεναι μετὰ φῦλα θεῶν κίεργεστάων.
 Ἀλλ' ἴθι, μηδ' ἀτέλεστον ἐμὸν ἔπος ἐν Διὶ ἔστω.
 Ὡς φάτο λισσομένη· τῆς δ' οἶκ' ἐπεπείθετο θυμός.
 Αὐτίς ἔπειτα μάκαρας θεοὺς αἰὲν ἔοντας 325
 Πάντας ἐπιπροΐαλλεν· ἀμοιβηδὶς δὲ κιώντες
 Κίκλησιν, καὶ πολλὰ δίδου περικαλλέα δῶρα,
 Τιμάς θ' ἄς κ' ἐθέλοιτο μετ' ἀθανάτοισιν ἐλέσθαι.

316. Ὡς ἔφαθ'.] Ante hunc versum, Jovis ad Iridem (51) orationem elapsam suspicatur Wyttenbachius noster.

317. Μεσσηγὺ διέδραμεν.] H. in Apoll. 107. Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε ποδὴννεμος ὠκέα Ἴρις, Βῆ ῥα θεῶν, ταχέως δὲ διήνυσσε πᾶν τὸ μεσσηγὺ.

319. Εὖρε δ' ἐνὶ νηῶν] Sic edidi, cum MS. habeat, Εὖρε δ' ἐν νηῶν.

321. Καλέει σε πατήρ] Forte, ejectis vocibus, σε πατήρ, legendum: Διμήτερ, καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς. ut II. Ω. 88. Ὅρσο, Θετί, καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς. Eadem formula est H. in Vener. 453. et apud Hesiod. Theog. 545. 561.

323. Μηδ' ἀτέλεστον ἐμὸν ἔπος] Pro eo dicitur II. B. 361. Οὔτοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται. II. Ω. 92. οὐδ' ἄλιον ἔπος ἔσσεται. H. in Apoll. 540. Ἡέ τι τηῦσιόν γ' ἔπος ἔσσεται.

325. Αὐτίς ἔπειτα] Libens amplector virorum exadi- (52) tissimorum, Wassenbergii et Fonteinii, emendationem: Αὐτίς ἔπειτα θεοὺς μάκαρας Ζεὺς αἰὲν ἔοντας. Eodem fere modo legendum conjecit Valckenarius.

328. Τιμάς θ'] Intellige partes, quas Ceres haberet in hujus universi administratione. Vim vocis, paucis cognitam,

Ἄλλ' οὔτις πείσαι δύνατο φρένας οὐδὲ νόημα
 θυμῷ χῶομένης· στερεῶς δ' ἠναίνετο μύθους. 330
 Οὐ μὲν γάρ ποτε, φάσκε, θνώδεος Οὐλύμποιο
 Πρὶν γ' ἐπιβήσεσθ', οὐ πρὶν γῆς καρπὸν ἀνήσειν.
 Πρὶν ἴδοι ὀφθαλμοῖσιν ἐὼν εὐώπιδα κούρην.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε βαρύνκτυπος εὐρύοπα Ζεὺς,
 Εἰς Ἑρεβος πέμψε χρυσόρραπιν Ἀργειφόντην, 335
 Ὅφρ', Αἴδην μαλακοῖσι παραιφάμενος ἐπέεσσιν,
 Ἀγνὴν Περσέφονειαν ἀπὸ ξόφου ἡερόεντος
 Ἐς φάος ἐξαγάγοι μετὰ δαίμονας, ὅφρα ἔ μήτηρ,
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα, μεταλήξει χόλοιο.

egregie explicuerunt Hemsterhus. ad Lucian. Dial. Deor. XXVI.
 p. 285. et Valckenarius ad Euripid. Hippol. 107. Vide infra
 vs. 346. *Μοῖραν* vocat Hesiodus Theog. 204. *γέρας* 393. *δῶρον*
 939. *αἶσαν* 422. *λαῖξιν* Callimach. H. in Jov. 80.

329. *Φρένας οὐδὲ νόημα*] Bene Brunckius et Vossius cor-
 rigunt: *φρένας ἡδὲ νόημα*. Haec enim nomina copulanda, non
 disjuncta. Sic vs. 65. *κραδίην καὶ θυμόν*.

330. *Στερεῶς δ' ἠναίνετο μύθους*] Il. I. 506. Ὅς δέ
 κ' ἀνήνηται, καὶ τε στερεῶς ἀποείπη.

332. *Πρὶν γ' ἐπιβήσεσθ'*] Vossius hunc versum bene sic
 constituit: *Πρὶν γ' ἐπιβήσεσθαι, ἢ πρὶν γῆς καρπὸν ἀνήσειν*.

333. *Πρὶν ἴδοι*] Metro flagitante, scribe: *Πρὶν γ' ἴδοι*.
 (53) *Πρὶν* saepe duplicavit Homerus, ut Od. Δ. 475. Οὐ γάρ τοι
 πρὶν μοῖρα φίλους τ' ἰδέειν — *Πρὶν γ' ὅτ' ἂν Αἰγύπτιοι δι-*
πετέος ποταμοῖο Αἴτις ὕδωρ ἔλθῃς. et, Homeri exemplo, So-
 phocles Trachin. 637. *δέδοικα γάρ, Μὴ πρὶν λέγοις ἂν τὸν*
πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ, Πρὶν εἰδέναι τάκεῖθεν εἰ ποθούμεθα.
 nisi ibi cum doctissimo Brunckio ad Aeschyl. Prometh. 702.
 Iegeré malis: *Μὴ πρὶν λέγοις ἂν* etc. Pro *πρὶν*, *πρὶν* eodem
 pleonasmo etiam dicitur *πάρος πρὶν* Od. B. 127. *πρόσθε πρὶν*
 Od. Ψ. 137. item *πρότερον*, vel *πρῶτον*, *πρὶν*. Plato Phaedon.
 p. 389. F. *μὴ πρότερον κομήσειν, πρὶν ἂν νικήσω ἀναμαχό-*
μενος. Vide Dukerum ad Thucyd. VI. 57.

339. *Μεταλήξει*] Sic MS. Quam scripturam antiquiorem
 judicant viri eximii, Ernestus ad Il. O. 31. et Brunckius ad
 Apoll. Rh. I. 1271. III. 110. 951. In talibus veteres litteram

Ἑρμῆς δ' οὐκ ἀπιδήσεν, ἄφαρ δ' ὑπὸ κεύθεα γαίης 340
 Ἔσσυμένως κατόρρυσεν, λιπὼν ἔδος Οὐλύμπιο.
 Τέτμε δὲ τὸν γε ἄνακτα δόμων ἔντοσθεν ἑόντα,
 Ἥμενον ἐν λεχέσσι σὺν αἰδοίῃ παράκοιτι,
 Πόλλ' ἀσκαζομένη μητρὸς πόθῳ· ἥδ' ἐπ' ἀτλήτων
 Ἔργοις θεῶν μακάρων μητίσεται βουλῇ. 345
 Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένος προσέφη κρατὺς Ἀργειφόντης·
 Αἰδη κυανοχαῖτα, καταφθιμένοισιν ἀνάσσω,
 Ζεὺς σε πατὴρ ἤνωγεν ἀγαυὴν Περσεφόνειαν
 Ἐξαγαγεῖν Ἑρέβουσφι μετὰ σφέας, ὅφρα ἔ μήτηρ,
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα, χόλου καὶ μῆνιδος αἰνῆς 350
 Ἀθανάτοισι παύσειεν· ἐπεὶ μέγα μῆδεταί ἔργον,
 Φθῖσαι φθλ' ἀμειννὰ χαμαιγενέων ἀνθρώπων,
 Σπέρμ' ὑπὸ γῆς κρύπτουσα, καταφθινύθουσα δὲ τιμὰς
 Ἀθανάτων· ἥ δ' αἶνὰν ἔχει χόλον, οὐδὲ θεοῖσι
 Μίσγεται, ἀλλ' ἀπάρσενθε θυώδεος ἔνδοθεν νηοῦ 355
 Ἦσται, Ἐλευσῖνος κραναὸν πτολίεθρον ἔχουσα.

pronunciando geminabant. Ita in hoc Hymno vs. 14. ἐγέλασε, vs. 40. ἔλαβεν, vs. 158. ἀπογοσφίσσειεν, vs. 313. ἐφράσατο.

Ibid. Μεταλήξειε χόλοιο] Il. I. 157. Ταῦτα κέ οἱ τελέσαιμι μεταλήξαντι χόλοιο.

344. Ἡδ' ἐπ' ἀτλήτων etc.] Pro μητίσεται βουλῇ, facile (54) patet, scribendum esse, μητίετο βουλῇν. Sed reliqua felicioribus ingeniiis emendanda relinquo.

346. Κρατὺς Ἀργειφόντης] MS. κρατερός Ἀργειφόντης. Vide vs. 377.

348. Ζεὺς σε πατὴρ] Malim cum Cl. Wyttenbachio: Ζεὺς με πατὴρ. ut hoc ipse de se dicat Mercurius.

351. Παύσειεν] Pro παύσαιτο.

Ibid. Ἐπεὶ μέγα μῆδεταί ἔργον] Od. F. 261. μάλα γὰρ μέγα μῆσατο ἔργον.

352. Χαμαιγενέων ἀνθρώπων] H. in Vener. 108. κύδιστε χαμαιγενέων ἀνθρώπων. Hesiodus Theog. 879. Ἔργ' ἐράτα φθείρουσι χαμαιγενέων ἀνθρώπων.

"Ως φάτο. μείδῃσεν δὲ ἄναξ ἐνέρων Ἀιδωνεύς.
 "Οφρύσιν, οὐδ' ἀπίθῃσέ Διὸς βασιλῆος ἐφετμῆς.
 "Εσσυμένως δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι Περσεφονείῃ.
 "Ερχεο, Περσεφόνη, παρὰ μητέρα κλυτόπτελλον, 360
 "Ηπιον ἐν στήθεσσι μένος καὶ θυμὸν ἔχουσα,
 Μηδὲ τι δυσθύμαινε λίην περιώσιον ἄλλων.
 Οὔτοι ἐν ἀθανάτοισιν αἰκίης ἔσομι' ἀκαίτης,
 Αὐτοκασίγνητος πατρὸς Διὸς. ἐνθάδ' ἰούσα
 Δεσπόσεις πάντων, ὅποσα ζῶει τε καὶ ἔρπει, 365
 Τιμὰς δὲ σχήσῃσθα μετ' ἀθανάτοισι μέγιστας.
 Τῶν δ' ἀδικησάντων τίσις ἔσσεται ἥματα πάντα,
 Οἳ κεν μὴ θυσίῃσι τεὸν μένος ἱλάσκωνται,
 Εὐαγέως ἔρποντες, ἐναίαιμα δῶρα τελοῦντες.
 "Ως φάτο. γήθησε δὲ περίφρων Περσεφόνεια, 370
 Καρπαλίμως δ' ἀγόρουσ' ὑπὸ χάσματος. Αὐτὰρ ὃ γ' αὐτὸς
 "Ροιῆς κόκκον ἔδωκε φαγεῖν μελιηδέα λάτρη.

(55) 357. *Μείδῃσεν - ὀφρύσιν*] Ita Hermesianax apud Athen. XIII. p. 597. C. de Cocyto: *Κωκυτόν τ' ἀθέμιστον ἐπ' ὀφρύσε μείδῃσαντα.*

Ibid. *Ἐνέρων*] MS. *ἀνέρων.*

362. *Δυσθύμαινε λίην*] Eleganter Wytttenbachius conjicit: *Μηδὲ τι δυσθύμαινε, φίλη, περιώσιον ἄλλως.* "Αλλως est frustra. Vide II. Ψ. 144. et ibi Eustath. Supra vs. 83. οὐδὲ τι σε χρὴ Μάψ αὐτως ἀπλητον ἔχειν χόλον.

363. *Οὔτοι*] Scribe, *Οὗ ται*, non tibi, et vide vs. 83.

364. *Ἐνθάδ' ἰούσα*] Lege: *ἐνθα δ' ἐούσα.*

(56) 365. *Δεσπόσεις*] Corrige *Δεσπόζης.* Cum hoc loco comparandus Claudianus de Rapt. Proserp. II. 294. seqq.

Ibid. *Ὅποσα ζῶει τε καὶ ἔρπει*] Pro eo II. P. 447. *ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἔρπει.*

366. *Τιμὰς δὲ σχήσῃσθα*] Forte: *Ἀμφὶ δὲ τιμὰς ἔχησθα μετ' ἀθανάτοισιν μεγίστας.* ut ἀμφὶ redundet, sicut sup. 85. ἀμφὶ δὲ τιμὴν "Ελλαχεν,

368. *Ἰλάσκωνται*] MS. *ἱλάσκονται.* Sed recepi necessariam Valckenarii correctionem.

372. *Ῥοιῆς κόκκον ἔδωκε*] Veterum de hac fabula locis,

Ἀμφὶ ἐνωμήσας, ἵνα μὴ μένοι ἡμάτα πάντα
 Αὔθι παρ' αἰδοίῃ Δημήτερι κυανοπέπλω.
 Ἴππους δὲ προπάροιθεν ὑπὸ χρυσέοισιν ὄχεσφι 375
 Ἐντυεν ἀθανάτους πολυσημάντωρ Αἰδωνεύς.
 Ἡ δ' ὄχεων ἐπέβη, παρὰ δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης,
 Ἡνία καὶ μάλιστα λαβὼν μετὰ χειρὶ φίλῃσι,
 Σεῦε δι' ἐκ μεγάρων τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
 Ρίμφα δὲ μακρὰ κέλευθα δέηνυσαν οὐδὲ θάλασσα, 380
 Θῶδ' ὕδαρ ποταμῶν, οὔτ' ἄγνεα ποιήεντα,
 Ἴππων ἀθανάτων, οὔτ' ἄκριες, ἔσχεθον ὁρμὴν,
 Ἀλλ' ὑπὲρ αὐτάων βαθὺν ἡέρα τέμνον ἰόντες
 Στήσε δ' ἄγων, ὅθι μέμνεν εὐστέφανος Δημήτηρ,
 Νηοῖο προπάροιθε θυώδεος ἥ δὲ ἰδοῦσα 385
 Ἥε, ἥντε μαινὰς ὄρεσ καταδάσκον ὕλης.

a Jo. Meursia. Eleanin. cap. 25. collectis, adde Ovidium Met.
 V. 536. et Porphyrium de Abst. Am. IV. p. 353.

Ibid. Μεληιδέα λαθρη] Hege: Ροιῆς κόκκων ἔδωκε φα-
 γεῖν, μεληιδέα δαῖτα. ut infra vs. 392. Ἐμβαλέ μοι ροιῆς κόκκων,
 μεληιδέ, ἔδωδόν. MS. hoc versu nullum distinctionis signum ha-
 bet; ut λαθρη etiam ad sequens, Ἀμφὶ ἐνωμήσας, referri
 possit. Quod tamen ne sic quidem intelligo.

373. Ἀμφὶ ἐνωμήσας] Hoc non satis intelligo.

375. Ἴππους — Ἐντυεν] Il. E. 720. Ἡ μὲν ἐποιχο- (57)
 μένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους. ubi nihil opus esse Clarkii
 conjectura ἐντυεν, hic locus ostendit. Quanquam Hesychius
 etiam vulgaram in Homero lectionem satis confirmat.

377. Ἡ δ' ὄχεων ἐπέβη] Simillimus locus Il. E. 364.
 Ἡ δ' ἐς δαίτρον ἔβαινε, ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ. Πὰρ δέ οἱ
 Ἴρις ἔβαινε, καὶ ἡνία λάξετο χειρὶ. Μάλιστα δ' ἔλααν, τὼ
 δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.

384. Στήσε δ' ἄγων] Hunc locum emendavi ex Il. B. 557.
 Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγειν δυοκαίδεκα νῆας, Στήσε δ' ἄγων,
 ἵν' Ἀθηναίων ἴσαντο φάλαγγες. In Cod. MS. erat, Στήσε
 δ' ἄγων.

386. Ἥντε μαινὰς] Saepe irati et furiosi Maenadibus (58)
 comparantur. At quis, sana mente praeditus, matrem ad con-

Περσεφόνη δ' ἐτέρω
 Μητρὸς εἴης κατ
 Ἄλτα θέειν
 Τῇδε
 Α
 Τέκνον, μή ῥ' ἀτίμ
 Βρώμης. ἐξαιδ
 Ὡς μὲν γάρ κε νέουα
 390
 395

spectrum filiae, quam perisse putabat, exultantem, Maenadi si-
 milem faciat? Repone: ἢ δὲ ἰδοῦσα. *Ἡδὲ*, ἢ ὥστε, κεμμάς ὄρος
 κατὰ δάσκιον ὕλης. Hesychius: *Κεμμάς*. ἔλαφος νέος. Latine,
hirmulus. Pro κεμμάς saepe κεμάς scribitur. Supra vs. 174.
 Αἰ δ', ὥστ' ἢ. ἔλαφαι, ἢ πόρτις εἰλαρός ὄρη, ἄλλοντ' ἀν
 λειμῶνα. ubi vide annotationem. Ὀρεος sive ὄρεως κατὰ δάσκιον
 ὕλην legere malit Cl. Vossius. Od. E. 470. Εἰ δέ κε ἐς κλι-
 τὴν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην. Euripid. Androm. 850. Κατὰ
 πόντον, ἢ καθ' ὕλαν ὄρεως. ubi miror, Sam. Musgravio durum
 visum esse ὕλην ὄρεων. Ego tamen minore mutatione corrigam:
 ὄρος κατὰ δάσκιον ὕλην.

387. Περσεφόνη δ' ἐτέρω] Hic complurium versuum nun-
 quam reparandam jacturam fecimus. De qua lacuna, non alie-
 num fuerit, Cl. Matthaei verba apponere: „Hic versu 387. seqq.
 „et infra vs. 462. seqq. ex medio folio pars prioris et vetustio-
 „ris chartae interiit. Ejus locum nunc recentior charta occupat,
 „quae glutine est priori juncta. Ubi hic spatium vacuum reli-
 „qui, ibi in Codice etiam est vacuum spatium. Quae autem
 „linea notavi, a manu recentiori partim scripta sunt, partim
 „denuo atramento inducta. Quia autem Codicis singula folia
 „binas columnas habent, accidit, ut in altera pagina exciderent
 „postrema verba versuum; in altera priora.“ Hactenus ille.
 Nos, quicquid manus recentior scripsit, minusculis literis exscri-
 bendum curavimus.

(59) 393. Μή ῥ' ἀτίμ.] Vossius scribit: μή ῥά τι μ. . . Certe;
 quod editum est, non recipit versus.

395. Ὡς μὲν γάρ κε νέουα..] Lege: Ὡς μὲν γάρ κε
 ἀνιοῦσ', et mox vs. 397. de Cl. Vossii correctione, κατὰ τοῖς.
 Sic habet κε, quo referatur.

Καὶ παρ' ἐμοὶ καὶ πατρὶ κελκινεφεῖ Κρονίωνι
 Ναιετάεις πάντεσσι τετιμημένη ἀθανάτοισι.
 Εἰ δὲ πᾶσα πάλιν ἰοῦσ' ὑπὸ κεύθεα γαίης
 Οἰήσεις ὀρέων τριτάτην μοῖραν εἰς ἐνιαυτὸν.
 Τὰς δὲ δύο παρ' ἐμοί τε καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι. 400
 Ὅπποτε δ' ἄνθεσι γαῖ' εὐώδεις ἡαρινοῖσι.
 Παντοδαποῖς θάλλει, τότ' ἀπὸ ζόφου ἡερόεντος
 Αὐτὶς ἀνεί μέγα θαῦμα θεοῖς θνητοῖς τ' ἀνθρώποις.
 Καὶ τιν' ἐξαπάτησε δόλῳ κρατερὸς Πολυδάμαν.
 Τὴν δ' αὖ Περσεφόνη περικαλλῆς ἀντηύδα. 405
 Τοὶ γὰρ ἐγὼ σοι, μήτερ, ἐρῶ νημερτέα πάντα.

397. *Τετιμημένη ἀθανάτοισι*] Graeculus, lacunas explere conatus, metri inscitiam non uno prodidit indicio, velut hic *τετιμημένη* scribens pro *τετιμένη*.

398. *Εἰ δὲ πᾶσα*] Sensus mutili loci hic esse videtur: Si nihil in Orco gustasti, apud me et Jovem patrem manebis. Sin quid gustasti, tertiam anni partem in Orco deges. Quo magis mihi blanditur conjectura Wyttenbachii: *Εἰ δ' ἐπάσω, σὶ gustasti*. Totum locum sic constituam: *Εἰ δ' ἐπάσω, πάλιν αὐτὶς ἰοῦσ' ὑπὸ κεύθεα γαίης, Οἰκήσεις ὧρων τριτάτην (60) μοῖραν παρ' ἀκοίτῃ. Πάλιν et αὐτὶς centies junguntur. Hesiod. Theog. 772. Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὐτὶ ἐᾷ πάλιν.* Comparandus infra vs. 445. *Νεῦσε δὲ οἱ κούρην ἔτεος περιτελλομένοιο Τὴν τριτάτην μὲν μοῖραν ὑπὸ ζόφον ἡερόεντα, Τὰς δὲ δύο παρὰ μητρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι.* Hinc Graeculus bene supplevit μοῖραν. Sed εἰς ἐνιαυτὸν alienum est, et metrum perimit. Mihi placet Cl. Fonteinii supplementum: *παρ' ἀκοίτῃ*.

401. *Εὐώδεις ἡαρινοῖσι*] Melius doctissimus Fonteinus supplet: *Ὅπποτε δ' ἄνθεσι γαῖ' εὐώδεις, εἶαρος ὥρη*.

403. *Αὐτὶς ἀνεί*] Sic vetus Codex. Wyttenbachius legit *ἀνεί*, secunda persona futuri verbi *ἀνείμι*, *sursum eo, redeo*.

404. *Καὶ τιν' ἐξαπάτησε*] Lege per interrogationem: *Καὶ τίνι σ' ἐξαπάτησε*. quanquam καὶ vix ferri potest hoc loco. Videtur unus alterve versus, quibus hic per καὶ jungeretur, excidisse.

405. *Περικαλλῆς ἀντηύδα*] Supple potius: *περικαλλὴς ἀντίον ἡύδα*.

406. *Τοὶ γὰρ ἐγὼ σοι*] Od. O. 266. *Τοὶ γὰρ ἐγὼ τοι, ξείνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.*

Εὐτέ μοι Ἑρμῆς ἐριούνιος, ἄγγελος ὤκτις,
 Πὰρ πατέρος Κρονίδαο καὶ ἄλλων οὐρανίωνων
 Ἐλθεῖν ἐξ Ἑρέβους ἄμ' ὄφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα,
 Λήξαις ἀθανάτοισι χόλου καὶ μήνιος αἰνῆς, 410
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἀνόρουσ' ὑπὸ χάρματος· ἀτὰρ λάθρη
 Ἐμβαλέ μοι ῥοιῆς κόκκον, μελιηδέ' ἐδάδην,
 Ἀκουσαν δὲ βίη με προσηνάγκασε πάσασθαι
 Ὡς δὲ μ' ἀναρπάξας Κρονίδαο πυκινὴν διὰ μήτηρ
 Ὡχετο πατρὸς ἐμοῖο φέρον ὑπὸ κεύθεα γαίης, 415
 Ἐξερέω, καὶ πάντα διῶξομαι, ὥς ἐρεείνεις
 Ἡμεῖς μὲν μάλα πᾶσαι ἂν ἱμερτὸν λειμῶνα,

(61) 407. Ἑρμῆς ἐριούνιος] Lex metri postulat: Ἑρμείης ἐριούνιος.

409. Ἐλθεῖν ἐξ Ἑρέβους] Scribendum: Ἠλυθεν ἐξαγαγὼν, ὄφρ', ὄφθαλμοῖσί μ' ἰδοῦσα, Λήξαις ἀθανάτοισι χόλου καὶ μήνιος αἰνῆς. Supra vs. 348, Ζεὺς με πατὴρ ἦνωγεν ἀγαυὴν Περσεφόνειαν Ἐξαγαγεῖν. Ἑρέβουσφι μετὰ σφείας, ὄφρα ἔ μήτηρ, Ὄφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα, χόλου καὶ μήνιος αἰνῆς. Ἀθανάτοισι πᾶσαι. Inde Græculus versum 410. bene quidem supplevit: at temere arripuit Ἑρέβους, quod contextus repudiat.

411. Αὐτὰρ ἐγὼν ἀνόρουσ' ὑπὸ χάρματος] Lere: Ἐἴθαρ ἐγὼν ἀνόρουσ' ὑπὸ χάρματος. Quod confirmat vs. 371. unde supplementum sumtum est: Καρπαλίμως δ' ἀνόρουσ' ὑπὸ χάρματος.

Ibid. Ἀτὰρ λάθρη Ἐμβαλέ μοι] Miror, hunc locum sic esse interpolatum ex corrupto vs. 372. cum in promptu esset ex vs. 371. legere: αὐτὰρ ὃ γ' αὐτὸς Ἐμβαλέ μοι etc. Vossius tamen malit: ἀλλ' ὄγε λάθρη.

412. Με προσηνάγκασε] Vitioso versui sic medetur Fonteinus: Ἀκουσαν δὲ βίη μέρος ἠνάγκασε πάσασθαι.

(62) 416. Ἐξερέω, καὶ πάντα] Il. I. 61. Ἐξείπω, καὶ πάντα διῶξομαι. Mox Cl. Fonteinus legit: ὅσ' ἐρεείνεις. quod probo.

417. Ἡμεῖς μὲν μάλα πᾶσαι] Hunc locum laudat Pausanias Messen. cap. 30. ut Τύχης nomen ab Homero omnium primo commemoratum doceat: Πρῶτος δὲ, ὃν οἶδα, ἐποίησάτο, ἐν τοῖς ἔπεσιν Ὀμηροῦ Τύχης μνήμην. ἐποίησάτο δὲ ἐκ ὕμνων τῷ ἐς τὴν Δήμητρα, ἄλλας τε τοῦ Διὸς θυγατέρας κα-

Λευκίππη, Φαινώ τε, καὶ Ἠλέκτρη, καὶ Ἰάνθῃ,
 Καὶ Μελίτῃ, Ἰάχῃ τε, Ῥόειά τε, Καλλιρόῃ τε
 Μηλοβότῃ τε, Τύχῃ τε, καὶ Ὠκυρόῃ καλυκῶπις, 420
 Χρυσῆϊς τ', Ἰάνειρά τ', Ἀκάστῃ τ', Ἀδμήτῃ τε,
 Καὶ Ῥοδόπῃ, Πλουτώ τε, καὶ ἱμερόεσσα Καλυψώ,
 Καὶ Στυξ, Οὐρανίῃ τε, Γαλαξάυρῃ τ' ἐρατεινῇ,
 Παλλάς τ' ἐγχεμάχῃ, καὶ Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,

ταρτρουμένους, ὡς ὁμοῦ Κόρη τῇ Δήμητρος παῖδοιεν, καὶ
 Τύχην, ὡς Ὠκεανοῦ καὶ ταύτην παῖδα οὔσαν. καὶ οὕτως ἔχει
 τὰ ἔπη. Ἡμεῖς μὲν μάλα πᾶσαι ἂν ἱμερτόν λειμῶνα, Λευ-
 κίππῃ, Φαινῶ τε, καὶ Ἠλέκτρῃ, καὶ Ἰάνθῃ, Μηλόβοσις τε,
 Τύχῃ τε, καὶ Ὠκυρόῃ καλυκῶπις. Πέρα δὲ ἐδήλωσεν οὐδὲν
 εἶναι, etc. Versum interjectum 419. quia nihil ad rem pertine-
 bat, sive ipse Pausanias, sive ejus librarius, omisit.

418. Λευκίππη, Φαινῶ τε] Has nymphas omnes Oceani
 filias dicit Poëta noster vs. 5. Sed ab aliis partim ut Oceani,
 partim ut Nerei filiae, commemorantur. Vide Homerum Il.
 2. 39. Hesiod. Theog. 243. imprimis 349. Apollodor. I. 2.
 p. 5. 6. et Hygin. Fab. 1. Electra Proserpinae nutrix dicitur a
 Claudiano de Rapt. Proserp. III. 171.

419. Ἰάχῃ τε] Sic MS. non Ἰαχή τε.

Ibid. Ῥόειά τε] Scribe, Ῥόειά τε, ex Hesiodo Theog.
 451. ubi Ῥοδία secunda longa.

420. Μηλοβότῃ τε] Apud Pausaniam l. c. rectius le- (63)
 gitur, Μηλόβοσις τε. Atque ita Hesiodus l. c. 354. hanc nym-
 pham appellat.

Ibid. Ὠκυρόῃ καλυκῶπις] MS. Ὠκύρθῃ καλλικῶπις.
 Recepi Pausaniae lectionem.

421. Ἀκάστῃ τ'] Sic scripsimus ex Hesiodo l. c. 356.
 Male Cod. MS. Ἀκατάστῃ, Ἀδμήτῃ τε.

423. Γαλαξάυρῃ τ'] Hoc quoque nomen restituimus ex
 Hesiodo l. c. 353. MS. Ταλαξάυρῃ.

424. Παλλάς τ' ἐγχεμάχῃ] Minervam et Dianam, propter
 commune virginitatis studium, una cum Proserpina flores legisse,
 magno consensu tradunt Diodor. Sicul. V. p. 332. Pausan. in
 Arcad. 51. Valer. Flacc. V. 345. Statius Achill. II. 150. et
 Claudian. de Rapt. Proserp. I. 227. quanquam hic Venerem
 quoque Proserpinae comitem dedit, secutus fortasse Orpheum

Παίζομεν, ἥδ' ἄνθεα δρέπομεν χεῖρεσσ' ἐρόεντα, 425
 Μίγδα κροκόεντα γανόν, καὶ ἀγαλλίδας, ἥδ' ὑάκινθον,
 Καὶ ῥοδέας κάλυκας, καὶ λείρια θαῦμα ιδέσθαι,
 Νάρκισσόν θ', ὃν ἔφυσ', ὥσπερ κρόκον, εὐρεῖα χθών,
 Αὐτὰρ ἐγὼ δρεπομένη περὶ χάσματι γαῖα δ' ἐνερθε
 Χώρησεν. τῇ δ' ἐκθορ' ἀναξ κρατερὸς Πολυδέγμων. 430
 Βῆ δὲ φέρων ὑπὸ γαῖαν ἐν ἔρμασι χρυσείοισι

Argon. 1190. "Ὡς ποτε Φερσεφόνην τέρεν' ἄνθεα χεῖρα δρέ-
 πουσιν Εἰς ἅπαρον συνόμαιμοι ἂν εὐρύ τε καὶ μέγα ἄλσας,
 qui sororum nomine Venerem videtur comprehendisse.

425. Ἄνθεα] Non scribendum, sed pronunciandum, ἄνθη,
 ut saepe ad Homerum monuit Clarkius.

(64) 426. Κροκόεντα γανόν] Vox γανός pro flore, dubito, an
 Graeca sit. Valckenario nostro placebat: Μίγδα κρόκου τε γά-
 νος. ut *crocuti* dixerit per periphrasin γάνος κρόκου. Hoc si
 cui Tragicis proprium videatur; is cum viro optimo, Fonteinio
 legat: Μίγδα κρόκω κύανον. De flore cyano vide Salmasium
 Plin. Exerc. p. 93.

427. Καὶ ῥοδέας κάλυκας] Sic viri praestantissimi, Hey-
 nius, Wassenbergius, Brunckius, et Eldikius, duarum literarum
 transpositione, pulcre emendant scripturam Codicis, Καὶ ῥόδα
 ἐς κάλυκας. Rufinus Anthol. VII. p. 616. "Ἔστι κρίνον, ῥο-
 δέη τε κάλυξ. Paulus Silentarius. ibid. p. 592. χεῖλεϊ σὺ ῥο-
 δέων ἀβροτέρῳ καλύκων.

428. Ὡσπερ κρόκον] In croco perinde, atque in narcisso,
 aliquid μυστηριώδες fuisse, colligas e Sophocle Oed. Col. 673.
 Θάλλει δ' αὐρανίας ὑπ' ἄχνας Ὁ καλλιβότρυς κατ' ἡμᾶρ αἰεὶ
 Νάρκισσος, μεγάλην θεᾶν Ἀρχαῖον στεφάνωμι, ὃν τε Χρυ-
 σαυγῆς κρόκος. Vide supra ad vs. 8. Fateor tamen, verba
 ὥσπερ κρόκον vehementer frigere.

429. Δρεπομένη περὶ χάσματι] Pro δρεπομένη scribe
 δρεπόμην. Suidas: Δρέπομαι — τὰ κάλλιστα δρεπόμενος τῆς
 φιλίας ἄνθη. ubi corrige, τῆς φιλοσοφίας. In περὶ χάσματι
 vitium haeret.

430. Τῇ δ' ἐκθορ'] Supra vs. 16. γάνος δὲ χθών εὐρυά-
 γυνια Νύσιον ἀμπεδίων, τῇ ὄρουσαν ἀναξ Πολυδέγμων. Sed
 hic verbum ἐκθορεῖν Genitivum postulat, τῆς δ' ἐκθορ'. Sic
 etiam Brunckio et Fonteinio placebat.

Πόλλ' ἀεκαζομένην· ἐβόησα δ' ἄρ' ὄρθια φωνῇ.
 Ταῦτά τοι ἀχνυμένη περ ἀληθείᾳ πάντ' ἀγορεύω.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσαι,
 Πολλὰ μάλ' ἀλλήλων κραδίην καὶ θυμὸν ἱαίνον, 435
 Ἀμφαγαπαζόμεναι· ἀχέων δ' ἀπεπαύετο θυμός.
 Γηθοσύναι δὲ δέχοντο παρ' ἀλλήλων ἐδίδοντο.
 Τῆσιν δ' ἐγγύθεν ἦλθ' Ἑκάτη λιπαροκρήδαμος·
 Πολλὰ δ' ἄρ' ἀμφαγάπησε κόρην Δημήτερος ἀγνήν,
 Ἐκ τοῦ οἱ πρόπολος καὶ ὀπάων ἐπλετ' ἀνασσα. 440
 Ταῖς δὲ μετ' ἄγγελον ἦκε βαρύνκτυπος εὐρύοπα Ζεὺς·
 Ρεῖην ἡὔκομον, Δημήτερα κυανόπεπλον.
 Ἀξέμεναι μετὰ φῦλα θεῶν, ὑπέθεντο δὲ τιμὰς
 Δωσέμεν, ἅς κεν ἔλοιτο μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
 Νεῦσε δὲ οἱ κόρην ἔτεος περιτελλομένοιο 445
 Τὴν· τριτάτην μὲν μάραν ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα,
 Τὰς δὲ δύο παρὰ μητρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν.

433. Ταῦτά τοι ἀχνυμένη] Od. H. 297. Ταῦτά τοι, (65)
 ἀχνυμένης περ, ἀληθείην κατέλεξα.

434. Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ] Idem hemistichium
 Od. I. 161. Pro ἔχουσαι MS. ἔχουσα.

437. Γηθοσύναι] Forte scribendum: Γηθοσύνας δὲ δέ-
 χοντο παρ' ἀλλήλων, ἐδιδόν τε. Od. T. 8. Ἀλλήλησι γέλωτα
 καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι. Forma δίδον est supra vs. 307.

542. Ρεῖην ἡὔκομον, Δημήτερα] Hanc scripturam repo-
 sui de verissima Fonteinii emendatione. Cod. MS. habet: Ρεῖην
 ἡὔκομον, ἦν μητέρα κυανόπεπλον, Ἀξέμεναι etc. Primum ἦν
 non convenit huic loco, quod Rhea non ad solam Cererem, sed
 ad Cererem et Proserpinam, missa est. Deinde verbum ἀξέ- (66)
 μεναι potest carere casu suo.

445. Νεῦσε δὲ οἱ] Desideret aliquis verbum, a quo pen-
 deat κόρην ἔτεος etc. fore, vel mansuram. Vide, an vulgata
 lectio defendi possit ex Il. Θ. 175. ubi κατένευσε sic fere est
 sine verbo; Γίγνωσκω δ', αἳ μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων
 Νίκην καὶ μέγα κῦδος, ἀτὰρ Δαναοῖσι γε πῆμα.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθουσα θεὰ Διὸς ἀγγελεύων.
 Ἐσσυμένως δ' ἦϊε κατ' Οὐλύμπου καρήνων,
 Εἰς δ' ἄρα ῥίον ἔε, φερέσβιον αἴθρα ἀρούρης. 450

449. Οὐδ' ἀπίθουσα — ἀγγελεύων] Lesbos p. 181. hoc schema νησιωτικόν vocat. Sed Poëta haud dubie scripsit· οὐδ' ἀπίθουσα θεὰ Διὸς ἀγγελεύων, ut va. 358. οὐδ' ἀπίθουσα Διὸς βασιλῆος ἰφειμένης.

450. Εἰς δ' ἄρα ῥίον ἔε] Repone: Εἰς δ' ἄρ' Ῥαρίον Ῥε. Nobilis est in historia Attica campus Rharius: de quo veterum loca, quae Jo. Meursius de Regn. Att. I. 34. congestit, repelère nolim. Nec tamen, quae Pausanias Attic. 38. ad hunc locum accommodatè tradit, sine fraude lectoris omitti possunt: Τὸ δὲ πεδίον τὰ Ῥαρίον παρῆναι πρῶτον λεγόμεναι, καὶ πρῶτον αὐξῆσαι καρποῖς, καὶ διὰ τοῦτο οὐλαῖς ἐξ αὐτοῦ, κρηναῖς (67) σφίσι, καὶ ποιεῖσθαι πύματα ἐς τὰς θυσίας καθίστηται. Περαιῶνα ἄλλως καλουμένην Τριπτόλεμου, καὶ βορρὸς δεικνύται. Adde, quod Meursio videre non cœssigit, Marmor Ὀκαιο. p. 25. ἀφ' οὗ Τριπτόλεμος καρπὸν ἐσπεύρεν ἐν τῇ Ῥαρίᾳ καλουμένῃ Ἐλευθίνῃ. Rhari celebratissimum in hac fabula nomen, ex quo non modo campus Rharius, sed ipsa etiam Ceres dicta est Rharias, restituendum videtur Scholiastae ad Aristid. Panathen. p. 91. Ὁ γὰρ μῦθος αὐτοῖς πρότερον λέγει παρὰ θεῶν δεξαμένους τὰ σπέρματα δι' Ἀδου, καὶ διὰ Κελειῶν, καὶ διὰ Τριπτόλεμον. Sic etiam habet vetus Codex Scholiastae, nuper ex Bibliotheca Burmanniana in publicam Leidensē translatus. Sed legendum: διὰ Ῥαρίου, καὶ διὰ Κελειῶν, etc. Quae certissima est correctio. Suidas: Ῥαρίας, Ἀρρήτηρ. Ῥαρίας γὰρ ἔσχευεν υἱὸν Κελειῶν. Κελειῶς δὲ, Τριπτόλεμος, ὃ δὲ Ῥαρίος πλανομένην τὴν Δήμητραν, καὶ ζητοῦσαν τὴν Κόρην, ἀπεδέξατο ἐν καὶ οἴκῳ. ὑπὲρ τῆς τοιαύτης οὖν χάριτος ἡ Δήμητηρ τὸν ἀπογονὸν Ῥαρίου Τριπτόλεμον ἐδίδαξε τὴν τοῦ εἵτοτος γεωργίαν. Eadem opéra emendandus Servius ad Georg. I. 19. Triptolemus scientia dividit. Quod munus ei Ceres dedit propter humanitatem patris Icari, qui eam, cum Proserpinam raptam in conjugium a Plūtōne quaereret, in Atticā suscepit hospitio. Lege: propter humanitatem patris Rhari. Nam Choëtilus apud Pausan. Attic. 14. Photius Lex. MS. et Hesychius in v. Rharum, non avum Triptolemi, sed patrem, dicunt.

Ibid. Οὐδ' ἀρούρης] Il. I. 142. Εἰ δὲ καὶ Ἄργος ἐκόμεν' Ἀχαιῶν, οὐδ' ἀρούρης. Mixta forma, καὶν, ἀπὸρ τότε, est Il. Z. 126.

Τὸ πρὶν, ἀτὰρ τότε γ' οὔτι φερέσβιον, ἀλλὰ ἔκηλον
 Εἰστήκει παράφυλλον· ἔκλυθε δ' ἄρα κρεῖ λευκὸν
 Μήδεσσι Δήμητρος καλλισφύρου· ἀντάρ ἔπειτα
 Μέλλεν ἄφαρ' ταναοῖσι κομήσειν ἀσταχύνεσσιν,
 Ἥρος ἀεξομένοιο, πέδῳ δ' ἄρα πόνες ὄγμοι 453
 Βρυσέμεν ἀσταχύνων, τὰ δ' ἐν ἑλλεδανοῖσι δεδέσθαι.
 Ἐνθ' ἐπέβη πρῶτιστον ἀπ' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
 Ἀσπασίως δ' ἶδον ἀλλήκας, κεχάρηντο δέ θυμῳ.
 Τὴν δ' ὦδε προσέειπε Πέη ἀπαρτοκρήδεμνος·
 Δεῦρο, τέκος, καλέει σε βαρύνκτυπος εὐρύνοπι Ζεὺς, 460
 Ἐλθέμεναι μετὰ φύλα θεῶν, ὑπέδεκτο δέ τιμῆς
 Δωσίμεν, ἅς κε θέλησθαι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.

451. Ἀλλὰ ἔκηλον Εἰστήκει παράφυλλον] *Lege partim de meo, partim de Cl. Wyttenbachii conjectura: ἀλλ' ἀπέτηλον·* Ἔστη καὶ παράφυλλον. nisi praeferas quod Fonteinio placuit: ἀλλ' ἀπέτηλον Εἰστήκει καὶ ἀφυλλον. Ἀπέτηλον accipio sine culmis, sive sterile. Sic πέτηλα culmos dixit Hesiodus Asp. (68) 289. ubi vide Graevium.

454. Ταναοῖσι κομήσειν ἀσταχύνεσσιν] *Malim: ταναοῖσι κομήσειν ἀνθερίκεσσιν.* Est enim ingrata ejusdem vocis, tantillo intervallo, repetitio. Il. T. 227. Ἀκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θεόν, οὐδὲ κατέκλων.

455. Πέδῳ δ' ἄρα πόνες ὄγμοι Βρυσέμεν] *Βρυσέμεν, cujus prima semper corripitur, lex metri respuit. Lege: Ἥρος ἀεζομένου, πέδῳ δ' ἄρα πόνες ὄγμοι Βρυσέμεν ἀσταχύνων, τὸ δ' ἐν εἰς, Βρίθειν, quod eodem errore apud Orpheum H. XXXIX. 18. cum βρύειν permutatur, proprium in tali copia verbum esse, docet Gatakerus ad M. Antonin. III. §. 21. Similissimus est locus Hesiodi Asp. 289. οἳ γὰρ μὲν ἡμῶν Διχμήσιν ὀξείησι κορωνιόωντα πέτηλα, Βριθόμενα σταχύνων, ὡς δὲ Δήμητρος ἀπέτην. Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἑλλεδανοῖσι θεῶν, καὶ ἑπαιλον ἀλαιν. Infra vs. 457. Πᾶσα δὲ φύλλαισιν τε καὶ ἀνθεσιν εὐρεῖα χθών· Ἐβρίσθαι. Sed locus ne sic quidem persanatus videtur.*

462. Δωσίμεν, ἅς κε] *Has lacunas Graeculus explevit ex (69) vs. 444, et seqq. unde etiam vs. 465. sic restituere poterat: Τὰς δὲ δῶω παρὰ σοὶ τε καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι. Sed ille hoc supplementum alicui loco, id est, vs. 466. intrusit.*

Νεῦσε δὲ σοὶ κούρην ἕτερος περικτελλομένοιο
 Τὴν τρίτην μὲν μοῖραν ὑπὸ ζάφρον ἠερρέντα,
 — — — — — ἀθανάτοισι. 465
 — — — — — ων
 — — — — — ων
 — — — — — φερέσβιον οὐθαρ ἄρ — — —
 — — — — — γ' οὔτι φερέσβιον, ἀλλὰ — — —
 — — — — — ἔκευθε δ' ἄρα κρῖ — — — 470
 Δύο δὲ παρ' σοὶ ἔσεσθαι, ἐῷ δ' ἐπένευσε κάρητι.
 Ἀλλ' ἴθι, τέκνον ἱμὸν, καὶ πείθεο, μηδὲ τι λίην
 Ἀζηχὲς μενέαινε κελαινεφεῖ Κρονίωνι.
 Αἶψα δὲ καρπὸν ἄεξε φερέσβιον ἀνθρώποισι.
 Ὡς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησεν εὐστέφανος Δημήτηρ 475
 Αἶψα δὲ καρπὸν ἀνῆκεν ἀρουράων ἐριβώλων.
 Πᾶσα δὲ φύλλοισιν τε καὶ ἀνδρῶσιν εὐρεία χθών
 Ἑβρισ'. Ἡ δὲ κιοῦσα θεμιστοπόλοισι βασιλεῦσι
 Εἶπε, Τριπτολέμω τε, Διοκλεῖ τε πληξίππῳ,

Ibid. Ἀθανάτοισι] Hos sex versus, teste Cl. Matthaeo, manus recentior lineis subductis notaverat, tanquam alienos ab hoc loco.

471. Δύο δὲ παρ' σοὶ ἔσεσθαι] Hoc supplementum turpiter claudicat, nec aptum est loco. Res talem sententiam considerat: Hoc Jupiter promisit, et capitis nulli confirmavit, ut Il. O. 75. Ὡς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ἐπένευσε κάρητι. Ad hanc rationem Cl. Vossius supplebat: Ὡς μὲν ὑπέσχετ' ἔσεσθαι.

(70) 475. Ὡς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησεν] Hoc supplementum ductum est ex vs. 448.

477. Πᾶσα δὲ φύλλοισιν τε] Ovid. Fast. IV. 615. Tandem vultusque Ceres animamque recepit; Imposuitque suae spicea sarta comae. Largaque provenit cessatis messis in arvis; Et vix congestas urea cepit opes,

479. Εἶπε, Τριπτολέμω] Tres ex hoc loco versus, 479. 480. 481. cum varietate quadam lectionis, laudat Pausanias Corinth. 14. Οὐ γὰρ ἂν ποτε Ὀμηρος παρήκεν αὐτὸν (Dysaulen),

Εὐμόλπου τε βίῃ, Κελεῶ θ', ἡγήτορι λαῶν, 480
 Δρημοσύνην θ' ἱερῶν, καὶ ἐπέφραδεν ὄργια καλὰ.
 Τριπτολέμῳ τε, Πολύξεινῳ, ἐπὶ τοῖς δὲ Διοκλεῖ.

ἐν τοῖς ἔπεσιν. ἔστι γὰρ καὶ Ὅμηρος πεποιημένα ἐς Δῆμητρα, ἐν δὲ αὐτοῖς καταλέγων τοὺς διδαχθέντας ὑπὸ τῆς θεοῦ τὴν τελειήν, Δυσσάλην οὐδένα οἶδεν Ἐλευσίνιον. ἔχει δὲ οὕτω τὰ ἔπη· Δείξεν Τριπτολέμῳ τε, Διοκλεῖ τε πληξίππῳ, Εὐμόλπου τε βίῃ, Κελεῶ θ', ἡγήτορι λαῶν, Δρημοσύνην ἱερῶν, καὶ ἐπέφραδεν ὄργια πᾶσιν. Primum Pausanias pro εἴπε habet δεῖξεν, quod non spreverim. Nam δεικνύναι exquisite ponitur pro dicere, docere. Od. K. 302. πόρε φάρμακον Ἀργεῖφόντης, Ἐκ γαίης ἐρύσας, καὶ μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν. Euripid. Phoeniss. 532. ἀλλ' ἢ μπειρία ἔχει τι δεῖξαι τῶν νέων σοφώτερον. ubi alia exempla plena manu dedit Cl. Valckenarius. Mox in Cod. MS. legitur, Χρημοσύνην θ' ἱερῶν· quod cum nullam sententiam haberet, quantivis pretii lectionem, quae (71) est apud Pausaniam, Δρημοσύνην ἱερῶν recepi. Etymologus M. p. 287. l. 1. et Hesych. Δρημοσύνην. Θεραπείαν, ὑπηρεσίαν. Altera forma δρημοσύνη est Od. O. 320. Denique Pausanias pro ὄργια καλὰ legit ὄργια πᾶσιν· quod Codicis veteris scripturae non videtur praeferendum.

482. Τριπτολέμῳ τε] Scribendum: Τριπτολέμῳ τε, Πολύξεινῳ τ', ἐπὶ τοῖς δὲ Διοκλεῖ. quanquam hoc leve est. At quo modo hic versus cum reliquis cohaeret? Aut quid opus erat, Triptolemi et Dioclis mentionem repetere? Forte aliquis hunc versum expungendum putet, ut ceteri sic conjungantur: καὶ ἐπέφραδεν ὄργια καλὰ, Σεμνὰ, τὰ γ' οὕτως etc. Verum tantum abest, ut versus abundet, ut potius plures, quibus aptus connexusque fuerit, deesse videantur. Non dubium lacunae indicium facit Pausanias Attic. 38. τὰ δὲ ἱερὰ τοῖν θεοῖν Εὐμόλπος καὶ αἱ θυγατέρες δρῶσιν αἱ Κελεοῦ. Καλοῦσι δὲ σφᾶς Πάμφως τε κατὰ ταυτὰ καὶ Ὅμηρος, Διογένειαν καὶ Παμμερόπην καὶ τρίτην Σαισάραν. Atqui Homerus nusquam has Celei filias aut memoravit, aut memorare potuit, nisi hoc loco, quo, quibus Cerēs sacrorum suorum curam demandarit, enarrat. Quarum mentio cum hic nulla sit, quis eam intercidisse ambigat? Celei autem filias Cereris sacerdotes fuisse, gravissimo ipsius Eumolpi testimonio confirmat Suidas v. Εὐμόλπος· οὗτος ἔγραψε τελετὰς Δῆμητρος, καὶ τὴν ἐς Κελεὸν ἄφικιν, καὶ τὴν τῶν μυστηρίων παράδοσιν, τὴν ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ γενομένην. Illud tamen mirari subit, sacrorum ministerium non quatuor Celei filiabus, quae Cererem exceperunt, ut supra vs. 109. nar-

Σμυνά, τὰ γ' οὕτως ἐστὶ παρεξέμεν, οὔτε πυθασθαι,
Οὔτ' ἀχέειν· μέγα γάρ τι θεῶν ἄχος ἰσχάνει αὐδὴν.

*Ολβιος, ὃς τὰδ' ὅπωπεν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων· 485.

*Ὅς δ' ἀτελής, ἱερῶν ὃς τ' ἄμμορος, οὐποθ' ὁμοίων
Αἴσαν ἔχει, φθίμενός περ, ὑπὸ ζόφῳ εὐρώεντι.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάνθ' ὑπεσθήκατο διὰ θεάων,

catur, datum esse, sed tribus aliis, quarum nullae in hac re partes fuerunt. Ex his tribus sororibus Saesara Croconii de quo ad vs. 153. diximus, nupta fuit. Vide Pausan. Attic. 38. (72) Eademque hoc praecipuum habuit praeter sorores, ut Eleusis ex ejus nomine *Saesaria* diceretur. Hesychius: Σαισαρία, ἢ Ἐλευσὶν πρότερον.

483. Παρεξέμεν] Παρεξέμεν, si sana est scriptura, significat praetermittere, negligere. Ἐξέμεν est II. A. 141.

484. Οὔτ' ἀχέειν] Hujus loci explicationem pete vel a Casaubono ad Spartian. Hadrian. 23. vel a Spanhemio ad illa Callimachi H. in Cer. 18. Μὴ μὴ ταῦτα λέγωμες, ἃ δάκρυον ἄγαγε Διοῖ.

Ibid. Θεῶν ἄχος ἰσχάνει αὐδὴν] Valckenario, V. C. in mentem veniebat legere: θεῶν ἄχος ἰσχάνει αὐδὴν. *Dearum reverentia.* II. E. 387. δέος ἰσχάνει ἄνδρας. ex quo Theocrit. Carm. XXIV. 35, et Apoll. Rh. III. 612.

485. *Ολβιος, ὃς τὰδ' ὅπωπεν] Veteres scriptores, quorum loca Meursius Eleusin. cap. 17. et Valckenarius ad Euripid. Hippol. 25. laudarunt, vix modum tenent in initiatorum felicitate praedicanda. Poetae nostri locum, nescio, an ob oculos habuerit Sophocles apud Plutarch. de aud. poët. p. 27. ὡς τοιοῦτοι Κεῖνοι βροτῶν, οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη, Μόλους εἰς ᾄδου· τοῖσδε γὰρ μένοις ἐκεῖ. Ζῆν ἔστι, τοῖσδ' ἄλλοις πάντ' ἐκεῖ κακὰ. Notanda etiam proprietas verbi ὅπωπεν, pro ἀπάπτως factus est.

486. *Ὅς δ' ἀτελής] Ex multis locis, quae Meursius Eleusin. cap. 18. et Casaubonus Exerc. XVI. adv. Baron. p. 546. congesserunt, satis sit, unum simillimum Platonis Phaedon. p. 380. F. afferre: ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς ᾄδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κέλλεται· ὃ δὲ κεκαθαρμένος τε καὶ τετελεσμένος, ἐκεῖσε ἀφικόμενος, μετὰ θεῶν οἰκήσει.

(73) Ibid. Οὐποθ' ὁμοίων] Viri imprimis eruditi, Fonteinus et Vossius legunt: οὐποθ' ὁμοίην. quod altero melius.

Βῦν ὃ' ἱμεν Οὐλύμπονδε, θεῶν μεθ' ὀμήχουσι ἄλλω.
 *Ενθα δὲ ναιετάουσι παρὰ Διὶ τερπικερδύνῳ 490
 Στεῖναι· αἰδοῖαί τε. Μὲν ὀλβιος, ὅν τιν' ἐκείναι
 Προφρονέως φιλῶνται ἐπιχθονίων ἀνθρώπων.
 Αἶψα δὲ οἱ πέμπουσιν ἐφέστιον ἐς μέγα δῶμα.
 Πλούτον, ὃς ἀνθρώποις ἄφενος θνητοῖσι δίδωσιν.
 *Ἀλλὰ θ', Ἐλευσίνος θυιάσεως δῆμον ἔχουσαι, 495
 Καὶ Πάρον ἀμφιρύτην, Ἀντρώνα τε πετρῆεντα,
 Πόντια, ἀγλαόδωρ, ὠρηφόρος, Ἀηοὶ ἀνασσα,

489. Βῦν ὃ' ἱμεν Οὐλύμπονδε] Il. T. 142. Ἄφ' ἱμεν.
 Οὐλύμπονδε, θεῶν μεθ' ὀμήχουσι ἄλλω.

491. Μὲν ὀλβιος] Homericus Hymn. XXVIII. in Matrem
 omnium: ὁ δ' ὀλβιος, ὃν περ σὺ θυμῷ Ἀπόλλωνι τιμήσεις.
 Μοx in subjunctivo φιλῶντας supplenda est particula αὖ, vel
 κεν, ut saepe.

494. Πλούτον] Plutem Hesiodus Theog. 969. Cereris filiam
 dicit. Quo respiciunt Cornutus de N. D. 28. p. 211. et The-
 mistius Or. XXX. p. 351. Igitur hic Πλούτος capiendus de
 frugum fructuumque ubertate; quae in prisca illa simplicitate
 unica vocis significatio erat. Vide Dan. Heinsium ad Hesiod.
 *Erg. καὶ Ἡμ. 125.

Ibid. *Ὅς ἀνθρώποις ἄφενος] De eodem Plato Hesiodus
 l. c. τῷ δὲ τυχόντι, καὶ οὐκ ἐς χεῖρας ἵκηται, τὸν δ' ἀφνειὸν
 ἔθηκε, πολὺν γὰρ οἱ ὠπάσει ὀλβιον.

495. *Ἀλλὰ θ'] Ita MS. Scribe, *Ἀλλ' αἶψ'. Sic apud (74)
 Hesiod. Asp. 185. pro *Ἀλλὰ γε δύσσοι MS. Paris. habet *Ἀλλ'
 αἶψ' δύσσοι. ut ubique variatur. Vide G. Koensum ad Gregor.
 de Dialect. p. 36.

496. Πάρον ἀμφιρύτην] Parus olim Cereris sacra fuit. Unde
 et Δημητριάς appellata est, et Κάβαρον, ὑπὸ Κάβαρον τὸν
 μνηστῆρος τὴν ἀμπαρὴν τῇ Δημητρὶ τῆς θυγατρὸς, icke Ste-
 phano Byz. v. Παρος. Cabarni posteros Ceres sacrorum suorum
 antistites constituit. Antimachus apud Suid. v. Ὀρχεῶνες. Γῆ-
 ραν Κάβαρον θῆκεν ἀγάπιδος ὀρχεῶνας, de quo loco vide
 Valesium ad Harpocrat. p. 315. Hesychius: Κάβαρον οἱ τῆς
 Δημητρὸς ἱερεῖς, ὡς Παριοί. A Parus Cereris religio venit ad
 Thasios, eorum colonos. Qua de causa Dionys. Perieg. 523.
 Thasum vocat Δημητρεὺς ἀμπελῆν. De eadem cultu apud An-
 tonios nihil repertum apud alios.

Αὐτὴ, καὶ κούρη περικαλλὴς Περσεφόνη,
 Πρόφρονες ἀντ' ὧδ' ἑς βίοτον θυμῆρε' ὅπαζε.
 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σείο καὶ ἄλλης μνήσομ' αἰοιδῆς. 500

499. *Πρόφρονες ἀντ' ὧδ' ἑς etc.*] His duobus postremis versibus etiam clauditur Homericus Hymnus XXVIII. in Matrem omnium. Sed ibi *πρόφρων* est, quod preces ad unam duntaxat Deam fiunt. Hic contra est pluralis nominum femininorum cum verbo singulari ὅπαζε. Quod constructionis genus, a Boeotiis et Pindaro frequentatum, veteres Grammatici Boeotium, Thebanum, Pindaricum appellabant. Vide Lesbonactem de Schem. p. 184. et Apollon. Alexandr. de Syntax. III. p. 223. quorum hic tale Pindari exemplum ponit: *Ἀχεῖται ὄμφαι μελέων σὺν αὐλοῖς*. pro quo Fr. Portus scribit: *Ἀχεῖτε ὄμφα μελέων etc.* At syntaxis, sic si legatur, nihil Boeotium aut singulare habet, (75) quia σὺν pro καὶ accipitur, ut *cum* pro *et* apud Latinos. Livius XXI. 60. *dux cum aliquot principibus capiuntur*. ubi vide Gronovium. Igitur, ut Boeotismus in hoc exemplo appareat, scribendum: *Ἀχεῖτω ὄμφαι μελέων σὺν αὐλοῖς*. Quam formam, quis miretur, in vulgarem mutatam esse a librariis Dionysii Hal. *περὶ Συνθέσ.* p. 23. *Ἰμνεῖτε ὄμφα μελέων σὺν αὐλοῖς*. Idem Pindarus Olymp. VIII. 10. *Ἀννεται δὲ πρὸς χάριν εὐσεβίων ἀνδρῶν λιταί*. Haec est Asclepiadis lectio, quam libri scripti confirmant. Item Olymp. XI. 5. *μελιγάρες ὕμνοι Ἰστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται*. ubi Scholiastes, neminem neque ante, neque post Pindarum, sic locutum esse contendens, vehementer errat. Homerus II. P. 387. *Χεῖρες τ', ὀφθαλμοί τε, παλάσσετο μαρναμένοιο*. ubi ab Eustathio p. 1110. haec annotantur: *Ὅρα, ὡς ἐπήγαγε τοῖς τῶν διαφόρων γεναῖν πληθυντικοῖς ὀνόμασι τὸ παλάσσετο ῥῆμα ἐνικόν. καὶ φασὶ Πινδαρικόν τὸ σχῆμα οἱ παλαιοὶ οὐχ ὅτι Πίνδαρος εὗρεν αὐτὸ, τῆς γὰρ Ὀμήρου μεταλλείας καὶ τοῦτο ἐκεῖνος ἐκέρδανεν, ἀλλ' ὅτι διαδεξάμενος καὶ ζηλώσας, κατεχρήσατο*. Manetho IV. 333. *Μαρμαρυγῇ δ' ἀκτῖνες ὅταν σελητηφόρου Ἑρμοῦ Ἀμφὶ σεληναίῃ σκολιὸν λαβύρινθον ὀρίνη*. quam structuram aliis ejusdem exemplis defendit Dorvillius ad Charit. p. 750. Vel sic tamen vs. 495. *Ἄλλ' ἄγ' — ἔχουσα*, et vs. 499. *πρόφρων* legere malim, ut omnia ad unam Cererem referantur, versus autem 498. *Αὐτὴ, καὶ κούρη etc.* in parenthesi accipiat.

HOMERI HYMNUS

IN

CEREREM,

LATINE VERSUS

A

JOANNE HENRICO VOSSIO.

Cererem crine-decoram, venerandam Deam, ordior
canere,

Ipsam, et filiam teretem-pedes, quam Pluto
Rapuit, dedit autem grave-sonans late-cernens Jupiter,
Seorsum a Cerere aureo-solio-insidente, pulchrum-fru-
ctum praebente,
Ludentem cum filiabus Oceani pepla-profundo-sinu-
indutis, 5

Floresque legentem, rosas et crocum et violas pulchras.
Per molle pratum, et gladiolos et hyacinthum,
Narcissumque, quem produxit fraudem roseae puellae
Terra Jovis voluntate gratificata Orco,
Mire laetum, quo stupuerunt tunc omnes intuentes, 10
Tam Dii immortales quam mortales homines:
Cujus adeo ex radice centum capita excreverant,
Et fragrante odore omne caelum latum superne
Terraque omnis ridebat et salsus aestus aequoris.
Illa vero admirata ambas simul protendit manus, 15
Pulchrum ludicrum ut-sumeret. Sed hiavit terra vasta
Nysiis in-campis, qua prorupit rex Pluto
Equis immortalibus *invectus*, Saturni nobilis filius.
Rapuit vero invitam et aureo curru

Abstulit ejulantem: clamavit autem intenta 20
 Invocans patrem Saturnium summum et potentissimum.
 Sed neque immortalium quisquam, neque mortalium
 hominum,

Ejus vocem audivit, neque pulchrae sociae,
 Nisi quod Persaei filia mitis - animum
 Audivit ex antro, Hecate vitta - tenui - nitida, 25

Et Sol rex, Hyperionis illustris filius;
 Puellam invocantem patrem Saturnium. Hic vero seorsum
 Sedebat procul a Diis precibus - expetito in templo,
 Accipiens sacra pulchra a mortalibus hominibus.

Sed illam coactam abstulit, Jovis consilio, 30

Patruus multis - imperans Plato,
 Equis immortalibus, Saturni nobilis filius.

Quamdiu igitur terram et caelum stellatum

Videbat Dea, et mare aestuans piscosum

Radiosque Solis, et adhuc sperabat matrem venerandam 35
 Se - esse - visuram, et genera Deorum aeternorum:

Tandiu ei spes mulcebat magni animi, quamvis lugenti.

Resonabant autem montium cacumina et profunda maris

Voce immortalis: eamque percepit alma mater.

Acer vero ejus animum dolor invasit, et super comis 40

Ambrosiis vittam discidit manibus suis,

Caeruleumque velamen ambobus circumjecit humeris,

Seque concitavit, instar volucris, per terram et mare

Quaerens. Sed illi nemo vera dicere

Voluit, neque Deorum, neque mortalium hominum, 45

Neque volucrum quaequam illi vera nuntia venit.

Novem deinceps dies per terram alma Ceres

Vagabatur, ardentes faces in manibus tenens,

Nec unquam ambrosia et nectare dolci

Fruebatur moerens, neque corpus suum immergebat la- 50
 vacris.

Sed postquam decima ei advenerat lucida aurora,

Occurrit ei Hecate, lumen in manibus gerens;

Et vero hanc nuntians allocuta est, et dixit:

Alma Ceres, tempestiva - adferens, splendida - donis,

Quis Deorum caelestium aut mortalium hominum? 55

Rapuit Proserpinam, et tuum afflixit animum?

Vocem enim audivi, sed non vidi oculis,

Quinam esset. At tibi celeriter dico vera omnia.

Sic dixit Hecate. Illi autem non respondit sermone

Rheae crines - decorae filiae, sed subito cum illa 60

Proripuit se, ardentes faces in manibus tenens.

Solem vero adierunt, Deorum speculatorem atque hominum,

Steteruntque ante equos; et rogavit sancta Deorum:
 Sol, reverere me Deam propter, si unquam tibi
 Vel verbo, vel facto cor et animum hilaravi! 65
 Filiam, quam peperit, dulce germen, forma egregiam:
 Cujus anxiam vocem audivi per aëra vacuum,
 Tanquam violatae, verum non vidi oculis:
 Sed, tu enim omnem terram et pelagus
 Aethere ex sacro despectas radiis, 70
 Vere mihi dicas: caram natam, sicubi vidisti,
 Quisnam absente me rapuerit invitam vi.
 Aufugiens, vel Deorum vel etiam mortalium hominum.
 Sic dixit: Illi autem Hyperionis filius respondit sermone:
 Rheae crines - decorae filia, Ceres regina, 75
 Audies; certe enim magnopere te veneror, et misereor
 Iugentis natam proceram. Sed nemo alius
 Causam habet immortalium, nisi nimbos - ciens
 Qui eam dedit Orco florentem Jupiter conjugem,
 Fratri suo. Ille autem sub tenebras caligantes 80
 Raptam equis duxit magna - voce clamantem.
 Verum, Dea, comprime gravem luctum; minime te decet
 Temere et frustra indomitam exercere iram; haud te
 indignus.

Gener inter immortales multis - imperans Pluto,
 Frater et consanguineus; praetereaque honorem. 85
 Sorte - tulit, cum primum tripartita divisio fieret,
 Ut cum iis habitet, quorum sortitus - est dominatum.
 Sic locutus, equos increpuit. Illi vero territi minis
 Raptim egerunt celerem currum, extentis - alis ut volucres.
 Illi autem dolor gravior et crudelior invasit mentem. 90
 Irataque deinde atris - nubibus - cincto Saturnio,
 Vitans Deorum concilium et altum Olympum
 Abiit ad hominum urbes et pinguia culta.
 Formam tegens per longum tempus. Nec ullus virorum
 Conspiciens eam agnovit, aut profunde - succinctarum
 mulierum, 95

Ante quam Celei prudentis advenit domum,
 Qui tum Eleusinis odorae rex erat.
 Consedit autem prope viam, imo afflicta pectore,
 Parthenium ad puteum, unde hauriebant cives,
 Sub umbra, quippe superne natus - erat frutex olivae, 100
 Anni grandaevae similis, quae partu
 Arcetur, donisque coronas - amantis Veneris:
 Quales nutrices sunt jura - dantium regum
 Filiorum, et promae per aedes sonantes.
 Illam autem viderunt Celei Eleusinidae filiae, 105

Venientes ad aquam haustu-facilem, ut ferrent
 Situlis aeneis caras ad aedes patris,
 Quatuor, instar Dearum, juventutis flore conspicuae,
 Callidice, et Clisidice, Demoque venusta,
 Et Callithoë, quae illarum natu-maxima erat omnium; 110
 Neque cognoverunt: difficiles enim Dii mortalibus ad-
 spectu sunt.

Prope autem stantes dictis volantibus compellarunt:
 Quae, unde es, anus, grandaeavorum hominum?
 Quid autem ab urbe secessisti, neque domibus
 Propinquas, ubi mulieres per aedes umbrosas 115
 Simili aetate, qua tu fere, et juniores esse-solent,
 Quae te exciperent-amicis et verbis et factis.
 Sic dixerunt; at verbis respondit sancta Dearum:
 Filiae dilectae, quaecunque estis mulierum,
 Salvete. Ego vero vobis dicam; haud dedecet 120
 Vobis rogantibus vera dicere.
 Doris mihi nomen est: hoc enim imposuit alma mater.
 Nunc autem ex Creta supra lata dorsa maris
 Veni haud cupiens; sed vi iuvitam cogentes
 Praedatores abduxerunt. Hi postea 125
 Navem celerem ad Thoricum appulerunt, ubi mulieres
 In continentem egressae sunt frequentes, atque etiam ipsi
 Coenam sibi-paraverunt juxta retinacula navis.
 Sed mihi non coenae dulcis cupidus-erat animus.
 Clam vero proripiens-me per continentem nigram, 150
 Effugi superbos dominos, ne forte, me
 Nullo emtam pretio vendentes, mei fruantur pretio.
 Ita huc veni errans, neque scio,
 Quae tandem terra sit, et quinam incolant.
 At vobis omnes Olympias domos tenentes 135
 Dent juveniles maritos, et liberos parere,
 Ut optant parentes! Mei autem miseremini, puellae,
 Benevole, carae filiae, donec ad aedes venero
 Viri atque mulieris, apud illos operatura
 Libenter, quaecunque mulieris vetulae opera esse-solent. 140
 Et puerum recens-natum in ulnis habens
 Bene nutricarem, et aedes custodirem,
 Et lectum sternerem in intimo penetralium firmorum
 Herilem, et opera (*artes texendi*) docerem mulieres.
 Dixit Dea; ei autem continuo respondit virgo indomita, 145
 Callidice, Celei natarum formosissima:
 Nutrix, Deorum munera, quainvis gravate, necessario
 Toleramus homines; namque multo potentiores sunt.
 Haec vero te plane edocebo, atque nominabo

Viros, penes quos hic summum est imperium, 150
 Et in-populo qui eminent, et moenia urbis
 Tuentur consiliis et justis judiciis.
 Haec domus est Triptolemi sapientis, illa Dioclis,
 Illa Polyxeni, et egregii Eumolpi,
 Et Dolichi, et patriæ strenui nostri. 155
 Horum omnium uxores aedes curant:
 Quarum haud ulla te, vel primo aspectu,
 Formam aspernata, a domibus arceret;
 Verum te excipient: nam sane Deae-similis es.
 Sin mavis, mane, dum ad aedes patris 160
 Eamus, et matri profunde-succinctae Metaniræ
 Dicamus haec omnia ordine, si forte te jusserit
 Nostram domum venire, nec aliorum aedes quaerere,
 In senectute-genitus ei filius in conclavi solido
 Sero-natus nutritur, exoptatus et gratissimus. 165
 Si hunc enutries, et pubertatis metam contingeret,
 Facile aliqua tibi mulierum
 Invideret, tanta tibi nutricia daret!
 Sic dixit; et haec annuit capite. Illae vero splendentia
 Impleta aqua ferebant, vasa exsultantes, 170
 Celeresque patris venerunt magnam domum, statimque
 matri
 Nuntiarunt, quae viderant atque audiverant. At illa
 confestim
 Ire-eas jussit, et arcessere ingente mercede
 Hae vero, sicut aut cervae aut vitulae veris tempore
 Saliunt per pratum, saturatae animum pastu, 175
 Sic hae, attollentes peplorum rugas decororum,
 Properabant ad cavatam plaustri-viam, comaeque circum
 Humeros quassabantur, croceo flori similes.
 Invenierunt autem prope viam praecellaram Deam, ubi antea
 Reliquerant; et deinceps caras ad aedes patris 180
 Duxerunt; haec vero pone, imo afflicta pectore
 Ibat capite velato, et pepulum
 Caeruleum circum teneros, Deae strepitabat pedes:
 Confestimque ad aedes pervenerunt Jovis-alumni Celei,
 Et perrexerunt per porticum eo, ubi illis veneranda 185
 mater
 Sedebat juxta postem triclinii affabre structi,
 Infantem sub sinu habens, recens germen. Illae autem
 ad eam
 Currebant; at vero haec limen conscendit pedibus, et
 ecce! trabem-tecti
 Tetigit capite, implevitque fores splendore divino.

Condant omnis populus, sub urbe altoque muro,
 Super Callichorum, in prominente colle.
 Orgia autem ipsa: ego docebo, aut in posterum
 Rite sacrificantes meam mentem placeatis.
 Sic locuta Dea, staturamque et formam misit, 275
 Senectute dejecta, et circummeïra venustas spirabat,
 Odorque jucundus fragrantibus a peplis
 Spargebatur; et procul lux a corpore immortalis
 Effulgebat Deae; flavique capilli fluebant per humeros,
 Et splendore implebatur solidum cubiculum; tanquam
 fulguris. 280
 Exiit autem ex aedibus. At illius subito genua soluta sunt;
 Ex per longum voce caruit tempus, neque filium
 Recordata est sero: genitum de pavimento tollere.
 Hujus autem sorores vocem audierunt miserabilem,
 Et a bene-stratis lectis desiluerunt: quarum haec deinde 285
 Infantem manibus sublatum, suo excepit sinu;
 Illa ignem accendit; illa autem properavit pedibus teneris
 Matrem excitatura fragrantem ex thalamo.
 Congregatae autem illum circum lavantur palpitantem,
 Amantissime complectentes: sed ejus non delinitis est
 animus; 290
 Deteriores enim jam eum habebant atrices atque nutrices.
 Illae quidem per totam noctem venerandam Deam pla-
 cabant.
 Metu concussae; at simul aurora illucens
 Late-potenti Caeleo vere narrabant,
 Quaecunque jasserat Dea, pulchre-coronata Ceres. 295
 Ille vero ad concionem vocans immensum populum
 Jussit comas-decorae Cereri opimum templum
 Condere: et aram, in prominente colle.
 Hi autem continuo paruerunt, obediētes dictis,
 Et extruxerunt templum, sicut juserat: illud vero ex-
 crevit divino fato. 300
 Sed postquam absolverant, et destiterant a labore,
 Iverunt suam quisque domum. At flava Ceres
 Ibi, considens, caelicolis seorsum ab omnibus,
 Permansit, desiderio tabescens alte-cinotae filiae.
 Gravissimum vero annum supra tellurem feracem 305
 Edidit hominibus et crudelissimum; neque ullum terra
 Semen emisit; abscondebat enim coronis-laeta Ceres.
 Multaque curva aratra frustra boves traxerunt in arvis,
 Multumque hordeum albens irritum incidit terrae.
 Et sane universum perisset genus voces-articulantium
 hominum. 310

Fame, gravi, munerumque celebrato honore,
 Ac victimarum privasset Olympias domos tenentes;
 Nisi Jupiter sensisset; et in-suo deliberasset animus.
 Irin vero primum aureis - alis delabi - jussit ad vocandam
 Cererem crine - decoram et forma egregia: 315
 Dixit; at illa Jovi atris - nubibus - cincto Saturnio
 Paruit; et intervallum percurrit velociter pedibus:
 Adijt, autem urbem Eleusinis odorae,
 Invenitque in templo Cererem caeruleo - peplo - ornatam;
 Et eam vocans dictis volantibus alloenta est: 320
 Ceres, vocat te pater Jupiter haud - irrita decernens,
 Ut - venias ad gentes Deorum aeternorum:
 Quare ito, neque caducum sit, quod nuntio, verbum Jovis!
 Sic dixit obsecrans; at hujus non inflectebatur animus:
 Rursus deinceps pater felices Deos sempiternos 325
 Omnes ad - eam legavit. Et alius - alium subsequentes
 Vocabant, et multa dabant insignia dona,
 Honoresque, quoscunque vellet inter immortales habere.
 Verum haud quisquam flectere potuit mentem et sententiam
 Toto - animo irascentis; sed obstinate renuit, verba: 330
 Negavit enim, odorum, Olympum
 Prius se - esse - conscensuram, aut prius terrae fructum
 emissuram,
 Quam vidisset oculis suam formosam filiam.
 Quae postquam audierat grave sonans late - cernens Jupiter,
 In Erebum misit aurea - virga - ornatum Argicidam, 335
 Qui, Plutonem mollibus hortatus dictis,
 Castam Proserpinam ex tenebris caligantibus
 In lucem reduceret ad divos; ut, eam mater
 Oculis videns, poneret iram.
 Mercurius autem non renuit, sed continuo subter pro-
 funda terrae 340
 Velox delapsus - est, relicta sede Olympi.
 Et invenit illum regem aedibus intus,
 Sedentem in toro cum veneranda conjuge,
 Multa reluctantem ob matris desiderium: sed illa nihil
 dum cessans

Rebus Deorum felicium grave intendebat consilium. 345
 Prope vero accedens eum allocutis - est fortis Argicida:
 Pluto, caerulee crines, manibus imperans,
 Jupiter me pater jubet inclytam Proserpinam
 Reducere ex Erebo ad ipsos; ut, eam mater
 Oculis videns, irae et ultionis saevae 350
 In-immortales finem faciat. Nam grave molitur facinus:
 Ut-perdat nationes imbecillas terrigenarum hominum,
 Sentem sub terra abscondens, minuensque honores
 Immortalium; horribilem vero exercet iram, neque Diis
 Se immiscet, sed scorsum odoro in templo 355
 Sedet, Eleusinis arduam-saxis urbem tenens.
 Sic dixit; subrisit autem rex inferorum Pluto
 Superciliis, neque neglexit Jovis regis mandatum.
 Confestimque hortatus est prudentem Proserpinam:
 I, Proserpina, ad matrem caeruleo-peplo ornatam, 360
 Mitem in pectore animum atque ingenium gerens;
 Neque moereas graviter supra-modum frustra.
 Haud tibi inter immortales indignus ero maritus,
 Germanus patris Jovis. Sed huc cum-veneris,
 Domineris omnibus, quaecunque vivunt et moventur, 365
 Honoribus fruaris inter immortales maximis.
 Improborum vero poena erit per omne tempus,
 Si qui non victimis tuum animum placant,
 Rite sacra-facientes, justa munera persolventes.
 Sic dixit; at laetata-est prudens Proserpina, 370
 Subitoque exiluit gaudio. Veram ille ei
 Mali-punici granum dedit edendum dulce clanculum,
 Ad se tractae, ne maneret dies omnes
 Illic apud venerandam Cererem caeruleo-peplo-ornatam.
 Equos autem ante currui aureo 375
 Subjunxit immortales multis-imperans Pluto.
 Illa vero curram conscendit; juxtaque fortis Argicida,
 Habenas et flagellum capiens manibus suis,
 Agitavit ex aedibus; illique haud segnes volabant.
 Raptimque longa itinera emensi-sunt: neque mare, 380
 Neve unda fluminum, neve convalles herbosae,

Equorum immortalium, neve juga, tardaverunt impetum;
Sed super illa profundam caliginem sciderunt euntes.
Sistebat vero agens, ubi morabatur pulchre-coronata

Ceres, ...

Templum ante odorum. Sed illa ut-vidit, ... 385

Prosiluit, sicut hinculus montis per umbrosam silvam.

Proserpina vero ex-altera-parte . . . . .

Matri suae obviam . . . . .

Desiluit ut-curreret . . . . .

Illi autem 390

. . . . .

. . . . .

Nata, nihilne . . . . .

Cibi? Loqu . . . . .

Sic enim rediens 395

Et mecum una et cum patre atris-nubibus-cincto Saturnio

Habites, omnibus honorata immortalibus.

Quodsi vero gustasti; denovo profecta sub profunda terras

Deges temperum tertiam partem quovis anno,

Duas vero apud me et caeteros immortales. 400

Sed quando floribus terra bene-olentibus vernis,

Omnigenis viret, tunc ex tenebris caligantibus

Rursum ascendes; ingens miraculum Diis mortalibusque

hominibus. . . . .

Et quonam te decepit dolo fortis Pluto?

Huic contra Proserpina formosa respondit: 405

Equidem tibi, mater, dicam vera omnia.

Cam Mercurius, utilitatum-auctor, nuntius celer,

A patre Saturnio et caeteris caelitibus,

Veniret me-reducturus, ut oculis me videns

Finem faceres in immortales irae et ultionis saevae; 410

Subito ego exsilui gaudio. Ille vero clanculum

Injecit mihi mali-punici granum, dulcem escam,

Invitamque vi me coëgit gustare. . . . .

Quomodo autem me raptam, Saturnii arcanum per con-

sultum

Patris mei, abstulerit sub profunda terrae: 415

Dicam, et omnia edisseram, ut rogas.
 Nos fere omnes per amoenum pratum,
 Leucippe, Phaenoeque, et Electra, et Janthe,
 Atque Melite, Jacheque, Rhodiaque, Calliroeque,
 Melibosisque, Tycheque, et Ooyroe rosea, 420
 Chryseisque, Janiraque, Aeasteque, Admeteque,
 Et Rhodope, Plutoque, et venusta Calypso,
 Atque Styx, Uraniaque, Galaxauraque amanda,
 Pallasque pugnam-excitans, et Diana sagittis-gaudens,
 Ludebamus, atque flores carpebamus manibus jucundos, 425
 Mistim crocumque mollem, et gladiolos, atque hyacinthum,
 Et roseos calyces, et lilia, mira visu,
 Et narcissum, quem produxit praeclarissimum lata tellus.
 At ego carpebam-mihi gaudens. Terra autem subter
 Hiavit; et inde prosiluit rex fortis Pluto, 430
 Abstulitque me sub terram in aureo curru,
 Multa detrectantem; clamavi autem intenta voce
 Haec tibi, quanquam tristis, vera omnia narravi.
 Sic tum totum diem concordia junctae animos,
 Plurimum sibi-vicissim mentem et animum hilarabant, 435
 Amantissime-se-complectentes; et a doloribus requievit
 animas;
 Gaudiaque acceperunt invicem et dederunt.
 Has autem prope accessit Hecate tenui-vitta nitida,
 Multumque complexa-est puellam Cereris castam,
 Quod sibi ministra et comes fuerat regina. 440
 His vero nuntiam misit grave-sonans late-cernens Jupiter
 Rheam crine-decoram, quae Cererem caeruleo-peplo-
 ornatam
 Duceret ad nationes Deorum; et pollicitus-est, honores
 Se-daturum, quoscunque optaret inter immortales Deos;
 Annuitque ei puellam anni circumvolvantis 445
 Tertiam partem sub tenebris caligantibus,
 Duas vero apud matrem et caeteros immortales.
 Sic dixit; nec recusavit Dea Jovis mandata,
 Sed repente delapsa Olympi jugis,
 In Rharium venit, fertile uber agri 450

Ante, sed tunc minime fertile; verum sine-aristis
 Jacebat, omnique-folio-orbum, et abscondebat hordeum
 albicans,

Consilio Cereris pedes-venustae; sed fas erat, postea
 Statim longis florere spicis,
 Vere crescente, soli autem pingues sulcos. 455

Horrere spicis, illaque in manipulos ligatum iri.
 Huc descendit primum ex aethere vasto.

Et libenter se conspexerunt invicem, et laetatae sunt animo.

Illam vero sic allocuta est Rhea tenui-vitta-nitida:

Veni, nata! vocat te grave-sonans late-carpens Jupiter, 460

Ut-venias ad gentes Deorum; et pollicitus est honores

Se-daturum, quoscunque optares inter immortales Deos;

Annuitque tibi puellam anni circumvolvantis

Tertiam partem sub tenebris caligantibus,

Duas vero apud te et caeteros immortales. 465

Ita promisit futurum, suoque annuit capite.

Quare eas, nata mea, et pareas, neque nimis

Immodice irascaris nubibus-atris-cincto Saturnio;

Sed statim fructum augeas vitalem hominibus.

Sic dixit; neque recusavit pulcre-coronata Ceres. 470

Statimque fructum produxit arborum glebosorum;

Et omnis foliisque et floribus lata tellus

Inhorruit. Sed illa abiens jura-dantibus regibus

Monstravit, Triptolemo, et Diocli equorum-domitori,

Eumolpoque forti, Celeoque duci populorum, 475

Ministerium sacrorum, et instituit orgia pulchra.

* * *

Triptolemoque, Polyxenoque, super hosque Diocli
 Sancta, quae haud fas est negligere, neque explorare,
 Neque dolere; magna enim Deorum reverentia reprimit
 vocem.

Felix, qui illa vidit terrestrium hominum! 480.

Qui autem non-initiatus sacris neque particeps est, nun-
 quam simili

Sorte gaudet, mortuus quidem sub caligine situ-horrida.

Sed postquam omnia praeceperat sancta Dearum,
Perrexerunt ire in Olympum, Deorum ad coetum cae-
terorum:

Ibi autem habitant apud Jovem fulmine-lactum, 485
Sanctae atque venerandae. Beatissimus, quem illae
Benigne amant terrestrium hominum!

Nam statim huic mittunt semper-praesentem in magnas
aedes

Plutum, qui hominibus divitias mortalibus largitur.

At tu, quae Eleusinis odorae civitatem tenes, 490

Et Parum circumfluam, Antronemque saxosam,

Alma, splendida-donis, tempestiva-adferens, Ceres
regina,

Ipsa, et filia pulcherrima Proserpina,

Propitia pro cantu vitam jucundam praebe!

Verum ego et tui et alius memor-ero cantici. 495

DAVIDIS RUHNKENII
E P I S T O L A
C R I T I C A I.
IN
HOMERIDARUM HYMNOS
ET
HESIODUM,
AD VIRUM CLARISSIMUM,
LUDOV. CASP. VALCKENARIUM.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

**EXCELLENTIS INGENII ET
DOCTRINAE VIRO,**

LUDOV. CASP. VALCKENARIO

S. P. D.

DAVID RUHNKENIUS.

Multa sunt, Valckenari, Vir Clarissime, quae in Te (3) admirari soleo, ingenium acre, subtile iudicium, eximia Antiquitatis omnis, priscaeque elegantiae cognitio. De Graecarum vero literarum scientia quid dicam? quae omnium consensu ita excellis, uni ut cedas Hemsterhusio, discipulus magistro. Atque has tot tam praeclaras virtutes mirifice ornat animi Tui magnitudo; quae quo rarius in his, qui in hoc ipso literarum genere versantur, reperitur, eo magis in Te videtur suspicienda. Multum igitur debeo hominibus integerrimis, qui mihi, ante hos duos annos, benivolentiam Tuam, amicitiamque conciliarunt: qua, ne vivam, si quid unquam mihi aut carius fuerit, aut esse omnino possit. Nisi forte leve quiddam et contemnendum est, crebris literis a Te erudiri, consilio prudenti juvari, ad praeclara denique capessenda cum exemplo, tum cohortatione incitari. Cogitanti vero mihi, quod tandem amoris erga Te mei monumentum ponerem, visum est, hanc Epistolam illustri nomini Tuo publice inscribere: praesertim cum haud sciam, cujus iudicio meas in Homeridarum Hymnos castigationes rectius subjiciam, quam Tuo, *Ὁμηνωτάτῃ* Valckenari. (4) Noli tamen aliquid expectare vel ingeniose excogitatum vel multo perpolitum studio. Nam etsi nemini elegan-

tiorum literarum amore concedimus, Jurisprudentiae tamen studium latissime patens tantum sibi temporis vindicat, ut, si horis subsecivis animum reficere Poëtarum lectione liceat, valde nobis beati videamur. In Homericis autem Hymnis quod Critices tirocinium ponam, et Te magnopere probare scio, et omnes, qui Veneres antiquas sentire possunt, probaturos confido. Nihil enim ex omni antiquitate superest, quod auream, illam Homeri simplicitatem, nativamque elegantiam referat planius. Haec tamen Hymnorum pulcritudo paucorum animos ita pepulit, ut, quas injuria temporis hominumque susceperant maculas, abstergerent ac delerent. Quo magis laudandus est vir sagacissimus idemque eruditissimus, Bernardus Martinus, Jctus, qui, editis Variis Lectionibus Lutetiae Parisiorum 1605. plurima Hymnorum loca vitiosa corruptaque miro acumine redintegravit. Cujus libellus cum in hac turba novorum voluminum vix amplius compareret, commodè nobis oblatus est a divino viro, Tiberio Hemsterhusio, quo praeceptore gloriamur. Longo post intervallo Josua Barnesius alia in his Hymnis satis feliciter sanavit, alia temere corrupit. Nec quisquam post eum, quod sciam, qui illis medicinam faceret, est inventus. Sed quoniam opera nostra imprimis in supposititiis versibus indagandis versatur, nec quicquam vulgo aegrius ferunt homines, quam ea, quae quasi longi temporis praescriptione possessionem obtinuerint, rursus inde dejici atque expelli, age, breviter, quid nobis hac de re videatur, explicemus. Omne Critici officium tribus partibus absolvi constat, vel obscuris illustrandis, vel corrigendis pravis, vel sinceris ab adulterinis discernendis. Ultimum munus ut nobilissimum, ita difficillimum semper existimatum est; quo nemo fungi cum aliqua laude possit, nisi acerrimam, quam a natura nactus sit, iudicandi facultatem assidua veterum auctorum lectione subegerit. Ac vetustissimorum quidem Criticorum praecipuam curam in eo versatam esse scimus, ut versus *παρεμβεβλημένους* distinguerent ab ipsius Poëtae; cum pul-

(5) cre intellexissent, praestantissimorum Poëtarum carmina variis esse modis interpolata. Quippe semidocti magistelli vel Codicum lacunas de ingenio supplebant, vel, quae pressius aut obscurius dicta essent, additis novis versibus illustrabant, vel ipsius Poëtae versus importune repetebant, transferebant, mutabant. Quid? saepe casu magis aut descriptorum inscitia, quam interpolandi consilio, accidit, ut ex glossis, quas vocant, marginalibus,

et *διπλογραφίας* novi versus conflarentur; cujus generis
 luculentum exemplum videbimus Hymno in Vener. 136.
 Quae res quantam antiquis Poëtis labem adperserit, nemo
 Te, Praestantissime Valckenari, intelligit melius. Sit
 enim carmen aliquod quamvis multis ingenii doctrinaeque
 luminibus frequentatum. Simulatque interpolatur, lan-
 guidum fit et friget, divini ingenii cursu velut retardato:
 ipsa argumentorum explicatio turbatur ac pervertitur:
 omnis denique lepos et elegantia perit. Jam haec Cri-
 ticorum provincia quam egregie a veteribus illis admini-
 strata est, tam turpiter neglecta a recentioribus. Certe
 si a Josepho Scaligero, Nicolao Heinsio, Richardo Bent-
 lejo, paucisque aliis discesseris, quotusquisque est, qui ex
 immensa ista Correctorum turba ullum spurium verum
 obelo confoderit? Cujus quidem rei tres causae videntur
 esse. Primum complures ex his, qui ad veteres Auctores
 castigandos accedunt, hebetiore sunt ingenio, et ab ipsa
 natura ad eam inertiam abjecti, ut plane tam severi res
 judicii ab iis tractari nequeat. Tum saepe etiam hi, quos
 ingenii sagacitas et interioris doctrina cultus supra vulgus
 evexit, tamen hanc viam vel non ingrediuntur, vel in-
 gressi pedem offendunt, propterea quod in veterum mo-
 numentis evolvendis desultoria levitate vagantur. Atqui
 nemo, modo hunc, modo illum Auctorem arripiens nec
 cum ullo intimam familiaritatem contrahens, falsa et sup-
 posititia distinguat a legitimis et germanis. Is demum se
 sciat ad hanc judicandi facultatem perventurum, qui sae-
 pius repetita lectione in justam scriptoris consuetudinem
 venerit, ejusque ingenium dicendique formam ita cogno-
 rit, ut, quid *γνήσιον*, quid *ὑποβολιμαῖον* sit, sentire et
 quasi gustare possit. Nam saepe haec sentiuntur facilius,
 quam verbis explanantur. Denique multo plurimos nescio
 quae puerilis incessit superstitio, ut non audeant ea sup- (6)
 posita dicere, quae tot homines eruditi tot seculis pro ve-
 ris et germanis habuerunt. Quo hominum genere, nescio,
 an nullum sit impudentius, et literis nobisque magis mo-
 lestum. Nam quod augustiae pectoris sui non capiunt,
 non solum gravi supercilio damnant, sed etiam invidiose
 clamant, hoc demum esse urere, secare, mutilare. Sed
 istorum voculas silentio potius et contemptu vindicabimus,
 quam ulla seria confutatione. Neque tamen (ut eo redeat,
 unde digressa est, oratio) severum hoc judicii genus in
 quosvis Poëtas exerceri debet, sed tantum in antiquiores
 illos, ingenio arteque perfectos, qui raro aliquid de vir-
 tute sua remittant. Nam recentiores saepe de antiq̃ue

κολόγοι, ita frigidi, itaque pueriles, ut, quid a Glossographo, quid ab ipso Auctore profectum sit, vix dijudicari queat. Quae cum ita sint, Vir eximie, non est committendum, ut diutius a sciolis ludibrio habeamur. Turpe sit docto viro, et erectiore animo praedito, versus, quos de Literatorum faece tenebrio stulte temereque inferserit, tanquam vetusti Poëtae laudare et admirari. Me certe pudet, plurima tanquam Homeri, Theocriti, et Callimachi ante legisse, quae nunc, mentito tantorum virorum nomine, subjecta esse ab aliis, sacramento contendere ausim. Igitur justa, ut arbitramur, poenitentia ducti, ex Homeridarum Hymnis plurimos versus tanquam subdititios familia submovimus. Qua in re non quilibet nobis iudex feratur, sed Tu, Valckenari, et ut quisque Tui est similis. Certe oculi Tui quam sint in falsis indagandis perspicaces, satis nuper intelleximus ex Epistola reconditae eruditionis plena, quam ad M. Röverum scripsisti. Quicumque vero neque Homerum, neque hosce Hymnos ita legerit, ut versibus eorum notandis tritas aures habeat, is sibi de conjecturis nostris existimandi auctoritatem, quaeso, ne assumat. Quos quo saepius atque acuratus excusserit, eo nos certius fraudes patefecisse profligasseque intelliget. Sed tandem transeamus ad Hymnum in Apollinem; cuius, sicut caeterorum Hymnorum, incertus auctor est. Scimus, a Thucydide III. 104. venustissimi carminis scriptorem Homerum perhiberi. Sed (7) nunquam a nobis impetrabimus, ut, ubi res ad testimonium redierit, unius hominis, quamvis summam, auctoritatem ratam habeamus, plurimarum gentium repudicemus. Atqui quod affirmat Thucydides, negant

Σύμφωνα, — Κολοφών, Ἰθάκη, Πύλος, Ἄργος, Ἀθήναι.

ut alias civitates taceam. Quarum quaeque, dum sibi Homerum civem vindicat, hunc in Apollinem Hymnum, ubi Homerus Chius dicitur, *ὑποβολιμαῖον* esse clamat, Idem poëma Cynaetho Chio tribuit Scholiastes Pindari ad Nemeor. Od. II. princ. cuius sententiam cum Fulvius Ursinus ad Virgilium, tum pauci alii sequuntur. Sed eam Barnesius rationibus chronologicis facile refutavit. Vixit Cynaethus circa Olymp. LXIX. At Thucydides historiam condidit Olymp. LXXXIX. Jam quis credat, hoc carmen tam brevi temporis intervallo tantam vetustatis opinionem consecutum esse, ut a Thucydide Poëtarum Principi adscriberetur? Neque cum Fabricio Bibl. Gr. II. 2. p. 265. colligam ex Scholiaste Apollonii Rhodi II. 1215. Herodo-

rum esse scriptorem Hymnorum, qui Homero tribuuntur. Scholiastae locus hic est: *Τὰ δ' αὐτὰ περὶ τοῦ Τυφῶνος καὶ Ἡρόδωρος φησὶν. ἐνθα καὶ περὶ τῆς Νύσης ἱστορεῖ, λέγων·*

*Ἔστι δὲ τις Νύση, ὑπατον κέρας, ἀνθέων ὕλη,
Τηλοῦ Φοινίκης, σχεδὸν Αἰγύπτιοι ῥοάων.*

Nihil de hoc loco decernit T. Hemsterhusius ad Lucian. Deor. Dial. IX. p. 229. Sed verissime judicat P. Wesselingius ad Diodor. Sic. I. p. 19. mutilum esse Scholion, et Poëtae nomen ante binos versus allatos excidisse. Est igitur incertum scriptoris nomen: quamvis, quod secutus est, dicendi genus satis ostendat, eum non multum ab Homeri aetate abfuisse. Certius est, Hymnum in Apollinem, qui in scriptis editisque libris unus est, in binos Hymnos dividendum esse. Versus enim 165. *Ἄλλ' ἄγε δὴ Λητῶ* etc. habet solitum Hymni epilogum et finem. Tum sequitur alterius Hymni initium. vs. 176. *Ὡ ἄνα καὶ Λυκίην καὶ Μηονίην* etc. Prior Hymnus Apollinis Delii, (8) posterior Apollinis Delphici laudem complectitur. Priorem autem eo loco, quem indicavimus, finiri, non solum ratio docet, sed etiam veterum scriptorum auctoritas confirmat. Thucydides III. 104. *Τὸν γὰρ Δηλιακὸν χορὸν τῶν γυναικῶν ὑμνήσας, ἐτελεύτα τοῦ ἐπαίνου ἐς τὰδε τὰ ἔπη*, ubi verba *ἐτελεύτα τοῦ ἐπαίνου* non significant finem fecit laudis choro Deliaco tributae, sed finem fecit Hymni in Apollinem, ut recte intellexit Aristides T. II. p. 409. *διαλεγόμενος (Ὅμηρος) ταῖς Δηλιάσι, καὶ καταλύων τὸ προοίμιον, εἴτις ἔροιδ' ὑμᾶς φησὶν ὡ κοῦραι* etc. ubi L. Norrmannus, nihil hac de re suspicatus, misere se torquet in explicandis verbis *καταλύων τὸ προοίμιον*.

Hymn. in Apoll. vs. 52.

Αἶγαι Τ', ΕΙΡΕΣΙΑΙ' τε, καὶ ἀγχιάλῃ Πεπάρηθος.

Legendum:

Αἶγαι, ΠΕΙΡΕΣΙΑΙ' τε, καὶ ἀγχιάλῃ Πεπάρηθος.

Iresiae quidem memorantur a Livio XXXII. 13. *Evastata sunt oppida, Phacium, Iresiae, Euhydrium.* Sed hic quoque malim *Piresiae*. *Πειρεσιαί'*, urbs Magnesia, de qua L. Holstenius ad Steph. Byz. v. *Ἀστέριον*, et v. *Πειρασία*, N. Heinsius ad Valer. Flacc. I. 356. et Adr. Heringa Observ. cap. 19. p. 161. Error in Hymno natus est e prava scriptura *Τειρεσιαί* pro *Πειρεσιαί*, quam etiam habent Codices Regii in Orpheo Argon. 162. et Apollon.

Rh. I. 37. Pro ἀγγιᾶλη in duobus MSS. Regius legitur ἀγγιάλος, magis ex more Homeri.

vs. 40.

Καὶ Κλάρος αἰγλήεσσα, καὶ Αἰσαγέης ὄρος αἰπύ.

Idem mons Αἰγαγέη dicitur a Nicandro Thériac. 217. 218.

Οἷα περὶ τρηχὺν Βουκάστερον, ἣ καὶ ἐρυμνὸς
Αἰγαγέης περὶων καὶ Κέρκαφος ἐντὸς ἔεργει.

(9) ubi Scholiastes: Βουκάστερος, καὶ Αἰγαγέη, (ita leg.) καὶ Κέρκαφος, ὀνόματά εἰσιν ὄρων τῆς Ἀσίας. Sed quidam Nicandri Codd. Αἰσαγέης habent, ut in Hymno. Utra lectio verior sit, incertum.

vs. 45.

Εἴ τις οἱ γαῖων υἱεὶ θέλει οἰκία θεῖσθαι.

Editio prima, Εἴ τις σοι. Recte MS. Regius: Εἴ τις γαῖων υἱεὶ θέλει οἰκία θεῖσθαι. quod etiam Barnesius secutus est.

vs. 51. 52. 53.

Δῆλ', εἰ γάρ κ' ἐθέλοις ἔδος ἔμμεναι υἱὸς ἑμοῖο,
Φοίβου Ἀπολλωνος, θεῖσθαι τ' ἐνὶ πύρνα νηὸν;
Ἄλλος δ' οὔτις σεῖο πόθ' ἄψεται, οὐδέ σε ΛΙΨΣΕΙ.

Codd. Regii, et Editio prima, ἐθέλεις. Εἰ γάρ pro utinam accipit Heynius, V. C. ad Virgil. Aen. VI. 187. Sed malim cum Cl. Ernesto legere: Δῆλ', εἴ γ' οὐκ ἐθέλεις. Mox omnino scribendum:

Οὐδέ σε ΤΙΨΕΙ.

ut vs. 88. Τίσει δὲ σέ γ' ἔξοχα πάντων. Λίσσει pro λίσσεται, dubito, an idoneum auctorem habeat. Est quidem apud Hesychium: Λίσσει. παρακαλεῖ. Sed glossa vel ex hoc turbido fonte fluxit, vel mutanda est in Λίσσου. παρακάλει. Idem Hesychius mire, ut saepe solet: Πατίζει. προσβέυει. Tolle particulam ῥα, male adhaerentem, ut sit. Τίσει. προσβέυει. Contrarium verbum ἀτίζειν reddendum Apollonio Rhod. I. 478.

θεοὺς δ' ἀνέηκεν ἀτίζειν.

Vulgo editur, ἀτύζειν. — Cl. Ernestus ad Homericum Hymnum d. l. non meminerat eorum, quae scripsi Epist. Crit. II. p. 5.

(10)

vs. 57.

Ἄνθρωποι τοὶ πάντες ἀγνοοῦσιν ἑκατόμβας.

Recte Barnesius edidit:

Ἀνθρώποι τοι πάντες ἀγινήσουσ' ἑκατόμβας.
cujus correctionem duo MSS. Regii confirmant.

vs. 59.

Ἀηρόν ἄνακτ' εἰ βόσκοις, οἷτε θεοὶ κέ σ' ἔχωσιν.

Sic primus edidit H. Stephanus, ex codice, incertum, an ex conjectura. In duobus Codd. Regiis legitur cum lacuna: *Ἀηρόν ἄναξ εἰ βόσκοις. . . . .* Editio vero prima sic locum exhibet: *Ἀηρόν ἄναξ εἰ βόσκοις, θεοὶ κέ σ' ἔχωσιν.* Quod, vereor, ne recentioris Grammatici supplementum sit. Locus est corruptissimus, et frustra tentatus a Barnesio; in quo, nollem, nos destituisset Codex Moscoviensis, ceteris multo praestantior. Ab eo enim absunt omnia inde a vs. 25. usque ad vs. 73.

vs. 74. 75.

*Ἐνθ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦμα κατὰ κρατὸς ἄλις αἰεὶ
Κλύσει· ὁ δ' ἄλλην γαῖαν ἀφίξεταί ἢ κεν ἄδῃ οἱ.*

Codex alter e Regiis: *Ἐνθ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦμα κατὰ κρατὸς ἄλις αἰεὶ Κλύσει· ὁ δ' ἄλλην γαῖαν ἀναφίξεταί ἢ κεν ἄδοιῃ.* Moscov. habet κατὰ κράτος divisim, ut Edit. pr. κατακράτος conjunctim. Sed vulgata firmatur ex Od. K. 362. *Θυμῆρες κεράσσα κατὰ κράτος τε καὶ ὤμων.* Mox Moscov. mirifice, *ἦκεν ἄδῃς.*

vs. 78.

Οἰκία ποιήσονται ἀκηδία, χήτει λαῶν.

Bini Codices Regii insigni varietate: *Οἰκία ποιήσονται ἑκαστὰ τε φύλα νεπούδων.* Vulgata bene habet, si ἀκηδία adverbialiter accipias pro ἀκηδῶς, *secure.*

vs. 124. 125.

(11)

*Ἀλλὰ θέμις νέκταρ τε καὶ ἄμβροσιν ἐρατεινὴν
Ἀθανάτησιν χερσὶν ἐπήρξατο.*

Cod. Moscov. *ἐπώρξατο* quo ne quis putet absonum istud et Graecis inauditum πορέξατο, quod Bernardo Martino Var. Lect. I. 27. in mentem venit, confirmari, is legat virum summum, J. Fr. Gronovium Observ. I. 4.

vs. 135 — 139.

*Χρυσῷ δ' ἄρα Δῆλος ἅπασα
Βεβρίθει, καθορῶσα Διὸς Λητοῦς τε γενέθλην,
Γηθοσύνη ὅτι μιν θεὸς εἴλετο οἰκία θέσθαι*

*Νήσων ἠπείρου τε φίλησθε δὲ κηρόθι μᾶλλον,
"Ἦνθης" ὥς ὅτε ῥίον οὔρεος ἄνθεσιν ὕλης.*

Olim vs. 139. nullo modo cohaerentem cum praecedentibus, aliunde irrepsisse putabamus. Nunc nos alio ducunt duo Codd. Regii et Moscoviensis, omittentes vs. 136. 137. 138. retinentesque vs. 139. Nec dubitem, quin tres illi versus ex alio poeta huc immigrarint. Certe, illis ejectis, bene coit vs. 139. cum vs. 155. Idem Codices metrum ita fulciunt: *"Ἦνθης" ὥς ὅτε τε ῥίον οὔρεος ἄνθεσιν ὕλης.* quo confirmatur τι. quod ante ῥίον bene inserebat Barnesius, in ceteris non audiendus.

vs. 151.

*Φαίη κ' ἀθανάτους καὶ ἀγήρως ἔμμεναι αἰεὶ,
Οἱ τὸτ' ἐπαντία σεῖο τ' Ἰάονες ἀθρόοι εἶεν.*

Vix animum meum explet conjectura B. Martini Var. Lect. III. 25. a Barnesio et Clarkio valde laudata MSS. Regii: *Φαίη κ' ἀθανάτους καὶ ἀγήρως ἔμμεναι αἰεὶ, Οἱ δὴ τὸτ' ἐπαντία σεῖο τ' Ἰάονες ἀθρόοι εἶεν.* Moscov. *Φαίη κ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ἔμμεναι αἰεὶ, Οἱ τὸτ' ἐπαντιάσει τ' Ἰάονες ἀθρόοι εἶεν.* Horum librorum vestigia secutus, sic emendo:

*Φαίης κ' ἀθανάτους καὶ ἀγήρως ἔμμεναι αἰεὶ
Οἱ τὸτ' ἐπαντία σεῖο γ' Ἰάονες ἀθρόοι εἶεν.*

(12) Il. O. 697. *Φαίης κ' ἀκμήτας καὶ ἀτσιρέας ἀλλήλοισιν ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ.* Neque opus est, versu sequenti pro ἴδοιτο et τέρψαιτο scribere ἴδοιο et τέρψαιο. Nam illa personarum mutatione nihil usitatius

vs. 156.

Πρὸς δὲ, τόδε μέγα θαῦμα ὅτου κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται.

Recte Barnesius ex Il. B. 323. ubi idem hemistichium est, edidit, ὅου κλέος. quod MSS. Regii, et Edit pr. confirmant. Moscov. *Πρὸς δὲ, τόδε μέγα θαῦμα θ' οὗ κλέος* etc.

vs. 157.

Κοῦραι Δηλιάδες, Ἐκατηβέλεταο θεράπαιναι.

MSS. Regii: *Κοῦραι Δηλιάδες θ', Ἐκατηβέλεταο θεράπναι.* Recte *θεράπναι*, ut alii quoque viderunt.

vs. 165.

Ἄλλ' ἄγε δὴ, Λητῷ μὲν, Ἀπολλάν τ', Ἀρτέμιδι ξύν.

MSS. Moscov. et Regii, item Edit. pr. hunc versum sic scriptum exhibent: *Ἄλλ' ἄγε δὴ, Λητῷ μὲν, Ἀπόλλων,*

Ἀρτέμιδι ξύν. Moscov. praeterea *δη* omittit: Haec varietas verissimam scripturam, quam Thucydides III. 104. conservavit, et L. Norrmannus ad Aristid. T. II. p. 592. vindicavit, egregie confirmat:

Ἄλλ' ἄγεθ', ἰλήκοι μὲν Ἀπόλλων, Ἀρτέμιδι ξύν.

Aratus Phaen. 657. *Ἀρτεμις ἰλήκαι* Dionys. Perieg. 447. *Ἄλλ' ὁ μὲν (Ἀπόλλων) ἰλήκοι.* Fortasse huc etiam referenda Hesychii glossa: *Ἰλήκοι. ἐν εὐμενείᾳ ἔστω.* Paulo aliter hunc versum constituebat doctissimus Berglerus Praef. ad Odys. p. 3. *Ἄλλ' ἄγεθ' ἰληθεῖ μὲν Ἀπόλλόν τε Ἀρτέμιδι ξύν.* Sed melior est altera ratio, quod *ἄγεθ'* non ad Apollinem et Dianam, sed ad Deliades refertur.

vs. 171 — 176.

(13)

*Τρεῖς δ' εὖ μάλα πᾶσαι ὑποκρίνασθε Ἄφ' ἡμεῶν.
Τυφλὸς ἀνὴρ, οἰκεῖ δὲ Χίῳ ἐνὲ παιπαλοέσση,
Τοῦ πᾶσαι μετόπισθεν ἀριστεύουσιν αἰῶναι.
ἡμεῖς δ' ἡμέτερον κλέος οἴσομεν ὅσον ἐπ' αἶαν
Ἀνθρώπων στρεφόμεσθα πόλεις εὖ παιδαίους.
Οἱ ἐπιδὴ πείσονται, ἐπεὶ καὶ ἐτήτυμόν ἐστιν.*

Omnes, quas vidi, Editiones vs. 171. habent *ἄφ' ἡμεῶν.* Aristides T. II. p. 409. qui vs. 169. 170. 171. 172. affert, *ἄφ' ὑμῶν.* sicut duo Codd. Regii h. l. Thucydides III. 104. quaedam ex his laudans, *ἀφήμως.* Quam lectionem probat Laurent. Norrmannus ad Aristidis d. l. Sed haec quoque mendosa est; scribendumque auctoritate Thucydidis Codicum:

Τρεῖς δ' εὖ μάλα πᾶσαι ὑποκρίνασθε Ἐτφ' ἡμῶν.

quod, nescio, cur a nuperis Historici Editoribus neglectum sit. Dicerem, a Scholiaste quoque *εὐφήμως* agnoscī, qui interpretatur: *αιχῇ, ἡσυχᾷ, ἀθρόως*, i. e. *ἀνευ θρόου.* nisi Hesychius quoque in Lexicon suum retulisset: *Ἀφήμως, ἐν κόσμῳ, ἡσυχῇ.* Quae glossa fluxit ex hoc vitioso loco, et in *εὐφήμως* mutanda est, iudice Cl. Kustero. Nemo tamen Poëtae sententiam cepit; qui non *silentium* postulat, sed *bona verba et laudes.* Vs. 174. pro *ἡμέτερον* ex MSS. Regiis et Moscov. lege *ὑμέτερον*, ut Cl. Ernestus etiam correxit. vs. 176. *Οἱ δ' ἐπὶ δὴ πείσονται*, de Barnesii conjectura. MSS. Regii: *Οἱ δ' ἐπὶ δὴν πείσονται.* Sed hoc levius est: illud gravius, versus 173. 174. 175. et 176. non a venustissimo Hymni scriptore, sed a futili inficetoque versificatore profectos esse. Nam primum vs. 173. tanquam ad Homerum pertinentem. vix prae-

Homer. Hymn.

F

terisset Thucydides d. l. si in exemplaribus, quibus tum utebantur, esset repertus. Deinde quale istud est, ἀριστεύουσιν αἰοῖδαί. Tua te lingua prodit, o! bone. Digna haec sunt Nonni aetate, non Homeri. Denique v. 174. et 175. maxime 176. sunt ejusmodi, ut nemo, semel monitus, eos pro Homericis sit habiturus. Hanc animadversionem, gaudeo, me cum aliis, tum Tibi etiam, κριτικώτα Valckenari, privatis literis probasse.

(14)

vs. 181.

Αὐτὸς δ' αὖ Δήλοιο περικλύστης μέγ' ἀνάσσεις.

Codex Moscov. Αὐτὸς γάρ Δήλοιο περικλύστου μέγ' ἀνάσσεις. Barnesius etiam περικλύστου legebat.

vs. 184.

Ἀμβροτα εἶματ' ἔχων τε θυώδεα. —

MSS. Regii: εἶματ' ἔχοντε θυώδεα. Barnesius legebat: Ἀμβροτα εἶματ' ἔχων τεθυωμένα. quod Clarkius Homericum esse negat. Sic tamen locutus est poëta veterrimus, Stasinus apud Athen. XV. p. 682. F. οἷς Ἀφροδίτῃ Ὠραῖς παντοίαις τεθυωμένα εἶματα ἔστο.

vs. 189.

Μοῦσαι μὲν θ' ἅμα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπι' καλῇ.

Hic versus desideratur in duobus MSS. Regiis. Neque eum laudat Diodor. Sic IV. p. 252. ut L. Rhodomannus putabat, sed alium simillimum ex Od. Ω. 60. Est tamen in MS. Moscov. ceterisque libris, et servandus videtur.

vs. 192.

Ζώουσ' ἀμφαδέες καὶ ἀμήχανοι. —

Facilem ac veram Barnesii correctionem, ἀφραδέες, confirmat Codex Moscoviensis.

vs. 197.

Τῇσι μὲν οὔτ' αἰσχρὴ μεταμέλεται, οὔτε λάχεια.

Sic Codex Moscov. et libri editi. At MSS. Regii, οὔτ' ἐλάχεια, ut semper in his vocibus apud Homerum variatur. Vide Kusterum ad Suid. v. Λάχεια. Mox MS. Moscov. καὶ αἶδος ἀγανῇ, praeter Homeri consuetudinem.

(15)

vs. 208—213.

Ἡέ σ' ἐνὶ μνηστῆσιν αἰῶδα καὶ φιλότῃτι,
Ὅππός' ἀναιόμενος ἔκεις Ἀζαντίδα κούρην,

Ἰσχυ' ἄμ' ἀντιθέω Ἐλατιονίδῃ εὐλίπῳ,
 Ἡ ἄμα Φόρβαντι Τριοπῷ γένος, ἥ ἄμ' Ἐρευθεῖ,
 Ἡ ἄμα Λευκίπῳ καὶ Λευκίπποιο δάμαρτι
 Πεζὸς, ὃ δ' ἵπποισιν· οὐ μὲν Τριοπὸς γ' ἐνέλιπεν.

Huic loco tenebras offundit historiae ignoratio. Vs. 208. MSS. et Edit. pr. habent *μνηστῆσιν*, Edd. recentiores *μνηστῆρσιν*· quod placet. De vs. 209. duplex est conjectura B. Martini Var. Lect. IV. 8. Ὡς ποτε μνωόμενος ἔκies Ἀζανίδα κούρην. vel, Ὡς ποτε μνωόμενος ἔκies ἐς Ἀβαντίδα χώρην. Verissime restituit, Ὡς ποτε μνωόμενος. In Cod. Moscov. legitur, Ὀππόταν ἐέμενος. Tum Martinus pro Ἀζαντίδα conjicit Ἀζανίδα, ut Coronis, Phlegyae filia; cujus procus Apollo cum Ischye, Elati filio, fuit, intelligatur. Quod secutus est P. Burmannus ad Ovid. Met. II. 599. Enimvero Coronis non *Azanis* vel *Arcadia* dicenda erat, sed *Thessala* vel *Larissaea*, sicut vocatur ab Ovidio Met. II. 542. ubi vide Heinsium. Multo minus nobis probatur alterum Martini commentum, ἐς Ἀβαντίδα χώρην. Non deerit aliquando, qui ex Codicis Moscovien-sis scriptura Ἀτλαντίδα veram lectionem eruat. Nescio, an tanti sit memorare, ἔκies eodem versu ineptissime in ἔκαes mutari a Fr. Morello ad Liban. T. I. p. 3. Versus 211. Ἡ ἄμα etc. in MSS. Regiis omissus est, librarii oculis ad sequentem versum, qui iisdem verbis incipit, aberrantibus. In MS. Moscov. ita scribitur: Ἡ ἄμα Φόρβαντι Τριοπῷ γένος, ἥ ἄμ' Ἐρεχθεῖ. *Erechthei* nomen etiam Barnesius de conjectura reposuit. Sed praeterea scribendum: Ἡ ἄμα Φόρβαντι Τριοπαγενεῖ. Τριοπαγενῆς, ut Ἀτλαγενῆς apud Hesiodum *E.* καὶ *Hμ.* 383. De Phorbante, Triopae filio, vide Wesselingium ad Diodor. Sicul. V. p. 377. Denique vs. 213. pro ἐνέλιπεν vel ἐνέλειπεν MS. Moscov. habet ἐνέλιψεν.

vs. 216.

Πιερίης μὲν πρῶτον ἀπ' Οὐλύμποιο κατήλθες.

Pro Πιερίης in Cod. Moscov. est Πετρίην. Igitur scribendum: (16)

Πιερίην μὲν πρῶτον ἀπ' Οὐλύμποιο κατήλθες.

vs. 217.

Λέκτον τ' ἡμαθόεντα παρῆστιχες, ἥ Μαγνηΐδας.

Codex Moscov. ἥ Ἀγνιήνας· in quo Barnesiana lectio, ἥ Μαγνήτας, an alia lateat, videant acutiores.

vs. 220.

τό τοι οὐχ ἄδε θυμῷ
 Τεύξασθαι νηὸν τε καὶ ἄλσεα δένδρηντα.

MS. Moscov. τῷ τ' οὐχ ἄδε θυμῷ, Scribendum:

τόθι οὐχ ἄδε θυμῷ.

Sic vs. 244. Βῆς δ' ἐπὶ Δελφούσης, τόθι τοι ἄδε χώρος
 ἀπήμων.

vs. 224.

Ἐς Μυκαλησσὸν ἰὼν καὶ Τευμησσὸν λεχεποίην.

MS. Moscov. Εἰς Μυκαλισσὸν ἰὼν καὶ Τέμμισον λεχε-
 ποίην. Duo Regii pro Τευμησσὸν exhibent Τελμησσόν,
 ut semper in hoc nomine variari, Tu, Valckenari, ad
 Euripid. Phoeniss. 1107. erudite copioseque docuisti. Vul-
 gatam scripturam firmat Stephan. Byz. hunc versum lau-
 dans, v. Τευμησσόν.

vs. 227.

Οὐδ' ἄρα πώποτε ἦσαν ἀταρπιτοὶ, οὐδὲ κέλευθοι.

MS. Moscov. et unus ex Regiis cum Edit. prima: Οὐδ'
 ἄρα πώποτε γ' ἦσαν ἀταρπιτοὶ. Rectius alter Regius;
 Οὐδ' ἄρα πω τότε γ' ἦσαν ἀταρπιτοὶ.

vs. 232.

Ἐλκὼν ἄρματα καλὰ, χαμαὶ δ' ἐλατὴρ ἀγαθὸς περ.

Hic versus desideratur in Cod. Moscov.

(17)

vs. 247.

Δελφοῦς, ἐνθάδε δὴ φρονέει περικαλλέα νηὸν.

Codex Moscov. qui vs. 244. vulgatam scripturam Δελ-
 φούσης retinet, reliquis locis, ubi hic Boeotiae fons me-
 moratur, Τελφοῦσα praebet, ut MSS. Regii, et Edit. pr.
 vs. 377. 379. 386. 387. Veteres hoc nomen variis modis
 scribunt, Δελφοῦσα et Τελφοῦσα Auctor Hymni et Ste-
 phan. Byz. Τελφῶσσα Pindarus apud Athen. II. p. 41.
 E. Strabo IX. p. 630. et Eustathius, Athenaeum exscri-
 bens, ad II. X. p. 1263. Od. K. p. 1668. Τελφοῦσα Pau-
 sanias Boeot. 33. ubi vide Sylburgium. Ab hoc fonte
 Apollo apud Boeotios dictus est Δελφούσιος, vel Τελφού-
 σιος, ut in hoc Hymno vs. 386. et Lycophrone vs. 562.
 ubi vide Tzetzen, et Potteri errorem ex iis, quae dispu-
 tavimus, emenda.

vs. 249.

οὔτε μοι αἰεὶ

Ἐνθάδ' ἀγινήσουσιν τελέεσσας ἑκατόμβας.

MS. Moscov. οὔτε μοι αἰεὶ Πολλοὶ ἀγινήσουσιν εἰς.

vs. 251.

καὶ ἀμφιρύτας κατὰ νήσους.

MS. Moscov. καὶ ἀμφιρύτους κατὰ νήσους. ut legitur vs. 291. Barnesius vulgatum praeferit. Male. Hesiodus E. καὶ Ἡμ. 595. Κρήνης δ' ἀενάου καὶ ἀπορύτου, ἣ τ' ἀθόλωτος. Vide G. Koenium ad Gregor. de Dialect. p. 25.

vs. 269.

Ἐν Κρίσῃ ποίησαι ὑπὸ πτυχῇ Παρνασσόιο.

In MS. Moscov. semper scribitur Κρίση, ut saepe alibi. Vide L. Holsten. ad Steph. Byz. in v. Hunc versum laudat Pausanias in Phocic. 57.

vs. 272.

(18)

Ἀλλὰ καὶ ὥς προσάγοιεν Ἰηπαιήονι δῶρα

Ἀνθρώπων κλυτὰ φύλα.

MS. Moscov. Ἀλλὰ τοι ὥς προσάγοι ἐνθεὶ Παῖονι δῶρα. ex quo corrigendum: Ἀλλὰ καὶ ὥς προσάγοιεν Ἰηπαιήονι δῶρα. Mox MSS. Regii: Δίξαιο ἱερὰ καλά.

vs. 284.

αὐτὰρ ὑπερθεῖν

Πέτρῃ ὑποκρέμαται.

MSS. Moscov. et Regii bene, ἐπικρέμαται, ut correctus Ernestus.

vs. 305.

Καὶ πότε δεξαμένη χρυσοθρόνου ἔραφεν Ἥρης.

Hic versus mihi aliquando suspectus fuit. Nunc, narrationis serie diligentius perpensa, retinendus, et sic explicandus videtur: Aliquando draco a Junone accipit, nutritque Typhonem. In δεξαμένη ex vs. 300. intelligendum δεῖκναι, sicut etiam vs. 554. ἣ δ' ὑπέδεκτο. Genitivus Ἥρης pendet ab omissa praepositione ἀπό. Ceterum Stesichorus quoque Typhonem Junonis filium dixit. Etymol. M. p. 772. l. 50. Στησίχορος δὲ Τυφωῖα γενεαλογεῖ Ἥρας μόνης, κατὰ μνησικακίαν Διὸς τεκόνσης αὐτόν.

vs. 308.

Εἶτ' ἄρα δὴ Κρονίδης ἐρικυδέα γείνατ' Ἀθήνην.

Cod. Moscov. *Ἦνεκ' ἄρα Κρονίδης ἐρικυδέα γείνατ' Ἀθη-
νην.* ubi *ἦνεκ'* vel pro *εἵνεκ'*, vel pro *ἦνίκα* scriptum vide-
tur. Sed vulgata melior est.

vs. 317. 318.

*Παῖς ἐμὸς Ἥφαιστος, ρικνὸς πόδας, ὃν τέκον αὐτὴ,**ῥίψ' ἀνὰ χερσὶν ἐλουῖσα, καὶ ἔμβαλον εὐρέϊ πόντῳ.*

(19) Post vs. 517. in Editione prima notatur: *Λείπει.* In
Codd. nostris nullum est lacunae indicium; nec quicquam
ad sententiam desideres, si modo legas et distinguas:

*Παῖς ἐμὸς Ἥφαιστος, ρικνὸς πόδας, ὃν γε μὲν αὐτὴ**ῥίψ' ἀνὰ χερσὶν ἐλουῖσα, καὶ ἔμβαλον εὐρέϊ πόντῳ.*

Barnesianum, *ὃν τε κεν αὐτὴ*, bene refellit Clarkius. In
MSS. Regiis pro *ἔμβαλον* male est *ἔμβαλεν*.

vs. 322. 323.

*Σχέτλις, ποικιλομήτα, τί νῦν ἔτι μήσεαι ἄλλο;**Πῶς ἔτλης οἶος τεκέειν γλαυκῶπιδ' Ἀθήνην;*

MS. Moscov. *perperam, τί νῦν μητίσσαι ἄλλο.* Locus ex-
pressus est ex Od. A. 473. *Σχέτλιε, τίπτ' ἔτι μείζον ἐνὶ
φρεσὶ μήσεαι ἔργον; Πῶς ἔτλης αἰδόσδε κατελθέμεν;*

vs. 325.

*καὶ σὴ κεκλημένη ἔμπης**Ἦν ἄρ' ἐν ἀθανάτοισιν οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι.*

MSS. Regii et Moscov. *Ἦ ῥ' ἐν ἀθανάτοισιν.*

vs. 526.

Καὶ νῦν τοι γὰρ ἐγὼ τεχνήσομαι ὥς κε γένηται.

Cod. Moscov. *Καὶ νῦν μέντοι ἐγὼγ' ἐκθήσομαι ὥς κε
γένηται.*

vs. 328.

Οὔτε σὸν αἰσχύνας ἱερὸν λέχος, οὔτ' ἐμὸν αὐτῆς.

Barnesius legit *αἰσχύνας*, ut ad Junonem referatur; Clar-
kius tenet *αἰσχύνας*, ut ad *παῖς*. Nobis placet Barnesii
ratio, praesertim cum a MS. Regio confirmetur.

vs. 336.

Ὡς εἰποῦσ', ἀπὸ νόσφι θεῶν κτε χαισμένη κῆρ.

Atqui versu praecedenti dixit, θεοῖσι μετέσσομαι ἄθ' α- (20)
νάταισα. Igitur legendum:

Ὡς εἰποῦσ', ἀπὸ νόσφ' Διὸς κλε χωομένη κῆρ.

vs. 349. 350.

Ἄλλ' ὅτε δὴ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεύντο,

Ἄψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ὥραι.

Codex Moscov. Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνες τε καὶ ἡμέραι ἐξετε-
λεύντο, Ἄψ ἐπιτελλομένου ἔτεος, Rectissime, μῆνες. Sic
enim legitur Od. A. 295. unde hī versus desumpti sunt.
Barnesius praeter rem conjiciebat: Ἄλλ' ὅτε δὴ νύκτες
τε καὶ ἡμέραι μακρὰ τελευτῶντο.

vs. 351 — 356.

Ἡ δ' ἔτεκ' οὔτε θεοῖς ἐναλλομένη, οὔτε βροτοῖσι,

Δειπὸν τ', ἀργαλέον τε, Τυφάονα, πῆμα βροτοῖσιν.

Αὐτίκα τόνδε λαβοῦσα βροῶπις πότνια Ἥρη,

Δῶκεν ἔπειτα φέρονσα κακῷ κακόν· ἣ δ' ὑπέδεκτο.

Ὅς κακὰ πόλλ' ἔρθεσκε κατὰ πάντα φύλ' ἀνθρώπων.

Ὅς τῇγ' ἀντιάσεις, φέρεσκε μιν αἶσμον ἥμαρ.

Cum olim juvenis in hoc tam impedito loco haeserim,
periculum faciam, an maturior aetas hinc sese expedire
possit. Primum duo versus in eandem vocem βροτοῖσι
desinentes auribus ejus, qui Codicem Moscoviensem de-
scripsit, tam ingrati acciderunt, ut versum 352. sic mutaret
Τυφάονα, πῆμα θεοῖσιν. Similis locus Hesiodi Theog. 295.
Ἡ δ' ἔτεκ' ἄλλο πέλωρον, ἀμήχανον, οὐδὲν εἰκὸς Θνητοῖς
ἀνθρώποις, οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι. Deinde non concinne
loquentis, sed plane balbutientis oratio est: ἣ δ' ὑπέδεκτο.
Ὅς κακὰ etc. Ὅς τῇγ' etc. Versus quidem 355. si non de-
lendus est, tanquam repetitus ex vs. 303. certe rectius po-
netur post vs. 351. Librarius quoque Codicis Moscovien-
sis, turbata orationis serie offensus, pro Ὅς τῇγ' ἀντιάσεις
scripsit Ὅς τῇγ' ἀντιάσεις, ut hic versus ad Typhonem
referatur. Sed verba, ἣ δ' ὑπέδεκτο, et, Ὅς τῇγ' ἀντιά-
σεις, ad draconem (δράκαιναν) sive Pythonem, qui Ty-
phonem nutriendum recepit, pertinere, sequentes versus
liquido ostendunt.

vs. 361.

(21)

Πυκνὴ καὶ ἐνθα καὶ ἐνθα ἐλέσσο, λέληκε δὲ θυμὸν,

Φοινὴν ἀπαπνείοντα.

In Edit. pr. δεσὲ καὶ ἐνθα. Quod restituit Guil. Canter-
rus Nov. Lect. IV. 23. habentque MSS. nostri. Max

verissime monuit Clarkius, *λείβε θυμόν*, non esse locutionem Homericam. At prorsus Homericum est, quod de conjectura reponimus;

*Πυκνά μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἔλλοσσετο, λείβε δὲ φρονὸν,
Θυμόν ἀποπνείουσ'.*

Λείβε φρονὸν confirmat Hesiodus. Asp. 174. *Δοιοί, ἀποπνέοντες ψυχὰς, κατὰ δὲ σφί κελαινὸν Αἴμ' ἀπελείβειτ' ἔραζ'.* Alterum *θυμόν ἀποπνείουσα* Homerus. II. Δ. 524. *Κάππες, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πέτ' ἄσας, Θυμόν ἀποπνείων.*

vs. 367.

*Οὐδέ τι τοι θάνατόν γε δυσηλεγέ' οὔτε Τυφωεύς
Ἀρκέσει.*

Codex Moscov. *Οὐδέ τι τοι θάνατον δυσηλεγέ' οὔτε Τυφω-
νεύς Ἀρκέσει.* Notanda. rarior forma *Τυφωνεύς*, quam etiam Hesychius agnoscit: *Τυφωναί. Τυφῶνι, ἐν τῶν γι-
γάντων καὶ ἀνδρῶν, ἐστὶν ἄνθρωπος. Τυφῶν. Νάμ' ὡς ἔστι Τυφῶς ἐστὶ
Τυφωεύς, οἷός τ' ὡς Τυφῶν Τυφωεύς.*

vs. 371.

τὴν δὲ σκότος ὅσος κάλυψε.

Mollius MSS. nostri, *τὴν δὲ σκότος ὅσος ἐκάλυψε*, ut semper apud Homeros.

vs. 372 — 374.

τὴν δὲ σκότος ὅσος ἐκάλυψε, ἡμέρον μένος ἡέλιου.

Εἰς τὸν Πύθω κικλήσκειται οἱ δὲ ἄνακτα

Πύθιον κάλυψεν ἐπώνυμον, οὕνεκα κεῖθι

Αὐτοῦ πῦρ πέλωρ μένος ὀξέος ἡέλιου.

Bene Bern. Martinus Var. Lect. I. 14. corrigit vs. 372. (22) *ἡέλιου μένος ἡέλιου.* Versu 373. inerte junguntur *κεῖθι* et *αὐτοῦ*. Forte scribendum: *οὕνεκα ἐκεῖθι Αὐτοῦ πῦρ πέλωρ* etc. Sed quid faciemus vocī *Πύθιον*, cuius media syllaba, contra perpetuam poetarum consuetudinem, porrigitur? Omnino versus 372. 373. 374. pueriles sunt, et paene barbari, quos nemo, Valckenari, probaverit auribus Tuis, priscae venustati sentiendae adsuetis. Eos, ut opinor, inculcavit Grammaticus, a verbo *πύσσει* vs. 369. admonitus, commode hic rationem nominis *Pythos* explicari posse. Pro *πέλωρ* vs. 374. MS. Moscov. *πέλας*. An *πύλας* vs. 372. *τὰς ἀφ' ὧν*.

vs. 382. 383.

Ἡ, καὶ ἐπὶ ῥίον ὥσεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων
ΠΕΤΡΗΣΙ ΠΡΟΧΥΤΗΣΙΝ, ἀπέκρυψεν δὲ ῥέεθρα.

Dudum suspicatus eram, poetam sic scripsisse:

Ἡ, καὶ ἐπὶ ῥίον ὥσεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων
ΠΡΩΤΗΣΙ ΠΡΟΧΟΗΣΙΝ, ἀπέκρυψεν δὲ ῥέεθρα.

vel certe:

ΠΕΤΡΑΙΑΙΣ ΠΡΟΧΟΗΣΙΝ.

Apollon. Rhod. IV. 1416. Ἡ τινα πετραίην χύσιν ὕδατος.
et vs. 1456. πετραίη Μινύαι περὶ πίδακι δινεύεσκον, Q.
Smyrnaeus III. 576. ὥσει τε μέλαν κατὰ πίδακος ὕδωρ Πε-
τραίης. Postea nos mirifice in hac conjectura confirma-
vit Callimachus, hunc ipsum locum imitatus, H. in Del.
134. 135.

Ἀλλὰ οἱ Ἄρης

Παγγαίου προθύμνα καρήατα μέλλεν αἶρας
Εμβαλέειν δίνῃσιν, ἀποκρύψειν δὲ ῥέεθρα.

vs. 402. 403.

Τῶν δ' οὔτις κατὰ θυμὸν ἐπιφράσσαιτο νοῆσαι,
Πάντοθ' ἀνασείσασκε, τίναςσε δὲ νῆϊα δούρα.

Codex Moscov. Τῶν δ' οὔτις κατὰ θυμὸν ἐπεφράσσατο νοῆ-
σαι, Πάντοθ' ἀνασείσασκε, τίναςσε δὲ νῆϊα δούρος. Optime
ἀνασείσασκε. Cetera meliora in libris vulgatis. Pro πάντοθ'
MSS. Reg. πάντοσ'.

vs. 406. 407.

Οὐδὲ λυόν λαῖφος νηὸς κυανοπρώροιο.

Ἀλλ' ὥς οἱ τὰ πρῶτα κατεστήσαντο βοεῦσιν.

Elegantius Cod. Moscov. Οὐδ' ἔλυον λαῖφος νηὸς κυανο-
πρώροιο. Ἀλλ' ὥς τὰ πρῶτιστα κατεστήσαντο βοεῦσιν. O
etiam abest a MSS. Regiis.

vs. 408.

Ὡς ἔπλεον, κραίπνός δὲ νότος κατόπισθεν ἘΓΕΙΡΕ
Νῆα θοήν.

Certa emendatione scribendum:

Ὡς ἔπλεον, κραίπνός δὲ νότος κατόπισθεν ἘΠΕΙΤΕ
Νῆα θοήν.

Od. M. 167. ἔπειτα γὰρ οὗρος ἀπῆμων. quod expressit Vir-
gil. Aen. III. 130. Praequitur surgens a puppi ventus aut-

tes. Sophocles Philoct. 1443. *Καιρός καὶ πλοῦς Ὀδῆ. ἐπεί-
γει γὰρ κατὰ πρύμναν.* Apollon. Rhod. IV. 1769. *χρηῖός τε
καὶ ἄσπετος οὐρος ἐπείγειν.* Mamertin. Paneg. Maximiani
cap. 4. *cum navem secundus a purpi flatus impelleret.*

vs. 419. 420.

*Ἄλλο παρὲν Πελοπόννησον πείραν ἔχουσα
Ἦεν ὁδόν· πνοιῇ δὲ ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων
Ῥηιδίως ἴθυν·*

Cod. Moscov. *Ἄλλα παρὲν Πελοπόννησον πείραν ἔχουσα
Ἦι ὁδόν· πνοιῇ δὲ ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων Ῥηιδίως
ἴθυν·* Aut *ἦι·* legendum ex Codice, aut *ἦεν* cum jota
subscripto, contracte pro *ἦισιν*, ut Clarkio placet. Ὀδόν
junge cum ἔχουσα, non cum ἦεν. Barnesium ratio fugit.
Altera Codicis lectio *πνοιῇ* tametsi explicari potest, vul-
gata tamen potior videtur. Od. A. 10. *τὴν δ' ἀνεμάς
τε, κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.*

vs. 423.

Καὶ Θρύον, Ἀλφειοῖο πόρον, εὐκτίμενον αἶπυ·

(24) MSS. Regii recte ante *εὐκτίμενον* inserunt *καὶ*. Est
enim ex II. B. 592. ubi idem versūs occurrit, legendum:

Καὶ Θρύον, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ εὐκτιόν Αἶπυ·

Vidit etiam Barnesius.

vs. 438.

*Ἰξον δ' ἐς Κρίσην εὐδείκλον, ἀμπελόεσσαν,
Ἐς λιμέν·*

(MS. Moscov. *Ἰξον δ' ἐς Κρίσην εὐδείκλον, ἀμπελόεσσαν,
Λιμένος δ'.*

vs. 440.

*Ἐνθ' ἐκ κηδὸς ἄρουσεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων,
Ἀστέρι εἰδόμενος μέσῳ ἡματι, τοῦ δ' ἀπὸ πολλὰ
Σπινθαρίδες πατῶντο, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκεν.*

Comparatio ducta est ex II. A. 75. *Οἶον δ' ἀστέρα ἦεν
Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω, Ἥ' ναύησι τέρας, ἥς στρατῶ
εὐρεῖ λαῶν, Λαμπρόν· τοῦ δὲ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες
ἵενται· Τῷ εἰκυῖ ἠῖξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη·* unde
etiam sumsit Apollon. Rhod. II. 40. *οἱ δ' οὐρανῷ ἀτά-
λακτος Ἀστέρι Τυνδαρίδης οὐπερ κάλλιστα ἔσαιν Ἑσπε-
ρίην διὰ νύκτα φαινομένου ἀμαρυγαί·* Locus Homeri-
dae prava interpunctione laborat. Nam, cum ἀστέρας
διάττοντες, de quibus vide Ez. Spanhemium ad Callim.
H. in Del. 38. non medio die, sed nocte, cerbantur, in-

terpungendam est post εἰδόμενος, ut μὲν-ἡμῶν cum ὄροντες jungatur. Forma σπινθαρίδες nondum alibi re-
perta est, quod sciam.

vs. 444.

Ἐν δ' αὖ ὄγε φλόγα δαΐ, ἐπιφανσκομένος τὰ ἄ κῆλα.

Veram lectionem conservarunt Codd. Moscov. et unus
Regiorum:

Ἐν δ' αὖ ὄγε φλόγ' ἔδαιε, πικραυσκομένος τὰ ἄ κῆλα.

Quam etiam Barnesius revocavit ex Il. M. 280. ὅτε τ'
φρενο μῆτις τε Ζεὺς Νικέμεν ἀνθρώποισι, ἀπικραυσκομέ-
νος τὰ ἄ κῆλα.

vs. 446.

(25)

αἱ δ' ὀλοῦνται

Κρῖσαγῶν ἄλοχοι, καλλίζωνοι πε θυγατρὲς.

MS. Moscov. Κρῖσαγῶν, ut supra Κρίσα pro Κρίσσα. Pro
Κρῖσαγῶν J. St. Bernardus ad Thom. M. p. 208. legit
Κρῖσαγενῶν, rectius Κρῖσαίων Is. Casaubonus apud Bar-
nes. et L. Holstenius ad Steph. Byz. v. Κρίσσι.

vs. 447.

μέγα γὰρ θεὸς ἔλεν ἕκαστον.

MS. Moscov. μέγα γὰρ θεὸς ἐμβάλ' ἐκαστῷ.

vs. 450.

Πρωθήβη, χαίτη εἰλημένος εὐρέας ὤμους.

MSS. Regii et Moscov. Πρωθήβη, χαίτης εἰλημένος εὐ-
ρέας ὤμους. Scribe, χαίτησ'.

vs. 452.

Ὡς εἶνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρα κέλευθα;

MSS. Regii et Moscov. Ὡς εἶνοι, πόθεν ἐστέ; πόθεν πλεῖθ'
ὕγρα κέλευθα;

vs. 495. 496.

Ὡς ἐμοὶ εὐχεσθαι Δελφίνι· αὐτὰρ ὁ βωμός.

Αὐτὸς Δελφεὺς καὶ ἐπόπιος ἔσσεται αἰεὶ.

Lege ex Moscov.

Ὡς ἐμοὶ εὐχεσθαι Δελφίνι· αὐτὰρ ὁ βωμός.

Αὐτὸς Δελφίνιος καὶ ἐπόπιος ἔσσεται αἰεὶ.

Quam lectionem juvat unus ex MSS. Regiis, in quo
Δελφίος pro Δελφεὺς legitur. Notissimus est Apollo Del-

ρήνιμα. Orion Thebanus Etymol. MS. Δελφίνιος, ὁ Ἀπόλλων· ὅτι Καστάλιῳ πῶ Κρητὶ εἰς ἀποικίαν στελλομένῳ ὁ Ἀπόλλων, ὁμοιωθεὶς δελφίνι, προσηχέσασα πῆς πρὸς εὐς τοῦ Κρισσαίου κόλπου· καὶ ἐκεῖ κατοικήσας ὁ Καστάλιος, οὗ υἱὸς Δέλφης, ἐπεκράτησε τὸν τόπον, καὶ ἀπ' αὐτοῦ (26) Δελφίως ἐκάλουν τοὺς ἐνοικοῦντας, καὶ Δελφινίου Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἐχιδρύσατο. τινες δὲ φασιν, ὅτι ὁ δελφὶν εἰς τὴν ναὺν ἦλθε, καὶ κατὰ τοῦτον τὸν τόπον ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν. unde corrigendus et supplendus est Etymologus M. p. 255. qui Orionem, suppresso nomine, descripsit. Ex eodem etiam profecit Tzetzes ad Lycophron. vs. 208. Adde Blatarchum de Solert. Anim. p. 984 A. et e recentioribus Jo. Taylorum Lect. Lysiae. cap. 1.

vs. 505.

Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ φασὶν ἐπὶ φηγμῖνε θαλάσσης.

MS. Moscov. Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ φησάν ἐπὶ etc.

vs. 515.

Φόρμιγγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, ἀγατὸν κιθαρίζων.

Insignis in hoc versu est lectionis varietas. Codex Moscov. Φόρμιγγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, ἑρατὸν κιθαρίζων. duo Regii: Φόρμιγγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων χρυσῆν, κιθαρίζων. Athenaeus hunc versum laudans, l. p. 22. C. ex eoque Eustath. ad Od. l. p. 1602. Φόρμιγγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, χάριεν κιθάριζε. Nos unice tenemus vulgatam, quam librarii, cum ἀγατὸν pro ἀγαστὸν minus concoquerent, temere mutarunt. Sic θαυμάσια ἔργα pro θαυμάσια Hymn. id. Menon. 80. et in Bacch. 54. sicut libri etiam scripti, in his Parisinus, habent in Hesiod. Asp. 165. pro θαυμάσια ἔργα. Sic alibi ἀδάματος pro ἀδάμαστος, monente Casaubono ad Athen. l. d. et Lect. Theocrit. cap. 16. p. 271. Vide Eustath. ad Il. T. p. 400.

vs. 516.

οἱ δὲ φρίσσοντες ἔποντο

Κρήτες πρὸς Πυθῶν, καὶ Ἰηπαιήον αἰδόν.

Pulcerrima verisimaeque lectio est, quam Cod. Moscov. suppeditat:

οἱ δὲ ῥήσσοντες ἔποντο

Κρήτες πρὸς Πυθῶν, καὶ Ἰηπαιήον αἰδόν.

Il. Σ. 571. τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμιλήσῃ Μολιῇ τ' Ἰνγμῶ τε, προὶ ἀκείροντες ἔπαστο, ubi in MS. Harleiano προήσσοντες, nec legitur, hand dubie pro κλήσσοντες, quia unus est

Callimachus H. in Dian. 243. ὑπέρβουλον δὲ λίγαισι Λαπταλέον σύριγγας, ἵνα πλήσωσιν ὁμαρτή. ubi vitio Cl. Ernestum. Eustathius ad Homer. l. d. p. 1164. τοῦ δὲ ῥήσοντες, ἀντὶ τοῦ, σφοδρότερον τὴν γῆν ποσὶ παύοντες. Plena locutio ῥήσσειν πέδον vel οὐδας est apud alios poetas. vs. 525.

Τῶν καὶ ἀνειρόμενος. Κρητῶν ἀγὲς ἀπὸν νῦδα.

Barnesianam correctionem, Τῶν καὶ ἀνειρόμενος, firmat unus ex MSS. Regiis.

vs. 529.

Οὔτε τρυγηφόρος ἦδε γ' ἐπήρατος, οὔτ' εὐλείμων.

Barnesius pro ἐπήρατος scribit ἐπήροτος. quod confirmare potuisset ex Callimacho H. in Del. 268. Αὕτη ἐγὼ τοίηδε δυσήροτος. Librarii ἐπήρατος scripserunt, ut verum similem facerent illi Od. Δ. 606. Αἰγίβοτος καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο. Οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος, οὔδ' εὐλείμων. Dorvillius ad Chariton. p. 240. totum versum sic constituit; Οὔτε τρυγηφόρος, οὔτε γ' ἐπήροτος, οὔτ' εὐλείμων. Sed nescio, an satius sit, Cl. Ernesti explicationem sequi, praesertim cum verba, ἦδε γ' ἐπήρατος, respicere videantur vs. 521. αἶψα δ' ἔκοντο Παρνησὸν καὶ χῶρον ἐπήρατον.

vs. 537.

Ὅσσα ἐμοὶ γ' ἀγάγωσι περικλυτὰ φύλ' ἀνθρώπων.

Cod. Moscov. Αἰὲν ἐμοὶ κ' ἀγάγωσι περικλυτὰ φύλ' ἀνθρώπων. In Regiis quoque MSS. est κ' pro γ'. Sequentem versum, Νηὸν τε προφύλαχθε, δέδεχθε δὲ φύλ' ἀνθρώπων, et Moscoviensis, et Regii omittunt. Neo est valde venustus, aut Homericus.

vs. 539.

καὶ ἐμὴν ἰθύν τε μάλιστα.

In hac vitiosa scriptura libri scripti editique consentiunt. Bern. Martinus Var. Lect. II. 25. legere tentat: καὶ ἐμὴν ἰθύνας δαῖτα. in cuius conjectura recipienda nimis faciles fuerunt Barnesius et Ernestus. Nam sententia (28) postulat, *meum consilium, meam mentem explicate*, vel simile quid. Ἰθύς vocabulum est Homericum. Od. II. 304. Ἀλλ' οἶοι σύ τ', ἐγὼ τε, γυναικῶν γνώμεν ἰθύν. Hesychius: Ἰθύν. φρόνησιν, τρόπον, βούλησιν, διάνοιαν.

Pergimus ad Hymnum in Mercurium, quem Steph. Berglerus Praef. ad Odys. p. 17. vel inprimis Homeri

ingenio dignum censebat. Is certe ita placuit summo et poetarum, et poetarum iudici, Callimacho, ut non unum locum imitando exprimeret. e. g. Fragm. 7. *Καλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος.* fluxit et Hymno vs. 309. *εἴθ' ἀπόλοιτο βοῶν γένος.* quod jam comparavit Martinus Var. Lect. I. 13. Fragm. 199. *Ἀρθμὸν δ' ἀμφοτέροις καὶ φιλίαν ἔταμον.* ductum est ex Hymno v. 521. *Ἀητοῖδης κατένευσεν ἐπ' ἀρθμῷ καὶ φιλότῃτι.* Epigram. 26. *Ὡμοσε Κἄλλίγνωτος Ἰωνίδι, μὴ ποτ' ἐκαίνης Ἐξαιν μήτε φίλον κρείσσονα, μήτε φίλην.* ex Hymno vs. 522. *Μὴ τινα φίλτερον ἄλλον ἐν ἀθανάτοισιν ἔσεσθαι Μήτε θεόν, μήτ' ἄνδρα, Διὸς γόνον.* Eodem refer Hymn. in Jov. 78. *Φοίβου δέ, λύρης εὖ εἰδότες οἴμους.* ex Hymno vs. 450. *Τῇσι χοροῖς τε μέλουσιν καὶ ἀγλαὸς οἶμος ἀοιδῆς.* ubi male MS. Moscov. *Τῇσι χορὸς μέλουσιν καὶ ἀγλαὸς ὕμνος ἀοιδῆς.*

Hymn. in Mercur. vs. 13.

Καὶ τὸν ἐγείνατο παῖδα πολύτροπον, αἰμυλομήτην.

MSS. nostri, αἰμυλόμητιν. Lege, αἰμυλόμυθον. Et sic legisse videtur interpres Latinus, Georgius Dartona, Cre-tensis, *blandiloquum* vertens. Infra vs. 317. *Ἀντάρ ὁ τέχνησιν τε καὶ αἰμυλίῳισιν λόγοισιν Ἦθελεν ἑξαπατᾶν Κυλλήνιος Ἀργυρότοξον.* Hesiodus *Ε. καὶ Ἡμ. 77. Ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Ἀργειφόντης Ψεύδεά θ' αἰμυλίους τε λόγους καὶ ἐπικλοπον ἦθος Τεῦξε.* Apollon. Rhod. I. 792. *ἔμπα δὲ τόνγε Αἰδομένη μύθοισι προσέννεπεν αἰμυλίῳισιν.* Hesychius: *Αἰμίλιος. δόλιος.* Corrige, *Αἰμύλιος.* Erit fortasse, qui vulgatam lectionem defendat ex Aeschilo Prometh. 206. *αἰμύλας δὲ μηχανὰς Ἀτιμάσαντες καρτεροῖς φρονήμασιν.* Nec tamen muto sententiam, praesertim cum praecedat *πολύτροπον*, vix diversum ab αἰμυλομήτην.

vs. 25.

Ἑρμῆς τοι πρῶτιστα χέλυν τεκτῆνατ' ἀοιδόν.

(29) Non opus est magno acumine, ut videas, hunc versum e lemmate marginali natum esse. Ab iisdem initiis profectus est vs. 111. huic tam similis, ut nihil magis: *Ἑρμῆς τοι πρῶτιστα πυρήϊα πῦρ τ' ἀνέδωκε.* Abeant igitur eo, unde male pedem intulerunt.

vs. 27.

Βοσκομένη προπάροιθε δόμων ἐριθηλέα ποίην, Σαῦλα ποσὶν βαίνουσα.

MS. Moscov. pessime, *Σκύλα ποσὶν βαίνουσα.* Simonides

apud Etym. M. p. 270. l. 46. Καλ. σαῦλα βαίνων, ἵππος
ὡς καρωνίτης. Vide Hesych. v. Σαῦλα, et ibi Interpretes.
Phaedrus V. 1. 13. *Veniebat gressu delicato et languido.*

vs. 36.

Οἰκοὶ βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερόν τὸ θύρησι.

In margine MS. Regii Graeculus magister; nihil dubi-
tans, quin Homerus hujus carminis auctor sit, adscrip-
sit: Σημείωσαι Ἡσίοδον πελοπότα τὸν στίχον. Est apud
Hesiodum *Εργ. καὶ Ἡμ. vs. 365.*

vs. 42.

Αἰὼν' ἐξετόρησεν ὀρεσκόωιο χελώνης.

In Cod. Moscov. legitur Αἰὼν, hac notula in margine
adscripta: Γράφεται, ὡς δοκεῖ μοι, Ἀγὼν' ἐξετόρησεν. Vul-
gata satis confirmatur vs. 119. *Ἐγκλίνων δ' ἐκύνουθε, δι'
αἰῶνάς τε τορήσας.* Clarkius hanc locutionem inusitatam
dicit. Sed αἰὼν apud veteres est *medulla*. Hesychius:
*Αἰὼν. ὁ νωτιαῖος μυελός, ὡς Ἴπποκράτης τὸν αἰῶνα
τὴς νοσήσας.* Vide Foësius *Oecon. Hippocr. in v.* Ac
fuerunt Grammatici antiqui, qui vocem ita caperent *Il.*
T. 27. Ἐκ δ' αἰὼν πέφαται.

vs. 45.

Αἰ ὅτε δινηθῶσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί.

MSS. Regii: Ἀς ὅτε. Barnesius, nihil admonito lectore,
edidit: Ἥ ὅτε. quod verum puto.

vs. 55.

(30)

Ἐξ αὐτοσχεδίνης πειρώμενος, ἥντε κοῦροι
Ἡβηταὶ θαλίῃσι παραιβόλα κερτομέουσιν.

Bene B. Martinus Var. Lect. II. 1. comparavit Pindarum
Olymp. I. 22. *Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ Μουσικᾶς ἐν αἴτῳ, Οἷα
παίζομεν φίλαν Ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ Τράπεζαν.* Poterat
addere Apollonium Rhod. I. 457. qui hunc Homeridæ
locum expressit: *μετέπειτα δ' ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοισι Μυ-
θεῦνθ', οἷά τε πολλὰ νέοι παρὰ δαιτὶ καὶ οἴνῳ Τερπνῶς
ἐψιόωνται.* Fundus locutionis est *Il. Δ. 6. Κερτομίους
ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων.*

vs. 58.

Ὅν πάρος ὠρίζεσκον ἑταιρείῃ φιλότῃ.

Clarkius conjecit: Οἱ πάρος ὠρίζεσκον ἑταιρείῃ φιλ. Sed
scribendum:

Ὡς πάρος ὀρίζεσκον ἑταιρείῃ φιλότιμῃ.
quod etiam editio Ernestina habet, casu, nescio, an consilio: Ὀρίζεσκον contracte dicitur pro ὀαρίζεσκον. Hesychius: Ὀρίζει. ὀμιλεῖ, ἀδολεσχεῖ.

vs. 65.

Ἄλλο κατὰ σκοπὴν ἐνώδιος ἐκ μεγάροιο.

MSS. Regii: Ὄρτο κατὰ σκοπ. Mox vs. 67. et alibi in Cod. Moscov. φιληται scribitur. Vide, praeter Barnes. ad h. I. Stanley. ad Aeschyl. Choëph. 1001. et Dorvillium ad Charit. p. 779.

vs. 82.

Τῶν τότε συνδήσας νεοθηλέος ἄγκαλον ὕλης.

Digna est, quae notetur, Codicis Moscov. lectio: Τῶν τότε συνδήσας νεοθηλέαν ἀγκαλωρήν.

(31)

vs. 86.

Οἷά τ' ἐπειγόμενος δολιχὴν ὁδὸν, αὐτοπρεπὴς ὤς.

Nec vulgatum intelligo, nec quod MSS. Moscov. et Regii praebent: Οἷά τ' ἐπειγόμενος δολιχὴν ὁδὸν αὐτοτροπήσας. Martinus Var. Lect. II. 12. pro ὤς acute legit φῶς, νίγ. Sed quid αὐτοπρεπὴς significabit? Georgius Dartona se decens vertit; alii in procinctu, ut αὐτοτροπὴς legisse videantur. Ego hunc locum doctioribus vel sanandum, vel explicandum relinquo.

vs. 87.

Τόνδε γέρων ἐνόησε δομῶν αἰθουσαν ἁλωήν.

Martinus Var. Lect. II. 12. pro δομῶν conjicit κομέων. at verius Barnesius δέμων. Totum versum ex fide Codicis Moscov. ita restitue:

Τόνδε γέρων ἐνόησε δέμων ἀνθοῦσαν ἁλωήν.

Δέμων ἁλωήν est *viridarium sepe munienſis*. Infra vs. 188. δέμοντα παρὲξ ὁδοῦ ἔρκος ἁλωῆς. Sic Herodotus II. 174. ὁδὸν ἔδειμαν; *viam munierunt*. Vide Wesselingium ad eundem VII. 200. Ἀνθοῦσα ἁλωή dicitur Homericō more. II. E. 90. Οὐτ' ἄρα ἔρκος ἴσχει ἁλωάων ἐριθηλέων. Od. Z. 295. Ἐνθάδε πατρὸς ἐμοῦ τέμενος, τεθαλυῖά τ' ἁλωή.

vs. 90. 91.

Ὡ γέρον, ὅς τε φῦτ' ἀκάντισις ἐπικαμπύλος ὤμους,

Ἡ πολὺ οἰμήσεις, εὐτ' ἂν τὰδε πάντα φέρῃσι.

Vs. 90. male Moscov. ἀκάντεις ἐπικαμπύλα ξύλα. Lucia-

nus Timon. p. 113. σκάπτει δὲ οἶμαι ἐπιπεφυγώς. vs. 91. Regii: Ἡ πολὺ οἱ μήσεις. quod nihili est. Verissima videtur Cod. Moscov. lectio: Ἡ πολὺ οἰνήσεις, id est, *vino abundabis*. Cl. Ernestus ait, οἰμήσεις a veteri glossa explicari ὠφελήθησιν. Sed ea glossa est Graece nugantis Barnesii, non veteris Grammatici.

vs. 92.

(32)

Καὶ τε ἰδὼν μὴ ἰδὼν εἶναι, καὶ κωφὸς ἀκούσας.

Aeschylus S. c. Th. 252. Μὴ νῦν ἀκούουσ' ἐμφανῶς ἄκου' ἄγαν. Similius est illud Plauti Mil. II. 6. 88. *Nae tu hercle, si te Diī amant, linguam comprimes Posthac: etiam illud, quod scies, nesciveris: Ne videris, quod videris.*

vs. 98.

Τάχα δ' ὄρθρος ἐγίγνετο δημοεργός.

Sic alius poëta Solem δημοεργόν dixit. Hesychius: Δημοεργός. ὁ ἥλιος· ὅτι πάντα πέσσει καὶ θέρει.

vs. 99. 100.

Ἡ δὲ νέον σκοπιῇ προσεβήσατο διὰ Σελήνη,
Πάλλαντος θυγάτηρ Μεγαμηδείας ἀνακτος.

MSS. Moscov. et Regii rectissime: Ἡ δὲ νέον σκοπιῇ προσεβήσατο διὰ Σελήνη, Πάλλαντος θυγάτηρ Μεγαμηδείας ἀνακτος. Barnesius, vel sine libris scriptis, Μεγαμηθεΐας legendum vidit.

vs. 104.

Καὶ ληνούς προπάροιθεν ἀριπρεπέος λειμῶνος.

Od. I. 22. ὄρος δicitur ἀριπρεπές. Suspicor tamen, Homeridam scripsisse:

Καὶ ληνούς προπάροιθ' ἐαροτρεφέος λειμῶνος.

Moschus II. 67. πολλὰ δ' ἔραζε Λειμώνων ἐαροτρεφείων πίπτεσκε πέτρηλα.

vs. 108. 109. 110.

Σὺν δ' ἐφόρει ξύλα πολλὰ, πυρὸς δ' ἐπεμαίετο τέχνην.

Δάφνης ἀγλαὸν ὄζον ἐλὼν, ἐπέλεψε σιδήρῳ

Ἀρμενον ἐν παλάμῃ· ἀνὰ δ' ἄμπνυτο θερμὸς αὐτμῇ.

Non sunt praetermittendae notabiles Codicis Moscoviensis variantes: Σὺν δ' ἐφόρει ξύλα πολλὰ, πυρὸς δ' ἐπεμαίετο (35) τέχνην. Δάφνης ἀγλαὸν ὄζον ἐλὼν ἐνίαλλα σιδήρῳ Ἀρμενον ἐν παλάμῃ. ἄμπνυτο δὲ θυμὸς αὐτμῇ. Vs. 110. scri-

bendam: ἅμα δ' ἄμπνυτο θερμὸς αὐτῇ. *statim autem spirabat* etc. Scaliger ad Severi Aetnam 562. hos versus laudans, scribit αὐτῇ. Sed utrumque probum.

vs. 113. 114.

λάμπετο δὲ φλόξ

ΤΗΛΟΣΕ ΦΥΖΑΝ ΊΕΙΣΑ πυρὸς μέγα δαιομένοιο.

Secutus depravatae scripturae vestigia, sic conjeci:

λάμπετο δὲ φλόξ

Τῇλ' ΕΙΛΥΦΑΖΟΥΣΑ πυρὸς μέγα δαιομένοιο.

Hesiod. Asp. 275. Τῇλε δ' ἀπ' αἰδομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε. Sed lenior est medicina, quam huic versui Hemsterhusius adhibebat:

λάμπετο δὲ φλόξ

Τηλόσε ΦΥΣΑΝ. ἱεῖσα πυρὸς μέγα δαιομένοιο.

id. est, *procul mittens spiramen ignis*. Apollon. Rhod. IV. 765. Εἶπε δὲ κοιμῆσαι φύσας πυρὸς. Post idem Clarkio in mentem venisse vidi. Ceterum Homeridae locus nobis in memoriam revocat hunc Orphei Argon. 966. 967.

Τισσιφόνη τε καὶ Ἀληκτῶ, καὶ δία Μέγαιρα,
Πεύκαις ἄζαλέαις φόνιον σέλας ἈΤΣΣΟΥΣΑΙ.

ubi laboranti poetae ita succurrendum:

Τισσιφόνη τε καὶ Ἀληκτῶ, καὶ δία Μέγαιρα

Πεύκαις ἄζαλέαις φόνιον σέλας ΑΙΘΥΣΣΟΥΣΑΙ.

Idem vs. 898. 899. Ἀντάρ ἐπὶ σταθμοῖο πυλῶν τηλῶπις ἄνασσα Ἰστανεν αἰθρύνουσα πυρὸς σέλας. Hic quoque oscitantis librarii culpa αἰθρύνουσα irrepserat pro αἰθρύνουσα quod docte restituit vir summus et natus bono literarum, P. Wesselingius ad Diodor. Sicul. II. p. 166. quem vide. At frustra in Orpheo αἰσσοῦσαι mutamus, si verum est, quod viri praestantissimi, Musgravius ad Euripid. Bacch. 147. et Brunckius ad Apollon. Rhod. III. 225. disputant, (54) hoc verbum etiam transitivam significationem habere. Sed vereor, ne haec doctrina vitiosis locis nitatur. Certe in Euripid. Bacchis d. l. pro Πυρσώδη φλόγα πεύκας Ἐπνάρθηκος αἰσσει, J. Piersonus Veris. I. 10. bene emendat αἰθρύνσει. Ad quam normam idem quoque Tragicus refingendus est Orest. 1456. αὐραν Ἑλένας εὐπαγέλ κύνλῳ Ἰπερίνω πρό παρηίδος αἰσσω. Minore negotio Musgravio eripitur locus Sophoclis Ajace 40. Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὦδ' ἤξεν χεῖρα; Lege: Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὦδ' ἤξεν χερί; Superest Apollonius Rhod. I. 1254. Ἰνυμὸν ἐπαύσων

παλάμη ξίφος. ubi dudum scripsimus: Γυμνὸν ἐπισσεῖων
παλάμη ξίφος. ut IV. 1055. Σείον δ' ἐγγείας ἐϋήκεας ἐν
παλάμησιν. Rem conficit Aelianus V. H. II. 44. καὶ γυ-
μνὸν ἐπισείει τὸ ξίφος, φονῶντι ἑοικώς.

vs. 116.

Τόφρα δ' ὑποβρυχίας ἔλικας βούς εἴλεε θύραζε.

Barnesius pro ὑποβρυχίας legere malit ἐριβρύχους, Dor-
villius Mis. Observ. III. 1. p. 61. ὑπερβρυχίας. At Erne-
stus vulgatum tenet, quod ὑποβρύχιος pro *mugiens* etiam
ab Apollonio Rhod. dicatur. In quo falli puto virum do-
ctissimum. Apollonius hac voce usus est II. 1219. IV.
1757. sed pro *submersus*. Ut in re incerta, Barnesianam
conjecturam praeferam. Hesiod. Theog. 852. Ταύρου ἐρι-
βρύχεω, μένος ἀσχέτου.

vs. 119.

Ἐγκλίνων δ' ἐκύνινδε δι' αἰῶνάς τε τορήσας.

Cod. Moscov. Ἐκκρίνας δ' ἐκύνινδε δι' αἰῶνας τετορήσας.
Pro αἰῶνας MSS. Regii habent αἰῶνος. Quod sequitur vs.
120. Ἐργῶ δ' ἔργον ὄπαζε, comparandum cum Hesiodico
E. καὶ Ἡμ. 582. ἔργον δέ τ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι.

vs. 121.

Ὡς ἔτι νῦν τάμεθ', ἄσσα πολυχρόνιοι πεφύασι.

MS. Moscov. Ὡς ἔτι νῦν τὰ μέτασα πολυχρόνιοι πεφύασι.
Barnesius scripsit πολυχρόνιον. Sed ne sic quidem ver-
sum intelligo.

vs. 127.

Ἐρμῆς χαρμοφέρων εἰρύσατο πλοῖνα ἔργα.

Sic etiam MS. Moscov. Paulo melius Regii, χάρμα φέ-
ρων. Sed optime H. Stephanus correxit, χαρμόφρων, ex
Hesychio: Χαρμόφρων. ὁ Ἐρμῆς.

vs. 131. 132. 133.

Ὀδμὴ γὰρ μιν ἔτειρε καὶ ἀθάνατόν περ ἔοντα
Ἦδη, ἀλλ' οὐδ' ὥς δι' ἐπείθετο θυμὸς ἀγῆνῳρ,
Καὶ τε μάλ' ἱμείροντι πέρην· ἱερῆς κατὰ δειρῆς.

Recentiorum Editorum socordia neque hic, neque aliis
locis editionem primam inspexit, in qua, sicut in MSS.
Moscov. et Regiis, legitur Ἦδει, facili correctione mu-
tandum in Ἠδεῖ, *suavis nidor*. Od. I. 210. ὀδμὴ δ' ἠδεῖα
ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει. Vs. 132. MS. Moscov. habet, οὐδ'
ὥς ἐπεπείθετο, vs. 133. περὶν, quod juvat Clarkii cor-
rectionem περὶν· pro περὶναι. Sed hoc quam senten-
tiam habeat, explicent alii.

vs. 135. 136. 137.

μετήορα δ' αἰψ' ἀνάειρε
 Σῆμα νέης φωνῆς· ἐπὶ δὲ ξύλα κάγκαν' αἶρας
 Οὐλόποδ' οὐλοκάρηνα πυρὸς κατεδάμνατ' αὐτμῆ.

Totus hic locus a vs. 120. usque ad vs. 152. tot tam foedis ulceribus scatet, ut, nisi Codices meliores, quam nobis obtigerunt, reperiantur, paene in desperatis sit habendus. Vs. 136. deest in Cod. Moscov. cujus auxilio in tanta corruptela aegre caremus. Dartona, qui primus Hymnos Latine vertit, νέης φωνῆς reddidit *novae caedis*; ex quo illum νεοσφαγίης ea forma, qua apud Hesychium est *μηλοσφαγία*, legisse suspicabamur. At V. D. ad Geopon. prooem. p. 2. φωνῆς legendum, idque φωνῆς pronuntiandum putat. Quae conjectura analogia quidem utcunque, sed nullis veterum exemplis, adjuvatur. Mihi satius videtur, a loco tam obscuro manum abstinere. Pro οὐλοκάρηνα in MS. Moscov. scribitur οὐλοκάρηβα. (36) Clarkius οὐλόποδα et οὐλοκάρηνα adjective accipit, et cum ξύλα conjungit, credo, intelligens *ligna, quibus nec radices amputatae sint, nec vertex et rami*. Sed sic κατεδάμνατο privatur casu suo; ut nihil de insolenti loquendi genere dicam. Οὐλόποδ', οὐλοκάρηνα sunt *integri pedes et integra capita boum*, ut interpretes vertunt.

vs. 138.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πάντα κατὰ χρέος ἤνυσσε δαίμων.

MS. Moscov. Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα κατὰ χρέος ἤνλησε δαίμων. Regiis τοι abest.

vs. 140.

κόνιν δ' ἀμάθυνε μέλαιναν
 Παννύχιος· καλὸν δὲ φάως ἐπέλαμπε σελήνης.

MS. Moscov. κόνιν δ' ἀμάθυνε μέλαιναν Παννύχιον· καλὸν δὲ φάως κατέλαμπε σελήνης. Sed παννύχιος ratio vindicat, ἐπέλαμπε Homerus Il. P. 650.

vs. 148.

Ἰθύνας δ' ἄντρον ἐξέκετο πίονα νηόν.

Cod. Moscov. Ἰθύσας δ' ἄντρον ἐξέκετο πίονα νηόν.

vs. 152.

ἢ ὅτε τέκνον

Νήπιον, ἐν παλάμῃσι περ' ἰγνύσι λαῖφος ἀθύρων.

MS. Moscov. περιγνύσι, Edit. pr. περ' ἰγνύσι. Sed quid est λαῖφος ἀθύρων? Conjeci:

ἐν παλάμῃσι παρ' ἰγνύσι φαιδρὸς ἀθύρων.

Hoc certe intelligi potest. Martinus Var. Lect. I. 22. hunc versum aliter scriptum affert: παρ' ἰγνύσι λαῖφος αἰείρων, quam lectionem in nullis libris invenimus.

vs. 157. 158. 159.

(37)

νῦν σε μάλ' οἶω

Ἡ τὰχ' ἀμήχανα δεσμὰ περὶ πλευρῇσιν ἔχοντα,
Λητοῖδαν ὑπὸ χερσὶ, δι' ἐκ προαθύροιο περήσειν,
Ἡ σε λαβόντα μεταξὺ κατ' ἄγκυα φιλητεύσειν.

Cod. Moscov. νῦν σε μάλ' οἶω Δύσαχ' ἀμήχανα δεσμὰ περὶ πλευρῇσιν ἔχοντα, Λητοῖδου ὑπὸ χερσὶ διεκπροθύροιο περήσειν, Ἡ σε φέροντα μεταξὺ κατ' ἄγκυα φιλητεύσειν. Vs. 157. expressus est ex Od. I. 69. Ἡ τὰχα καὶ δαλῶ βεβλημένος εἰσθα θύραζε.

vs. 159.

Ἐρρε ΠΑΛΙΝ· μεγάλην σε πατὴρ ἐφύτευσε μέριμναν.

Mirum, ni Homeridas scripserit:

Ἐρρε, ΤΑΛΑΝ· μεγάλην σε πατὴρ ἐφύτευσε μέριμναν.

Od. T. 68. Ἀλλ' ἐξελθε θύραζε, τάλαν, καὶ δαιτὸς ὄνησο. Theocrit. Eidyll. XX. 2. ἔρρ' ἀπ' ἐμεῖο. Βωκόλος ὦν ἐθέλεις με· κῦσαι, τάλαν;

vs. 162. 163.

Μῆτερ ἐμῇ, τί με ταῦτα ΤΙΤΥΣΚΕΑΙ, ἥντε τέκνον
Νήπιον· ὅς μάλα παῦρα μετὰ φρεσὶν αἴσυλα οἶδε.

Emenda:

Μῆτερ ἐμῇ, τί με ταῦτα ΠΙΝΥΣΚΕΙΣ, ἥντε τέκνον
Νήπιον.

Π. Ε. 249. Ἡδὴ γὰρ με καὶ ἄλλο τετὴ ἐπίνυσσεν ἐφρετμή. Naumachius in Stobaeo Grotii p. 317. Μούνη δ' ἀφραδέοντα πινυσσέμεν, ἀλλὰ κατ' αἴσαν. Callimach. H. in Dian. 152. Κερδαλέω μύθῳ σε, θεή, μάλα τῷδε πινύσκει. ubi vide illustrem Spanhemium. Suidas, ad Homeri locum allatum respiciens: Ἐπίνυσεν, ἀντὶ τοῦ διήγειρεν. ubi recte Portum emendare διήγειρεν, intelligitur ex Etymol. M. p. 122. l. 55. πινυτός, ὁ διαγυγερμένος τὸν νοῦν. Hesychius: Ἐπινύσκειν. διδάσκειν. Scrib. Ἐπίνυσκεν. ἐδίδασκεν. ut sit varians lectio loci Homerici. Contraria labe insedit Simonidis Fragmento apud Aristotel. Hist. (38) Anim. V. 9. quod in ordinem redigere conatus est Kusterus ad Suid. v. Ἀλκυονίδες ἡμέραι, T. I. p. 118.

Ὡς ὁπόταν Ζεὺς χειμέριον κατὰ μῆνα ΠΙΝΥ' ΣΚΗ.

Ἡματα τεσσαρακαίδεκα.

Jul. Caes. Scaliger *πινύσκη* verlit *temperat*; Kusterus *praeparat*: quem sane miror, cum mentem poëtae pulcre viderit, non vidisse maculam. Legendum haud dubie:

Ὡς ὁπόταν Ζεὺς χειμέριον κατὰ μῆνα ΤΙΤΥ' ΣΚΗ.

Ἡματα τεσσαρακαίδεκα.

Aratus Phaen. 418. Πολλάκι γὰρ καὶ τοῦτο νότῳ ἐπὶ σῆμα τεύσκει Νύξ αὐτή. Versus 163. Hymnī in Cod. Moscov. sic scribitur: ὥς μάλα πολλὰ ἐνὶ φρεσὶν ἄρμενα οἶδε. Repone:

ὥς μάλα παῦρα μετὰ φρεσὶν αἴσιμα οἶδε.

Est enim imitatio Homeri Od. E. 433. περὶ γὰρ φρεσὶν αἴσιμα ἤδη. — Nunc conjecturae meae vs. 162. multum praefero certissimam correctionem Jo. Pierſoni ad Moerid. Attic. p. 119. Μῆτερ ἐμῇ, τί με ταῦτα δεδίσκεαι, ἥντε τέκνον Νήπιον. Il. T. 201. Πηλεΐδῃ, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσιν γε νηπύτιον ὥς ἔλπεο δειδίξεσθαι.

vs. 167. 168.

οὐδὲ θεοῖσι

Νῶϊ μετ' ἀθανάτοισιν ἀδάρητοι καὶ ἄπαστοι

Αὐτοῦ τῆδε μένοντες ἀνεξόμεθ', ὥς σὺ κελεύεις.

Codd. Regii pro ἄπαστοι habent ἄπλιστοι. quod fortasse natum est ex ἄπληστοι, non saturati. Quanquam nescio, an idonei scriptores ita loquantur. Pro ἀνεξόμεθ' Moscov. male ἀεξόμεθ'.

vs. 182.

Υἱὸς τ' αἰγιόχοιο Διὸς καὶ πότνια Μαῖα.

MS. Moscov. καὶ πότνια μήτηρ.

(39)

vs. 201.

ὦ φίλος, ἀργαλίον μὲν, ὅσ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτα,

Πάντα λέγειν.

Barnesius legere malit, ἴδοι τις. Sed praestat, Codicis Moscov. scripturam sequi: ὅσ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιμι.

vs. 203.

Τῶν οἱ μὲν κακὰ πολλὰ μεμαότες, οἱ δὲ μάλ' ἐσθλὰ, Φοιτῶσιν.

Librarius Codicis Moscov. φοιτῶσιν mutavit in πρήσσουσιν, non intelligens, μεμαότες tam ad ἐσθλὰ, quam ad κακὰ referri.

vs. 207.

Παῖδα δ' ἔδοξα, φέριστε, σαφές δ' οὐκ οἶδα ποιῆσαι.

Bene MS. Moscov. σαφές δ' οὐκ οἶδα νοήσας.

vs. 211.

Φῆ ῥ' ὁ γέρων, ὁ δὲ θᾶσσον ὁδὸν κίε Φοῖβος Ἀπόλλων.

MS. Moscov. poëtae manum conservavit; Φῆ ῥ' ὁ γέρων, ὁ δὲ θᾶσσον ὁδὸν κίε μῦθον ἀκούσας. Vulgatam glossa videtur peperisse.

vs. 224.

Οὐτέ τι κεν ταύρου λαιαυχενός ἐστιν ὁμοῖα.

Elegans et plane Homericum est, quod Cod. Moscov. suppeditat; Οὐτέ τι κεν ταύρου λαιαυχενός ἔλπομαι εἶναι.

vs. 238.

*ἦντε πολλήν**Πρέμνων ἀνθρακίην ὕλης σποδὸς ἀμφικαλύπτει.*

MS. Moscov. vitiose: ἦντε πολλήν Πρέμνων ἀνθρακίην ὀλοσποδὸς ἀμφικαλύπτει. In optativo MSS. quoque Regii consentiunt.

vs. 239.

Ὡς Ἑρμῆς ἐκασργὸν ἰδὼν ἀλέεινεν ἑαυτόν.

Monstri simile est, et naturae repugnans, ἀλέεινεν ἑαυτόν, se ipsum iitavit. Clarkius ἀλέεινεν ad ἐκασργὸν refert. Audio. At quid facies verbis, ἰδὼν ἑαυτόν? Profecto spurius versus est, quem recentioris Graeculi, aliquid ad sensum deesse putantis, peperit inscitia,

vs. 278. 279. 280.

*Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ πυκνὸν ἀπὸ βλεφάρων ἀμάρυσσεν,**Ὀφρύσι ῥιπτάζεσκεν, ὀρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,**Μάκρ' ἀποσυρίζων, ἄλιον ὡς μῦθον ἀκούων.*

In Cod. Moscov. pro ῥιπτάζεσκεν legitur ῥιπάζεσκεν. Ioannes Albertus, V. C. ad Hesych. v. Ρυστάζοντες scribendum conjicit: Ὀφρύσι ῥυστάζεσκεν. Verum, ut taceam, ῥυστάζειν nimis grāve pro re verbum esse, constructio postulat ὀφρύς ῥυστάζεσκεν, non ὀφρύσι. Quid? si legamus: Ὀφρὺς ἐνιπτάζεσκεν, supercilio increpabat. Quod Tibi, mi Valckenari, imprimis placere scio. Verbum ἐνιπτάζω est apud Apollon. Rhod. I. 492. 864. et Hesych. ἐνίπω, ἐνίπτω, ἐνίσσω, ἐνιπτάζω male a Grammaticis ad ἔπω referuntur, cum ad ἵπω, ἵπτω, premo, premendo laedo, sint referenda. Harum formarum primam Hesychio redde: Ἐννεπεν, ὠνείδισεν, ἠπείλησεν, ἐπέπληξεν.

Lege: Ἐνένιπεν. Pertinet glossa ad Il. O. 546. πρῶτον
δ' Ἰκεταονίδην ἐνένιπεν, ubi vide Cl. Ernestum.

vs. 287.

ὁπόταν κρειῶν ἐρατίζων
Ἀντήσεις ἀγέλησι βοῶν καὶ πῶεσι μῆλων.

MS. Moscov. ὁπόταν μῆλων ἐρατίζων Ἀντήσης ἀγέλησι
βοῶν κ. π. μ.

vs. 299.

Ἀρχὸς φιλητέων κεκλήσεται ἥματα πάντα.

MS. Moscov. Αὐχὸς φιλητέων.

(41)

vs. 302. 303.

Εὐρήσω καὶ ἔπειτα βοῶν ἰφθιμα κάρηνα
Τούτοις οἰωνοῖς· εὐ δ' αὖθ' ὁδὸν ἡγεμονεύσεις.

MSS. Moscov. et alter ex Regiis: Εὐρήσω καὶ ἔπειτα βοῶν
ἰφθιμα κάρηνα. Τούτοις (Mosc. αὐτοῖς) οἰωνοῖται· σὺ δ'
αὖθ' ὁδὸν ἡγεμονεύσεις. Et sic emendavit Barnesius.

vs. 306.

Σπάργανον ἀμφ' ὤμοισιν ἐλιγμένον.

Cod. Moscov. Σπάργανον ἀμφ' ὤμοισιν ἐέλμενος. Sed
vulgata melior est. Apollon. Rhod. IV. 604. ἀμφὶ δὲ κοῦ-
ραι Ἡλιάδες, ταναῶσιν ἐλιγμέναι αἰγείροισι. Sic e MS.
optime restituit Cl. Brunckius, quem vide.

vs. 308.

Ἡ με βοῶν ἐνεχ' ὦδε χολούμενος ὀρσολοπεύεις;

MS. Moscov. vitiose: Ἡ με βοῶν ἐνέγων δὲ χολούμενος
ὀρσολοπεύεις; nec minus prave Regii, ὀρσοπολεύεις, sicut
etiam editur in Poëta Alexandrino περὶ καταρχῶν vs. 107.
αἰεὶ κε πανήμερον ὀρσοπολεύοι Μύθῳ ὀνειδίσῳ, ἧ καὶ
πληγῇσιν ἰάπτοι. Veram scripturam ὀρσολοπεύειν γιν-
dicat Dorvillius Vann. Crit. p. 480.

vs. 522.

Αἶψα δ' ἴκοντο κάρηνα θυώδεος Οὐλύμποιο.

Prisca, si quæ alia, et recondita lectio est, quam egregius
Codex Moscov. suppeditat:

Αἶψα δὲ τέρθρον ἴκοντο θυώδεος Οὐλύμποιο.

Cujus exquisitam elegantiam cum librarii minus caperent,
Οὐλύμποιο κάρηνα ex Il. A. 44. reposuerunt. Hesychius:
Τέρθρον. ὁ λεγόμενος ἀρτέμων. ἔνιοι δὲ, τὸ ἄκρον τοῦ
κέρως. καὶ στέγη οἰκίας. τινὲς δὲ, τὸ ἔσχατον, καὶ ὑψηλόν.

Idem alio loco: *Τερόρατόν. ἔσχατον.* male pro *Τέρθρον.* Hippocrates τοῦ πάθους τέρθρον metaphorice dixit morbi praecipitium; de quo Erotianus, et Foësius Oeconom.

vs. 325.

(42)

Εὐμυλίη δ' ἔχ' Ὀλυμπον ἀγάννιφον.

MS. Moscov. *Εὐμυλίη δ' ἔχ' Ὀ. ἀγ.* quod aeque intelligimus, ac vulgatum.

vs. 338. 339.

Κέρτομον, ὅσον ἔγωγε θεῶν οὐκ ἄλλον ὅπωπα,

Οὐδ' ἀνδρῶν ὅποσοι λησιμβροτοὶ εἰς ἐπὶ γαίῃ.

MS. Moscov. *Τέρτομον,* et ἐπὶ γαίαν. *Λησιμβροτοὶ* sunt fures, qui homines fallunt.

vs. 341. 342.

Ἐσπέριος παρὰ θῖνα πολεμφλοίσβοιο θαλάσσης,

Εὐθύπορον δ' ἐλάων.

H. Stephanus, probante Barnesio, legit: *Εὐθύ πόρονδ' ἐλάων.* Sed veriore lectionem Codex Moscov. praebet: *Εὐθύ Πύλονδ' ἐλάων.* quam conjectura assecutus est Clarkius. Infra vs. 355. *Εἰς Πύλον εὐθύς ἐλῶντα* etc.

vs. 346. 347.

Αὐτὸς δ' οἶος ὃδ' ἐκτὸς ἀμήχανος, οὐτ' ἄρα ποσσὶν,

Οὐτ' ἄρα χερσὶν ἔβαινε διὰ ψαμάθωδεα χῶρον.

Nescio, quis primus invexerit; *Αὐτὸς δ' οἶος.* Melior lectio est; etiam Ernesto iudice, *Αὐτὸς δ' οὗτος,* quae non solum in Editione prima, sed etiam in MSS. Regius et Moscov. reperitur. Praeterea scribendum:

Αὐτὸς δ' οὗτος ὃδ' ἔξοχ' ἀμήχανος.

vs. 352.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ψαμάθοιο μέγαν στίβον ἐξεπέρησεν.

MS. Moscov. *παλὺν στίβον.*

vs. 356. 357.

(43)

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τὰς μὲν ἐν ἡσυχίῃ κατέρεξε,

Καὶ διὰ πῦρ μάλ' ἄμνησεν ὁδοῦ, τὸ μὲν ἐνθα, τὸ δ' ἐνθα.

Cod. Moscov. pro μάλ' ἄμνησεν habet παλάμνησεν. quae vera lectio videtur. Hesychius: *Παλαμήσας. τεχνώσας, ἐργάσας.* Hinc substantivum *παλάμημα*, quod tanquam exquisitum commendat Phrynichus *Προπαρασκ. Σοφιστ.* MS. *Παλάμημα καὶ εὖρεμα. χρῶ.* Nihil tamen in reliqua versus obscuritate decernere audeo.

vs. 360. 361.

πολλά δὲ χερσὶν

Ἀνὴρ ὁμάρταζε, δολοφροσύνην ἀλεγύνων.

Pro ἀλεγύνων MSS. Regii ἀλεγεινών, Moscov. ἀλεγίζων.
Quid sit, ἀνὴρ ὁμάρταζε, expriment, qui possunt.

vs. 368.

Ζεῦ πάτερ, ἦτοι ἐγὼ σοὶ ἀληθείην κεκταλέξω.

MS. Moscov. ἀληθείην ἀγορεύσω, ut vs. 558.

vs. 376.

τὰ δὲ οἶδε καὶ αὐτός.

Sic Editiones recentiores. Sed Editio prima cum tribus
MStis nostris: τὰδε τ' οἶδε καὶ αὐτός. ut Barnesius quo-
que rescripsit.

vs. 582.

Ἡέλιον μάλα αἰδέομαι καὶ θυμὸν αἰδέομαι.

Rectius MS. Moscov. Ἡέλιον δὲ μάλ' αἰδέομαι.

vs. 383.

μέγαν δ' ἐπιδαίνομαι ὄρκον.

(44) Cod. Moscov. μέγαν δ' ἐπιθεύνομαι ὄρκον. Neutra scri-
ptura sana videtur.

vs. 385.

Καὶ ποτ' ἐγὼ τοῦτω τίσω ποτὲ νηλεὰ φωνήν.

MS. Moscov. non minus mendose: Καὶ ποτ' ἐγὼ τοῦτω
τίσω ποτὲ νηλεὰ φωνήν. Miror, istud repetitum ποτὲ Er-
nesto placere potuisse.

vs. 397. 398.

Τὼ δ' ἄμφω σπένδοντο Διὸς περικαλλέα τέκνα

Ἐς Πύλον ἡμαθόεντα δ' ἐπ' Ἀλφειοῦ πόρον Ἴξον.

MSS. Moscov. et Regii pro σπένδοντο recte habent σπέν-
δοντες. Idem δ' post ἡμαθόεντα omittunt. Lege et distingue:

(C.) Τὼ δ' ἄμφω σπένδοντε Διὸς περικαλλέα τέκνα

Ἐς Πύλον ἡμαθόεντ', ἰδ' Ἀλφειοῦ πόρον Ἴξον.

Ἡμαθόεις perpetuum Pyli epitheton est apud Homerum.

vs. 400.

Ἢχ' οὐδ' ἂν τὰ χρήματ' ἀτάλλετο νυκτὸς ἐν ᾠρῃ.

Videant doctiores, an depravatissimo versui medicina
fieri possit ex his Codicum variantibus. Moscov. Ὅχου
δὲ τὰ χρήματα τιτάλλετο νυκτὸς ἐν ᾠρῃ. Regii: Ἢχ' οὐ

δὴ τὰ χρήματα ἀπαλλάττο νυκτὸς ἐν ὧρῃ. Mox Moscov.
κίων ἐς λαῖνον ἄντρον.

vs. 403.

Λητοῖδης δ' ἀπάτερθεν ἰδὼν, ἐνόησε βοείας
Πέτρῃ ἐπ' ἡλιβάτω; τάχα δ' ἤρετο κύδιμον Ἑρμῆν.

MS. Moscov. Λητοῖδης δ' ἀπάνευθεν ἰδὼν, ἐνόησε βοείας
Γαίῃ ἐπ' ἡλιβάτω; τάχα δ' εἶρετο κύδιμον Ἑρμῆν. Mox
idem: Ὡδε νεογνοίων καὶ νήπιος.

vs. 409. 410. 411.

(45)

Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ χερσὶ περιστρέφε καρτερὰ δεσμά
Ἄγνου· ταὶ δ' ὑπὸ πόσσι κατὰ γθονὸς αἶψα φύοντο
Αὐτόθεν ἀμβολάδην ἐστραμμέναι ἀλλήλησι.

Sic etiam legitur in MS. Moscov. At Regi et Edit. pr.
Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ χερσὶ περιστρέφε καρτερὰ δεσμά Ἄγνου.
ταὶ δ' ὑπὸ πόσσι κατὰ γθονὸς αἶψα φύοντο Αὐτόθεν ἐμβο-
λάδην ἐστραμμέναι ἀλλήλησι. Locus difficilis est et impli-
catus, in quo non probo conjecturas B. Martini Var. Lect.
II. 10. Nam, quantum in his tenebris dispicere possum,
alienum sensum verbis poetæ affinxit.

vs. 418. 419.

λαβὼν δ' ἐπ' ἀριστερά χειρὸς
Πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος· ἢ δ' ὑπὸ χειρὸς,
Σμερδαλέον κονάβησε.

Codex Moscov. vocem ad sententiam necessariam, quae
deerat, hoc modo supplet: λαβὼν δ' ἐπ' ἀριστερά λύρην.
Verum cum prima in λύρα semper corripiatur, pronior
sim in H. Stephani correctionem: λύρην δ' ἐπ' ἀριστερά
χειρὸς etc. praesertim cum λαβὼν hic intrusum videatur e
simili loco vs. 496. κίθαριν δὲ λαβὼν ἐπ' ἀριστερά χειρὸς.

vs. 420. 421. 422.

γέλασσε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
Γηθήσας, ἐρατὴ δὲ διὰ φρένας ἤλυθ' ἰωὴ
Θυμῷ ἀκουάζοντα.

Eximius ille Codex Moscov. hunc locum pulcerrimo
versu auget:

γέλασσε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
Γηθήσας, ἐρατὴ δὲ διὰ φρένας ἤλυθ' ἰωὴ
Θεσπεσίης ἐνοπῆς· καὶ μιν γλυκὺς ἥμερος ἦρει
Θυμῷ ἀκουάζοντα.

vs. 430.

Τοὺς δὲ κατὰ πρέσβην τε καὶ ὡς γεγάασιν ἕκαστοι.

(46) MS. Moscov. Τους δὲ καὶ κατὰ πρόβην τε καὶ ὡς γεγάασιν ἅπαντες.

vs. 452. 453.

Ἄλλ' οὐπω τί μοι ὦδε μετὰ φρεσὶν ὦδε μέλησιν,
Οἷα νέων θαλῆς ἐνδέξια ἔργα πέλονται.

Non temere Clarkio insolens visa est vocis ὦδε repetitio. Sic enim hi versus legendi sunt ex Codice Moscov.

Ἄλλ' οὐπω τί μοι ὦδε μετὰ φρεσὶν ἄλλο μέλησιν,
Οἷα νέων θαλιῆς ἐνδέξια ἔργα πέλονται.

vs. 455. 456.

Νῦν δ' ἐπεὶ οὖν ὀλίγος περ ἔων κλυτὰ μέδεα οἶσθα,
Σοὶ δ' αὐτῷ καὶ μητρὶ τόδ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.

Rursus Codex Moscoviensis nos duobus beat versibus, quos reliquorum librariorum socordia praeterierat:

Νῦν δ' ἐπεὶ οὖν ὀλίγος περ ἔων κλυτὰ μέδεα οἶσθα,
Ἴξε, πέπον, καὶ θυμὸν ἐπαίνει πρεσβυτέροισι.
Νῦν γάρ τοι κλέος ἔσται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Σοὶ τ' αὐτῷ καὶ μητρὶ τόδ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.

Pro θυμὸν ἐπαίνει scribe μῦθον ἐπαίνει, ut Il. B. 335. Μῦθον ἐπαινῆσαντες Ὀδυσσεὺς θεῖοιο. Pro ἀγορεύσω malim ἀγορεύω. In σοὶ τ' αὐτῷ Moscoviensi consentiunt Regii. Quam scripturam si sequamur, locus sic interpretandus est:

Νῦν γάρ τοι κλέος ἔσται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι
Σοὶ τ' αὐτῷ καὶ μητρὶ τόδ' ἀτρεκέως ἀγορεύω.

vs. 457.

Ναὶ μὰ τόδε καρνεῖον ἀκόντιον.

MSS. Regii et Moscov. καρναῖον. Cum prima vocis καρνεῖος semper ab Homero corripitur, recte, arbitror, Martinum Var. Lect. II. 12. et Dorvillium Misc. Observ. Vol. X. p. 427. per unius literae transpositionem legere:

Ναὶ μὰ τόδε καρνεῖον ἀκόντιον.

(47)

vs. 465.

Πρῶτος γὰρ, Διὸς υἱέ, μετ' ἀθανάτοισι θαάσσεις.

MS. Moscov. θαάσσεις. Θαάζειν pro sedere Tragicum esse, docent interpretes ad Hesych. v. Θαάζει. Sed θαάσσειν proprium est Homero.

vs. 470.

Καὶ νῦν αὐτὸς ἐγὼ παῖδ' ἀφνειὸν δεδάηκα.

MSS. Regii et Moscov. Καὶ νῦν αὐτὸς ἐγὼ γε παῖδ' ἀφνειὸν

δεδάηκα. quod notandum putavi, si forte tantilla varietas prodesse possit ad mendosum versum restituendum. Nam Martini in hunc locum conjecturae Var. Lect. II. 12. vix dignae sunt, quae commemorentur.

vs. 478.

Καὶ χορὸν ἱμερόεντα, καὶ ἐς φιλοκυδέα κῶμον.

Sic MS. Moscov. et Edit. pr. In recentioribus Edd. est φιλοκηδέα, operarum, ut puto, errore. Barnesius bene defendit φιλοκυδέα. Praeferrem tamen MSS. Regiorum lectionem: καὶ ἐς φιλομειδέα κῶμον. nisi Homerica consuetudo μ in hac voce geminaret.

vs. 479. 480.

ὅστις ἄρ' αὐτήν

Τέχνη καὶ σοφίῃ δεδαημένος ἐξερεΐνη.

MS. Moscov. ὅστις ἂν καὶ αὐτήν Τέχνη καὶ σοφίῃ δαημένος ἐξερεΐνη. Regii quoque, ὅστις ἂν αὐτήν εἰς. Mox iidem νόα pro νόω.

vs. 485.

Μὰψ αὐτως κεν ἔπειτα μετήορά τε θρυαλίζοι.

Insolens forma verbi θρυαλίζοι. Scribe, θρυλλίζοι. Est quidem apud Suidam: Θρυαλλεῖ. λαλεῖ. κυκᾶ. et: Θρυαλλίζω. ψιθυρίζω. Sed bene H. Stephanus Thes. Gr. L. Tom. I. p. 1580. corrigit Θρυλλεῖ, et Θρυλλίζω. Versu (48) praecedenti Moscov. ἰών pro ἑών.

vs. 486.

Γηθήσας. κίθαριν δὲ λαβὼν ἐπ' ἀριστερὰ χειρός.

Hic versus deest in MS. Moscov.

vs. 498. 499.

Πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέλος· ἢ δ' ὑπὸ καλὸν
ἱμερόεν κονάβησε· θεὸς δ' ὑπὸ μέλος ᾄεισε.

Haec est lectio Editionis primae, ex qua reliquae Editiones fluxerunt. Eandem rem Poëta sic expressit vs. 55. Πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος· ἢ δ' ὑπὸ χειρὸς Σμερδαλέον κονάβησε· θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν ᾄειδεν. et vs. 419. λαβὼν δ' ἐπ' ἀριστερὰ χειρός. Πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος· ἢ δ' ὑπὸ χειρὸς Σμερδαλέον κονάβησε. Ac μέρος quidem ex vs. 53. pro μέλος binis aliis locis reponendum esse, satis demonstravit B. Martinus Var. Lect. II. 11. Ex iisdem locis Barnesius hos versus ita reſinxit: Πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος· ἢ δ' ὑπὸ χειρὸς ἱμερόεν κονάβησε· θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν ᾄεισε. In qua correptione fa-

cile acquiescerem, nisi me Codicis Moscoviensis revocaret auctoritas, in quo hi versus sic scripti reperiuntur: *Πλήκτω ἐπειρήτιζε κατὰ μέλος· ἢ δ' ὑπὸ νέρθεν Σμερδαλόεν* (sic) *κονάβησε· θεὸς δ' ὑπὸ μέλος ἄεισε.* Sane ὑπὸ νέρθεν ab ipso poeta profectum videtur: at σμερδαλόεν a librario, qui hunc versum superioribus similem facere studebat. Nihil autem certius puto Barnesiana emendatione: *θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε.* Nam quod Is. Casaubonus ad Persii Prolog. p. 29. et V. D. ad Geoponic. Prolegom. p. 2. in μέλος liquidam λ pronunciando duplicari dicunt, vellem, id exemplis idoneis confirmassent. Affert quidem Casaubonus Antipatri Sidonii epigramma Anthol. III. 25. p. 401. *Ἀκμὴν οἱ λυρόεν μελίζεται ἄμφι Βαθύλλω.* Sed Salmasius, virum magnum refellens, Epist. 87. scribendum docet: *Ἀκμὴν λειριόεντι μελίζεται ἄμφι Βαθύλλω.* quod secutus est Cl. Brunckius Analect. T. II. p. 27. Igitur in posterum legamus:

*Πλήκτω ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος· ἢ δ' ὑπὸ νέρθεν
Ἰμερόεν κονάβησε· θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε.*

(49) Origo erroris, quo μέλος pro καλὸν irrepserit, a Clarkio ad h. l. proditur.

vs. 500.

*Ἐνθα βόες μὲν ἔπειτα ποτὶ ζάθεον λειμῶνα
Ἐτραπέτην.*

MS. Moscov. *Καὶ ῥα βόας μὲν ἔπειτα κατὰ ζάθεον λειμῶνα Δραπέτην.* Optime βόας, ut sensus sit: Apollo et Mercurius boves ad pratum verterunt. Idem vidit Clarkius, nullo Codice adjutus.

vs. 502.

*καὶ τὸ μὲν Ἑρμῆς
Ἀητοῖδην ἐφίλησε διαμπερές, ὥς ἔτι καὶ νῦν.*

MS. Moscov. *καὶ τὰ μὲν Ἑ.* Scribendum: *καὶ θ' ὁ μὲν Ἑρμῆς.*

vs. 507.

Ἰμερτήν δεδαώς· ὁ δ' ὑπωλένιον καθαρίζειν.

Hic versus abest a Codice Moscoviensi. Nec quisquam eum magnopere requiret.

vs. 508.

Αὐτὸς δ' αὖθ' ἑτέρης σοφίης ἐκμάσσατο τέχνην.

Ἐκμάσσατο habent etiam MSS. nostri. Nec mutem cum Barnesiano *ἐκμάξατο*, ut Cl. Ernestus fecit. Eam formam satis vindicavit Clarkius, ad Il. P. 564. Locationem,

τέχνην ἐκμάσσεσθαι, hinc sumpsit Manetho IV. 285. Ὡν
ὁ βίος γλεύης τέχνην ἀπεμάξαθ' ὁμοίην.

vs. 512. 515.

Μή μοι ἀνακλέψης κίθάρην καὶ καμπύλα τόξα.
Τιμὴν γὰρ παρ' Ζηνὸς ἔχεις, ἐπαμοίβια ἔργα
Θήσιν ἀνθρώποισι.

MS. Moscov. Μή μοι ἄμα κλέψης κίθαριν, καὶ καμπύλα
τόξα. Τιμὴν γὰρ παρ' Ζηνὸς ἔχεις ἐπ' ἀμοιβήμα ἔργα Θήσιν
ἀνθρώποισι. Rectissime, ἄμα κλέψης, ne mihi clam au- (50)
feras simul citharam et arcum. Reliquorum sententia haec
est: Jupiter has tibi partes dedit, ut mercaturam, quae
permutandis mercibus constat, inter homines constitueres.

vs. 540. 541.

Καὶ μὲν ἐμῆς ὀμφῆς ἀπονήσεται, ὅστις ἂν ἔλθῃ
Φωνῇ καὶ πτερύγεσσι τέλαιντων οἰωνῶν.

Cod. Moscov. Καὶ μὴ ἐμῆς ὀμφῆς ἀπονήσεται, οὐδ' ἀπα-
τήσω Φωνῇ τ' ἢ δὲ ποτῇσι τέλαιντων οἰωνῶν. Primum ver-
ba, οὐδ' ἀπατήσω, huc temere tracta sunt ex vs. 542. Tum
non spreverim vulgatam lectionem, πτερύγεσσι οἰωνῶν.
Sic enim Callimachus H. in L. P. 125. Γνωσέεται δ' ὄρνι-
δας, ὅς αἰσιος, οἷ τε πέτονται Ἥλιθα, καὶ ποίων οὐκ ἀγα-
θαὶ πτέρυγες. At multo exquisitior, magisque Homérica
est altera, Φωνῇ τ', ἢ δὲ ποτῇσι. Od. E. 557. Λιδυίῃ δ'
εἰκυῖα ποτῇν, ἀνεδύσατο λίμνης. ubi Grammatici antiqui
ποτῇν explicant πτῇσιν. Homeri exemplo Aratus Phaen.
278. Ἀντάρ' ὅγ' εὐδιόωντι ποτῇν ὄρνιδι ἐοικώς.

vs. 549—551.

Μοῖραι γάρ τινες εἰσὶ κασίγνηται γεγαυῖαι
Παρθένσι, αἰκείσιν ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι,
Τρεῖς.

Codex Moscov. Σεμναὶ γάρ τινες εἰσὶ κασίγνηται etc.
Egregie! Accidit hic, quod eenties alibi, ut glossa Μοῖ-
ραι germanam lectionem σεμναὶ sede sua depelleret. Nec
opus erat, Parcas proprio vocabulo nominare, facile ex
sororum nomine, numeroque ternario cognoscendas.
Saepe Parcae simpliciter tres sorores dicuntur. Nemo
nescit illud Horatii II. Carm. 3. 15. Dum res, et aetas,
et sororum Fila trium patiuntur atra.

vs. 557.

(51)

Αἰ δ' ὅτε μὲν θυῖσιν ἐδηδυῖαι μέλι χλωρόν.

Nec θυῖσιν Graecum verbum est, ut Barnesio videtur,

vs. 360. 361.

πολλά δὲ χερσὶν

Αὐγὸς ὠμάρταζε, δολοφροσύνην ἀλεγύνων.

Pro ἀλεγύνων MSS. Regii ἀλεγαίνων, Moscov. ἀλεγίζων.

Quid sit, αὐγὰς ὠμάρταζε, explicant, qui possunt.

vs. 368.

Ζεῦ πάτερ, ἤτοι ἐγὼ σοὶ ἀληθείην κηρύττω.

MS. Moscov. ἀληθείην ἀγορεύσω, ut vs. 558.

vs. 376.

τὰ δὲ οἶδε καὶ αὐτός.

Sic Editiones recentiores. Sed Editio prima cum tribus MStis nostris: τὰδε τ' οἶδε καὶ αὐτός. ut Barnesius quoque rescripsit.

vs. 581.

Ἡέλιον μάλα αἰδέομαι καὶ θαύματα ἄλλους.

Rectius MS. Moscov. Ἡέλιον δὲ μάλ' αἰδέομαι.

vs. 383.

μέγαν δ' ἐπιδαίνομαι ὄρκον.

(44) Cod. Moscov. μέγαν δ' ἐπιδεδύομαι ὄρκον. Neutra scriptura sana videtur.

vs. 385.

Καὶ ποτ' ἐγὼ τούτῳ τίσω ποτὲ νηλεὰ φωνήν.

MS. Moscov. non minus mendose: Καὶ ποτ' ἐγὼ τούτῳ τίσω ποτὲ νηλεὰ φωνήν. Miror, istud repetitum ποτὲ Ernesto placere potuisse.

vs. 397. 398.

Τῷ δ' ἄμφω σπεύδοντο Διὸς περικαλλέα τέκνα

Ἐς Πύλον ἡμαθόεντα δ' ἐπ' Ἀλφειοῦ πόρον ἔξον.

MSS. Moscov. et Regii πρὸ σπεύδοντο recte habent σπεύδοντε. Idem δ' post ἡμαθόεντα omittunt. Lege et distingue:

(63) Τῷ δ' ἄμφω σπεύδοντε Διὸς περικαλλέα τέκνα

Ἐς Πύλον ἡμαθόεντ', ἰδ' Ἀλφειοῦ πόρον ἔξον.

Ἡμαθόεις perpetuum Pyli epitheton est apud Homerum.

vs. 400.

Ἢχ' οὐ δὴ τὰ χρήματ' αἰτάλλετο νυκτὸς ἐν ὥρῃ.

Videant doctiores, an depravatissimo versui medicina fieri possit ex his Codicum variantibus. Moscov. Ὁχου δὲ τὰ χρήματα αἰτάλλετο νυκτὸς ἐν ὥρῃ. Regii: Ἢχ' οὐ

δὴ τὰ χρήματ' ἀπαλλάττο νυκτὸς ἐν ὥρῃ. Mox Moscov.
κινῶν ἐς λαῖνον ἄντρον.

vs. 405.

Λητοῖδης δ' ἀπάτερθεν ἰδὼν, ἐνόησε βοείας
Πέτρῃ ἐπ' ἡλιβάτω; τάχα δ' ἤρετο κύδιμον Ἑρμῆν.

MS. Moscov. Λητοῖδης δ' ἀπάνευθεν ἰδὼν, ἐνόησε βοείας
Γαίῃ ἐπ' ἡλιβάτω; τάχα δ' εἶρετο κύδιμον Ἑρμῆν. Mox
idem: Ὡδε νεογνοίων καὶ νήπιος.

vs. 409. 410. 411.

(45)

Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ χερσὶ περιστρέφε καρτερὰ δεσμὰ
Ἄγνου. ταὶ δ' ὑπὸ ποσσὶ κατὰ γθονὸς αἶψα φύοντο
Αὐτόθεν ἀμβολάδην ἐστραμμέναι ἀλλήλησι.

Sic etiam legitur in MS. Moscov. At Regii et Edit. pr.
Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ χερσὶ περιστρέφε καρτερὰ δεσμὰ Ἄγνου.
ταὶ δ' ὑπὸ ποσσὶ κατὰ γθονὸς αἶψα φύοντο Αὐτόθεν ἐμβο-
λάδην ἐστραμμέναι ἀλλήλησι. Locus difficilis est et impli-
catus, in quo non probō conjecturas B. Martini Var. Lect.
II. 10. Nam, quantum in his tenebris dispicere possum,
alienum sensum verbis poetæ affinxit.

vs. 418. 419.

λαβὼν δ' ἐπ' ἀριστερὰ χεῖρὸς
Πλήκτῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος ἢ δ' ὑπὸ χεῖρὸς,
Σμερδαλέον κονάβησε.

Codex Moscov. vocem ad sententiam necessariam, quae
deerat, hoc modo supplet: λαβὼν δ' ἐπ' ἀριστερὰ λύρην.
Verum cum prima in λύρα semper corripiatur, pronior
sim in H. Stephani correctionem: λύρην δ' ἐπ' ἀριστερὰ
χεῖρὸς etc. praesertim cum λαβὼν hic intrusum videatur e
simili loco vs. 496. κίθαριν δὲ λαβὼν ἐπ' ἀριστερὰ χεῖρὸς.

vs. 420. 421. 422.

γέλασσε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
Γηθήσας, ἐρατὴ δὲ διὰ φρένας ἤλυθ' ἰωὴ
Θυμῷ ἀκουάζοντα.

Eximius ille Codex Moscov. hunc locum pulcerrimo
versu auget:

γέλασσε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
Γηθήσας, ἐρατὴ δὲ διὰ φρένας ἤλυθ' ἰωὴ
Θεοπεσίης ἐνοπῆς. καὶ μιν γλυκὺς ἥμερος ἦρει
Θυμῷ ἀκουάζοντα.

vs. 450.

Τοὺς δὲ κατὰ πρέσβην τε καὶ ὡς γεγάασιν ἕκαστοι.

ἄρα νυμφάων, καὶ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται, Καὶ πηγὰς πο-
ταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα. Od. Z. 123. 124. Νυμφάων,
αἱ ἔχουσ' ὄρεων αἰπεινὰ κάρηνα, καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ
πίσεα ποιήεντα. Illos ex Il. T. versus, a Plutarcho de Ora-
cul. defect. T. II. p. 415. sine poëtae nomine laudatos,
Dan. Heinsius nimis festinanter retulit inter Hesiodi Frag-
menta p. 318. Πίσεα, vel, ut interdum perperam scribi-
tur, πίσσεα, πείσεα, πείσσεα, sunt *loca irriguā et pecori
pascendo idonea*. Simonides apud Etymol. M. p. 135.
l. 30. ex emendatione Fr. Sylburgii: Πίσεα ποιήεντα παρὰ
ὁδὸν Ἀργανθώνης. Apollon. Rhod. I. 1265. Πίσεά τε προ-
λιπὼν καὶ ἔλεσπιδας. III. 1218. Πίσεα δ' ἔτρεμε πάντα κατὰ
στίβον. ubi vide Schol. Homericus Hymnus in Pana vs. 2.
οὗ τ' ἀνὰ πλοῦ Δενδρήεντ' ἄμυδις φοιτᾷ. ubi Barnesius ve-
terem et bonam lectionem corripit. Hesychius: Πείσσεα.
λειμῶνες, ἔλη, πέδη, ποτάμιοι, ποιῶδεις, ὕδατῶδεις τόποι.
Tolle πέδη, tanquam variam lectionem vocis ἔλη. — Haec
(54) ante multos annos scripseram, nondum copiam habens
Editionis a Clarkio curatae. Quem post vidi mecum con-
sentire in voce πίσεα pro βήσεα, vel, ut in MSS. Reg.
et Edit. pr. est, βήσεα, reponenda.

vs. 116.

Ὡς δὴ τοι γλῶσσάν τε καὶ ὑμετέρεην εὖ οἶδα.

Hic versus adeo illepidus et inficetus est, ut duro sit ingenio, qui eum pro Homérico agnoscat. Talia superior aetas nimis patienter tulit. Veneremur, Optimè Valckenari, antiquitatem, sicut par est. Sed longe a nobis absit male sana religio.

vs. 125.

Οὐδὲ ποσὶ ψαύειν ἑδόκουν φυσίζου αἴης.

Rectius MS. Moscov. Οὐδὲ ποσὶ ψαύσειν ἑδόκουν φυσίζου αἴης.

vs. 136. 137.

Οὐ σφιν ἀεικέλη νυὸς ἔασομαι, ἀλλ' εἰκυῖα.

Εἴ τι ἀεικέλη γυνή ἔσσομαι, ἢ καὶ οὐκί.

Saepenumero accidit, ut ex alterius versus glossis va-
misque lectionibus alter versus conflaretur. Quae spu-
riorum indagandorum ratio cum sit perelegans, sagaci-
que Critico inprimis digna, age, eam luculentis aliquot
exemplis confirmemus. Hoc loco οὐ varians est vocis
εἰ, τε vel τοι, ut in Moscov. est, vocis σφιν. Γυνή glo sa
nominis νυὸς, *nurus*, pro quo pessime Διὸς legitur in
Edd. recentioribus, Codice Moscov. cum Edit. prima, et

antiquis omnibus veram lectionem νυός exhibente. Denique ἀλλ' εἰκνία est glossa verborum ἦδ' καὶ οὐκί. Ergo duo versus in unum coalescant, et ex binis putidissimis unus bellissimus:

Εἴ σφιν αἰκελίη νυός ἔσσομαι, ἦδ' καὶ οὐκί.

Res manifesta est, nec, ut postea vidimus, Clarkium fefellit. Praeterea magnam emendationi nostrae auctoritatem fidemque afferunt Codices Regii, in quibus versus 137. prorsus omittitur, versus autem 136. hoc (55) modo scribitur: *Οὐ σφιν αἰκελίη γυνή ἔσσομαι, ἦδ' καὶ οὐκί.* Simile magistellorum flagitium deprehendimus in Hesiodo Theog. 611. 612.

Ζῶει ἐνὶ στήθεσιν ἔχων ἀλλαστον ἀνίην

Θυμῷ καὶ κραδίη, καὶ ἀνήκεστον κακόν ἐστιν.

Scio, Homerum, Hesiodum, aliosque centies conjungere θυμὸν et κραδίην. At vero, qui στήθεα, θυμὸν et κραδίην conjunxerit, scio neminem. Sed vel mediocriter attentus videat, θυμῷ et κραδίη natum esse ex interpretatione vocum ἐνὶ στήθεσιν. Unde autem ἀνήκεστον irrepsit? An glossa dicenda vocis ἀλλαστον? Non, opinor. Quid ergo? Is, qui ἀνήκεστον scripsit, in Codice suo pro ἀλλαστον reperit ἀνίαστον. Rectene, an secus, nihil ad rem. Hesychius: *Ἀνήκεστον. ἀνίαστον.* Deleamus igitur versum 612. ut sua Hesiodo constet elegantia. Sed non omittendus est alius locus Hesiodi Theog. 827. 828. simili glossemate foedatus:

ἐκ δέ οἱ ὄσσω

Θεοπέσις κεφαλῇσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε.

Πασέων δ' ἐκ κεφαλῶν πῦρ καίετο δερκομένοιο.

Ecquis est, quin videat, ἐκ κεφαλῶν servire explicandae voci κεφαλῇσιν, et πῦρ καίετο verbis πῦρ ἀμάρυσσε. Neque est, quare hunc explanatorem reprehendamus. Is vero non optima fide egisse censendus est, qui has glossulas, in pedes coactas, Hesiodico carmini intruserit. Ab Hesiodo transeamus ad Orpheum, quem Tu, mi Valckenari, scis, ducentis prope monstris a nobis esse liberatum. De Lapid. vs. 267. 268.

Καὶ οἱ καρφαλέας νεφέλαις κορέσουσιν ἀρούρας,

Ἡδὲ καὶ αὐχμηρῇσιν ἄγοι πολὺν ὄμβρον ἀρούραις.

Illud de Lapidibus carmen reliquis Orphicis, ut argumenti dignitate, ita orationis cultu elegantiaque cedit. Versus sunt paulo duriores, minusque rotundi, interdum

loquaciores, quam decet. Hunc tamen locum sic, ut nunc circumfertur, a poëta profectum esse, quis credat? Videsne, *καρφαλέας* explicari per *αὐχμηράς*, *νεφέλαις κο-*
(56) *ρέουσι* per *πολὺν ὄμβρον ἄγουσι*. Ergo versus 268. tanquam ex glossa natus, abjiciatur. Tanta veterum Criticorum religio fuit in Homeri carminibus tractandis, et ad posteritatem transmittendis, ut non, nisi rationibus bene subductis, et verecundia, quae juvenilem inprimis aetatem decet, ad divinum opus castigandum accedam. Veruntamen in hoc etiam, post tot Aristarchi aliorumque obelos, versus haud paucos, qui humili plebejoque Glossographorum ingenio debeantur, mihi videor deprehendisse. v. c. Π. Θ, 526. 527. 528.

*Εὐχομαι ἐλπόμενος Διὶ τ' ἄλλοισι τε θεοῖσιν
Ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους,
Οὓς κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν.*

profecto manifestis indicibus se prodit ingenium manusque sciohi, qui rariori voci *κηρεσσιφορήτους* adscripserit interpretationem, *οὓς κῆρες φορέουσι*. Hanc deinde alius, pedibus clausam, in ipsum contextum immisit. Grammaticas tamen Homeri mentem, a qua nonnulli longius aberrarunt, rectissime cepit. Non alienum fuerit, Eustathii ad h. l. annotationem expendere: *Ὅτι τοὺς Ἀχαιοὺς ὁ Ἑκτωρ κύνας κηρεσσιφορήτους λέγει ἐν τῷ, Εὐχομαι etc. Εἶτα ἐτυμολογικῶ τρόπῳ τὴν τελευταίαν λέξιν ἀναπτύσσων, ἐπάγει· οὓς αἱ κῆρες φορέουσι ἐπὶ νηῶν.* Scilicet egregie decebat Hectorem, dum concitata et spiritus plena oratione rapit Trojanorum animos ac percellit, ad leves frivolasque Grammaticorum etymologias descendere. Pergit idem: *μονονουχὶ λέγων ὅτι κηρεσσιφορήτους λέγω, οὐ τοὺς ἐνεργητικῶς ἐπάγοντας κῆρας τοῖς Τρωσὶν, οὐ γὰρ δύναντο τοῦτο, ἀλλὰ οὓς κῆρες φέρουσι πᾶσχοντας τὸ φέρεσθαι.* Posteriores rationem sequuntur Hesychius, Etymol. M. Scholiastes Minor, etc. Sed priorem, omnium ineptissimam, probavit Suidas: *Κηρεσιφόρητος. ὁ τὸν θάνατον φέρων.* — Sic juvenis de hoc Homeri loco disputabam. Post aetas et usus me docuit, poëtam, vel in summa ingenii ubertate, saepe eandem rem bis dicere. Quod paucis, sed simillimis, exemplis planum faciamus. Π. I. 124. *δαίδακα δ' ἵππους Πηγούς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.* Π. N. 482. *δαίδια δ' αἰνῶς Αἰνείαν ἐπιόντα πόδας ταχύν, ὃς μοι ἔπεισιν.* Od. B. 65. *Ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτίονας ἀνθρώπους, οἳ περὶ ναιετάουσι.* Nec cum Ernesto suspectum habeam Od.

N. 391. Σὺν σοὶ, πότνια θεὰ, ὅτε μοι πρόφρασσ' ἔπα- (57)
ρήγοις. quia vs. 389. praecedit: Δίκε μοι ὡς μεμανία πα-
ρασταίης. De aliorum, inprimis Tragicorum, tautologia
vide Stanlejum ad Aeschyl. Choëph. 5.

vs. 158. 159. 160.

Ἐς λέχος εὐστρωτον, ὃ, τι περ πάρος ἔσκεν ἄνακτι
Χλαίνησιν μαλακῆς ἑστρωμένον· αὐτὰρ ὕπερθεν
Ἄρκτων δέρματ' ἔκειτο, βαρυφθόγγων τε λεόντων.

Hic locus cum aliqua varietate legitur in MS. Moscov.
Ἐς λέχον εὐστρωτον, ὃ, τι περ πάρος ἔσκεν αὐτῇ Δίησι
μαλακῆσιν ἑστρωμένον· αὐτὰρ ὕπερθεν Ἐκ τῶν δέρματ'
ἔκειτο, etc. Ceterum ex hoc loco confirmatur librorum
quorundam lectio, χλαίναν μαλακῆν, Od. Ξ. 521. ubi
nunc editur, χλαίναν μεγάλην.

vs. 177. 178.

κάλλος δ' ἐπαρσάνην ἀπέλαμψεν
Ἀμβροτον, οἷόν τ' ἐστὶν ἑοστεφάνου Κυθερείης.

MS. Moscov. οἷόν τ' ἐστὶν ἑοστεφάνου Κυθερείης. quod
proprium Veneris epitheton est. Solon apud Plutarch.
in ejus vita p. 93. B. Ἀσκηθῇ πέμπτοι Κύπρις ἑοστεφάνος.
Polystratus in Analect. Brunck. T. II. p. 1. Παφίης ἔρνος
ἑοστεφάνου. Alter Homericus in Venerem Hymnus vs. 18.
Ἐίδος θαυμάζοντες ἑοστεφάνου Κυθερείης. ubi contra MSS.
Regii habent ἑοστεφάνου.

vs. 190. 191.

ἔπει οὐ βιωθάλμιος ἀνὴρ
Γίγνεται, ὅσας θεαῖς εὐνάζεται ἀθανάτοισι.

MSS. Moscov. et Regii male, βιωθάλμιος. Similis vox
est ζωθάλμιος. Pindarus Olymp. VII. 19. Ἄλλοτε δ' ἄλλον
ἐποπτεύει χάρις ζωθάλμιος. ubi vide Schol. Hesychius:
Ζωθάλμιον. ζώσιμον, βιώσιμον.

vs. 204—207.

(58)

Ἥρπασ' ἔδον διὰ κάλλος, ἣν ἀθανάτοισι μετεῖη,
Καὶ τε Διὸς κατὰ δῶμα θεοῖς ἐπιεινοχοεῦσι,
Θαῦμα ἰδεῖν, πάντεσσι τετιμένος ἀθανάτοισι,
Χρυσίου ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων νέκταρ ἐρυθρόν.

Huic loco germanam scripturam redde ex Codice Moscov.

Ἥρπασ' ἔδον διὰ κάλλος, ἣν ἀθανάτοισι μετεῖη,
Καὶ τε Διὸς κατὰ δῶμα θεοῖς ἐπιεινοχοεῦειν,
Θαῦμα ἰδεῖν, πάντεσσι τετιμένον ἀθανάτοισι,
Χρυσίου ἐκ κρητῆρος ἀφύσσειν νέκταρ ἐρυθρόν.

Transiit poeta ab optativo cum *ἴνα* ad infinitivum. Cujus variatae structurae exemplis pleni sunt utriusque linguae scriptores. Vide quae disputavimus ad Rutil. Lup. II. p. 95. Ceterum comparandus est hic locus cum fonte, unde fluxit, II. T. 252. seqq.

vs. 212.

Ἴππους ἀργίποδας, τοὶ τ' ἀθανάτους φορέουσι.

Magno consensu MSS. Moscov. Regii, et Editio prima; *Ἴππους ἀρσίποδας*. quod non spernendum. *Ἀρσίπους* dicitur pro *ἀερσίπους*. II. T. 357. *ἤχι ἐκάστῳ Ἴπποι ἀερσίποδες, καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.*

vs. 215.

Ὡς εἶσι ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ἡματα πάντα.

Lege ex praeclaro illo Moscoviensi:

Ὡς εἶσι ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ἴσα θεοῖσιν.

Librario, *ἡματα πάντα* scribenti, obversatus videtur versus 539, II. Θ. *Εἶην ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ἡματα πάντα.*

vs. 230.

Καλῆς ἐκ κεφαλῆς καὶ εὐγενέος γενείου.

(59) MS. Moscov. *Καλῆς ἐκ κεφαλῆς, εὐγενέος γενείου.* omisso *καὶ*. Suspicio, aliquid latere. Nam *εὐγενέος* vel *εὐγενέος* parum aptum barbae epitheton est, nisi pro *bene crescens* capere velis.

vs. 253. 254. 255.

*Νῦν δὲ δὴ οὐκέτι μοι στοναχῆσεται ἔξονομῆναι
Τούτο μετ' ἀθανάτοισιν ἐπεὶ μάλα πολλὸν αἰόσθην,
Σχέτιον, οὐκ ὀνόματον.*

Nihil est, quod Martinus Var. Lect. II. 23. conjicit, *στόμα χρίσεται*, et bene repudiatum a Clarkio. Ipse legere maluit: *Νῦν δὲ δὴ οὐκέτι μοι στόματ' ἔσσεται ἔξονομῆναι.* Nunc non amplius mihi licebit ore nominare. In quo magis mihi sententia placet, quam orationis forma. Felicius Martinus fuit in restituendo versu 255. *Σχέτιον, οὐκ ὀνομαστόν.* Hesiodus Theog. 148. *Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὀβριμοί, οὐκ ὀνομαστοί.* ibid. 171. *ἐπεὶ πατρός γε θυσιώνυμον οὐκ ἀλεγίζω.* Aeschylus Choëph. 188. *Ἐμὴ δὲ μήτηρ, οὐδαμῶς ἐπώνυμον φρόνημα παισὶ, δύσθεον πεπαμένη.* Apollon. Rhod. II. 258. *ἴστω δὲ θυσιώνυμος ἢ μ' ἐλαχιν κῆρ.* III. 800. *πρὶν τὰδε λωβήεντα καὶ οὐκ ὀνομαστα τελέσσαι.* Dioscorides Epigrammate apud Kuste-

rum ad Suid. v. *Θαλάμη· Γάλλω δ' οὐδ' ὀνομαστόν ἄχος.*
Idem est οὐ φατειόν, de quo alibi.

Hymn. IV. vs. 10.

Διερῇ δ' ἀμφ' ἀπαιῇ καὶ στήθεσιν ἀργυρέουσιν.

MSS. Regii et Edit. pr. ἀργυρέουσιν, quod etiam Barnesius revocavit Apollon. Rhod. IV. 1406. *πεφαλαῖς ἐπὶ χεῖρας ἔχουσιν Ἀργυρέας.*

Hymn. V. vs. 26. 27.

*Δαιμόνι, οὐρον ὄρα, ἅμα δ' ἰστίον ἔλκιο νηός,
Σύμπανθ' ὄπλα λαβών.*

Egregie Hemsterhusius corrigebat: *Σύμπανθ' ὄπλα βαλὼν.* Theognis vs. 671. *Οὐνεκα νῦν φερόμεσθα καδ' ἰστία λευκά βαλόντες.* Ovidius in hac ipsa fabula narranda, Met. III. 663. *Velaque deducunt, geminaque ope currere tentant.* Belgae dicunt, *alle kylen byzetten.*

vs. 43.

(60)

*Μηδῆδην τότ' ἔπειτα κυβερνήτην ἐκέλευον
Γῇ πελάαν.*

MS. Moscov. *Μηδ' ἦδη*, Regii et Edit. pr. *Μηδῆδιν.* Barnesius scribit *Μηδείδην*, ut sit *Μηδεὸς υἱός.* quod non displicet. Nisi forte malis: *Μηδην δὴ τότ' ἔπειτα κυβερνήτην ἐκέλευον* etc. ut Od. A. 44. *Ἀὖ τότ' ἐπειδ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα.*

vs. 55.

Θάρσει, δὲ κἄτωρ, τῷ μὲν κεχαρισμένε θυμῷ.

Κἄτωρ legitur in MSS. Regiis et Edit. prima, quod recentiores in *κράτωρ* mutarunt. Cod. Moscov. habet, *δί' ἐκἄτωρ.* ex quo alius, ut spero, veram lectionem aliquando extundet. Martinus Var. Lect. IV. 3. *κἄτωρ*, monstrum vocis, a *κἄζω* repetens, explicat *gubernatorem.* Sed hic *κἄτωρ νηός* aeque ridiculus est, ac cator *formularum*, quem ille Ciceroni de Orat. I. 55. obtrudebat.

Hymn. VI. vs. 9. 10.

*Κλυθεῖ βροτῶν ἐπίκουρε, δοτὴρ εὐθαλείος ἥβης,
Πρηνὺ κατὰστλινον σέλας ὑπόθεν ἐς βιότητα.*

MSS. Regii, *εὐθαλείος ἥβης.* In versu sequenti argutatur Barnesius. Lege cum magno Hemsterhusio:

Πρηνὺ κατὰστλινον σέλας ὑπόθεν ἐς βιότητα.

Ceterum hic in Martem Hymnus tam alienus est ab indole Homericorum, tamque similis Orphicis, ut non ab

Homerida, sed ab auctore Orphicorum Hymnorum profectus videatur.

Hymn. VII. vs. 3.

Ἡ θ' ἵππους ἄρσασα βαθυσχοίνου Μελήτης.

Non dubia emendatio est B. Martini Var. Lect. I. 28. et L. Holstenii ad Steph. Byz. v. *Μελήτου*.

(61) *Ἡ θ' ἵππους ἄρσασα βαθυσχοίνου Μίλητος.*

Ἀρσασα ab *ἄρδω* h. l. non est *lavans*, aqua perfundens, ut Martinus interpretatur, sed *potum agens*. Herodot. V. 12. *ἐπεί τε ἀπίκετο ἐπὶ τὸν ποταμὸν, ἤρσε τὸν ἵππον ἄρσασα δὲ, καὶ τὸ ἄγος* etc. Euphorion apud Clement. Alex. Strom. V. p. 664. *Οἱ δ' οὐπω Σιμόεντος Ἀχαιῶας ἄρσαμεν ἵππους.*

Hymn. VIII. vs. 4. 5.

*Χαῖρε, θεῖα, Σαλαμῖνος εὐκτιμένης μεδέουσα,
Καὶ πάσης Κύπρου· δὸς δ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν.*

Ab hac lectione multum recedit Codex Moscov. *Χαῖρε, μάκαιρα, Κυνθήρης εὐκτιμένης μεδέουσα, Εἰναλῆς τε Κύπρου· δὸς δ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν.*

Hymn. IX. vs. 1.

Ἦσαν αἰδῶ χρυσόθρονον, ἦν τίνα Πείη.

Librarius Codicis Moscov. *Ἦσαν* scripsit, ut prima in *αἰδῶ* corripereetur. Sed ea quoque producitur Hymn. XV. 1. et XXIX. 1. Callimach. H. in Del. 304. *Οἱ μὲν ὑπαιέδουσι νόμον Λυκίοιο γέροντος.* ubi vide Ernestum. Orpheus de Lapid. 315. *Χέλσειν αἰδῶν θελξίμβροτον ἀτρέμας ὦδήν.*

Hymn. XI. vs. 3.

*Ἡ κροτάλων τυμπάνων ἰαχὴ, σὺν τε τρόμος αὐλῶν
Εὐαδεν.*

MSS. Regii: *Ἡ κροτάλη, τυπάνων τ' ἰαχὴ, σὺν τε βρόμος αὐλῶν Εὐαδεν.* Moscov. etiam post *τυμπάνων* copulam τ' inserit. Quae, si *κροτάλη* excipias, verissima scriptura est. Eandem ex ingenio restituit Barnesius. Hymn. in Mercur. 451. *καὶ ἱμερόεις βρόμος αὐλῶν.* Aristophan. Nub. 312. *καὶ μοῦσα βαρύβρομος αὐλῶν.* ubi vide Kusterum. Archias Anthol. III. 1. p. 521. *Σεῦ δὲ βοᾶν αὐλοῖο μελίβρομον οὐκ ἔτι νύμραι, Ὡς πάρος, ἐν Φρυγίοις οὔρεσι πνευσόμεθα.*

(62) *Hymn. XII. vs. 4. 5. 6.*

*Ὅς πρὶν μὲν κατὰ γαῖαν ἀθέσφατον ἤδὲ θάλασσαν
Πλαζόμενος πομπῇσιν ὑπ' Εὐρυσθέως ἀνακτος,
Πολλὰ μὲν αὐτὸς ἔρεξεν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἀνέτελν.*

Mirum quantum a reliquis libris Codex Moscov. abit: *Ὅς ῥά ἡμῖν κατὰ γαίαν ἀθέσφατον ἤδὲ θάλασσαν Πλαζόμενος πηαίνει ἀεθλεύων κραταίως, Πολλὰ μὲν αὐτὸς ἔρξεν ἀτάαθαλα, ἔξοχα ἔργα.* Syllabae αἰ in *πηαίνει* eadem manu η superscriptum est.

Hymn. XIV. vs. 1.

Κάστορα καὶ Πολυδεύκε' αἰίδεο, Μοῦσα λιγεία.

MSS. Moscov. et Regii cum Editione pr. *αἰίδεο*. Mox Moscov. mendose, *ταχέων ἐπ' ἀμήτων ἱππων.*

Hymn. XV. vs. 4.

Ἀτλαντος θυγάτηρ, Διὸς ἐν φιλότῃ μιγεῖσα.

In hoc versu deficit Codex Moscoviensis.

Hymn. XVI. vs. 5.

*Πᾶν ἀνακεκλόμενοι, νόμιον θεὸν, ἀγλαΐθιρον,
Αὐχμήενθ'.*

Ineptum et ne Graecum quidem est, quod Martinus con-
jicit Var. Lect. IV. 18. *αὐχμήενθ'*. Si quid mutandum
est, legere malim, *αὐχήμενθ'*. Qua forma boni poetae
utuntur, Rhianus apud Steph. Byz. v. *Χαῦνοι*, Simmias
Anthol. VI. 15. p. 568. et Oppian. *Ἀλιευ.* II. 677.

vs. 12 — 16.

*Πολλάκι δ' ἀργινόμεντα διέδραμεν οὐρεα μακρὰ,
Πολλάκι δ' ἐν κνημοῖσι διήλασε θῆρας ἐναίων,
Ὅξέα δερκόμενος τότε δ' ἐς σπέος ἤλασε οἴας,
Ἄγρης ἐξανίων δονάκων, ὑπὸ μοῦσαν ἀθύρων
Νηδυμον.*

Ita hos versus verissime emendarunt Martinus Var. (63)
Lect. IV. 18. Barnesius ad h. l. et Pierseus Verisimil. II.
2. Versum 12. cum sequenti prope ad verbum expressit
Ovidius Fastor. II. 285. 286. *Ipse Deus discurrere gaudet
in altis montibus; et subitas concitat ille feras.* Versus
15. in omnibus, quas vidi, Edd. prava interpunctione
ita laborat, nulla ut inde elici possit sententia. Distingue:

*Ἄγρης ἐξανίων, δονάκων ὑπὸ μοῦσαν ἀθύρων
Νηδυμον.*

Alcaeus Anthol. IV. 12. p. 475. *Ἐμπνεῖ Πᾶν λαροῖσιν ὄρει-
βάτα χεῖλεσι μοῦσαν, Ἐμπνεῖ, ποιμενίῳ τερπόμενος δό-
νακι.* Lucretius IV. 592. de eodem Pane: *Unco saepe la-
bro calamos percurrit hiantes, Fistula sylvestrem ne ces-
set fundere musam.* Qui versus expressi sunt ex eleganti

Platonis epigrammate in statuam Panis fistula capentis, Anthol. IV. 12. p. 474.

Αὐτὸς ἐπεὶ σύριγγι μελλομένη ἐνκελάδῃ Πάν,
 ἸΤΡΟ'Ν ἰσὺς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων.

Scis, vir longe doctissime, quantam vim habeat in scriptoribus antiquis sive interpretandis, sive corrigendis, Graecos fontes, e quibus Latini rivulos duxerint, diligenter indagasse. Cujus generis animadversiones, utinam, qui in his literis nobiscum versantur, majore copia proferrent! Juvat, uno alteroque exemplo, quid utilitatis inde redundet, planum facere. Vel hic Lucretii locus, vide, quantum mihi profuerit ad Platonis epigramma emendandum. Is enim, *unco saepe labro* verteus, manifesto ostendit, se non vulgatam lectionem, quinquam nec ipsam contemnendam, sequi, sed alteram haud paulo exquisitiorem:

ἸΤΡΟ'Ν ἰσὺς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων.

Idem V. 1408. *Et supera calamos unco percurrens labro.* Epigramma ἀδέσποτον Anthol. I. 48. p. 142. quod, nescio qua auctoritate, Natal. Comes Mythol. V. 6. Ibyco tribuit: Ὡ Πάν φερβομέναις ἱερὰν φάτιν ἄπνε ποίμναις, Κυρτὸν ὑπὲρ χρυσέων χεῖλος ἰσὺς δονάκων. Haud disparem medicinam ex Ovidio faciamus Apollonio Rhodio III. 1298—1303:

(64) Ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ τρητοῖσιν εὐθρόνοι χοάνοισι
 Φύσαι χαλκήων, ὅτε μὲν τ' ἈΝΑΜΑΡΜΑΪΡΟΤΣΙ
 Πῦρ ὁλοὸν πιμπρᾶσαι, ὅτ' αὖ λήγουσιν αὐτμῆς.
 Δεινὸς δ' ἐξ αὐτοῦ πέλεται βρόμος, ἀππὸτ' αἶξε
 Νειφθέν· ὡς ἄρα τῷγε θεῇ φλόγα φυσιόωντες
 Ἐκ στομάτων ὁμάδουν.

Scholias antiquus, difficultatem sentiens, locum, ut potuit, explicuit. Μαρμαίρουσι, inquit, κυρίως καίονσι. Μετενίνοχε δὲ τὴν φωνήν ἀπὸ τῆς σφοδροτάτης φυσήσεως ἐνεργουσις ἔσωθεν. Necquicquam extricavit hominum inutilissimus, qui Apollonium putido commentario oneravit, Jer. Hoelzlinus. Praestat igitur adire Ovidium, Apollonia sic in rem suam convertentem, Met. VII. 104. seqq. *Ecce! adamanteis Vulcanum naribus efflant Aeripedes tauri: tactaeque vaporibus herbae Ardent. Utque solent pleni resonare camini; Aut ubi terrae etc.* Vides, pro acumine Tuo, clarissime Valckenari, Ovidii aetate integerrime scriptum fuisse:

Ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ τρητοῖσιν εὐθρόνοι χοάνοισι
 Φύσαι χαλκήων, ὅτε μὲν τ' ἈΝΑΜΟΡΜΥΡΟΤΣΙ
 Πῦρ ὁλοὸν πιμπρᾶσαι.

Ἀναμορμύρειν, verbum Homericum, quam bene follibus conveniat, dicere non est necesse. *Μορμύρειν*, *μυρμυράειν*, de maris, fluminum, fontiumque sonitu frequens est apud utriusque linguae poëtae. Quibus praeivit Homerus II. Σ. 404. περὶ δὲ ῥόος Ὠκεανοῖο Ἀφρῶ μορμύρων ῥέειν ἄσπετος. Quod cum legisset cultissimus Epigrammatum scriptor, Leonides Tarentinus Anthol. IV. 12. p. 466. praeclare se speravit locuturum, si diceret: Τὰν ἐκφυγοῦσαν ματρὸς ἐκ κόλπων ἔτι, Ἀφρῶ τε μορμύρουσαν εὐλεχῇ Κύνπριν Ἰδῶν Ἀπελλῆς. At mihi, ut lenissime dicam, ipse Homerus talem imitationem non videtur probaturus fuisse. Verbum *ἀναμορμύρειν*, quod Apollonio vindicavimus, nos admonet, ut similem operam nagemus Orpheo Argon. 1180.

καὶ οἱ ὀπισθεν.

(65)

Ἰκτο καταΐγδην θνοφερῇ ΤΡΟΜΕΪΟΤΣΑ θύελλα.

Vere coniecimus:

καὶ οἱ ὀπισθεν.

Ἰκτο καταΐγδην θνοφερῇ ΒΡΟΜΕΪΟΤΣΑ θύελλα.

Aeschylus Fragm. p. 643. Βορεάδας ἤξεις πρὸς πνοάς· οὐ δ' εὐλαβοῦ Βρόμον καταγιγίζοντα. Apollon. III. 1527. ἔρτο δ' αὐτμή, Ἦντε βυντάων ἀνέμων βρόμος. IV. 787. ἐνθα πνρὸς δειναὶ βρομέουσι θύελλαι. Contrario fere modo peccatum est apud eundem Orpheum Argon. 1120. ubi de Cimmeriis dicitur:

οἱ ῥά τε μῦνοι

Ἀίγλης ἄμμοροὶ εἰσι ΠΤΡΙΒΡΟΜΟΤ ἠέλλιοι.

Vel tiro legendum videat:

οἱ ῥά τε μῦνοι

Ἀίγλης ἄμμοροὶ εἰσι ΠΤΡΙΑΡΟΜΟΤ ἠέλλιοι.

Hymn. in Solem 11. Κοσμοκράτωρ, συρικτὰ, πυρίδρομε, ἀνκλοέλικτε. Orphei locus obversatus videtur auctori Epigrammatis Anthol. IV. 27. p. 505. Δῆμος ὁ Κυμμερίων πανθερκίος ἄμμορος αἶγλης Ἡελίου. Neque tamen, ut unde digressus sum, revertar, Graeci scriptores ex Latinorum versione temere et inconsulte sunt castigandi, propterea quod satis inter eruditos constat, aliquando doctissimos quosque Romanorum prava Codicis lectione in fraudem esse inductos. Placet, ne longior sim, uno exemplo defungi. Theocritus Eid. V. 90. 91.

Κῆμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ΤΙΛΑΝΤΩΝ
Ἐκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σελεῖ ἔθειρα.

Hujus vestigia ita secutus est Virgilius Ecl. III. 66. *At mihi sese offert ultro meus ignis Amyntas*. Testor, Valckenari, acrem, quae in Te est, vim judicandi, an frigidum istud ineptumque ὑπαντῶν ferri possit. Atqui non offendit Latinorum poetarum principem. Summa, fateor, ejus est auctoritas, cui repugnare prope nefas videtur. Nec tamen me poenitet conjecturae meae:

Κῆμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὙΠΑΝΑΝ
Ἐκμαίνει.

Qui hic λεῖος ὑπάναν, simili compositione apud Polluc. II. (66) 10. dicitur λειογένειος, sive λεῖος τὸ γένειον. Scholiast. Aristophan. ad Ran. 48. *Κλεισθένης ἦν λεῖος τὸ γένειον*. Est vir eruditus, cui λεῖος in Theocrito nude positum ita displiceat, ut hac una de causa emendationem necessariam existimet. Habeo tamen in promptu loca aliquot, ubi λεῖος simpliciter imberbis dicitur. Lucian. Dial. Me-retr. VII. p. 297. *Λεῖός μοι Χαιρέας, καὶ χοιρίσκος Ἀναρ-νάνιος*. Strato Epigrammate inedito:

Ἰητροὺς εὐρόν ποτ' ἐγὼ λείους δυσέρωτας
Τρίβοντας φυσικῆς φάρμακον ἀντιδότου.
Οἱ δέ γε φωραθέντες, ἔχ' ἡσυχίην, ἐδέοντο
Κἀγὼ ἔφην, σιγῶ, καὶ θεραπεύσατέ με.

Priore disticho usus est Salmasius Exerc. Plin. p. 740. Idem Strato alio Epigrammate:

Εὐκαίρως ποτὲ παιδοτρίβης, λεῖον προδιδάσκων,
Εἰς τὸ γόνυ κάμψας, μέσθον ἐπαιδοτρίβει,
Τῇ χειρὶ τοὺς κόκκους ἐπαφώμενος. ἀλλὰ τυχαίως
Τοῦ παιδὸς χρήζων, ἦλθεν ὁ δεσπότης.
Ὃς δὲ τάχος τοῖς ποσσὶν ὑποζώσας ἀνέκλινεν
Ἵπτιον, ἀμπλέξας τῇ χειρὶ τὸν φάρυγα.
Ἀλλ' οὐκ ὦν ἀπάλαιστος ὁ δεσπότης, προσέειπε
Παῦσαι. πνιγίσεις, φησὶ, τὸ παιδάριον.

Hujus Epigrammatis partem Salmasius edidit ad Lam-prid. Heliog. p. 179. ed. Paris. partem ad ejusdem Com-mod. p. 122. Totum a se emendatum esse dicit Cl. Tou-pius ad Theocrit. T. II. p. 392. Sed nihil, quod a Sal-masiana scriptura diversum sit, reperio, nisi ἀπάλαιστος pro ἀπάλαιστος. Ceterum Latini quoque laevem pro im-berbi dicunt. Horat. IV. Carm. 6. 28. *Laevis Agyieus*. Martial. XI. Ep. 44. *Aeacidæ propior laevis amicus erat*. Appulej. Met. VII. p. 137. *cum mihi etiam tunc depiles genae laevi pueritia splendicarent*. Vide P. Burmann. ad Ovid. Fast. III. 745.

vs. 17. 18.

"Ορνίς ἦτ' ἔαρος πολυανθέος ἐν πετάλοισι
Θρῆνον ἐπιπροχέουσα χέει μελίγηρυν αἰοδῆν.

Inficetum est ἐπιπροχέουσα χέει. Repone: (67)

"Ορνίς ἦτ' ἔαρος πολυανθέος ἐν πετάλοισι
Θρῆνον ἐπιπροχέουσ' ἰαχῇ μελίγηρυν αἰοδῆν.

Pamphilus Anthol. III. 24. p. 385. Οὐκ ἔτι δὴ γλῶροισιν
ἐφεζόμενος πετάλοισιν, Ἡδεῖαν μέλπων ἐκπροχέει ἰαχάν.

vs. 26.

ὑάκινθος

Εὐαΐδης θαλέων καταρίσγεται ἄκριτα ποίην.

Nonno XVI. p. 442. similibusque poëtis liceat formam
θαλέω usurpare. At poeta noster θαλέθων scripsit, ut Ho-
merus, et optimus quisque. Et sic legitur in Codd. Regiis.

vs. 35.

"Ενθ' ὄγε καὶ θεὸς ὦν ΨΑΦΑΡΟΤΡΙΧΑ μῆλ' ἐνόμειεν.

Malim, transpositis literis:

"Ενθ' ὄγε καὶ θεὸς ὦν ΤΑΡΦΥΤΡΙΧΑ μῆλ' ἐνόμειεν.

Aeschylus S. c. Th. 541. ταρφὺς ἀντέλλουσα θοίξ. Home-
rus Od. I. 425. Ἄρσενες οἷες ἦσαν ἐντρεφέες θασύμαλλοι.
Hymnus in Apoll. 412. ἐνθα τε μῆλα βαθύτριχα βόσκεται
αἰεὶ. Si quis tamen vulgatam lectionem commoda ratione
explicet, non multum repugnabimus. Sed quid impedit,
quo minus alium locum, in quo literarum transpositio
feliciter cessit, adscribamus? Facile enim nobis veniam
dabis longius evagantibus, qui epistolam scias sermonem
familiarem imitari. Tymnes Anthol. III. 25. p. 293.

Τὸν παραβάντα νόμους Λαμάτριον ἔκτανε μάτηρ

Ἄ Λακεδαιμονία τὸν Λακεδαιμόνιον.

Θηκτὸν δ' ἐν ΠΡΟΒΟΛΑΙ θεμένα ξίφος, εἶπεν, ὀδόντα

Ὀξὺν ἐπιβρύχουσ', οἷα ΛΑΚΑΙΝΑ γυνά.

"Ερρε, κακὸν σκυλάκευμα, κακὰ μερὶς, ἔρρε ποθ' ἄδαν,

"Ερρε τὸν οὐ Σπάρτας ἄξιον ἐτρέφομες.

Torsit me corruptum istud ἐν προβολᾷ, donec incidi in (68)
Suidam v. Θηκτάν, qui, hunc versum laudans, non ἐν
προβολᾷ exhibet, sed ἐν προβόλῳ. Unde statim mihi nata
est suspicio, poetae verba sic esse refingenda:

Θηκτὸν δ' ἐν ΠΡΟΛΟΒΩ θεμένα ξίφος, εἶπεν, ὀδόντα

Ὀξὺν ἐπιβρύχουσ', οἷα ΛΕ' ΑΙΝΑ, γυνά.

Nisi in minore versu cum Salmasio malis: οἷα ΛΥ' ΚΑΙΝΑ,

γυνά. *Πρόλοβον*, proprium avibus, diserte homini tribuit Pollux II. 207. τὸ ἔξωθεν προύχον φάρυγγος κατὰ τὸν τραχήλον, γαργαρεῶν, καὶ πρόλοβος καλεῖται. ubi vide Jungermannum. Par ratio est synonymi προηγορεῶν. Suidas: Προηγορεῶνας, τοὺς βράγχους τῶν ὀρνέων κυρίως τοὺς λεγομένους προλόβους. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ὁ προηγορεῶν. Sic etiam Latini *ingluviem*, quae et ipsa propria est avium, ad hominis *gulam* significandam transtulerunt. Appulejus Met. I. p. 3. *qua bacillum inversi teli ad occipitium per ingluviem subit*. Ibid. p. 12. *vestis ad ingluviem adstricta*. ubi e glossa irrepsit ad gulam. V. p. 99. *hiantem ingluvie profunda*. ubi vide Pricaeum. Paulo post, *ingluvie voraci*. Quae loca mihi pro humanitate sua suggessit vir praestantissimus, Franciscus Oudendorpius, cujus ceteris in bonas literas meritis, brevi, tanquam cumulus, accedet pulcherrima Appuleji editio. Alia, quae huc pertineant, habet H. Stephanus Ind. Thes. v. *Πρόλοβος*. Vs. 5. κακὰ μερίς, vereor, ne mendosum sit. Hanc Epigrammatis correctionem cum amicis quibusdam probare non potuissem, aliis vulgatam lectionem ἐν προβολᾷ defendentibus, aliis ἐν προμολᾷ substituentibus, aliis denique aliam emendandi viam ingressis, adii Literatorum principem, T. Hemsterhusium, qui mihi in his literis divino quodam munere dux obtigit, ab eoque, quod subijcio, responsum tuli. „Quidni tuam prae reliquis emendationem adprobem, quae mihi jam pridem venerat in mentem? Attamen dubito, an retineri possit integrum Suidae προβόλω. nam πρόβολος apud Suid. et Hesych. in V. et in Κόκκω, Φύσιγγες idem, quod πρόλοβος. utrumque permutari in aliis etiam scriptoribus observes: nec sane vocabuli ratio refragatur, quin illam potestatem recipiat. Utcunque sit, certum (69) videtur legi debere ἐν προβολῇ vel προλόβῳ. praecessit ἔκτανς. major erit orationis vis, si sequatur, ubi vero gladium pectore demersit, vel in guttur defixit, quam si vulgatam lectionem interpreteris: illa vero projecto ad ferendum ense dixit. Non defuturos tamen, quibus posteriora magis arrideant, auguror. Ἐν προμολᾷ co- gitavit Obsopoeus, quum adponeret, in vestibulo: cujus patrocinium facile dimissurum credo. . . . . nostrum. „Κακὴ μερίς tentandum non censeo, nec scio, an Λάκαινα melius servetur: ex illis, ὀδόντα Ὀξὺν ἐπιβρύχουσα, leaenam expectasses: praeter opinionem magna virtute intulit, οἷα Λάκαινα“. Hactenus V. C. Ad κακὰ μερίς quod attinet, prorsus assentior id tuenti Hemster-

husio. Hanc enim lectionem agnoscit Plutarchus, partem Epigrammatis laudans, Apophth. Lacæn. p. 204. confirmatque poeta incertus Anthol. III. 20. p. 554. Ἦν δ' ὦ νῆρ Μουσῶν ἱκανὴ μερίς. At λέαινα vel λύκαινα ut deseram, inducere animum non possum. Antipater Thessalonicensis Epigrammate in eandem Lacænam:

Αὐτὰ τοι τρέσαντι παρὰ χρέος, ὥπασεν ἄδαν,
Βαψαμένα, καίλαν, ἐκτὸς ἄρη λαγόνων,
Μήτηρ, ἃ σ' ἔτεκεν, Δαμάτριά. φᾶ δὲ σίδαρον
Παῖδός ἐοῦ φύρδαν μετὸν ἔχουσα φόνου,
Ἀφρίδην κοναβηδὸν ἐπιπρίονσα γένειον,
Δερκομένα, λοξαῖς, οἷα λέαινα, κόραις.
Λεῖπε τὸν Εὐρώταν, ἴθι Τάρταρον, ἀνίκα δειλῶν
Οἶσθα φυγάν: τελέθεις οὔτ' ἐμὸς, οὔτε Λάκων.

Hoc epigramma in fine mutilum edidit Jo. Jensus post Lucubr. Hesych. p. 336. et conjecturis tentarunt Leichius Praef. Carm. Sepulcr. p. 15. et Wesselingius ad Diodor. Sicul. XVII. p. 252. ignorantes, integrum emendatiusque prolatum esse a Kustero ad Suid. v. Ἀφρίδης. Quamquam hic quoque vs. 6. ante Kusterum legebatur, οἷα Λάκαινα, frigide et inepte, si quid iudico. Callimach. H. in Cerer. 51. seqq. Τὰν δ' ἄρ' ὑποβλέψας χαλεπώτερον ἢ κυναγὸν Ὄρεσιν ἐν Τμαρίοιδιν ὑποβλέπει ἄνδρα λέαινα Ὀμοτόκος, τὰς φαντὶ πέλειν βλοσυρώτατον ὄμμα. Satis diu nos Tymnis epigramma tenuit. Nec tamen per Joannem Toupium, virum longe eruditissimum nobisque amicissimum, licet ab hoc loco discedere. Is enim Emend. in Suid. T. II. p. 53. sic scribit: „Notanda lectio Suid. (70) „dae, ἐν προβόλῳ. Quae fraudi fuit Cl. Ruhnkenio in „Epistola Critica ad Valckenarium legenti, ἐν προλόβῳ, „probante etiam doctissimo Hemsterhusio, cui idem videbatur πρόβολος et πρόλοβος. Sed utrumque latuit „elegantissima locutio. θέσθαι ἐν προβολῇ ἕϊφος est gladium vibrare, intentare“. Videamus, justane sit, an injusta, haec reprehensio. Negat, mihi notam fuisse illam locutionem. Atqui liquido ostendere possum, notatiorem mihi esse, quam ipsi censori. Etenim quam formulam Cl. Toupius non nisi duobus exemplis, eam ego viginti amplius cognovi. Xenophon K. A. VI. p. 386. E. ἔπειτα δὲ τὰ δόρατα εἰς προβολὴν καθέντας ἐπεσθαι βάδην. cui loco similis est Arriani de Exped. Alex. I. 6. ἐσήμανεν, ὁρθὰ ἀνατείνειν τὰ δόρατα τοὺς ὀπίκτας, ἔπειτα ἀπὸ ξυνδήματος ἀποτείνειν εἰς προβολὴν. Theocritus Eid. XXII. 120. Σκατῇ μὲν σκατὴν Πολυδεύκης ἔλλαβα

χεῖρα, Δόχμος ὅπιο προβολῆς κλωνδεῖς. quod sic verten-
 dum: *oblique a statu, vel gradu suo declinans*. Dionys.
 Halic. III. p. 156. ὁ δὲ Ῥωμαῖος, ὑπελθὼν τὴν προβο-
 λὴν τοῦ στολεμίου, καὶ τῶν ἰγνύων τὴν ἐτέραν ἀποτερῶν
 ubi haeret doctissimus Sylburgius. Sed Dionysio lucem
 reddit Livius in re simili, VII. 10. *Romanus, mucrone*
subrecto, quum scuto scutum imum perculisset, totoque
corpore interior periculo vulneris factus, insinuasset se
inter corpus atque, uno alteroque subinde ietu ven-
trem atque inguina hausit. Plutarch. Caesar. p. 729. Α.
 ἐκέλευσε τοὺς ὀπλίτας ἐστῶτας ἐν προβολῇ, καὶ μένοντας
 ἀραρότως δέχεσθαι τὴν ἐπιδρομὴν τῶν πολεμίων. Appian.
 de B. C. II. p. 782. μὴδ' ἀκοντίζειν, ἀλλ' ἐν προβολῇ
 διαστάντες ἀμύνεσθαι τοὺς ἐπιόντας. Glossae veteres:
In præcinctu, ἐν προτομῇ πολέμου στήναι. Scribe, ἐν
 προβολῇ. Onomasticum vetus: *Procinctus, προβολή*. Cor-
 rupta scriptura decepit Du Cangium Gl. M. et I. Gr. v.
Προτομή. Alia exempla, quae notaram, praetermitto,
 propterea quod pleraque occupata video a Valesio ad
 Harpocr. p. 159. et Dorvillio ad Charit. p. 602. Latini in
 eadem re verbo *projicere* utuntur. Valer. Flaccus IV.
 266. *cum pectore et armis Huc alternas et huc, semper*
cervice reducta, Semper et in digitis, et summi pulvere
campi, Projectusque redit. Satis de me dixi. Hemster-
 husio vero qui tam nota incognita fuisse scribit, vereor,
 (71) ne, qui vir et quantus ille fuerit, ignoret. Sed, his
 missis, nego, illum loquendi modum huic Epigrammati
 accommodatum esse. Prorsus frigidum fuisset, athleti-
 cum Lacænae statum commemorare, ubi lector loci, quo
 gladium defixerit, demonstrationem expectabat. Nec
 ceteri poëtae, qui Anthol. I. 5. p. 10. III. 5. p. 289. in
 eodem facinore celebrando versati sunt, vulneris locum
 indicare neglexerunt. At quae tandem corporis pars
 maxime petebatur? Nempè πρόλοβος, vel *jugulus*. Ae-
 schylus Prometh. 862. Δίδηκταν ἐν σφαγαῖσι βάψασα
 εἶφος. id est, *in jugulo*. Male Stanlejus vertit, *caede tin-*
gens. Euripid. Orest. 291. Μήπω τεκούσης εἰς σφαγὰς
 ὄσαι εἶφος. Polyaeus VIII. 48. τὸ εἶφος καθείσα διὰ τῆς
 σφαγῆς. Virgil. Aen. XII. 357. *dextrae mucronem extor-*
quet, et alto Fulgentem tinguunt jugulo. Horat. II. Serm.
 5. 136. *In matris jugulo ferrum tepefecit acutum*. Ovid.
 Ep. XIV. 5. *Quod manus extimuit jugulo demittere fer-*
rum. Hactenus de Tymnis Epigrammate. Solent tamen
 librarii, ut hoc tanquam corollarium addam, frequentius
 nomina propria in appellativa mutare, quam contra; nisi

quid praecessit, ut h. l. Lacaenae mentio, quod eos in fraudem induceret. Cujus generis errorem notavimus in Sosipatri Epigrammate inedito, de quo non injuria usurpaveris illud Aristophanis: Ὡς ἡδὺ τὸ μέλος, ὃ πό-
τνια Γενετυλλίδες, Καὶ θηλυδριῶδες, καὶ κατεγλωτισμέ-
νον, καὶ μανδαλωτόν. Ipsum Epigramma hoc est:

Δωρίδα τὴν ῥοδόπυγον ὑπὲρ λεχέων διατείναν
Ἄνθεσιν ἐν χλοεροῖς, ἀθάνατος γέγονα.
Ἡ γὰρ ὑπερφυέσσει μέσον διαβάσά με ποσσὶν,
Ἦνυσεν ἀπλινέως τὸν Κύπριδος δόλιχον,
Ὅμμασι νωθρὰ βλέπουσα· τὰ δ', ἥντε πνεύματι φύλλα,
Ἀμφισαλευομένης ἔτρεμε πορφύρεα,
Μέχρις ἀπεσπείσθη λευκὸν μένος ἀμφοτέροισι,
Καὶ ΔΩΡΙΣ ΠΑΡΕΡΟΪΣ ἐξεχύθη μέλεσι.

Ultimo versu in promptu erat emendare: Καὶ Δωρις πα-
ρεροῖς ἐξεχ. Sed παράροις, quod margo apographi Sca-
ligerani habet, nos ad hanc conjecturam ducebat:

Καὶ Ῥ' ἸΔΡΩΣ ΠΛΑΔΑΡΟΙΣ ἐξεχύθη μέλεσι.

Hesych.: Πλαδαρόν. νοτερόν, ὑπομβρον, χαῦνον, ἀσθε- (72)
νές, ὑγρόν. Agathias Anthol. IV. 23. p. 498. Ἰδρῶτι πλα-
δαρὴν ἀμφεδίηνα κόμην. — Sic in priore hujus Epistolae
Editione scribebam. Post in aliis apographis παρεροῖς clare
scriptum vidi. Nec ab hac lectione recedendum. Appule-
jus Met. II. p. 26. *Usque dum lassis animis, et marcidis
artubus defatigati, simul ambo corruimus, inter mutuos
amplexus animas anhelantes.* Arnob. III. p. 105. *cupi-
ditatibus rabidis ire in mutuas complexiones, et ad post-
remum fractis dissolutisque corporibus, voluptatis ener-
vatione languescere.* — Venustum illud, Ὅμμασι νωθρὰ
βλέπουσα, non potest explanari commodius, quam verbis
Tertulliani de Anima cap. 27. *In illo ipso ultimo volupta-
tis aestu, quo genitale virus expellitur, nonne aliquid de
anima quoque sentimus exire, atque adeo marcescimus,
atque devigescimus, cum lucis detrimento.* Nec Ovidii
notitiam tam bellum epigramma effugit, Art. Am. II. 720.
721. *Adspicies oculos tremulo fulgore micantes, Ut sol a
liquida saepe refulget aqua.* quod expressum videtur ex
verbis, ὅμματα ἔτρεμε πορφύρεα. Porro δόλιχον ad ean-
dem rem transtulit Lucretius IV. 1194. *et communia quae-
rens Gaudia, sollicitat spatium decurrere amoris.* item
Paulus Silentarius, poëta ille quidem non inelegans,
veruntamen laude, quam ab Is. Casaubono Lect. Theocr.
cap. 1. tulit, indignus. Cujus Epigramma, quod a ne-
mine adhuc editum sciam, hoc loco apponam:

Homer. Hymn.

I

Διελινῶ χάρισσα Μενεκρατὶς ἔκχυτος ὕπνῳ
 Κεῖτο περὶ κροτάφους πῆχυν ἐλιξαμένη.
 Τολμήσας δ' ἐπέβην λεχέων ὕπερ' ὥς δὲ κελεύθου
 Ἦμισυ Κυπριδὶς ἦνυον ἀσπασίως,
 Ἦ παῖς ἐξ ὕπνου διέγρετο, χερσὶ δὲ λευκαῖς
 Κράατος ἡμετέρου πᾶσαν ἔτιλλε κόμην.
 Μαρναμένης δὲ τὸ λοιπὸν ἀνύσσαμεν ἔργον ἔρωτος.
 Ἦ δ' ὑποπιπλαμένη δάκρυσιν εἶπε τάδε·
 Σχέτλιε, νῦν μὲν ἔρεξας ὃ τοι φίλον, ᾧ ἐπὶ πουλὺν
 Πολλάκι σῆς παλάμης χρυσὸν ἀπωμοσάμην.
 Οἰχόμενος δ' ἄλλην ὑποκόλπιον εὐθύς ἐλίξεις.
 Ἔστὲ γὰρ ἀπλήστου Κύπριδος ἐργατῖναι.

Mirum, ni Paulus, Latinae linguae, ut mihi quidem videtur, peritus, profecerit ex Ovidii Ep. V. 140—144.
 (75) *Ille meae spoliū virginitalis habet. Id quoque luctando. Rupī tamen ungue capillos, Oraque sunt digitis aspera facta meis. Nec pretium stupri gemmas aurumve porosci: Turpiter ingenium munera corpus emunt.* Plenum festivitatis est, quod fingitur de comae laniatu, frequenti in puellis, quae vinci pugnando velint. Nec ea velitatio amatoribus ingrata. Timocles apud Athen. XII. p. 571. Α. Τὸ μὴ σφόδρ' εἶναι πάνθ' ἑτοιμα, δεῖν δ' ἔτι Ἀγωνιάσαι, καὶ ῥαπισθῆναι γε, καὶ Πληγὰς λαβεῖν ἀπαλαῖσι χερσὶν, ἡδύ γε. Anthol. VII. p. 631. Μισῶ τὴν ἀφελῇ, μισῶ τὴν σάφρονα λίαν· Ἦ μὲν γὰρ, βραδέως, ἡ δὲ, θέλει ταχέως. Vide Jac. Tollium ad Auson. Epigr. 39. *Capillorum laniatus* a Graecis σκύλμα κόμης dicitur. Maecius Anthol. VII. p. 622. Τί στυγνὴ; τί δὲ ταῦτα κόμης εἰκαῖα, Φιλαινί, Σκύλματα, καὶ νοτερῶν σύγγυσις ὄμματιών; Nam σκύλλειν proprie est τὸ τοῖς ὄνυξι σπᾶν, ut bene Hesychius. De hoc σκύλματι nuper, meminī, me jucundissime συμφιλολογεῖν cum Viro amplissimo, Gerardo Meermannno, cujus excelsum ingenium singularemque doctrinam ne pluribus verbis ornem, cum ipsius pudor vetat, tum artissima, quae dudum inter nos constituta est, amicitia. In hujus aliorumque venustiorum hominum gratiam quatuor afferam Epigrammata ex Anthologia inedita, quibus, Tu, Elegantissime Valckenari, fateare necesse est, nihil Te legisse omni lepore et suavitate conditius.

Ἠδύλου.

Οἶνος καὶ προπόσεις κατεκόμισαν Ἀγλαονίκην
 Αἰ δόλιαί, καὶ ἔρος ἡδύς ὃ Νικαγόρεω,
 Ἦς παρὰ Κύπριδι ταῦτα μύροις ἔτι πάντα μυδῶντα
 Κεῖται, παρθενίων ὕγρα λάφυρα πόθων,

Σάνδαλα, καὶ μαλακαὶ, μαστῶν ἐκδύματα, μίτραι,
 Ὕπνου καὶ σκυλῶν τῶν τότε μαρτύρια.

Versus 3. et 4. laudat Suidas v. *Μυδῶντες*, ubi pro ἧς perperam οἷς scribitur. Quod Kustero corrigere non licuit, propterea quod epigramma est ἐκ τῶν ἐρωτικῶν quorum nulla copia erat viro doctissimo.

Μελεάγρου.

Οἶδ' ὅτι μοι κενὸς ὄρκος, ἐπεὶ σέ γε τὴν φιλάσωτον

Μηνύει μυρόπνους ἀρτιβρεχῆς πλόκαμος.

Μηνύει ἄγρυπνον μὲν ἰδοῦ βεβαρημένον ὄμμα,

(74)

Καὶ σφιγντὸς στεφάνων ἀμφὶ κόμαισι μάτος.

Ἐσκυλται δ' ἀκόλαστα πεφυρμένος ἄρτι κίκιννος.

Πάντα δ' ὑπ' ἀκρήτου γυῖα σαλευτὰ φορεῖς.

Ἐρῶε. γύναι πάγκοινε· καλεῖ σε γὰρ ἡ φιλόκωμος

Πηκτις, καὶ κροτάλων χειροτυπῆς παταγος.

Venerabilissime eadem de re Ovidius Amor. III. 14. 33. *Cur plus, quam somno, turbatos esse capillos; Collaque, conspicio, dentis habere notam? Ut hic vs. 5. πεφυρμένος κίκιννος*, sic apud Philostrat. Icon. II. 4. p. 815. *Πέφυρται δ' ἡ κόμη*.

Παύλου Σιλεντιαρίου.

ὦ παλάμη πάντολμε, σὺ τὸν παγχρύσειον ἔτλης

Ἀπρίξ δραξαμένη βόστρυχον αὐτοῦ ἐρύσαι;

Ἐτλης. οὐκ ἐμάλαξε τὸν θράσος αἴλιнос αὐδῇ,

Σκύλμα κόμης, αὐχὴν μαλθακὰ κεκλιμένος.

Νῦν θαμινοῖς πατάγοισι μάτην τὸ μέτωπον ἀράσσεις.

Οὐκέτι γὰρ μαζοῖς σὸν θέναρ ἐμπελάσει.

Μὴ, λίτῳμαι, θέσποινα, τόσῃν μὴ λάμβανε ποινῇν.

Μᾶλλον ἐγὼ τλαίην φάσγανον ἀσπασίως.

Ovidius Amor. I. 7. 11. *Ergo ego digestos potui laniare capillos? Art. Am. II. 169. 170. Me memini iratum dominae turbasse capillos: Haec mihi quam multos abstulit ira dies? Versum 2. hujus epigrammatis laudat Suidas v. Αὐτοῦ ἐρύσαι. vs. 3. v. Αἴλιнос. vs. 5. v. Ἀρασσομένα*, ubi pro μέτωπον est πρόσωπον. quanquam MS. Parisin. habet μέτωπον. vs. 7. v. Ποινῇ, ubi τοίην pro τόσῃν. Nihil horum Kusterus ob causam, quam modo memoravimus, indicavit.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὅμματα σεῦ βαρύθουσι, πόθου πνέοντα, Χαρικλοῖ,

Οἷά περ ἐκ λέκτρων ἄρτι διεγρομένης.

Ἐσκυλται δὲ κόμη, ῥοδέης δ' ἀμαρυγμα παρειῆς

Ὡχρος ἔχει λευκός, καὶ δέμας ἐκλέλυται.

Κ' εἰ μὲν παννυχίῃσιν ὁμιλήσασα παλαίστραις
 Ταῦτα φέρεις, ὄλβου πάντ' ὑπερπέταται
 "Ὅς σε περιπλέγδην ἔχε πήχεσιν" εἰ δέ σε τήκει
 Θερμὸς ἔρως, εἴης εἰς ἐμὲ τηκομένη.

(75) Hoc epigramma cum versione metrica Latina edidit Dan. Heinsius Poëm. p. 138. Versus 6. et 7. laudat Suidas v. Ὀλβος. Miraris, nī fallor, peritissime elegantiae omnis arbiter, Valckenari, haec Pauli Silentarii carmina cultiora esse, quam sive ipsius hominis, sive seculi, quo vixit, captus ferat. Sed ille, quicquid fere habet egregii, ab antiquioribus epigrammatum scriptoribus, vel servatis adhuc, vel deperditis, sumsit. Quod, in magna exemplorum copia, satis sit, uno, depromto et ipso ex Anthologia inedita, demonstrasse.

Μάρκου Ἀργενταρίου.

Στέρνα περὶ στέρνοις, μαστῶ γ' ἐπὶ μαστὸν ἐρείσας,
 Χεῖλεα δὲ γλυκεροῖς χεῖλεσι συμπίεσας,
 Ἀντιγόνης, καὶ χρῶτα βαλὼν πρὸς χρῶτα, τὰ λοιπὰ
 Σιγῶ, μάρτυς ἐφ' οἷς λύχνος ἐπεγράφετο.

Παύλου Σιλενταρίου.

Ῥίψωμεν, χαρίεσσα, τὰ φάρεα, γυμνὰ δὲ γυμνοῖς
 Ἐμπελάσῃ γυλίοις γυῖα περιπλοκάδην.
 Μηδὲν εἶσι τὸ μεταξὺ. Σεμιράμιδος γὰρ ἐκεῖνο
 Τεῖχος ἐμοὶ δοκέει λεπτὸν ὕφασμα σέθεν.
 Στήθεα δ' ἐξεύχθω, τὰ τε χεῖλεα· τᾶλλα δὲ σιγῇ
 Κρυπτέτω. ἔχθαίρω τὴν ἀθυροστομίην.

Perspicuum est omnibus, Paulum bellissima quaeque Argentario sublegisse, et non inscitum ex iis epigramma conflasse. Nollem, *Semiramidis murum*, qui profecto ridiculus et puerilis est, adjecisset de suo. Sed isti seculo mira omnia et portentosa in deliciis erant: sordabant, quae se naturali pulcritudine commendarent. — Quod diximus *de suo*, hac nota perstringit Toupius noster Cur. Noviss. in Suid. p. 140. „Atqui non de suo adjecit „Paulus, sed de Synesio Epist. 4. cujus verba sunt: Ἐπιβᾶται ὄντες πλεῖν ἢ πεντήκοντα, τριτημόριόν που μάλιστα γυναῖκες, αἱ πλείους νέαι καὶ ἀγαθαὶ τὰς ὀψεις. „ἀλλὰ μὴ φθόνει. παραπέτασμα γὰρ ἡμᾶς ἀπτεείχιζε, καὶ „τοῦτο ἐρρώμενέστατον οὐ πάλαι διερρώγότης ἰστίου τε „μάχιον· σωφρονοῦσιν ἀνθρώποις τὸ τεῖχος τὸ Σεμιράμιδος“. At hoc est verba cavillari. *Suum* est, quod quis suum fecit, quo utitur pro suo.

Nunc, postquam hujus Epistolae severitatem hilaritate

aliqua, tanquam condimento, mitigavimus, quae in (76) Homericis Hymnis emendanda supersunt, persequamur.

vs. 33.

θάλε γὰρ πόθος ὑγρὸς ἐπελθὼν
Νύμφη εὐπλοκάμῳ Δρύοπος φιλότῃτι μιγῆναι.

Suspectum mihi est verbum θάλε. Poëta scripsit, ni fallor:

λάθε γὰρ πόθος ὑγρὸς ἐπελθὼν
Νύμφη εὐπλοκάμῳ Δρύοπος φιλότῃτι μιγῆναι.

vs. 36.

τέκε δ' ἐν μεγάροιςιν
Ἑρμείη φίλον υἱὸν, ἄφαρ τερατωπὸν ιδέσθαι.

Scribe:

ἀτὰρ τερατωπὸν ιδέσθαι.

Hymn. XXIV. vs. 7. 8.

ἰαχεῖ δ' ἐπὶ δάσκιος ὕλη
Δεινὸν ὑπὸ κλαγγῆς ΘΗΡΩΝ.

Manifestum mendum haeret in voce θηρῶν. Quod cum etiam Barnesius sensisset, non dubitavit τόξων in ipsum textum intrudere. Nos lenius remedium invenimus:

ἰαχεῖ δ' ἐπὶ δάσκιος ὕλη
Δεινὸν ὑπὸ κλαγγῆς ΝΕΤΡΩΝ.

Π. Δ. 125. Αἰγὼς βιός, νευρὴ δὲ μέγ' ἰαχεν. Od. Φ. 410. Δεξιτερῇ δ' ἄρα χειρὶ λαβὼν πειρήσατο νευρῆς. Ἢ δ' ὑπὸ καλὸν αἶισε. Philostratus Jun. Icon. XVI. p. 888. τί δ' ἂν εἴποις περὶ τῆς νευρᾶς; ἄρ' οὖν οὐκ αἰσθάνεσθαι δοκεῖς ἐπηχούσης τῇ τοῦ οἴστοῦ ἀφέσει; Virgil. Aen. V. 502. *Primaque per coelum nervo stridente sagitta.*

Hymn. XXV. vs. 9. 10.

(77)

μέγας δ' ἐλελίζετ' Ὀλυμπος
Δεινὸν ὑπ' ὀμβρίμης γλαυκώπιδος ἀμφὶ δὲ γαῖα
Σμερδαλέον ἰάχησεν.

Media vocis ὀμβρίμης, vel, ut in MSS. Regius rectius est, ὄβριμης, praeter aliorum poëtarum consuetudinem, producta, hunc locum in vitii suspicionem vocat. Lege:

μέγας δ' ἐλελίζετ' Ὀλυμπος
Δεινὸν ὑπὸ βρίμη γλαυκώπιδος.

Apollonius Rhod. IV. 1677. Ὡς ὅγε χάλκειός περ ἐὼν ὑπόσειε δαμῆναι Μηδείης βρίμη πολυφαρμάκου. ubi Scholiastes: βρίμη. τῇ ἰσχύϊ. Cognatam vocem βρίμημα reddamus Gemino Anthol. IV. 8. p. 450. Ἡρακλῆς, ποῦ σοι

πτόρθος μέγας, ἢ τε Νέμειος Χλαῖνα, καὶ ἡ τόξων ἀμπλεος ἰοδόκη; Ποῦ σοβαρόν μίμημα; Hoc epigramma ex basi statuæ Herculis, quæ Venetiis servatur, protulit etiam Sponius Miscell. erud. antiq. p. 51. sed sine ulla scripturæ varietate. Vs. 3. Eldikius, vir doctus et acutus, Suspicion. cap. 5. p. 29. scribendum censet: Ποῦ σοβαρόν σοι λῆμα; idque recepit Cl. Brunckius Analect. T. II. p. 280. Nollem factum. Nam vera epigrammatis lectio est: Ποῦ σοβαρόν βρίμημα; Hesychius: Βρίμημα. ἐπίπληξις. Versu 11. hujus Hymni Barnesius κονάβησεν commemorat, velut variantem scripturam verbi ἰάχῃσεν. Crederes, illum, a libris scriptis imparatum, certe in veteri quadam Editione κονάβησεν, cum tot aliis variantibus, quas singulis fere paginis jactat, reperisse. Nihil minus. Pergula pictorum, veri nihil: omnia ficta. Id quod semel notasse satis sit.

Hymn. XXVII. vs. 1.

Γαῖαν παμμήτειραν αἰέσομαι ἡϋθέμεθλον.

Forte alicui placeat Barnesii conjectura, quam ille tanquam variantem posuit, εϋρουθέμεθλον. Hesiodus Theog. 116. Ἦτοι μὲν πρῶτιστα Χάος γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα Γαῖ' εϋρύστερνος. Sed apud Hesychium est: Ἠϋθέμηλον. εϋθέμηλον. quod nihil discrepat ab ἡϋθέμεθλον.

(78)

vs. 3.

Ἡμῖν ὅσα χθόνα διὰν ὑπέρχεται, ἡδ' ὅσα πόντον.

Recte MSS. Regii, ἐπέρχεται.

vs. 14. 15. 16.

Παρθενικαὶ τε χοροῖς περσανθέσιν εϋφρονη θυμῷ
Παίζουσαι, χαίρουσι κατ' ἄνθεα μαλθακὰ πόλης.
Οὓς κε σὺ τιμήσεις, σεμνὴ θεὰ, ἄφθονε δαῖμον.

Viri docti vocem monstrosam περσανθέσιν varie, sed frustra, tentarunt. Nec multum nos juvant Codices Regii, χοροῖς παρ' εϋανθέσιν præbentes. Dartona, choreis festiuis vertens, quam lectionem secutus sit, incertum est. Illud nihil dubitationis habet, quin vs. 15. scribendum sit:

Παίζουσαι, σκαίρουσι κατ' ἄνθεα μαλθακὰ πόλης.

Il. Σ. 572. τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ Μολπῇ τ' ἰὺγμῳ τε, ποσὶ σκαίροντες ἔποντο. Versus 16. vehementer friget, et forte aliunde irrepsit.

Hymn. XXVIII. vs. 15. 16.

Ἐνθ' ἄρ' ὄγε στήσας χρυσόζυγον ἄρμα καὶ ἵππους,
ΘΕΣΠΙΕ ΣΙΟΣ πέμπησι δι' οὐρανοῦ Ὠκεανόνδε.

Verissimum est, quod coniecimus:

Ἐνθ' ἄρ' ὄγε στήσας χρυσόζυγον ἄρμα καὶ ἵππους,
ἙΣΠΕΡΙΟΣ πέμπησι δι' οὐρανοῦ Ωκεανόνδε.

Apollon. Rhod. III. 1190. 1191. Ἡέλιος μὲν ἄπωθεν ἐρεμ-
νὴν δύετο γαῖαν Ἑσπέριος νεάτας ὑπὲρ ἄκριας Αἰθιοπῶν.

Hymn. XXIX. vs. 5. 6.

στίλβει δ' ἀλάμπεται ἀήρ
Χρυσίου ἀπὸ στεφάνου, ἀκτῆρες δ' ἐνδιάονται.

Barnesianam conjecturam, ἀκτῖνες, MSS. Regii con- (79)
firmant. In ceteris sequor elegantem correctionem J.
Piersoni Verisimil. II. 2. στίλβει δὲ μελάντατος ἀήρ etc.
nisi forte malis:

στίλβη δ' ἐπιλάμπεται ἀήρ
Χρυσίου ἀπὸ στεφάνου, ἀκτῖνες δ' ἐνδιάονται.

Aristides Or. in Aeg. Pelag. p. 250. περιλάμπεται μὲν
αἴγλη πᾶσα ἡ ταύτη θάλασσα. Verbum ἐνδιάειν, quod
proprie est *sub divo agere*, latiore potestate sumitur pro
degere, versari in aliquo loco. Oppian. Cyneg. III. 315.
Ἔστι δέ τις Ταύροιο νιφοβλήτους ὑπὲρ ἄκρας Ἐνδιάων. IV.
81. Ἐνθα περὶ σπήλυγγας ἐρίβρομος ἡὔκομος λῆς Ἐνδιάει.
Hesychius: Ἐνδιάων. ἐνδιατρίβων, ἐπιμένων. Inde pro
inesse dici coepit, ut h. l. Paulus Silentiar. Anthol. VII.
p. 594. ὁμμασι μούνοισι θέλγομαι οἷς ἐλπίς μείλιχος ἐνδιάει.
quod laudans Suidas, ἐνδιάει explicat ἔνεστι, διατρίβει.

vs. 18. 19. 20.

σέο δ' ἀρχόμενος, κλέα φωτῶν
ἄισομαι ἡμιθέων, ὧν κλείουσ' ἔργματ' αἰδοί,
Μουσάων θεράποντες, ἀπὸ στομάτων ἐροέντων.

Versus 20. desideratur in MSS. Regiis. Totus locus simil-
limus est Hesiodae Theog. 100. 102. αὐτὰρ αἰδὸς, Μου-
σάων θεράπων, κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων Ἑμνήση, μά-
καράς τε θεοῦς οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.

Hymn. XXX. vs. 1.

Ἀμφὶ Διοσκούρους, ἐλικώπιδες, ἔσπετε, Μοῦσαι.

Oni non statim in mentem veniat scribere?

Ἀμφὶ Διοσκούρους, Ἑλικωνίδες, ἔσπετε, Μοῦσαι.

ex primo versu Hesiodae Theogoniae: Μουσάων Ἑλι-
κωνιάδων ἀρχώμεθ' αἰεῖδεν. Et sic emendavit Adr. He-
ringa Misc. Obs. Nov. T. VIII. p. 930.

vs. 13.

Ξανθήσι περύγεσσι δὲ αἰθέρος ἀΐξαντις.

(80) *Ξουθήσι*, quod ex Editionibus primis restituit Cl. Ernestus, habent etiam MSS. Regii.

Hactenus de Hymnis Homericis. Jam etsi epistola prope modum excessit, tamen voluptas Tecum loquendi facit, ut alia quaedam, quibus Hesiodo vel lux vel medela afferratur, eadem opera expromam. Scis, nullum esse poëtarum veterum, qui manus interpolatorum senserit crebrius. Cujus interpolationis, nisi res ipsa loqueretur, testem locupletem citare possem Pausaniam in Corinth. 26. *τοὺς ἐμπειρηκότες ἐς τὰ Ἡσιόδου ἔπη* commemorantem. Multos quidem versus adulterinos ex Hesiodo sustulerunt Critici veteres, Plutarchus maxime: sed multis partibus plures reliquerunt. E recentioribus non male hoc nomine de ejus carminibus meritus est Franciscus Gujetus, vir doctus, cui in tali fraude olfacienda obtigerat *odora canum vis*; quamvis saepe modestiae fines transeat, et, quod Cicero de Aristarcho refert, verum, quem non probet, ne poëtae quidem esse censeat. Quam hominis temeritatem, praeter alios, satis castigavit Bentlejus ad Terentium. Ego quantum consecutus sim, Tu, Vir egregie, judicabis. Ordiamur ab *Ἔργοις καὶ ἡμέραις*, quo opere morum et agriculturae praecepta tradidit fratri, Persae; quem et ipsum Gyraldus aliquo poëtam fuisse credebant. Enimvero doctissimi viri decepti sunt corrupto Suidae loco; qui primum, quod sciam, suspectus fuit Jo. Alb. Fabricio Bibl. Gr. Vol. I. p. 573. *Πέρσης*, inquit Suidas, *Ἀσκραῖος, ἘΠΟΠΟΙΟΣ, ἀδελφὸς Ἡσιόδου τοῦ ποιητοῦ*. Sed, ni fallor, legendum: *ΓΕΩΠΟΝΟΣ*. Nam agrum a Perse cultum esse, non ingenium, ex fratris carmine intelligitur.

vs. 65. 66.

*Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῇν Ἀφροδίτην,**Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ ἸΤΙΟΚΟΡΟΤΣ μελεδῶνας.*

Mire hic nugantur Graeci magistri; a quibus, nollem, exquisita vir doctrina, J. G. Graevius, inductus, *γυιοκόρους μελεδῶνας* explicasset *curas, quae totae in ornando corpore sunt occupatae*. Vulgata lectione, nescio, an nulla fingi possit ineptior, et ab Hesiodea simplicitate magis
(81) aliena; quamvis eam agnoscat Etymol. M. v. *Μελεδῶναι*. Sed bonum factum, quod Proclus et Tzetzes pristinae scripturae vestigium aliquod conservarunt. Nam quid aliud eorum explicatio, *φροντίδας κατεσθιούσας τὰ μέλη*,

significat, nisi hoc, quod etiam Gujeto in mentem venit, se nonnullis in Codicibus scriptum reperisse;

Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ ΓΤΙΟΒΟΨΟΤΣ μελεδῶνας.

Neque enim Grammaticos tam ridiculos fuisse arbitror, ut vocem ex *γυιον* et *κείρειν*, quod Hesychius *ἐσθίειν* interpretatur, compositam putarent. Emendationem nostram extra dubitationis aleam ponit Julianus Misopog. p. 547. C. *Ὁ δὲ ὑπονοήσας ἐκ τῶν Ὁμήρου, τίνες ποτέ εἰσι γυιοβόροι μελεδῶνες.* ubi memoria lapsus Imperatorum doctissimus, quod Hesiodi est, Homero tribuit. Eandem lectionem alii poetae imitatione sua confirmant. Oppian. *Ἀλιευτ.* I. 302. *μέχρις ἅπασαν Ἀθην, γυιοβόρους τε δύας, ὀδύνας τε καθήρη.* Paulus Silentarius in Anthol. ined.

*Βόστρυχον ὠμογέροντα τί μέμφει, ὄμματά θ' ὕγρα
Δάκρυσιν; ἡμετέρων παλγνία ταῦτα πόθων.*

*Φροντίδες ἀπρήκτοιο πόθου τάδε, ταῦτα βελέμνων
Σύμβολα, καὶ δολιχῆς ἔργα νυχογρεσίης.*

Καὶ γὰρ που λαγόνεσσι ὅντις παναώριος ἦδη,

Καὶ λαγαρόν δειρῇ δέρμα περικρέματα.

Ὅππόσον ἡβάσκει φλογὸς ἄνθεα, τόσσον ἐμεῖο

Ἄψα γηράσκει φροντίδι γυιοβόρῳ.

Ἀλλὰ κατοικτεῖρασα δίδου χάριν. αὐτίκα γὰρ μοι

Χρῶς ἀναθελήσει κρατὶ μελαινομένῳ.

Versum 5. laudat Suidas v. *Παναώριος*, vs. 6. v. *Λαγαρόν*. Idem poëta alio Epigrammate inedito, sed longiore, quam ut hic locum invenire possit:

*Καὶ πάλιν ἡρήρειστο τὰ χεῖλεα. γυιοβόρον γὰρ
Εἶχον ἀλωφήτου λιμὸν ἐραιμανίης.*

Adde eundem Anthol. I. 7. p. 54. et VII. p. 591. Sic *curae edaces* dicuntur ab Horatio II, Carm. 11. 18,

vs. 76.

Πάντα δέ οἱ χροῖ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη.

Est in hac Pandoraë fabula, quod lectorem attentum (82) impediat. Vs. 63. et 64. Minerva jubetur Pandoraë texendi artem tradere, Venus eandem exornare. At vs. 72. nulla Veneris partes sunt: ornatricis munere Minerva fungitur. *Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη.* Igitur aut librarius temere Minervam Veneri substituisse dicendus est, aut poetae oratio non satis sibi respondere. Sed quid attinebat, eandem rem vs. 76. verbis nihil diversis repetere? Nempe hic versus, ut saepe accidit, ex alio poeta in hunc locum migravit.

υ8. 201.

Ὡδ' ἱρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ΠΟΙΚΙΛΟ΄ ΔΕΙΡΟΝ.

Atqui luscinia non est ποικιλόδειρος, sed χλωράυχην. Simonides apud Etym. M. p. 813. l. 8. et Eustath. ad Od. γ. p. 1875. Εὐτ' ἀηδόνες πολυκώτιλοι, χλωράυχες, εἰαριναί. Quae fortasse caussa fuit, cur Tzetzes et Moschopulus ποικιλόδειρος, sine exemplo, ποικιλόφωνος explicarent. Sed vix dubito, quin affinis sonus. literarum *σι* et *η*, qui tot menda peperit, huic etiam loco corrumpendo occasionem dederit. Lege:

Ὡδ' ἱρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ΠΟΙΚΙΛΟ΄ ΓΗΡ ΤΝ.

Epigramma apud Gruter. p. 1118. 9. Τὴν κυανώπιν Μοῦσαν, ἀηδόνα τὴν μελίγηρυν. Theocritus Epigr. IV. 11. 12. Ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀνταχεῦσι Μέλποισαι στόμασι τὰν μελίγηρυν ὅπα. Philippus in Analect. Brunck. T. II. p. 221. Ἀλλά με τὴν μελίγηρυν ἀηδόνα δέξατο νότοις. Nec tamen reticere debeo, vulgatam scripturam magnis patronis niti, Ammonio v. Ἄλνος, Theone Progymn. p. 51. et Nonno XXVI. p. 688. XLVII. p. 1204. Huc accedit, quod luscinia, auctore Clemente Alex. Paedag. II. 10. p. 221. cum voce etiam colorem mutat: ὡσαύτως δὲ καὶ ἀηδὼν καὶ τὸ χρῶμα καὶ τὴν ᾠδὴν συμμεταβάλλει ταῖς τροπαῖς. Quod an vere tradatur, viderint historiae naturalis periti.

υ8. 254. 255.

Ἡ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
Κυδρὴ τ' αἰδοίη τε θεοῖς οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.

(83) MSS. Parisini, et Editiones veteres, in his omnium prima, Mediolanensis, habent κυδνή. Quod, nihil caussae erat, cur Graevius in κυδρὴ mutaret. Κυδνός pro. κυδινός a κύδος idem est, quod κυδρός. Hesiodus Theog. 328. Τόν ῥ' Ἥρη θρέψασα Διὸς κυδνὴ παράκοιτις. 442. Πηϊδίως δ' ἄγρην κυδνὴ θεὸς ὥπασε πολλήν. Sic his quoque locis est in MSS. et Edd. antiquis. Idem apud Athen. III. p. 116. C. Καὶ Πάριον κολιῶν κυδνὴ τροφὸς ἔσκε πολίχνη. Ita legitur in Epitome MS. Bibl. Regiae. Vulgati libri, κυδρὴ. Epigramma apud Gruter. p. 769. 4. et Murator. p. 1323. 1. Τόνδε τάφον σοφίης ἔνεκεν κυδνῇ παράκοιτι Τεύξε. ubi etiam Cl. Brunckius Analect. T. III. p. 303. κυδρὴ malebat. Me ipsum juvenem in hac forma egrasse, cum pudore quodam video in J. A. Hultmanni Miscell. Epigraph. p. 441. Sed in viam me reduxit Hemsterhu-

sus, eandem formam Hesiodo Alcmanis auctoritate vindicans, ad Hesych., v. *Ἰάχεον*.

vs. 302.

Λιμός γάρ τοι πάμπαν ἀεργῶ σύμφορος ἀνδρὶ.

Huc pertinet Hesychii glossa, ut Sopingius vidit: *Σύμφορος λιμός. ὁ συμπίπτων, καὶ συνών.* Theogon. 593. *Οὐλομένης πενίης οὐ σύμφορα, ἀλλὰ κόροιο.* Ab Hesiodo locutionem, quanquam deflexa significatione, sumsit Theognis vs. 526. *Ἡ πενίη δὲ κακῶ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν.* Pro *σύμφορος*, *συνοπαδός* dixit Panyasis in Stobaeo Grotii p. 108. *Οἶνος γὰρ πυρὶ ἴσον ἐπιχθονίοισιν ὄνειαρ Ἑσθλόν, ἀλεξίκακον, πάσης συνοπηδὸν αἰοιδῆς.* et Manetho VI. 582. *Ἀλλοτρίησι θυρήσιν ἐφρονηῶτες ἀλῆται Γαίνονται, πενίην ἀεὶ συνοπηδὸν ἔχοντες.*

vs. 304.

ὅς κεν ἀεργὸς

Ζῶη, κηφήνεσσι κοθύροισι ἱκελος ὄρμην.

Turpiter ab Editoribus neglecta est exquisitissima lectio, *ὄργην*, quam et Tzetzes, et Etymol. M. p. 524. l. 42. suppeditabant. Eandem confirmat Scholiastes Platonis ineditus ad Legg. X. p. 670. H. Vide quae diximus ad Homeri H. in Cerer. 205.

vs. 344.

(84)

Εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγγώριον ἄλλο γένηται.

Neque hoc loco glossa *ἐγγώριον*, cum vera lectio *ἐγκώμιον* in promptu esset, tam diu tolerari debebat. Hanc non modo Proclus, sed alii etiam Grammatici in libris suis reppererunt. Stephan. Byz. v. *Κώμη*. — *ὁ οἰκῆτωρ, ἐγκώμιος.* *Ἡσίοδος· Εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγκώμιον ἄλλο γένοιτο.* Hesychius et Suidas, hunc locum haud dubie respicientes: *Ἐγκώμιον. ἐνδοξμον.* Vide H. Stephanum Thes. Gr. L. T. IV. p. 666.

vs. 353.

Τὸν φιλέοντα φιλεῖν, καὶ τῷ προσιόντι προσεῖναι.

Grammaticus in margine MS. Regii *προσεῖναι* accipit pro *προσιέναι*, secutus Apollonium Lexico Homérico: *Εἶναι. ὁ Ἡσίοδος ἀντὶ τοῦ εἶναι· καὶ τῷ προσιόντι προσεῖναι.* Tzetzen etiam sic cepisse, ex ejus interpretatione colligas, *τῷ προσιόντι καὶ εὐόμιλον γνώμην ἔχοντι, προσίσσο.* Sed non opus est huc confugere. *Προσεῖναι* hic ponitur, ut *adesse* apud Latinos.

vs. 472.

Εἰ τέλος αὐτὸς ὀπισθεν Ὀλύμπιος ἐσθλὸν ὀπάσῃ.

Versus parum dignus Hesiodi elegantia. Videor mihi Christiani hominis manum odorari.

vs. 474.

καὶ σε ἔολπα

Γηθήσειν, βιώτοιο ἐρεῦμενον ἔνδον ἐόντος.

Jure Graevius pro nihili verbo ἐρεῦμενον ex Codice Vossiano reposuit βιώτου αἰρεῦμενον. Poterat hand emendationem firmare auctoritate Etymologi M. p. 38. l. 12. *Αἰρεῦμενον. αἶροντα, λαμβάνοντα. Ἡσίοδος ἐν Ἑργοῖς καὶ Ἡμέραις· καὶ σε ἔολπα Γηθήσειν, βιώτου αἰρεῦμενον ἔνδον ἐόντος.*

(85)

vs. 546 — 551.

*Ἡῶς δ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 Ἄῃρ πυροφόρος τέταται μακάρων ἐπὶ ἔργοις.
 Ὅστε ἀρυσσάμενος ποταμῶν ἀπὸ αἰεναόντων,
 Τυφῶν ὑπὲρ γαίης ἀρθεῖς ἀνέμοιο θυέλλῃ,
 Ἄλλοτε μὲν θ' ὕει ποτὶ ἔσπερον, ἄλλοτ' ἄησι,
 Πυκνὰ Θρηϊκίου βορέου νέφεα κλονέοντος.*

Non unum telum ad manum est, quo versuum, quos apposui, fides juguletur. Primum mihi explicet aliquis, qui sit ἄῃρ πυροφόρος. Graecos enim magistros nihil moror, misere hoc loco balbutientes. Seleucus, vetus Grammaticus, apud Proclum, cum se aliter expedire non posset, ἄῃρ ὀμβροφόρος rescripsit. Mox, μακάρων ἐπὶ ἔργοις, quale tandem est? Scholiastae, quos Graevius sequitur, de *diliorum agris* capiunt. Sed, ne dicam, minus recte unos ditiores, exclusis pauperioribus, commemorari, cedo mihi locum Hesiodi vel Homeri, ubi μάκαρες simpliciter *beati homines* dicantur. Ἑργα μακάρων sunt *Deorum opera*. Dionysius Perieg. 1109. Ἦν ῥά τ' ἀνερχόμενος μακάρων ἐπὶ ἔργα καὶ ἀνδρῶν Ἡέλιος πρώτῃσιν ἐπιφλέγει ἀκτίνεσσι. Verum ne interpolator quidem quamvis in scribendo novare potuerit, sic videtur scripsisse. Suspico, ab ejus manu esse: μερόπων ἐπὶ ἔργοις. ut vetus Poeta περὶ καταρχῶν vs. 545. Ἀρχὴν καὶ τέλος ἐσθλὸν ἄγει μερόπων ἐπὶ ἔργοις. At hac ipsa loquendi forma, quantum ab Hesiodi aetate abfuerit, ostendit. Hesiodus enim semper eum Homero dicit μέροπες ἄνθρωποι, nunquam μέροπες nude et substantive. Versus 550. factus videtur ad exemplum notissimi Theocritei Eid. IV. 43. Χαὶ Ζεὺς ἄλλοτα μὲν πέ-

λει αἰθριος, ἄλλοκα δ' ὕσι. quem etiam venustissime expressit Poëta incertus in Anthol. ined.

Εἰαρινῷ χειμῶνι πανείκελος, ὦ Διόδωρε,
 Οὐμός ἐρως, ἀσαφεῖ κρινόμενος πελάγει,
 Καί ποτε μὲν φαίνεις πολὺν ὑετὸν ἄλλοτε δ' αὖτε
 Εὐδῖος ἄβρα γελῶν ὄμμασιν ἐκπέχυσαι.
 Τυφλὰ δ', ὅπως ναυηγὸς ἐν οἴδατι, κύματα μετρῶν
 Δινεῦμαι, μεγάλῳ κύματι πλαζόμενος.
 Ἀλλὰ μοι ἦ φίλης ἐκθεῖς σκοπὸν, ἦ πάλα μίσους,
 Ὡς εἶδω, ποτέρῳ κύματι νηχόμεθα.

Ceterum quid quisque Grammaticorum ad hunc locum (86) explicandum attulerit, sigillatim excutere, neque vacat, neque libet. Desii Graeculis fidem habere, nisi idoneum sponsorem secum adducant, et saepenumero indignor, cum videam, veterum scriptorum locos manifeste depravatos non alia de causa, nisi quod talium Grammaticorum auctoritate nitantur, integros, nec ulla conjectura sollicitandos, judicari. Non alienum fuerit, lepidum istorum commentum, quod nemini ante nos suspectum fuisse miramur, certis rationibus convellere. Pulcre nosti, priscæ Vir doctrinae, quam parum vel doctissimi Grammatici in etymologia viderint, et quam absurda interdum, ne, quod nescirent, se nescire faterentur, effutierint. Sciebant, ut hoc utar, *Λα* et *Ζα* significationem verbi intendere. Occurrebat verbum, a syllaba *Λα* et *Λι* incipiens, sed originis minus notæ: statim isti *Λα* et *Λι* augendi vim tribuebant. Vide Etymolog. M. v. *Λάχεια*, et multis aliis locis. Sed tota illa doctrina inanis est, ac maximam partem ex erroribus nata. Etymol. M. *Λαδρέοντι*. παρὰ τὸ λα καὶ τὸ ῥέω, λαρέοντι, μεγάλως ῥέοντι. καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ. Egregium, si Dis placet, verbum, quo Thesaurus suos augeant Lexicographi. Verum aut me omnia fallunt, aut Grammaticus ex vocibus *ΛΑΛΑΕ* *ΡΕΟΝΤΙ* foedissimo errore finxit verbum *ΛΑΛΡΕΟΝΤΙ*. Hesychius: *Λα*. ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ λίαν ἐτάσσεται, ὅθεν καὶ λακάνη, ἡ μεγάλως κεχηνητα. Et tamen ille ipse contra canonem suum scripsit: *ΛΑΦΩΝΟΙ*. λίαν *ΑΦΩΝΟΙ*. simul gravem errorem cumulans alio graviore. Nam glossa monstrose corrupta est, sed sic restituenda: *ΛΑΦΟΙΝΟΙ*. λίαν *ΦΩΝΙΟΙ*. ut alio loco recte est apud eundem. *Λάσταυρος* etiam, sunt, qui ex *Λα* ἐπιτατικῷ et ταῦρος compositum putent. Qui facile refelluntur. Hesychii glossa: *Λάσται*. πόρναι. At, dicet aliquis, in verbo *λατύνσω*, quod est apud Hesych. in v.

et Oppiani. *Ἄλιον*. I. 628. *Λα* tam perspicue significatio-
nem augeat, ut nihil contra disputari possit. Adhuc salva
res est. Literam *Λ* praefixam video, *Λα ἐπιτατικόν* non
video. Nam *λατύσσω* prima et origine et notione nihil
magnopere discrepat ab *ατύζω*, sicut *λαφύσσω* nihil ab
αφύσσω. Hesychius: *ΛΑΟΨΑΙΣ*. βούπαις. Scribe: *ΛΑΪ-*
ΣΨΑΙΣ. Supra: *Λαίοπαις*. βούπαις. *Λευκάδιοι*. Hic *Λαι*
significationem videtur augere. Nisi forte non tam grandis,
(87) quam turpis puer, intelligendus est. Certe in aliis vo-
cabulis *Λαι* turpitudinem indicat. Hesychius: *Λαι*. ἐπὶ
τῆς αἰσχουργίας. quod confirmatur verbis, *Λαίγυος*, *Λαί-*
πος, *Λαίοιτος*, *Λαιθαρίζειν*, *Λαισκάπρα*, *Λαισποδίας*, *Λαι-*
κάζω, *Λαίμαργος*, *Λαιμάω*, et inde derivatis. Quanquam
Λαι in his non semel per errorem scriptum videatur, ut
in aliis. Sic apud Suidam: *ΛΑΪΣΘΗ*. αἰσχύνῃ. Leger:
ΛΑΪΣΘΗ. Vide eundem, et Hesychium in hac voce.
Suidas: *ΛΑΙΕΤΟΝ*. τὸ ἀρχεῖον. et, *ΛΑΙΣΤΡΟΝ*. πρου-
τανεῖον. Utroque loco scribendum, *ΛΑΪΤΟΝ*. Vide
praestantissimum Kusterum ad v. *Λειτουργία*. qui nisi hic
festinasset, facile, quo erat acumine, verum vidisset.
Idem: *ΛΑΪΣΤΟΝ*. τὸ ἀχθεινόν. Scribe: *ἈΛΑΣΤΟΝ*,
et vide Hesychium in v. Quod idem v. *Ἀλαστε* affert,
τέκνον ἐμὸν ἄλαστε, est Callimachi H. in L. P. 87. Sed
ἐμὸν delendum. Nec Te fugit, Vir eruditissime, quoties
prima litera in his Lexicis perierit. Sic Hesychius: *ΛΑ-*
ΣΚΑΖΕΙ. ὑποφεύγει. alibi: *ΛΑΣΚΑΡΕΙ*. διαφεύγει.
Utrumque corruptum est ex Homericō verbo, *ἩΛΑ-*
ΣΚΑΖΕΙ. nisi ex *ΛΡΑΣΚΑΖΕΙ* natum putes. Idem:
ΛΥΤΤΕΙ. πολλά λαλεῖ. Repone: *ΦΛΥΑΤΤΕΙ*. quod
effugit sagacitatem clarissimorum virorum, L. Kusteri
Diatrib. Anti-Gronov. p. 49. et Jo. Taylōri Lect. Ly-
siac. cap. 9. Non minus prodigiosum verbum, quam
Λαιστόν, apud Suidam est *ΛΑΪΦΤΡΟΝ*. τὸ ἀσθενές.
quod mihi videor feliciter emendasse legendo: *ἈΪΣΤ-*
ΡΟΝ. τὸ ἀσθενές. Etymol. M. *Ἀήσυρον*, ἀσθενές, κενόν.
ἔνιοι, *κούφον*, ὑπ' αὔρας φερόμενον. Poëta Alexandrinus
περὶ καταρχῶν vs. 423. 424. *Ὅστε καὶ ἀνδερύνεσσιν ἐπέ-*
τρεχεν, οὐδέ τι καρπὸν σίνετ', ἀήσυρα γυῖα φέρων ἐπὶ
λήϊον αὔρον. Quorum illud, *οὐδέ τι καρπὸν σίνετ'*, sumsit
ab Hesiodo Fragm. p. 517. reliqua ab Homero Il. T. 227.
et Apollon. Rhod. II. 1103. Salmasius eandem vocem He-
sychio restitui volebat: *ΑΪΗΣΤΑΟΝ*. *ANEMON*. κα-
κοποιόν. Frustra. Nam simplicissime scribendum: *ἈΪ-*
ΣΤΑΟΝ. *ANOMON*. κακοποιόν. Supra: *Ἀήσυλα*. πα-
ράνομα. Etymol. M. leviter correctus: *Ἀήσυλον*. κακόν,

ἀνομον. Sed a Λά ἐπιτατικῶ discedam, ubi hanc Hesychii glossam emendaro: ΛΑΪΠΑΡΑΣ. κατωφερῆς πρὸς τὰ ἀφροδίσια. Videtur sub hoc monstro latere: ΛΑΙΣΚΑ-ΠΡΑΣ. κατωφερεῖς πρὸς τ. ἀφρ. Supra: Λαίσκᾱπραν. λαμυράν. item: Κάπρας. ἀκολασίας. Suidas: Λαίσκαπρος. ὁ λάγνος. Etymol. M. Λαίσκαπρος. (ita leg.) ὁ λάγνος (88) καὶ λαμυρός. Minus nobis laborandum erit in Λι ἐπιτατικῶ, ex λίαν decurtato, evertendo, quo unus Epicharmus usus est, teste Strabone VIII. p. 560. Σοφοκλῆς δὲ καὶ Ἴων τὸ ῥάδιον Ῥα. Ἐπίχαρμος δὲ τὸ λίαν, Λι. Ad Epicharmi locum forte pertinet glossa Hesychii: Λιπόνηρος λίαν πονηρός. Sed ejusmodi singularia, et uni scriptori propria, nunquam consuetudo recepit. Nec ullum aliud verbum, praeter hoc, reperio, in quo Λι hac machina defendi possit. Notior enim est origo verborum λιγαίνω, λιπαίνω, λιπαρῶ, et similium, quam ut huc referri deberent ab Etymol. M. et Th. Reinesio Epist. ad Hoffmann. p. 454. Reliqua, in quibus Λι locum habere credatur, vitiosa esse ostendam. Hesychius: Λιολεθρία. παντελεῖ ὀλέθρῳ. Legendum: Λεωλεθρία. Supra: Λεωλεθρος. παντελῶς ἐξολοθρευμένος. Idem μοχ: Λιωργός. κακοῦργος. Corrige: Λεωργός. Supra: Λαοργός. ἀνόσιος. Σικελοί. et, Λεωργόν. κακοῦργον, πανοῦργον, ἀνδροφόνον. Vide Kuster, ad Suid. v. Λεωργός. Rursus Hesychius: Λιτούριον. κακοῦργον. Recte, mi Valckenari, Animadv. ad Ammon. p. 146. Λιτουργόν emendas. Idem: Λιαμάθω. αἰγιαλῶ λίαν ἀμαθῶσαι. Lege: Ἀλιαμάθω. Supra: Ἀλιήμαθον. παρὰ τὴν ἄλα καὶ τὴν ἄμαθον. Quam glossam cum Etymologus M. vel ex Hesychio, vel ex alio, dormitans exscriberet, in errorem adeo jocularum incidit, ut vel Heracliteae severitatis homini risum excuteret. Sic enim ille: Λιάμαθοι. οἱ αἰπόλοι· ἀπὸ τοῦ εἶναι λίαν ἀμαθεῖς. Belle! lepide! ut nihil supra. Idem Hesychius: ΛΙΗΜΟΣ. ψάματος. quod scriptum videtur pro ἈΛΙΗΜΑΘΟΣ, vel certe pro ἈΜΜΟΣ. ut etiam Cl. Alberto placebat. Idem: ΛΙΗΦΟΣ. δεινός. Supra: ΛΑΙΦΑΙ. ἀναιδεῖς, θρασεῖς, στυγναί, τολμηραί. Quod nobis viam ostendit ad veram lectionem, ΛΑΙΔΡΟΣ, et, ΛΑΙΔΡΑΥ. Supra: Λαιδρή. θρασεία. Nec aliter Suidas et Etymol. M. v. Λαιδρός. Nicander Ther. 690. σκύλακας γαλέης, ἢ μητέρα λαιδρήν. Alexiph. 563. γεγύτων λαιδρούς δαμάσαις τοκῆας. ubi vide Scholiast. Poeta περὶ καταρχῶν vs. 376. ὅτε δρῆσιν ἐπ' ἐντύνησι κέλευθον λαιδρός ἀνὴρ. vs. 458. Ἀλλ' ἐπάγει θεράποντι δολόφρονι πολλάκις ἀνδρα λαιδρότερον. Alio loco Hesychius: Λαιδρός. λαμυρός, ἀναι-

δῆς, λεινός, θρασύς, ταχύς. Pro **ΛΕΓΝΟΣ** scribe **ΛΕΙ-
ΝΟΣ**. Dici vix potest, quot quam pravas glossas lite-
rarum **Λ**, **Δ**, et **Λ** permutatio pepererit. Sic, exempli
gratia, apud Hesychium reperitur: **ΛΩΡΟΝ**. *πικρόν*.
(89) Lege: **ΛΩΡΟΝ**. quod unice probabat Hemsterhusius
meus. Idem post vocem *Λίναμαι*. **ΛΙΝΑΤΤΙΑ**. Est nova
glossa, quam ita corrigas: **ΛΙΝΑ**. **ΔΙΚΤΥΑ**. Etymol.
M. *Λαμυρός*. ὁ λάλος. — καὶ **ΛΑΜΥΡΗΝ**, τὴν θάλασ-
σαν, οἷον πολλήν. Mirifice pro **ΛΑΜΥΡΗΝ**. Vel pueri
ex Homero norunt *θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ*. Possis tamen
Grammaticum defendere sic, ut *λαμυρὰν θάλασσαν mare
horridum* intelligas. Nam Hesychius et Suidas *λαμυρὸν*
etiam explicant *καταπληκτικόν*. Recte. Theocrit. Carm.
XXV. 234. *λαμυροὺς δὲ χανῶν ὑπ' ὀδόντας ἔφηνε*. Ni-
cander Theriac. 294. *Σμερδαλέον δ' ἐπὶ οἱ λαμυρὸν πέ-
φυκε κάρηνον*. Atque his exemplis confirmatur constans
omnium librorum lectio in Sypesio Ep. 147. p. 285. *τὴν
μεγάλην λίμνην τὴν λαμυράν*. quam Petavius in *ἀλμυράν*
mutavit. Unus reliquus est Orphei locus Argonaut. 185.
ex quo **Λι** ἐπιτατικῶν praesidium quaeri posset: *Πυγμα-
χίης δὲ, τάπητα λιανθέα δῶκε φέρεσθαι*. Sed scribendum:
Πυγμαχίης δὲ, τάπητα διανθέα δῶκε φέρεσθαι. Nicander
Theriac. 534. *Ἀγρεὶ δ' ἀσφοδέλοιο διανθέος ἄλλοτε ῥίζαν*.
Nec tamen mihi displicet, quod Cl. Toupus Cur. No-
viss. in Suid. p. 162. verius putabat: *Πυγμαχίης δὲ, τά-
πηθ' ἀλιανθέα δῶκε φέρεσθαι*. Habeant igitur sibi Gram-
matici suum **Λα** et **Λι**, secumque servant sepulcro. Nos
ad Hesiodum redeamus.

vs. 613.

Πέντε δὲ συσκιάσαι, ἑκτὴ δ' εἰς ἄγγε' ἀφύσαι.

MS. Parisin. male, *εἰς ἄγκρα φύσαι*. Voces *ἄγγεα*, *ἄγκρα*,
ἄνθεα saepe permulantur, tanquam apud Phocylidem
vs. 160. seqq. *Κάμνει δ' ἡερόφοιτος ἀριστοπόνος τε μέ-
λισσα, Ἡ πέτρης κοίλης κατὰ χηραμόν, ἢ δονάκεσσι, Ἡ
δρυὸς ὠγυγίης κατὰ κοιλάδος, ἔνδοθι σίμβλων Σμήνσει
μυριότρητα κατ' ἄνθεα κηροδομοῦσα*. Quos versus aliter
scriptos attulit F. Ursinus ad Virgil. Ecl. IV. 30. ex MSto,
ut opinor, Nicandri Scholiaste ad Alexiph. 446. *Κάμνει
δ' ἡερόφοιτος ἀριστοπόνος τε μέλισσα Ἡ κοίλης πέτρας
κατὰ χηράδος, ἢ δονάκεσιν, Ἡ δρυὸς ὠγυγίης κατὰ κοι-
λάδος, ἔνδοθι σίμβλων Σμήνσει μυριόμορφα κατ' ἄνθεα
κηροδομοῦσα*. Scribendum: *μυριότρητα κατ' ἄγγεα κηρο-
δομοῦσα*. Zonas Sardianus Anthol. I. 70. p. 125. *Πάντα
περικνίξασθε, καὶ ἄγγεα κηρώσασθε*. *Ἀγγεα* in Phocylide

intellige non *alvearia*, sed *cellulas cereas*. Μυριότροχα confirmat Meleager Anthol. I. cap. ult. p. 179. Ἔργα δὲ (90) τεχνήεντα βοηγενέεσσι μελίσσαις Καλὰ μέλει, καὶ σίμβλω ἐφήμεναι ἐργάζονται Λευκὰ πολυτρήτοιο νεόρῳτα κάλλεα κηροῦ. item Lucianus Anthol. I. 76. p. 131. ὅποια μέλισσα πολυτρήτοις ἐνὶ αἰμβλοῖς.

vs. 803. 804.

Ἐν πέμπτῃ γὰρ φασιν Ἐρινύας ἀμφιπολεύειν,
Ὀρκον τιννυμένας, τὸν Ἐρίς τέκε πῆμ' ἐπιόρκοις.

Hunc locum respexit Menander Rhetor. p. 595. πεπλασμένοι δὲ Τῦνοι, ὅταν αὐτοὶ σωματοποιῶμεν καὶ θεόν, καὶ γονὰς θεῶν ἢ δαιμόνων, ὥσπερ Σίμωνίδης Ἀὔριον δαίμονα κέκληκε, καὶ ἕτεροι Ὀκνον. Legendum: καὶ ἕτεροι Ὀρκον. Vide Graevium ad h. l. Eodem modo in Oraculo apud Herodotum VI, 3. Ὀρκον πάϊς, *Horci filia*, dicitur *Justitia ultrix*: ubi videndus Wesselingius.

Theogon. vs. 26.

Ποιμένες ἄγραυλοι, κὰκ' ἐλέγχεα, γαστέρες οἶον.

Hesychius: Γαστέρες οἶον. τροφῆς μόνης ἐπιμελούμενοι. ὡς Ἡσίοδος ἐν τῇ Θεογονίᾳ. Atticus scriptor γαστέρες ἄλλως dixisset. Plato Theaetet. p. 128. G. ὅτι οὐ λῆροι εἰσὶ, γῆς ἄλλως ἄχθη, ἀλλ' ἄνδρες. Demosthenes de falsa legat. p. 125. οἱ δὲ ἀντιλέγοντες ὄχλος ἄλλως καὶ βασκανία κατεφαίνετο. quem imitatur Dio Chrysost. Orat. LI. p. 561. C. οἱ δὲ πολλοὶ μάτην οἶοντα τὰ τοιαῦτα λέγεσθαι, καὶ ὄχλον ἄλλως καὶ φλυαρίαν ἡγοῦνται. Vide Græcæ doctissimum virum, J. Goupium Epist. Crit. p. 80.

vs. 114. 115.

Ταῦτά μοι ἔσπετε Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι
Ἐξ ἀρχῆς καὶ εἶπαθ' ὅ, τι πρῶτον γένετ' αὐτῶν.

In Codice Regio hoc Scholion adscriptum erat: Δύο ἔπη ὁ Σέλευκος ἀθετεῖ. οἱ δὲ περὶ Ἀρίσταρχον τὸ Ἐξ ἀρχῆς μόνον λέγουσιν. Ego cum Gufeto ad h. l. et Heynio, V. O. in elegantissima Commentat. de Theogonia ab Hesiodo condita p. 152. totum prooemium Hesiodo abjudicem. Theogonia incipit a versu 116.

vs. 116. 117.

Ἦτοι μὲν πρῶτιστα Χάος γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα
Γαῖ' εὐρύστερνος, πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ.

In eodem Codice haec Scholia, non inrudita, reperiuntur: Χάος]. Χάος λέγει τὸν κεχυμένον αἶρα. καὶ γὰρ Ζηνοδότος φησὶ, Βανχυλίδης δὲ χάος τὸν αἶρα ὠνόμαζε, λέ-

Homer. Hymni

K

γων περὶ τοῦ ἀστρὺ· νομαῖται δ' ἐν ἀτρυγέτω χάει. Scribe, καὶ γὰρ Ζηνόδοτος οὕτως φησί. A Bacchylide vix discrepat Ibycus apud Scholiast. Aristoph. ad Av. 192. ποταῖται δὲ ἐν ἀλλοτρίῳ χάει. nisi forte idem locus est sub alio auctore. — Γαῖ' εὐρύστερνος] Ὡς θεὰν αὐτὴν ἀναπλάττει, εὐρύστερνον λέγων. Μνασέας ὁ Παταρεὺς ἐν τῇ τῶν Δελφικῶν χρησμῶν συναγωγῇ εὐρυστερνου ἱερὸν φησὶν ἀναστήσαι. εὐρύστερνον δὲ, πλαττεῖαν, πλατύπεδον. Lege, ἀναστήναι. De eo templo Pausanias in Achaic. 25. Ὁδὸς δὲ ἐπὶ τὸν καλούμενον Γαῖον· Γῆς δὲ ἱερὸν ἐστὶν ὁ Γαῖος ἐπὶ κλησὶν εὐρυστερνου. — πάντων ἔδος] Διὰ τοῦτο καὶ Ἠλάτων αἴτιον τοῦ κόσμου τὴν γῆν φησὶν ἐν τῷ Φαίδωνι. ὅθεν ὁ ἐπαγόμενος ἀπεδείχεται στίχος. Hinc editum Scholion corrigendum.

vs. 193.

πρῶτον δὲ Κυθήροισι ζαθέοισιν

Ἐπλετο.

Quod Gujetus de conjectura reposuit, ἔπλητ', in Codice Paris. legitur. Est ab antiquo πλῆμι, *appropriquo*, pro πέλημι, πελάω, unde adjectivum ἄπλητος, de quo diximus ad Homeric. H. in Cerer. 83. Homerus Il. Δ. 449. ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι Ἐπληντ' ἀλλήλησι. Il. Ξ. 458. Αὐτὶς ἐξοπίσω πλῆτο χθονί. Hesychius, ad priorem locum respiciens: Ἐπληντο. ἐπλησίαζον, ἥγγιζον. ubi vide Kusterum.

vs. 217. 218. 219.

Καὶ Μοίρας καὶ Κῆρας ἐγείνατο νηλεοποίνους,

Κλωθὴν τε, Λάχεσιν τε, καὶ Ἀτροπον· αἶτε βροτοῖσι

Γεινομένοισι διδοῦσιν ἔχειν ἀγαθὸν τε, κακὸν τε.

Hi versus si scripti sunt ab Hesiodo, ut sunt profecto, necesse est, ab interpolatore esse vs. 904. 905. 906. ubi (92) Parcae Jovis et Themidis filiae dicuntur, quae hoc loco Noctis. Antiquitas interpolationis intelligitur ex Apollodoro, qui eam secutus est 1. 3. p. 7. Ἐκ μὲν Θέμιδος τῆς Οὐρανοῦ Ζεὺς γεννᾷ Μοίρας, Κλωθὴν, Λάχεσιν, Ἀτροπον. ubi Th. Galeus ad nostram sententiam accommodate scribit: Diu est, cum suspicatus sum, illud opus, (Theogoniam) non esse unius hominis. Ex iis, quos adscripsimus, versibus primum affert Stobaeus Ecl. Phys. p. 9. ubi νηλεοποίνους editur monstri similis lectio est, κλεοπόνους, quam Graeculus Grammaticus, Jo. Diaconus, non solum memorat, sed etiam, quod stultius est, explicare conatur. Jam etsi nihil est in vulgata lectione, quod quemquam offendere possit, suspicor tamen, ab Hesiodo scriptum esse.

Καὶ Μοῖρας καὶ Κῆρας ἐγείνατο νηλιτοπείνοῦς.

Orpheus Argonaut. 1361. 1562.

*Κίρκης ἐννεσίησι ἀπορρίψεσθαι ἔμελλον
Ἄρας τ' Αἰήτεω καὶ νηλιτόποιον Ἐρινύν.*

Sic vulgatum *νηλιτόποιον* corrigo, ne καὶ ante vocalem, praeter bonorum poetarum consuetudinem, producat. *Νηλίτης* est ipsum *ἀλίτης*, Jonice α in η mutato, et ν praefixo, ut in *νήδυμος*, *νητρεκής*, etc. Itaque non utimur Grammaticorum *νη ἐπιτατικῶ* vel *στρεητικῶ*, neque sequimur viros doctos, *νηλητής* cum Barnesio in Homero Od. II. 317. scribentes. Hanc derivandi rationem cum Grammatici veteres ignorarent, quis miretur, eos in vocis vi explicanda tantopere discrepare? Nam Apollonio, Lexici Homerici auctori, Hesychio, et Eustathio *νηλητής* est *ἀναμάρτητος* at Aristarcho apud Apollonium, Scholiastae minori, Suidae et Etymol. M. *ἀμαρτώλος*. Posterior potestas, vix dubitem, quin Tibi, Valckenari, nunc praeferenda videatur. Eam certe, ne de Orpheo dicam, probavit Apollonius Rhodius IV. 703. *οἷη τ' ἀπολυμαίνονται Νηλιτεῖς ἰκέται, ὅτ' ἐφύεσσι ἀντιώσιν*. Sic Hoelzlinus vulgatum *νηληεῖς* non absurde emendavit. Bruncius, nuper de hoc poeta tam bene meritus, *νηλειεῖς* edidit, quod metri legem *νηλιτεῖς* respuere putabat. In quo per festinationem leviter lapsus est vir doctissimus. Nam media vocis *ἀλίτης* vel *νηλίτης* in compositis quidem corripitur, ut in *νηλιτόποιος* vel *νηλιτόποιος* apud Orpheum, et *νηλιτοεργός* Anthol. III. 24. p. 384. sed in (95) simplici porrigitur, ut semper apud Homerum. *Νηλειεῖς* autem quomodo supplices ab Apollonio dici potuerint, vix intelligimus. Sed *Μοιρῶν* et *Κηρῶν* apud Hesiodum mentione invitati, maculam eluamus ex Theodoridae Epigrammate, Anthol. III. 6. p. 511.

*Οὕτω δὴ Πύλιον τὸν Ἀγήνορος, ἄκριτε Μοῖρα,
Πρώϊον ἐξ ἡβης ἔθρισας Αἰολέων,
Κῆρας ἘΠΙΣΣΕΤ' ΣΑΣ ΑΒΙ' ΟΥ Κύνας; ὦ πόποι, ἀνὴρ
Οἶος ἀμειδῆτω κέϊται ἔλωρ Αἰδῆ.*

Brodaeus *Κῆρας βίου Κύνας* dici putat, quod vitam mordeant et lanient. Cujus rationem sequatur, qui volet. Nobis pristina lectio, unde dejecta est, sic videtur restituenda:

Κῆρας ἘΠΙΣΣΕΤ' ΣΑΣ ΑΙ' ΔΟΥ Κύνας.

Apollon. Rhod. IV. 1665. 1666. *Θέλγες δὲ Κῆρας θυμβόρους,
Ἄρας θούες Κύνας, αἱ περὶ πᾶσαν Ἥλκα δινεύουσιν ἐπὶ*

ζωοῖσιν ἄγονται. Ut hic Κῆρες, sive morbi, *Plutonis canes* dicuntur, sic in Archiae epigrammate Analect. Brunck. T. II. p. 100. Μόρος Κηρῶν λάτρεις. Nam κύνας ministros esse, qui Deorum imperium exequantur, exquisita eruditione docet Dan. Heinsius in Hesiodi Interpretes p. 89. Grammaticus MS. περὶ τρόπου μεταφορᾶς καὶ ὑπερβάτου τῶν μεταφορῶν αἱ μὲν ἀπὸ εἰδους ἐπὶ εἶδος μεταφέρονται, ὡς τὸν αἰτὸν ἐπὶ τοῦ σκῆπτρου τοῦ Διὸς, κύνα Διογύλου καλεῖ. εἶδη γὰρ ὃ τε κύων καὶ ὁ αἰτὸς τοῦ ζωοῦ. Vides, Aeschylum *Jovis canem* vocare, quem Horatius IV. Carm. 4. 1. *ministrum fulminis artem*. Idem Prometh. 1020. Διὸς δὲ τοι Πηνελόος κύων, θαφεινὸς αἰτὸς. Agam. 159. Παναοῖσι κυσὶ πατρός. Adde eundem apud Aristophan. Ran. 1327. Sic etiam Harpyiae Jovis canes dicuntur. Quod me docuit is, qui mihi oculis meis carior est, T. Hemsterhusius. Apollon. Rhod. II. 288. Οὐ θέμις, ὦ νῆες Βορέου, ξιφέεσσιν ἐλάσσαι Ἀρπυίας, μεγάλοις Διὸς κύνας. Quem locum, ut G. Arnaldi de Dijs Παρέδροις cap. 28. p. 196. indicio cognovi, sic vertit Valer. Flacc. IV. 519. *Jam satis huc pepulisse deas. Cur tenditis ultra In famulas saevire Jovis?* Apollonium etiam expressit Hyginus Fab. 19. *et apposuit Phineo Harpyias, quae Jovis canes esse dicuntur.* item Servius ad Aen. III. 209. *Et cum ulterius vellent tendere, ab Iride admoniti, ut desisterent a Jovis canibus, suos converterunt volatus.*

(94) Eadem ratione Aeschylus Prometh. 802. γυνῆας vocat Ζηνὸς κύνας. Euripides Herc. Fur. 420. hydram κύνα Λέρνας. Bacch. 975. Bacchas Λύσσης κύνας. Alexis apud Athen. IX. p. 579. C. scintillas Ἡφάίστου κύνας. Lycophron. vs. 34. cetum Τρίτωνος κύνα. Cicero ad Att. IV. 5. Clodii ministrum et assecclam, Gavium, *Clodii canem*. Sed Furiae inprimis *Plutonis canes* dicuntur. Tragicus apud Aristophan. Ran. 475. Κωκυτοῦ τε περίδρομοι κύνες. interdum simpliciter *canes*. Aeschyl. Choëph. 924. φύλαξαι μητρὸς ἐγκότους κύνας. Sophocles Electr. 1388. Μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων Ἀφυκτοὶ κύνες. Euripid. Electr. 1342. ἀλλὰ κύνας Τάσδ' ὑποφείγων. Hesychius: Κύων. ἢ Ἐριννύς. Servius l. c. *Jovis quoque canes Furias dictas tradit.* Quem docte refellit eximius ille Virgilii interpres, C. G. Heynius ad Aen. XII. 845. Nam in locis Virgilii Aen. VI. 257. et Lucani VI. 735. quos huc trahit Servius, non Furias, sed Stygias canes, Hecates et Furiarum comites, intelligendas esse, docet Ouden-dorpius ad Appulej. Met. VI. p. 420. De iisdem accipiam Horatium l. Serm. 8. 34. *serpentes atque videres infer-*

nas errare canes. non de Furiis, ut Scholiastes Cruquianus: *Canes, Furias, quae sunt canes Iovis infernalis.* Paulo melius Acron: *Aut Cerberum dicit, aut Furias.* Apud Hesychium glossam reperio, sine dubio ex Tragico aliquo ductam: *Κύνες. οἱ δράκοντες.* ubi si sermo fuit de draconibus in hortis Hesperidum, *κύνες* pro *custodibus* sumuntur: quam vocis vim explicuit Jos. Scaliger ad Varron. de L. L. p. 44. sin de draconibus Cereis, pro *famulis*. Philosophi Pythagorei, teste Clemente Alex. Strom. V. p. 676. Planetas *Φερσεφόνης κύνας* appellarunt. Sed hoc aenigmaticum est, et ab Oedipis solvendum. Superest Meleager Analect. Brunck. T. I. p. 4. *Ω προδόται ψυχῆς, παίδων κύνες, αἰὲν ἐν ἱξῶ Κύπριδος ὀφθαλμοὶ βλέμματα χριόμενοι.* Hic *παίδων κύνες* sunt insidiosi puerorum observatores, sectatores, venatores, qui ab Homero *παιδοπίπαι* dicuntur. Vocabula enim venatoria quoties ad rem amatoriam traducantur, ostendit vir clarissimus, a cujus ingenio summa quaeque expectamus, Daniel Wytttenbachius Epist. Crit. p. 51. Sed *νηλιτόποινος Ἐριννύς*, quam paulo ante Orpheo reddidimus, nos admonet de aliis ejusdem locis corrigendis Argon. 350.

τούτου δ' ἐπιμάρτυροι ἐστὸν

Ἰθύντειρα Δίκη, καὶ Ἐριννύες Αἰ ΝΟΔΟΤΕΙΡΑΙ.

Nulla corruptelae suspicio tetigit Ez. Spanhemium ad (95) Callim. H. in Del. 92. Orpheus tamen scripserat:

τούτου δ' ἐπιμάρτυροι ἐστὸν

Ἰθύντειρα Δίκη, καὶ Ἐριννύες Αἰ ΝΟΔΕΤΕΙΡΑΙ.

Antiochus Anthol. II. 45. p. 244. *ἥς ἀπὸ κόλπων Ἀνθρώπων ὀλέτειραι Ἐριννύες ἐβλάστησαν. Κρόνον αἰνολέτην* Orpheus dixit Argon. 424. Sequitur tertius de Furiis locus Argon. 1160 — 1164. non minus male a librariis habitus; cujus partem priorem sanavi, posteriorem Tibi, Vir clarissime, curandam commendo:

ἐπεὶ νῦν αἰεὶ Ἐριννύς

Αἵματος ἐμφύλοιο δαδουπότος Ἀψύρτοιο

Τατερόπους ἔπεται ΣΤΕΡΦΕΙ δέ τοι ἄτη ἐπ' ἄτην.

Νῦν γὰρ δὴ λυγρῆς τε καὶ ἈΡΓΕΝΝΗΣ κακότητος

Ἰξομαι, εἰ νήεσσιν Ἐριννύσιν ἄσπον ἴκωμαι.

A poetae manu sic profectum videtur:

ΣΤΕΡΧΕΙ δέ τοι ἄτη ἐπ' ἄτην.

Νῦν γὰρ δὴ λυγρῆς τε καὶ ΑΛΓΕΙΝΗΣ κακότητος.

Στέργω αὐτῷ quoque apud Orpheum Argon. 769. locum, quem minime debebat, occupavit:

Μειλιχίσις ΣΤΕΡΞΗ τε παραιφάμενος ἐπέεσσιν.

Corrige:

Μειλιχίσις ΘΕΛΞΗ τε παραιφάμενος ἐπέεσσιν.

Ἀλγείνης pro ἀργέννης confirmatur ex Orphico libello de Lapid. vs. 164. Ἀλλά σε μὲν κρείων φαεσίμβροτος ἐξ ἀλγείνης Αἰὲν ἄγοι κακότητος.

vs. 225 — 230.

Τίκτε δὲ καὶ Νέμεσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι,
 Νῦξ ὅλοή· μετὰ τήνδ' Ἀπάτην τέκε, καὶ Φιλότητα,
 Γῆρας τ' οὐλόμενον, καὶ Ἔριν τέκε καρτερόθυμον.
 Αὐτὰρ Ἔρις στυγερὴ τέκε μὲν Πόνον ἀλγινόεντα,
 Αἴθ' ἸΗΝ τε, Λιμόν τε, καὶ Ἀλγέα δακρυόεντα,
 Τομίνας τε, Φόβους τε, Μάχας τ', Ἀνδροκτασίας τε.
 (96) Νεϊκέα τε, Ψευδέας τε Λόγους, Ἀμφιλογίας τε,
 Δυσνομίην, ἈΤΗΝ τε, συνήθεας ἀλλήλοισιν.

Vs. 224. Gujelo, alienum Φιλότητα tentanti, monstrum vocis Δολότητα excidit, quod, omnes si concurrant aruspices, vix expient. At demiror, eum, qui tot bonos et germanos versus proscripserit, hunc ineptissimum et manifeste insititium ferre potuisse. Quis enim credat, Hesiodum tam parum sibi constitisse, ut, cum supra vs. 201. 209. Veneri attributa dixerit Παρθενίους τ' ὄαρους, μειδήματα τ' ἐξαπάτας τε, Τέρψιν τε γλυκερὴν, φιλότητα τε, μειλιχίην τε. hic blandas amantium fraudes inter res maxime detestabiles referret. Interpretes misere se torquent in his ad concordiam revocandis. Nos eruditissimum Heynium in Commentatione laudatam p. 141. nobiscum sentire gaudemus. Sed in iis, quae sequuntur, etiam aliquid turbatum videtur. Certe qua ratione Αἴθ' ἸΗΝ Ἐριδος filia dicatur, vix divinando assequimur. At hoc pulcre novit Graeculus magister. Πολλάκις γάρ, inquit, Ἐριδος πρὸς τινα γινομένης ἐπιλανθανόμεθα καὶ τῶν προσηγόντων. Qui cum haec scriberet, quasi Lethaea pocula libisset, ita Lethes flumen huc arcessere oblitus est. Sed extra jocum. Locus sic constituendus videtur:

Τίκτε δὲ καὶ Νέμεσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι,
 Γῆρας τ' οὐλόμενον, καὶ Ἔριν τέκε καρτερόθυμον.
 Αὐτὰρ Ἔρις στυγερὴ τέκε μὲν Πόνον ἀλγινόεντα,
 ἈΤΗΝ τε, Λιμόν τε, καὶ Ἀλγέα δακρυόεντα,
 Τομίνας τε, Φόβους τε, Μάχας τ', Ἀνδροκτασίας τε,

Νείκεά τε, Ψευδάς τε Λόγους, Ἀμφιλόγας τε,
Δυσνομίην, ἈΠΆΤΗΝ τε, συνήθεας ἀλλήλοισι.

Ἄτην et λιμόν Hesiodus etiam conjungit "Ε. καὶ Ἡμ.
228. Cum Δυσνομίῃ vero rectius Ἀπάτη sociatur, quam
Ἄτη. Heynius tamen l. c. Ἄτην vs. 230. tenet, et vs. 227.
legit, Λοιμόν τε, λιμόν τε.

vs. 240.

Νηρῆος δ' ἐγένοντο μεγήρατα τέκνα θεάων.

Codd. et Editiones fluctuant inter μεγήρατα et μεγήριτα.
Utramque etiam lectionem agnoscunt Grammatici ve- (97)
teres. Etymol. M. p. 574. l. 52. Μεγήρατα. Ἡσιόδος· με-
γήρατα τέκνα θεάων. μεγάλως ἐπέραστα, ἢ ὑπερήφανα
διὰ τὸ κάλλος· ἢ μέγα ἐρίζοντα περὶ κάλλους· ἢ πρὸς
οὓς οὐδεὶς δύναται ἐρίσαι, ἀλλὰ μετ' ἀλλήλων ἐρίζοντα.
Quae totidem fere verbis leguntur in Scholiis ad h. l.
Hesychius, huc respiciens: Μεγήριτα. τίμια, μεγαλόχαρ-
τα. Suidas: Μέγηρον. τὸ ἐπέραστον. Scribe: Μεγήρατον.
Sed hoc ab Alberto ad Hesych. occupatum video. Lin-
guae ratio μεγήρατα postulat.

vs. 436.

Ἐνθα θεὰ καὶ τοῖς παραγίνεται ἡδ' ὀνίνησι.

Versum frigide ex superioribus repetitum esse, istud καὶ
τοῖς satis arguit. In quo iudicium nostrum sequitur Cl.
Heynius l. c. p. 146. Sic etiam vs. 774. Ἰφθίμου τ'
Ἄιδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης. delendus est, quippe
huc retractus ex vs. 768. Ac diu post vidi, eum a Co-
dice Paris. abesse. Haec tam importuna repetitio miri-
ficum nobis versum peperit Theog. 158.

Δεινότατος παίδων. θαλερόν δ' ἤχθηρε τοκῆα.

Ridiculum illud, θαλερόν τοκῆα, jam olim castissimas
Aristarchi aures offendit, ut Scholiastes ad h. l. monet;
sed is, quod valde miror, maluit θαλερόν explicare θα-
λεροποιόν τῷ βίῳ, quam ineptum versum expungere. Ego
nihil arbitror esse certius, quam illum pro scioli captu
mutatum, et huc retractum esse ex vs. 155. Δεινότατοι
παίδων. σφετέρῳ δ' ἤχθοντο τοκῆι. Ad quod demonstan-
dum plura afferrem, nisi mihi Tecum, Valckenari, id
est, cum acerrimi iudicii viro, res esset. Rationem no-
stram probat Heynius l. c. p. 158.

vs. 472.

τίσαστο δ' Ἐρινύς πατρὸς ἐοῖο.

Παῖδω δὲ κατέπνευε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης.

Ad hunc locum pertinet glossa Hesychii: Ἐριννίας. τὰς ἀμαρτίας. Vidit etiam H. Stephanus Ind. Thes. h. v.

(98)

vs. 720. 721.

Τόσσον ἐνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανὸς ἐστ' ἀπὸ γαίης,
Ἴσον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς τάρταρον ἠερόεντα.

Profecto subit mirari, absurdum stolidi Grammatici emblemata, Ἴσον γάρ τ' etc. tot Criticorum acumen effugisse. Hesiodus imitatur Homerum N. O. 13. 16. Ἡ μιν ἐλὼν ῥίψω ἐς τάρταρον ἠερόεντα, Τόσσον ἐνερθ' Ἀΐδω, ὅσον οὐρανὸς ἐστ' ἀπὸ γαίης. Ab alterutro habet Lucretius IV. 418. *Despectum praebebat sub terras impetu tanto, A terris quantum coeli patet altus hiatus.* Hesioidea, sed sine turpissima ista cauda, expressit Apollodorus I. p. 2. In Homérico loco, quem adscripsimus, Heraclides Allegor. p. 457. vel maxime admiratur brevitatem, qua sphaerica mundi figura uno versu concluditur. Quid doctum hominem censes, si hunc Pseudo-Hesiodeum legisset, dicturum fuisse? Adde Leontium de Sphaera Aratea p. 131. Ed. Morell. Librarius Codicis Regii ex binis versibus unum fecit: Τόσσον δ' αὖ ἀπὸ γαίης ἐς τάρταρον ἠερόεντα. et versum 721. de quo jam dudum disputamus, post versum 723. posuit. Quod certissimo argumento est, eum ab aliena manu venisse. Nam spuria solere incertis sedibus vagari, Critici centies monuerunt. Haec quoque crisis nostra placuit idoneo iudici, Heynio l. c. p. 148.

vs. 802. 803. 804.

Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται, οὐδ' ἐπὶ δαίτης,
Ἐννία πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὐτῇ
Εἰρέας ἀθανάτων, οἳ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.

Forte legendum:

Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπινίσσεται, οὐδ' ἐπὶ δαίτης,
Ἐννία πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ἐπινίσσεται αὐτῇ
Εἰρέας ἀθανάτων, οἳ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.

Antonin. Liber. cap. 15. Οὗτοι ἀνθρώπων οὐδενὶ συνήλθον, οὔτε εἰς ἀστὺ κατιόντες, οὔτε πρὸς εἰλαπίνας καὶ θεῶν φορτὰς. Eadem verba confunduntur apud Callimach. H. in Jov. 13. ubi cum Lennepius recte emendet, οὐδέ τι μὴν κεχρημένον, praetulerim ἐπινίσσεται. Nam quod (99) magnus Bentlejus hoc a se lectum negat, non meminerat, se cum alibi legisse, tam apud Nicandrum Theriaca. 470. Οὔρεα μειμώσσω ἐπινίσσεται ὀφρυόεντα. Vide Lamb. Bos Animadv. p. 126. Nunc tamen, re diligen-

tius cogitata, in Hesiodo ἐπιμίσγεται servem, sed vs. 804. corrigam:

δεκάτω δ' ἐπιμίσγεται αὐτῖς
 Εἰραῖς ἀθανάτων, οἳ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.

Nam forma εἰρέα vitii suspicionem habet, nec apud ullum veterem scriptorem, aut Glossographum reperitur.

vs. 867.

Ὡς ἄρα τήκετο γαῖα δέλα πυρὸς αἰθομένοιο.

Quicumque aures tritas habet Hesiodi versibus notandis, hunc, facile sentiat, ab illo non esse profectum. Saepè hoc à sciolis factum observavimus, ut, si poëtae alicujus ῥῆσις longius excurrisset, eoque aliquid obscuritatis contraxisset, huic, ut stulte putabant, vitio, versu adjiciendo mederentur. Exemplum: est in Callimacho H. in Del. 140. 141.

ποῖος γὰρ ἀπ' ἀσπίδας ἔβραχεν ἦχος.
 Ὡς δ' ὅπου Αἰνναίου ὄρεος πυρὶ τυφόμενοιο.

In hoc loco poëta ordinem sic invertit, ut ἀπόδοσις praecedat, πρότασις sequatur. Finitur periodus longiuscula vs. 146. Hoc Graeco magistello parum placebat, nisi verum, qui quod ipsi impeditum videbatur, planius faceret, liberaliter addidisset de suo. Exiit igitur vs. 143. dignus tam putido Grammatista:

Τῆμος ἔγεντ' ἄραβος· σάκεος τόσος εὐκύνκλοιο.

In qua ratione nos non mediocriter confirmavit Cl. Lennepii judicium.

vs. 902. 903.

ἦ τέκεν Ὠρας,
 Εὐνομίην τε, Δίκην τε, καὶ Εἰρήνην τε θαλυῖαν·
 Αἶ τ' ἔργ' ὨΡΑΙ' ΟΥΣΙ καταθνητοῖσι βροτοῖσι.

Mirum est, Graevium, praesertim tam copiosum in hoc loco illustrando, non animadvertisse, linguae rationem non ὠραίουσι, sed ὠραιόουσι, postulare. Cum igitur (100) vulgata lectio in manifesto mendo cubet, jam meliori locum cedat:

Αἶ τ' ἔργ' ὨΡΕΥ' ΟΥΣΙ καταθνητοῖσι βροτοῖσι.

Hanc et Jo. Diaconum, et Scholiastem ob oculos habuisse, eorum interpretationes ostendunt. Stobaeus Serm. LI. p. 184. hunc locum laudans, ὠρέουσι legit. Cui si literam addideris, veram scripturam ὠρεύουσι habebis. Quam discrete confirmat Cornutus de N. D. cap. 29. Ζεὺς λέγεται

γεννῆσαι τὰς Ὠρας, ὧν τὰ ἀγαθὰ πάντα καθ' ἡμᾶς
 ὠρεύεται καὶ φυλάττεται. Sed non omissendus est Pinda-
 rus Olymp. XIII. 6. qui Hesiodi imitatione Horas πλού-
 του ταμίας vocans, quid in eo legerit, satis clare signi-
 ficat: *Ἐν τᾷ γὰρ Εὐνομία ναίει, κασίγνηταί τε, Δίκη,
 πολίων Ἀσφαλὲς βάθρον, καὶ ὁμότροπος Εἰρήνη, τὰμιαί
 Ἀνδράσι πλούτου, χρύσεαι παῖδες εὐβούλου Θέμιδος.* Ad
 verbum ὠρεύειν pertinet alter quoque locus Cornuti cap. 1.
 ἔνιοι δὲ φασιν οὐρανὸν ἀπὸ τοῦ ὠρεῖν αὐτὸν ἢ ὠρεύειν
 τὰ ὄντα. Hesychius: Ὀρεύειν. φυλάσσειν. solito errore O
 pro Ω. Idem: *Ἐνθρεῖν. φυλάσσειν.* Scribe: *Ἐνωρεῖν.* Sim-
 plex ὠρεῖν Cl. Musgravius in Euripid. Helen. 1584. re-
 stitui volebat. Perperam, ut mihi videtur.

vs. 927.

*Ἥρη δ' Ἥφαιστον κλυτὸν ἐν φιλότῃ μιγείσα
 Γείνατο.*

MS. Regius, οὐ φιλότῃ μιγείσα, ut viri docti verissime
 emendarunt. Ceterum nusquam interpolatorum manus
 licentius grassata est, quam in narratione de Metide,
 prima Jovis uxore. Vide enim, quid in suo Theogoniæ
 exemplo legerit Chrysippus apud Galenum de Hippocr.
 et Platon. Dogm. III. p. 273.

- Ἐκ ταύτης ἔριδος ἡ μὲν τέκε φαίδιμον υἱόν,
 Ἥφαιστον, τέχνησιν, ἄνευ Διὸς αἰγιόχοιο.
 Ἐκ πάντων παλάμῃσι κεκλήμενος οὐρανίωνων.
 Αὐτὰρ ὃ γ' Ὠκεανοῦ καὶ Τήθυος ἠΰκόμοιο*
 5. *Κούρην νόσφ' Ἥρας παρεδέξατο καλλιπαρῆου,
 Ἐξαπατῶν Μῆτιν καὶ περ πολὺ δινεύουσαν.
 Συμμάρψας δ' ὄγε χερσὶν, ἐὼν ἐγκάτθετο νηδύν,
 Δείσας, μὴ τέξῃ κρατερώτερον ἄλλο κεραυνοῦ.*
 (101) *Τοῦνεκά μιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
 10. Κάππιεν ἔξαπίνης· ἡ δ' αὐτίκα Παλλάδ' Ἀθήνην
 Κύσατο, τὴν μὲν ἔτικτε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Παρ κορυφῇν, Τρίτωνος ἐπ' ὄχθῃσι ποταμοῖο.
 Μῆτις δ' αὖτε Ζηνὸς ὑπὸ σπλαγχνοῖς λελαθυῖα
 Ἦστο, Ἀθηναίῃ μῆτηρ τέκτηνα δικάϊων,
 15. Πλεῖστα θεῶν εἰδυῖα, καταδνητῶν τ' ἀνθρώπων.
 Ἐνθα θεὰ παρέλεκτο Θέμις παλάμαις περὶ πάντων
 Ἀθανάτων, ἐκέκαστο Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι
 Αἰγίδα ποιήσασα φοβέστρατον ἐντὸς Ἀθήνη,
 Σὺν τῇ ἐγείνατό μιν πολεμήϊα τεύχε' ἔχουσαν.*

Haec tametsi adulterina, tamen ob vetustatem digna
 sunt, quae emendatius legantur. Vs. 3. corrige: *Ἐκ πάν-*

των παλάμῃσι κακασμένον οὐρανίωνων. ut est apud Hesiodum vs. 929. ubi forte melius ex hoc loco παλάμῃσι pro τέχνῃσι scribatur. Hesychius: Παλάμαι. αἱ χεῖρες. καὶ αἱ τέχναι. Sic *manus* pro artificio apud Latinos. Vs. 5. facilis est emendatio; Κούρη, νόσφ' Ἥρης, παρσλέξατο καλλιπαρῆν. Multo, gravius laborat vs. 6. Lege: Ἐξαπατῶν Μῆτιν, καὶ περ πολυῖδριν ἐοῦσαν. Homerus Od. Ψ. 82. Μαῖα φίλη, χαλεπὸν σε θεῶν αἰσιγενεστάων Δῆνεα εἶρουσθαι, μάλα περ πολυῖδριν ἐοῦσαν. Vs. 9. est ex Homero Il. Δ. 166. vel ex Hesiodo Ἔργ. κ. Ἡμ. 18. Vs. 14. scribe, Ἀθηναίης μήτηρ. Hesiodus quidem, teste Scholiaste Minore ad Il. Θ. 51. nusquam Minervae Matrem commemoravit. At interpolator finxit alia omnia. Vs. 15. sumtus est ex Hesiodo vs. 887. Vs. 16. leg. ἐκέκασθ', οἱ Ὀλύμπ. δ. ἔχ. Vs. 18. scribe, Ἀθήνη, in Dativo. Sensus est: Metis aegidem Minervae in Jovis corpore fecit. Reliqua quomodo corrigam, nescio.

vs. 956.

Ἥελιός δ' ἀκάμαντα τέκε κλυτὴ Ὠκεανίνη.

MS. Reg. κλυτὸς Ὠκεανίνη. Recte. Cui Grammaticorum non dicta est κλυτὸς Ἰπποδάμεια apud Homer. Il. B. 742. Rarius est δαΐζομένου πόλῃος, quod ex Hesiodo affert Philemon, Grammaticus ineditus, in Bibl. Paris. καὶ τοῖς θηλυκοῖς ὀνόμασιν ἀρσενικὰ συντάττονται ἐπίθετα, ὡς παρ' Ὀμήρῳ, κλυτὸς Ἰπποδάμεια, καὶ, θερμὸς αὐτμή, καὶ, αἶγος πολιοῖο, καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, δαΐζομένου πόλῃος.

vs. 1013.

(102)

Ἄγριον, ἠδὲ Λατίνον ἀμύμονά τε, κρατερόν τε.

Post hunc versum alius additur in MS. Paris. sed tam turpiter claudicans, ut, spurium esse, satis appareat:

Τηλέγονον δ' ἔτεκε διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην.

In eodem Codice versus sequens sic scribitur: Οἱ δῆτοι μάλα πῆλε μυχῶν εἴσω ἱεράων. Sed bene Gujetus correxit: μυχῶ νήσων ἱεράων. ut Homer. Il. Δ. 152. Ἔστι πόλις Εφύρη, μυχῶ Ἀργεος ἱπποβοόιο.

Asp. vs. 81.

λεπὴν Τίρυνθον εὐκτίμενον πολίεθρον.

Librarii Codicum Regii et Vossiani, insolenti forma Τίρυνθον offensi, Τίρυνθα scripserunt. Sed legendum:

λεπὴν Τίρυνθος εὐκτίμενον πολίεθρον.

Sic infra vs. 469. Τρηχίλος πόλις pro Τρηχίν. Pindarus

Pyth. IV. 465. ἄστυ *Κυράνας* pro *Κυρήνη*. Aristophan. Equit. 806. πόλις *Ἀργούς* pro *Ἀργος*. Dionysius Perieg. 918. *Ἀπαμείης* πτολίεθρον pro *Ἀπάμεια*. Vide Cl. Brunckium ad Apollon. Rhod. IV. 269. Vetus mendum esse, ex auctore argumenti nondum editi intelligitur: καὶ ἀπαιτῶν παρὰ τοῦ *Ἡλεκτρούωνος* ἀδελφοῦ, *Τιρύνθου* τότε βασιλεύοντος, τὸ ἐπιβάλλον αὐτῷ μέρος.

vs. 161.

Δεινὸν δερκομένη, καναχῆσι τε βεβριθυῖα.

Scribendum:

Δεινὸν δερκομένη, καναχῆσι τε βεβρυχυῖα.

Gujetum corrupta Hesychii glossa decipit.

vs. 184.

Ἀργύριοι, χρύσεια περὶ χροῖ τεύχε' ἔχοντες.

(103) Hic versus deest in MS. Vossiano. Videtur additus ab interpolatore, qui hunc locum alteri vs. 188. similem facere volebat.

vs. 189. 190.

*Καὶ τε συναῖκτην ὥσει ζωοὶ περ ἔόντες,
Ἐγχεσιν ἥδ' ἐλάτης αὐτοσχεδὸν ὠριγνώκτο.*

Etymol. M. p. 41. l. 30. et Codex Vossianus meliorem, ut mihi videtur, lectionem *συναῖκθην* praebeant. Apollon. Rhod. II. 826. ἤλασε μηρόν *Ἀἶγδην*, μέσσας δὲ σὺν ὀστέῳ *Ἴνας* ἔκερσεν. quem ipsum versum, sine poetae nomine, laudat Etymol. l. c. Orpheus Argon. 1278. *Καὶ ῥ' αἶγδην διεσκέδασεν*, ubi vide Gesperum. Idem res itui volebat Gujetus. Sed in ejus nota male scribitur *συναῖχθην*.

vs. 291.

Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἐλλεδανοῖσι δέον, καὶ ἐπιπλον ἀλωήν.

Duplex hujus versus lectio est. Editiones quaedam habent, *ἐπιπλον* quod etiam Jo. Diaconus secutus est: at Etymol. M. p. 566. l. 44. *ἐπιπνον*. quod explicat *ἐπλήρου, ἑρρίπτον, ἐξέτεινον, ἥπλουν ἐπὶ τὸ ἐρρανθῆναι, ἐφυγον*. ex quibus interpretationibus *ἐπλήρου* ad *ἐπιπλον* pertinet. *Ἐπιπνον* etiam in libris suis Jo. Diaconus, Commelinus et Graevius, nos in Regio et Vossiano reperimus. Ac, si lestium numero et auctoritate standum est, *ἐπιπνον* recipi debet, *ἐπιπλον* repudiari. Adde Hesychium v. *Πιπνεί*, et ibi viros doctos.

vs. 299.

Τῷ γε μὲν οὖν παίζονται ὑπ' αὐλητῆρι ἕκαστος.

Graevius hunc versum, tanquam inepte repetitum ex v. 285. expungit. Nihil verius. Nam abest a Codice Regio. Hunc quoque librarii Codd. Vossiani et Harlejani apud Robinsonum omittere debuerant, non vs. 285. qui et loco aptus est, et agnoscitur a Scholiaste Aristoph. ad Av. 1426.

vs. 308. 309.

(104)

τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο

Ἄρματα κολλήεντα, ἐπὶ δὲ πλήμναι μέγ' αὖτευν.

Certa est Graevii et Gujети emendatio, ἐπικροτέοντα, quam etiam scripti libri confirmant. Nam MS. Vossianus habet, ἐπικροτώοντα ποτῶντο, Regius, ἐπικροτόεντα πέτοντο. Homer. Il. O. 455. ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι, Κεῖν' ὄχρα κροτέοντες. H. in Apoll. 234. οἱ δὲ τέως μὲν Κεῖν' ὄχρα κροτέουσιν, ἀνακτορίην ἀφιέντες.

vs. 301.

Οἷγε μὲν ἐτράπειν, τοὶ δ' ἤρουν.

Huc referendus est locus Etymologici MS. in Bibl. Reg. Ἀπότροπος οἶνος, τραπεῖν γὰρ αὐτὸ τῷ πατῆσαι. ὁθεν καὶ τὸ πρὸ τοῦ πατηθῆναι γινόμενον ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς, ἀπότροπος οἶνος λέγεται. οὕτως Ἐπαφρόδιτος ἐν Ἰπομνήσει Ἀσπίδος Ἡσιόδου.

vs. 409.

αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλῃ

Χωρὸν αἰῶρις ἑών.

Apud Etymol. M. p. 42. l. 52. legitur ἀποχῆσεται, MS. Voss. et Harlej. apud Robinson. ἀπονίσσεται. Neutram harum lectionum cum edita commutem.

vs. 450.

πλευράς τε καὶ ὤμους

Οὐρῇ μαστιῶων.

Huc pertinet quod legitur in Etymologico MS. Bibl. Reg. Ἀλκαία, ἡ οὐρά, κυρίως δὲ ἡ τοῦ λέοντος, διὰ τὸ εἰς ἀλκὴν αὐτὸν τρέπειν. ἔχει γὰρ ἐπὶ τῇ οὐρᾷ κέντρον, ὑφ' οὗ παροξύνεται, καθάπερ φησὶν Ἰερώννυμος καὶ Ἐπαφρόδιτος ἐν Ἰπομνήσει Ἀσπίδος Ἡσιόδου. Eundem locum Kusterus etiam protulit ad Suid. v. Ἀλκαία. Vide quae diximus ad Callimach. Fr. 317.

Ab Aspide pergamus ad Fragmenta, in quibus magnus, nec a quoquam decursus, campus est ingenii exercendi. Non te fugit, Vir praestantissime, multa He- (105)

siodo tribui, quae sunt aliorum. Ita Etymologus M. p. 773. l. 22. hemistichium, *πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι*, tanquam Hesiodum laudat, quod est Homeri II. A. 291. Idem p. 135. l. 54. et p. 183. l. 24. rarissimam vocem *ἄπτερέως* Hesiodo tribuit, quae est Apollonii Rhod. IV. 176,5. Eadem usus est Parmenides apud Sext. Empir. adv. Logic. I. p. 393. *ὥς σφιν βαλανωτὸν ὀχῆα Ἀπτερέως ὥσειε πυλέων ἄπο*. Hesychius: *Ἀγαπτερέως. ἀσμένως, προθύμως, ταχέως*. Lege: *Ἀπτερέως*. Rursus Etymol. M. p. 216. l. 36. hunc versum ad Hesiodum refert: *Βύβλον τ' ἄγχιαλον καὶ Σιδῶν' ἀνθεμόεσσαν*. Sed est Dionysii Perieg. 912. ut Berkelius etiam notavit ad Steph. Byz. v. *Βύβλος*. Idem p. 382. l. 42. vocem *ἀνέστιος*, quam frustra in Hesiodi libris quaeras, ab Hesiodo usurpatam dicit. Hic tamen error non Etymologi est, sed oscitantis librarii. Nam quae turbata sunt, facile est, levi traiectione sic restituere: *Ἀμφότερα (ἐστία καὶ ἰστίη) εἰσὶ παρὰ τῷ ποιητῇ. Ἰστίη τ' Ὀδυσῆος. (Od. T. 304.) καὶ διὰ τοῦ ε ἐν τῷ ἀνέστιος, (Il. I. 63.) ὃ μὴ ἔχων οἰκίαν, ὃ ἄδικος. καὶ παρὰ Ἡσιόδῳ (Theog. 454.) ἡ σωματοειδὴς θεός. Ἰστίην, Δήμητρα, καὶ Ἥρην χερσοπέδιλον*. Vide Ammonium v. *Βωμός*, cujus locum eodem modo turbatum Tu, Valckenari, optime constituisti. Ex Ammonio etiam pro *ἄδικος* scribendum *ἄοικος*. Saepe *ἄοικος* et *ἀνέστιος* junguntur. Clearchus apud Athen. XIII. p. 611. D. *ἄοικοι καὶ ἀνέστιοι βιοῦντες ἔξω ἀπάντων*. Lucian. de Sacrific. p. 554. *ἴν' αὐτοῖς μὴ ἄοικοι, μηδὲ ἀνέστιοι δῆθεν ὦσι*. Adde Dionys. Hal. A. R. I. p. 8. Dionem Chrys. Or. XXXIX. p. 486. Plutarch. T. H. p. 851. B. et Is. Casaubonum ad Athen. VI. 7. Alio loco Etymologus M. p. 557. l. 55. *Λάταξ. παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν καὶ τὸ σταῶ σταῶ σταῖ, καὶ λάταξ, ἡ μεγάλη σταγὼν*. *ἩΣΙΟΔΟΣ*. Reponendus est *ἩΡΩΔΙΑΝΟΣ*, Grammaticus, singulis fere paginis ab Etymologo laudatus, de quo vide Kusterum ad Suid. in v. Alio modo peccatum est in Scholiaste Minore ad Od. M. 168. *Αἴσωνος δὲ καὶ Πολυμήλας, καθ' ἩΣΙΟΔΟΝ, γίνεται Ἰάσων*. Bis Iasonis mentionem fecit Hesiodus, semel Theogon. 1001. *Καὶ ῥ' ἦγε δμηθεῖς ὑπ' Ἰήσωνι, ποιμένι λαῶν, Μήδειον τέκε παῖδα, τὸν οὔρεσιν ἔτρεφε Χείρων Φιλλυρίδης*. iterum apud Scholiast. Pindari ad Nem. III. 92. *Αἴσων, ὃς τέκεθ' υἱὸν Ἰάσωνα, ποιμένα λαῶν, ὃν Χείρων θρέψεν ἐνὶ Πηλῳ ὑλήεντι*. Neutro loco ejus mater Perimede memoratur. Nimirum scribendum est: *καθ' ἩΡΩΔΩΡΟΝ*. Scholiastes Apollon. Rh. I. 43. *Ἡρῶδωρος δὲ Πολυμήμηρ φρεσὶν εἶναι τὴν Ἰάσωνος μητέρα, θυγατέρα*

δὲ *Ἀντολύκον*. cui ex Scholiastae Homeri *Πολυμήλην* redde pro *Πολυμήμην*, vel certe *Πολυμήδην*, ut eam nominant Apollodor. l. 9. p. 47. et Tzetzes ad Lycophr. 872. Vide P. Burmannum Catal. Argonaut. v. Jason. Eustathius ad Il. Ω. p. 275. de Cephisso agens, hunc versum Hesiodi esse dicit: *Ὅστε Λιλαίηθεν προχέει καλλίρροον ὕδωρ*. At est Homeridae H. in Apoll. 241. Quanquam Hesiodus eodem versu uti potuit, quem Strabo IX. p. 424. de Cephisso scripsisse narrat, hoc fragmento allato:

*Ὅς παρὰ Πανοπίδα Γλήκωνά τ' ἐρυμνήν,
Καί τε δι' Ὀρχομενοῦ εἰλιγμένος εἶσι, δράκων ὥς.*

Posterior versus ita apud Theonem ad Arat. Phaen. 45. contaminatus est, vix ut pristinae lectionis vestigium appareat: *Καί τε διερχόμενος ἡπειγμένος ἐστὶ, δράκων ὥς*. P. Victorius Var. Lect. XXXIII. 15. pro *ἐστὶ* corrigit *εἶσι*. Sed totus versus sic legendus est, ut editur in Strabone. Hesiodum imitatur Apollonius Rhod. IV. 1541. *Ὡς δὲ δράκων σκολίην εἰλιγμένος ἔρχεται οἶμον*. De comparatione fluminis cum serpentum lapsu vide Jo. Davisium ad Cicer. de N. D. II. 42. Haec scripseram, et jam cum amicis communicaram, cum Hesiodi apud Theonem versum eodem modo correctum viderem ab eruditissimo Heringa observ. cap. 2. p. 18. Sed, age, ad ipsa Hesiodi Fragmenta castiganda progrediamur.

Scholiastes Apollonii Rh. I. 456. ex Hesiodo laudat *λαροῖς ποσὶ*, pro *τοῖς κατ' ὄψιν ἡδέειν*. quem more suo describens Etymol. M. p. 557. l. 8. hoc fragmentum uno verbo auctius praebet:

βαῖνον λαροῖς ποσὶ.

Sylburgio *βαῖνον* suspectum est. Recte. Sed duplex in his verbis error est, alter librarii, alter Grammatici. Hesiodus enim scripserat:

βαῖνον λιπαροῖς ποσὶ.

Ita passim Homerus, cujus orationi simillima est Hesioidea.

Etymologus M. p. 77. l. 51. hoc ex Hesiodo affert:

Χαρίτων ἀμαρύγματ' ἔχουσα. (107)

quod in Hesiodeis, quae exstant, non reperitur. Neque tamen ex deperditis haustum arbitramur, propterea quod Etymologus nihil fere ex Hesiodo habet, quod non vel in ipsius libris, qui supersunt, vel apud alios Grammaticos legatur. Sed ecce! sedem, quam hic versus olim occuparat, apud Scholiast. Pindari Pyth. IX. 6.

*Ἡ αἶψα Φθίη Χαρίτων ἀπο κάλλος ἔχουσα,
Πηνειῷ παρ' ὕδαρ καλὴ ναίεσκε Κυρήνη.*

ubi *Φθίη* scripsimus, hoc est, ἐν *Φθίη*. Quis autem dubitet, quin *Χαρίτων ἀμαρύγματ'* altero sit elegantius? Erroris origo in promptu est. *Κάλλος*, ex glossa interlineari in textum delapsa, de legitima sede expulit *ἀμαρύγματα*. Quod corruptelae genus quam frequens sit, Tu, laudatissime Valckenari, minime omnium ignoras. Est mihi ad manum Orphei locus, ubi verbum, quod explicatur, simul cum explicationis parte in textu remansit, Argonaut. 926.

Δεινὸς ὄφης, θνητοῖς ὀλοὸν τέρας, οὐ φατὸν εἰπεῖν.

Corrige:

Δεινὸς ὄφης, θνητοῖς ὀλοὸν τέρας, οὐτε φατειόν.

Εἰπεῖν superest ex glossa interlineari, ὃ οὐκ ἂν τις δύναιτο εἰπεῖν. Infra vs. 975.

*σὺν αἰολόμορφος ἴκανε,
Τρισσοκάρηνος ἰδεῖν, ὀλοὸν τέρας, οὐτι δαητόν,
Ταρταρόπαις Ἐκάτη.*

In hoc loco Codex Vossianus, et alter, quo me donavit vir humanissimus, Christianus Fridericus Matthaei, habent, οὐτι δαῖκτόν. Ne dubita, quin poeta scripserit:

Τρισσοκάρηνος ἰδεῖν, ὀλοὸν τέρας, οὐτι φατειόν.

Hesiodus Theog. 311. Δεύτερον αὐτὶς ἔτικτεν ἀμήχανον, οὐτε φατειόν, Κέρβερον ὠμηστήν, Αἶδεω κύνα χαλκεόφωνον, Πεντηκοντακάρηνον. unde Orphica expressa videntur. Asp. 144. Ἐν μέσσω δὲ δράκοντος ἦν φόβος, οὐτε (108) φατειός. vs. 161. Ἐν δ' ὀφίων κεφαλαὶ δεινῶν ἔσαν, οὐτε φατειῶν. vs. 250. Γοργόνες ἀπλήτοί τε καὶ οὐ φатаὶ ἐρρώοντο. Menophilus in Stobaeo Grotii p. 271. Οἶον ἄελπτον ἀπιστον ἐμὸν νόον ἤρπασε φάσμα Καρτερόν, οὐτε φατειόν, ὑπ' ἀμφοδίῃ δ' ἀλεγεινῇ θυμὸς ἀδὴν πεπόνητο, λύθεν δέ μοι ἄψα πάντα. ubi si scripseris, θυμὸς ἄλλῃ πεπέδητο, senties, quid venustatis poetae verbis accesserit. Hesychius: Οὐφατῶς. ἀφράτως. Lege: Οὐ φατόν. Glossa enim sumpta est ex Callimacho H. in Del. 60. Σπερχομένη μέγα δὴ τι καὶ οὐ φατόν.

Insigne Hesiodi fragmentum est in Etymologico MS. Bibl. Paris. Ἰλεύς, ὃ Αἴαντος πατὴρ ἐτυμολογεῖται ὑφ' Ἡσιόδου.

*Ἰλία, τὸν δ' ἀπείλησεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
καὶ αἰ τοῦκ' ὀνόμην' ὄνομ' ἔμμεναι, οὐνεκα νύμφη*

Εὐράμενος Ἰλίων, ὀχθῇ ἐρατὴν φιλότῃτα,
 Ἡματι τῷ, ὅτε τεῖχος εὐδμήτοιο πόλης
 Τηλὸν πύλῃσι Προειδῶν καὶ Ἀπόλλων.

Ταῦτα παρατίθεται ἐν δ. Σιμωνίδου. Vs. 3. scribendum:

Εὐράμενος Ἰλίων, μίχθῃ ἐρατῇ φιλότῃτι.

Sic enim est apud Eustathium ad Il. Z. p. 650. Τοιοῦτος δὲ καὶ Ἡσιόδος, ὅπου τὸν παρὰ τοῖς ἄλλοις Ὀϊλέα τετρασυλλάβως καλούμενον, Ἰλέα τρισυλλάβως αὐτὸς λέγειν θέλων, φησὶν οὕτως αὐτὸν κληθῆναι, οὐνεκα νύμφην Εὐράμενος Ἰλίων, μίχθῃ ἐρατῇ φιλότῃτι. de qua nominis forma iterum agit ad Il. A. p. 101. B. p. 277. O. p. 1018. Huc etiā respexit Scholiast. Pindari ad Ol. IX. 167. Ἰλιάδα, τοῦ Ὀϊλέως παιδός, τοῦ Ἀλάντος τοῦ Λοκροῦ. ἄνευ δὲ τοῦ ο εἶρηκε, τὸν Ἰλιάδα, ὥς πού φησι καὶ Ἡσιόδος. Hesychius: Ἰλιάδης. ὁ Ἰλέως παῖς. Etymol. M. p. 546. l. 41. διαφορεῖται τὸ ὄνομα, ὥς Ὀβριάρεως καὶ Βρυῖρεως, Ὀϊλέως καὶ Ἰλέως. Hos autem versus ex Genealogia heroica desumptos esse, discimus ex Tzetze, quartum et quintum afferente, ad Lycophr. 393.

Eustathius ad Il. B. p. 323. περὶ οὗ (Ἰφίκλου) Ἡσιόδου, ὅτι ταχύτῃτι διήνεγκεν, οὐκ ὠκνήσεν ἐπ' αὐτοῦ ταύτην εἰπεῖν τὴν ὑπερβολήν.

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπῶν θέεν, οὐδὲ κατέκλα,
 Ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάσκα πόδεσσι,
 Καὶ οὐ σινέσκετο καρπὸν.

Vide eundem ad Il. Γ. p. 1206. Od. A. p. 1689. et (109) Scholiast. Minorem ad Od. A. 525. Versu 1. scribe καρπὸν, ut legitur apud Homerum Il. Γ. 227. ubi idem versus occurrit. Pro πυραμίνων contra carminis legem πύρινων editur apud Scholiast. Apollon. Rh. I. 45. τοῦτον Ἡσιόδου ἐπὶ πυρίνων ἀθέρων τρέχειν φησί. Πυράμις est a πύραμος, quod Hesychius χορτὸν interpretatur. Id fugiebat Eschenbachium ad Orpheum Argon. 137. Ex Hesiodo comparisonem sumsit Nonnus XXVIII. p. 756. Εἰς δρόμον Ἰφίκλω πανομοίος, ὅστις ἐπείγων Ταρσὰ ποδῶν, ἀβάτοιο κατέγραψεν ἄκρα γαλήνης, Καὶ σταγύων ἐφύπερθε μετάρσιον εἶχε πορείην Ἀνθερίκων στατὸν ἄκρον ἀκαμπέα ποσσὶν ὀδυνῶν. item Poeta vetus περὶ καταργῶν, ejus locum jam supra p. 87. attulimus. Ceterum Dan. Heinsius hoc fragmentum male in duo distraxit, alteram partem dans p. 512, alteram p. 517.

Eustath. ad Il. B. p. 265. οἱ δ' αὐτοὶ παράγουσι καὶ χρῆσιν Ἡσιόδου ταύτην βοηθοῦσαν εἰ δίχα τοῦ θ' γραφῇ.

Homer. Hymn.

L

Ἦν δὲ Τρὶν Βοιωτὶς τρέφε κόρην.

Bene Dan. Heinsius correxit:

Ἐν δὲ Τρὶν Βοιωτὶν ἔτρεφε κόρην.

Hunc enim versum de Nycteo; filiam Antiopen Hyriæ educante, capiendum esse, ex Stephano Byz. v. *Τρία* intelligitur: *Ἡσιόδος δ' ἐν Τρία τὴν Ἀντιόπην φησὶ γενέσθαι*. ubi vide L. Holstenium. Eandem urbem Hesiodus commemorat in fragmento apud Scholiast. Pindari ad Pyth. IV. 36. *Ἡ οἷη Τρίη πυκινόφρων Μηκισνίη*. ubi *Τρίη* scribe, i. e. ἐν Τρίη.

Eustath. ad Od. N. p. 1746. *κνύος δὲ, τὴν φθορὰν κατὰ γένος οὐδέτερον. Ἡρωδιανὸς φέρει καὶ χρῆσιν ἐκ τοῦ παρὰ Ἡσιόδῳ Καταλόγου περὶ τῶν Προϊτίδων.*

Καὶ γὰρ σφιν κεφαλῇσι κατὰ κνύας αἰνὸν ἔχευεν.

Ἄλφος γὰρ χροῖα πάντα κατέσχευ, ἐν δὲ νυ χαῖται

Ἐφρέον ἐκ κεφαλῶν, ψίλωτο δὲ καλὰ κάρηνα.

Partem hujus pulcerrimi fragmenti, sine Hesiodi nomine, ex eodem Herodiano laudat Etymologus M. p. 523. l. 8. *κνύος, ἡ φθορὰ, οἷον· κατὰ κνύος ἔχευεν, ψίλωτο δὲ κάρηνα.* Heinsius, pessime κνύος edens, κατέσχευ metri causa bene (110) mutavit in κατέσχεθεν. Hoc autem fragmentum conjungendum est cum alio apud Suidam: *Μαχλοσύνη. κωτώφρεια. γυναικομανία. Ἡσιόδειος ἡ λέξις. λέγει γὰρ περὶ τῶν Προίτου θυγατέρων.*

Εἵνεκα μαχλοσύνης στυγερῆς τέρεν ὤλεσαν ἄνθος.

Eustath. ad Il. Ω. p. 1357. *νεωτέρων ἡ λέξις μάχλοσύνη, καὶ Ἡσιόδειος, ἐκείνου πρώτου χρησαμένου αὐτῇ ἐπὶ τῶν Προίτου θυγατέρων.* Hesiodum in hac re narranda secutus Aelianus V. H. III. 42. verbum quoque Hesiodeum retinuit: *Ἐλέγη καὶ Κελαινὴ Προίτου θυγατέρες· μαχλοῦς δὲ αὐτὰς ἡ τῆς Κύπρου βασιλῆς εἰργάσατο.* ubi vide Jac. Perizonium. Hesiodus igitur in Catalogo Heroïdum tradidit, Junonem Proëti filias ob effusam libidinem sic puniisse, ut capitis venustatem vitiligine vel impetigine foedaret. Sed alio loco, in Melampodia, ni fallor, aliter fabulam ab eo narratam esse, colligas ex Apollodoro II. 2. p. 78. *αὐται δὲ, (Proetides) ὥς ἐτελειώθησαν, ἐμάνησαν, ὥς μὲν Ἡσιόδός φησι, ὅτι τὰς Διονύσου τελετὰς οὐ κατεδέχοντο.*

Scholiast. Pindari ad Nem. III. 21. *περὶ τῶν Μυρμιδόνων Ἡσιόδος μὲν οὕτω φησὶν·*

Ἦ δ' ὑπογευσάμενη τέκεν Αἰακὸν ἱπποχάρμην.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤβης πολυηράτου ἔκετο μέτρον,

Μοῦνος ἐὼν ἤσχαλλε. Πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 "Οσσοι ἴσαν μύρμηκες ἐπηράτου ἐνδοθε νήσου,
 Τοὺς, ἄνδρας ποίησε, βαθυζώνους καὶ γυναῖκας.
 Οἱ δὲ τοι πρῶτον ζεῦξαν νέας ἀμφιελίσσας.

Idem fragmentum habet Tzetzes ad Lycophr. 176. ex Heroica Genealogia sumtum dicens. Postrema pars uno versu auctior est apud eundem Pindari Schol. ad Ol. VIII. 27.

Οἱ δὲ τοι πρῶτον τεῦξαν νέας ἀμφιελίσσας.

Πρῶτοι δ' ἰστιά θένσαν, νεὼς πτερὰ ποντοπόροιο.

Hinc vs. 6. restitue πρῶτοι τεῦξαν pro πρῶτον ζεῦξαν. Nam qui primus navim invenit, ante eam conficit, quam cingit. Vs. 7. metrum necessariam facit Heinsii correctionem, θέντο. At nescio, cur vir doctissimus scripserit: Πρῶτοι δ' ἰστιά θέντο νεὼς κvanoπρώροιο. Nam alterum exquisitius est, et prorsus Hesiodeum. "Εργ. καὶ "Ημ. 628. Εὐκόσρως στολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο. Notissimum (111) illud Virgilii: *velorum pandimus alas*. Remos πτερὰ dixit Homerus Od. Λ. 124. Οὐδ' εὐήρης ἐρετριά, τὰ τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται. Vide Potterum ad Lycophron. 25. Fabulam de Myrmidonum origine, quam h. l. Hesiodus tradidit, refellit Strabo VIII. p. 576. ubi vide Casaubonum.

Scholiast. Pindari ad Ol. X. 46. τὴν πόλιν δὲ καλεῖσθαι φασὶ Φυκτέον, ἀπὸ τινος Φυκτέως, οὗ μέμνηται καὶ "Ησιόδος οὕτω

Τὴν δ' Ἀμαρυγκείδης Ἰππόστρατος, ὅςος Ἀρης,
 Φυκτέως ἀγλαὸς υἱός, Ἐπειῶν ὄρχαμος ἀνδρῶν.

Hunc locum ob oculos habuit Apollodorus I. 8. p. 53. "Ησιόδος δὲ (Periboeam) ἐξ Ὠλένου τῆς Ἀχαΐας, ἐφθαρμένην ὑπὸ Ἰπποστράτου τοῦ Ἀμαρυγκέως, Ἰππόνουν τὸν πατέρα πέμψαι πρὸς Οἰνέα πόρρω τῆς Ἑλλάδος ὄντα, ἐντεῖλαμένον ἀποστεῖλαι. Periboea cum Oleni habitavit, forte ad eam referendum est fragmentum apud Strabonem VIII. p. 526.

"Ωκεε δ' Ὠλενίην πέτρην ποταμοῖο παρ' ὄχθας
 Εὐρύειος Πείροιο.

cujus partem attulit Stephan. Byz. v. Ὠλένος.

Scholiastes Apollon. Rhod. ad I. 156. "Ησιόδος δὲ (Periclymenum) μεταβληθέντα εἰς τινὰ τῶν συνήθων μορφῶν ἐπικαθεστῆναι τῷ ὀμφαλῷ τοῦ ζυγοῦ τῶν Ἡρακλέους ἱππων, βουλόμενον εἰς μάχην καταστῆναι τῷ ἥρωϊ· τὸν δὲ Ἡρακλέα καιρίως αὐτὸν κατατοξεῦσαι, τῆς Ἀθηνᾶς ὑποδείξεως. φησὶ δὲ οὕτως.

Περικλύμενον τ' ἀγέρωχον,
 "Ολβιον, ᾧ πόρε δῶρα Ποσειδάων ἐνούλχθαι
 Παντοῖ· ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐν ὀρνίθεσσι φάνεσκεν
 Αἰετός· ἄλλοτε δ' αὖτε πελέσκετο, θαύμα ἰδέσθαι,
 Μύρμηξ· ἄλλοτε δ' αὖτε μελισσίων ὑγλαὰ φύλα·
 "Αλλοτε δεινὸς ῥῆις καὶ ἀμείλιχος· εἶχε δὲ δῶρα
 Παντοῖ, δὴκ' ἀγαθὰ, τὰ μιν καὶ ἐπείτα δάλοισιν
 Βουλῇ Ἀθηναίης.

Hunc locum ex Catalogis esse, docet Scholiastes Minor ad Il. B. 356. ἐφ' ὅσον μὲν Περικλύμενος ὁ Νηλέως ἔζη, δυσά-
 λωτος ἦν ἡ πόλις. ἐμφίβιος γὰρ ἐγένετο ἐκεῖνος, καὶ δὴ γε-
 νόμενον αὐτὸν μελίσσαν, καὶ στάντα ἐπὶ τοῦ Ἡρακλείος ἀρ-
 ματος, Ἀθηνᾶ εἰκάσασα (lege, δεῖξασα) Ἡρακλεῖ, ἐποίη-
 (112) σεν ἀναίρεσθαι. Τότε Νέστωρ ἐν Γερήνοισι τρεφόμε-
 νος, πορθηθείσης τῆς Πύλου, καὶ τῶν ἐνδεκα ἀδελφῶν αὐ-
 τοῦ ἀναίρεθέντων, μόνος περιελείφθη. διὸ καὶ Γερήνιος
 ὠνομάσθη. Ἰστορεῖ Ἡσίοδος ἐν Καταλόγοις. Eustathius ad
 Od. A. p. 1685, Τὸν δὲ Περικλύμενον Ἡσίοδος φησὶ δῶρα
 εἰληφέναι παρὰ Ποσειδῶνος, ἀμείβειν αὐτὸν εἰς οἴου ἀν-
 ζώου ἢ δένδρου ἀερόντο εἰκόνα. Adde Scholiast. Minorem
 ad Od. A. 285. Eundem locum expressit Ovidius Met. XII.
 556. seqq. *Mitra Periclymeni mors est: cui posse figurās
 Sumere quas velle, rursusque reponere summas Neptunus
 dederat, Nelei sanguinis auctor. Hic, ubi nequicquam
 est formas variatus in omnes, Vertitur in faciem volu-
 cris, quae fulmina curvis Fekre solet pedibus, etc.* Ce-
 terum ea, quae Heinsius huic fragmento licentia non
 ferenda addidit, Δωδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονος υἱέες ἦμεν,
 Νέστωρ τε, Χρόμιός τε, non Hesiodi sunt, sed Homeri.
 Ex Scholiaste autem Homeri l. c. intelligitur, huc etiam
 pertinere fragmenta, ex iisdem Catalogis ducta, apud Ste-
 phanum Byz. v. Γερηνία, et Eustath. ad Il. B. p. 251.

Κτεῖνε δὲ Νηλῆος ταλασίφρονος υἱέας ἐσθλούς
 "Ενδεκα, δωδέκατος δὲ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 Ξεῖνος εἰὼν ἐτύχησε παρ' ἱπποδάμοισι Γερήνοισι.

et rursus:

Νέστωρ οἷος ἄλυξεν ἐν ἀνθεμόεντι Γερήνῳ.

Adde Scholiast. Minorem ad Od. F. 68.

Plutarchus de Oracul. defectu, T. II. p. 415. C. ὅ δὲ
 Ἡσίοδος οἶεταί καὶ περιόδους τινα χρόνων γίνεσθαι τοῖς
 δαίμοσι τὰς τελευταίας· λέγει γὰρ ἐν τῇ τῆς Ναιάδας προσ-
 ῳπῳ, καὶ τὸν χρόνον αἰνιγτόμενος·

"Εννέα τοι ζῶει γενεὰς λακέρυζα πορῶνῃ

Ἀνδρῶν ἡβόντων· ἑκατὸς δὲ το τετρακόρωνος·
 Τρεῖς δ' ἐλάφους ἃ κόραξ γηράσκειται· αὐτὰς ἃ φαίνε
 Ἐννέα τοὺς κόρακος· δέκα δ' ἡμῖς τοὺς φαίνας
 Νύμφαι εὐπλόκαμοι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.

Hos versus sic vertit Ausonius Eid. XVIII. *Ter binos deciesque novem super exit in annos, Justa senescentum quos implet vita virorum. Hos novies superat vivendo garula cornix: Et quater egreditur cornicis secula cervus. Alipedem cervum ter vincit corvus: et illum Multipli-* (113) *cat novies phoenix, reparabilis ales. Quam vos perpetuo decies praevertitis aevo Nymphae Hamadryades, quarum longissima vita est. Breviter et summam eorum sententiam expressit Plinius N. H. VII, 48. Hesiodus, qui primus aliqua de hoc prodidit, fabulose, ut reor, multa de hominum aevo referens, cornici novem nostrae attribuit aetates, quadruplum ejus corvis, id triplicatum cervus. Et reliqua fabulosius in phoenixe, ac Nymphis.* Versum 1. παρωδεί Aristophanes Avib. 610. Eundem cum altero laudat Etymol. M. p. 13. l. 36. sed pro ἡβόντων legit γηρόντων, veteri διπτογραφία, et jam a Plutarcho l. c. commemorata. Quam lectionem etiam Ausonius secutus est. Hesiodum imitantur Aratus Dios. 200. Oppianus Cyneg. II. 291. Antomedon Epigrammate apud Dorvil. Sicul. cap. 16. p. 271. Synesius Epist. 110. et plures alii, quos laudat Jo. Davisius ad Cicer. T. D. III. 28. Ut vocem τετρακόρωνος ab Hesiodo sumsit Oppianus l. c. sic eadem forma πεντακόρωνος pro vetulo dixit Myrinus Anthol. II. 9. p. 193. τρικόρωνος Lucilius ibid. In Alciphrone I. 28. vulgo sic editur: οὐ πάνση τρίκουρον καὶ τάλαντον γερόντιον πειρῶν τὰς ἐφ' ἡλικίας ἀνδρούσας ἡμᾶς. ubi τρίκουρον ex Hesychio defendunt Hemsterhusius ad Lucian. Timon. p. 160. et Toupus Ep. Crit. p. 143. Sed veram venustamque lectionem, quae non fefellit acumen Dorvillii ad Charit. p. 444. conservavit vetus Codex, quem Parisiis excussimus: οὐ πάνση τρικόρωνον καὶ τάλαντον γερόντιον πειρῶν τὰς ἐφ' ἡλικίας ἀνδρούσας ἡμᾶς. Paene monere praeterieram, Etymologum l. c. hos versus non Hesiodo, sed oraculo, tribuere: ὡς δ' χρησμός δηλοῖ. ubi χρησμός sumitur pro sententia memorabili, ut oraculum apud Latinos. Nisi forte Grammaticus hoc dictum, quia Nymphae ore pronunciatum est, pro oraculo habendum putavit.

Plutarchus Theseo p. 8. F. ἀπολεσθῆναι δὲ τὴν Ἀριάδην τοῦ Θησέως ἐρώντος ἑτέρας.

Δεινὸς γὰρ μιν ἔτειρεν ἔρως Πανόπηϊδος Αἴγλης.

Τοιοῦτο γὰρ τὸ ἔπος ἐκ τῶν Ἡσιόδοσ' Πεισιστρατον ἐξελεῖν φησιν Ἡρόδας ὁ Μεγαρεύς. Huc referendus est locus Athenaei XIII. p. 557. A. Ἡσιόδου δὲ φησιν, Θησέα νομίμως (114) γῆμαι καὶ Ἰαπην καὶ Αἴγλην, δι' ἣν καὶ τοὺς πρὸς Ἀριάδνην ὄρκους παρέβη, ὡς φησὶ Κέρκωψ.

Apollonius Dyscolus libro MS. de Pronominibus: Τῇ τινὲν σύζυγος ἢ ἱν, τοῦ τ' ἀρθέντος. Ἡσιόδου.

ἐν δ' αὐτῷ θανάτου ταμίης.

Hoc fragmentum de Endymione, mortis suae arbitro, intelligendum esse, discimus ex Scholiaste Apollon. Rh. IV. 57. Τὸν Ἐνδυμίωνα Ἡσιόδου μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλύπτης παῖδα λέγει, παρὰ Διὸς εἰληφότα δῶραν, αὐτὸν ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε θέλοι ὀλέσθαι. Rarissimum illud ἱν ex hoc Hesiodi loco sumsit Hesychius: Ἰν αὐτῷ. αὐτὸς αὐτῷ.

Scholiastes Sophoclis ad Trachin. 1174. καὶ Ἑλλοπίαν τὴν Δωδώνην νομίζουσιν εἶναι. τὴν γὰρ χώραν οὕτως Ἡσιόδου ὀνομάζει, ἐν Ἠοίαις λέγων οὕτως.

Ἔστι τις Ἑλλοπίη, πολυλήϊος ἡδ' εὐλείμων,

Ἀφνειὴ μήλοισι καὶ εἰλιπόδεσσι βόεσσιν.

Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολὺρῶνες, πολυβοῦται,

Πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, φύλα θνητῶν ἀνθρώπων.

Ἐνθα τε Δωδώνη τις ἐπ' ἐσχατιῇ πεπολισται.

Τὴν δὲ Ζεὺς ἐφίλησε, καὶ ὃν χρηστήριον εἶναι,

Τίμιον ἀνθρώποις, ναῖον δ' ἐν πυθμένι φηγοῦ.

Ἐνθεν ἐπιχθόνιοι μαντήϊα πάντα φέρονται.

Ὅς δὴ κεῖθι μολῶν, θεὸν ἄμβροτον ἐξερεῖνῃ,

Δῶρα φέρων ἔλθῃσιν σὺν αἰωνοῖς ἀγαθαῖσιν.

Ex his versibus primum et quintum attulit Strabo VII. p. 505. ubi pro ἐνθα τε rectius est ἐνθαῖδε. Vs. 6. legendum: Τὴν δὲ Ζεὺς ἐθέλησεν εἶναι χρηστήριον. Vs. 7. Tu, mi Valckenari, vere et ad sententiam accommodate scripsisti: ναῖον δ' ἐν πυθμένι φηγοῦ. Ejusdem fagi alibi quoque mentionem fecit Hesiodus apud Strabon. ibid. p. 504. Δωδώνην, φηγόν τε, Πελασγῶν ἑδρανόν, ἥκεν. Vs. 8. Dan. Heinsius pro μαντήϊα, sine ulla caussa, μαντεύματα scripsit. Homerus Od. M. 272. Ὅφρ' ὑμῖν εἴπω μαντήϊα Τειρεσίαιο. Sic potius versus castigandus erat: Ἐνθεν ἐπιχθονίοις μαντήϊα πάντα φέρονται. Versus ultimi ob similitudinem comparandi sunt cum Homericō Hymn. in Mercur. 540. Καὶ μὲν ἐμῆς ὁμφῆς ἀπονῆσεται, ὅστις ἂν ἔλθῃ Φοινῇ τ' ἠδὲ ποτῆσι τεληέντων οἰωνῶν. Ὅς

δέ κε μαψιλόγοισι πιθήσας οἰωνοῖσι, Μαντεῖην ἐθέλῃσι
παρὲκ νόον ἐξερέειν Ἡμετέρην, νοέειν δὲ θεῶν πλεόν αἰὲν
ἔόντων, Φῆμ', ἀλίην ὁδὸν εἰσιν, ἐγὼ δὲ κε δῶρα δεχοίμην.

Hesychius: Ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγών. Μελησαγόρας τὸν Ἀν-
δρόγεων Εὐρυγύην εἰρήσθαι φησὶ τὸν Μίνωος, ἐφ' ᾧ (115)
τὸν ἀγῶνα τίθεσθαι ἐπιτάφιον Ἀθήνησιν ἐν τῷ Κεραμεικῷ.
καὶ Ἡσίοδος.

Εὐρυγύης δ' ἔτι κοῦρος Ἀθηναίων ἱεράων.

Heinsius hoc fragmentum frustra ex Athenaeo laudat.
Forte de eodem Androgeo capiendus est alter Hesiodi
locus apud Ammonium v. Ὀδρος. καὶ Ἡσίοδος, τελευτή-
σαι τινα Πρωτὶ μάλ' ἤϊθρον.

Athenaeus X. p. 428. C. διὸ καὶ Ἡσίοδος ἐν ταῖς Ἠοί-
αις εἶπεν.

Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἔχθος,

Ὅστις ἄδην πίνει, σῖνος δὲ οἱ ἐπλετο μάργος,

Σὺν δὲ πόδας χεῖρας τε θέει, γλῶσσαν τε, νόον τε,

Δεσμοῖς ἀφράστοισι· φιλεῖ δὲ ἑ μαλθακὸς ὕπνος.

Vs. 1. scribe: χάρμα καὶ ἄχθος. ut est in Asp. 400. ubi
hic versus repetitur. Idem VIII. p. 364. B. quaedam pro-
fert, ἅπερ πάντα ἐκ τῶν εἰς Ἡσίοδον ἀναφερομένων με-
γάλων Ἠοίων, καὶ μεγάλων Ἔργων παρώδηται. ubi poste-
rius μεγάλων, temere repetitum, expunge. Nec debebat
hic librarii error in fraudem induxisse Langbaenium ad
Longin. p. 57. Nam Ἠοῖαι μεγάλαι dicuntur, non Ἔργα
μεγάλα. Aspasius ad Aristotel. Eth. Nicom. III. p. 43.
καὶ ὅτι πόνηρος ἐπὶ τοῦ ἐπιπόνου τάττεται καὶ δυστυχούς,
ικανὸς Ἡσίοδος παραστήσαι ἐν ταῖς μέγαις, ἐν αἷς τὴν
Ἀλκμήνην ποιῶν πρὸς τὸν Ἡρακλέα λέγουσαν.

ὦ τέκνον, ἧ μάλα δὴ σε πονηρότατον καὶ ἄριστον

Ζεὺς ἐτέκνωσε πατὴρ.

ubi lege: ἐν ταῖς μέγαις Ἠοίαις τὴν Ἀλκμήνην ποιῶν etc.

Tzetzes ad Lycoph. 344. Ὁ Ἀντόλυκος κλεπτοσύνη πάν-
τας ὑπερέβαλε, ὡς φησὶ καὶ Ἡσίοδος.

Πάντα γὰρ ὅσα λάβεικεν, αἰδέλα πάντα τίθεικε.

Hoc Scholion descriptum est ab Eudocia in Violeto p. 375.
394. quo instrumento nuper literas nostras locupletavit
strenuus earum vindex, J. B. C. Villoisonus. Sed ibi
mendose scribitur: Πάντα γὰρ ὅσα λάβεικεν, αἰδέλα
τέθεικε. Veram lectionem conservavit Etymologus M.
p. 21. l. 26.

(116) Ὅτι κε χερσὶ λάβεσκεν, αἰδέλα πάντα τίθεσκεν.

Hic finem scribendi facere constitueram. Sed cum typographus aliquid chartae superesse parret, id nonnullis aliorum scriptorum emendationibus impleamus. Ac commodè ad nos perfertur recens editum *Observationum* opus, quo has literas ornavit elegantis ingenii et doctrinae vir, Adrianus Heringa. Multae in hoc libro conjecturae in Epigrammata vetera a Jo. Jensio edita expromuntur; quas eo diligentius excussimus, quo pluribus et ipsi medicinam feceramus. Jam etsi haud mirum est, bonam correctionum nostrarum partem esse a viro sagacissimo occupatam, in nonnullis tamen, ut sunt diversa hominum ingenia, valde discrepamus.

Leonidae. V.

Ἰθατὰ σοι Κοτίλεια γενέθλιον ἡμᾶρ ὁρῶντι,
Καῖσαρ, ἐπιβλύζοι σαρὸν ἀκεστορίας.

Ita hos versus emendarunt Wesselingius *Epist. ad H. Venema* p. 6. et Heringa *Observ. cap. 22. p. 188.* Utriusque tamen acumen insignis menda elusit. Repone:

Ἰθατὰ σοι Κοτίλεια γενέθλιον ἡμᾶρ ὁρῶντι,
Καῖσαρ, ἐπιβλύζοι ζωρὸν ἀκεστορίην.

Sentis continuatae metaphorae elegantiam. Meleager in *Anacreontem* p. 371. ed. Barnes. *Αὐτόματοί σοι κρήναι ἀναβλύζοιεν ἄκρητον.* Incertus poeta in *Analect. Brunck. T. III. p. 156.* *Ἀκρητον μανίην ἔπιον.*

Leonidae. VIII.

Καὶ λόγον ἱστορίῃ κοσμούμενον ἠκρίβωσας,
Καὶ βίον ἐν φιλή, πάππε βεβαιώτατε.
Τοῦτο δ' ἐρητάζοντι γενέθλιον ἡριγένειαν.
Δῶρον ὁ Νελλαεὺς πέμπει ἀοιδόπολιν.

Bene Cl. Heringa *Observ. cap. 25. p. 190.* versu ultimo corrigit ἀοιδόπολος. At gravius vitium superest vs. 2. Nam si πάππος est nomen appellativum, scribendum: *πάππε σεβαστότατε.* sin proprium, sic versus refugendus:

(117) Καὶ βίον ἐν φιλή, Πάππε, βεβαιωτάτη.

Incerti εἰς Γνωστικούς. IX.

Ἡέλιον νίκησε τεὸς νόος ἠδὲ φαείνων,
Αἰὲν ἀπαστράπτων βροτοφεγγέα πάνσοφον αἴγλην,
Ἦδυφαῖ, χαρίεσσαν, ἀπαστράπτουσαν αἰδύτως.

Ingrata est verbi ἀπαστράπτω repetitio, et nihili vox αἰδύτως. Scribe:

Ἦδυφαι, χαρίεσσαν, ἀπαυγάζουσαν ἀλκίως.

Brunckius, V. C. Analect. T. III. p. 278. legit ἀποστρέ-
ζουσαν, tacite de conjectura nostra ἀλκίως edens.

Antiphanis. XI.

*Εἴ τινα μὴ τέρπει λωτοῦ χέλυσ, ἢ γλυκὺς ἦχος
Ψαλμῶν, ἢ τριγέρων νεκταρέος Βρόμιος,
Ἦ πεῦκαι κοῦροι, στέφανοι, μύρα, λιτὰ δὲ δειπνῶν
Λαθρόποδας τρώκτας χερσὶ τίθῃσι τόκους·
Οὗτος ἐμοὶ τέθνηκε, περὶ μνήστιν δὲ παρέρπαι
Νεκρὸν ἐς ἀλλοτρίους φειδόμενον φάρυγας.*

Cultissimum epigramma sic emenda:

*Εἴ τινα μὴ τέρπει λωτὸς, χέλυσ, ἢ γλυκὺς ἦχος
Ψαλμῶν, ἢ τριγέρων νεκταρέος Βρόμιος,
Ἦ πεῦκαι, κοῦροι, στέφανοι, μύρα, λιτὰ δὲ δειπνῶν
Λαθρόποδας τρώκτας χερσὶ τίθῃσι τόκους·
Οὗτος ἐμοὶ τέθνηκε. περὶ μνήστιν δὲ παρέρπαι
Νεκρὸν, ἐς ἀλλοτρίους φειδόμενον φάρυγας.*

Eodem fere modo, in literis ad me datis, corrigebat P. Wesselingius. *Λαθρόποδας* esse τόκους, multi damna suo sentiunt. Iidem eleganter voce HomERICA τρώκτας dicuntur, quod patrimonium velut arrodunt. Οὗτος ἐμοὶ τέθνηκε proverbialis formulā est de homine perduto et desperato. Sophocles *Antigon.* 1284. τὰς γὰρ ἡδονὰς Ὅσων προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθῃμ' ἐγὼ Ζῆν τεύκεν, ἀλλ' ἐμψυχον ἡγοῦμαι νεκρὸν. *Lysis* apud Jamblich. de Vita Pythag. 17. p. 62. εἰ μὲν ὦν μεταβάλοις, χαρήσομαι, εἰ δὲ μὴ γε, τέθνακας. Verba περὶ μνήστιν quo diutius in omnes partes verso, eo minus, quod placeat, reperio. Nec alii, qui post me hoc epigramma tentarunt, in iis sanandis feliciores fuerunt. Salmasius Exercit. Plin. p. 859. μνήστιν pro *tumulo* capit. Sed huic vocis potestati auctoritas quaedam concilianda erat.

Incerti. XXII.

*Χθῶν μὲν ἔχει δέμας ἐσθλὸν, ἔχει κλυτὸν οὐρανὸς ἦτορ
Ἀνδρέω, ὃς Δαναοῖσι καὶ Πλευρόιοις δικάσας,
Οὐχ ὀσίω κτεάνων καθαράς ἐφυλάξατο χεῖρας.*

Quid, malum, hic sibi volunt *Danaei*, multis ante seculis, quam horum versuum scriptor nascebatur, longa nocte sepulti? Hoc aliquando Graeculi *κακοζηλία* tribuebam. Nuno vix dubitem, quin verissime emendarim:

Ἀνδρέω, ὃς Δάκοις καὶ Πλευρόιοις δικάσας.

Hic Andreas fuit Vicarius Daciae et Illyrici, vel ipse Praefectus Praetorio Illyrici. Dacia enim post orbis Romani divisionem, a Constantino M. factam, erat sub dioecesi Praefecti Praetorio Illyrici. Qua de re locus classicus est Zosimi II. 33. Vide Pancirollum ad Notit. Dign. Imp. Orient. cap. 179. Multa huc pertinentia ex Codd. Theodosiano et Justiniano possent afferri, nisi Ictus supra civium suorum captum eruditus, Jo. Dan. Ritterus, meus in Jure Civili praeceptor, Historiam Praefecturae Praetorianae pararet; quam avidissime exspectamus.

Leonidae Tarentini. XXVIII.

*Τέλληνος ὅδε τύμβος, ἔχω δ' ὑπὸ βώλει πρέσβυν
Τήϊον, τὸν πρῶτον γνόντα γελοιομελεῖν.*

Cl. Heringa Observ. cap. 23. p. 199. *Ἑλληνος* scribit, ut Anacreon intelligatur. Sed decepit virum doctum prava lectio *Τήϊον* pro *τήνον*. Epigramma scriptum est in Tellenem, tibicinem et poetam, cujus carmina ludicra ob liberam et venustam dicacitatem laudantur. Zenobius I. 45. *Ἀσιδὲ τὰ Τέλληνος. ἐπὶ τῶν σαωπτικῶν τίθεται παροιμία. Τέλλην γὰρ αὐλητῆς ἐγένετο καὶ μελῶν ποιητής, παῖς (119) γνῖα τε κατέλιπεν, εὐρυθυμότατα, καὶ χάριν ἔχοντα πλείστην καὶ σκώμματα κομψότατα.* Idem II. 15. *Οὗτος ὁ Τέλλην ἐγένετο αὐλητῆς, καὶ μελῶν ἀνυποτάκτων ποιητής. μέμνηται αὐτοῦ Δικαίάρχος ὁ Μεσσήνιος.* haud dubie libro περὶ Μουσικῆς. Eadem de Tellene tradit Diogenianus I. 44. Libanius Epist. 548. *Οὐδὲ γὰρ εἰ τὰ Τέλληνος ἄδοι τις, οἷός τε ἔσται πρὸς αὐτόν σε μεταστῆσαι.* A Tellene diversus videtur Τέλλης, αὐλητῆς κάκιστος, apud Plutarch. Apophthegm. p. 193. F. quem pro eodem habet Fabricius Bibl. Gr. T. I. p. 571. Multo minus ab eo dictae sunt *tricae Tellenae* apud Varronem Nonii Marcelli p. 8. et Arnobium V. p. 176. ut Erasmus Adag. p. 827. et Heraldus ad Arnob. l. c. putarunt. Rectius Ad. Turnebus Advers. XVII, 21. eas arcessit a Tellena, urbe Latinorum.

Chaeremonis. XXIX.

*Κλευάσου τοί μοι κλειῖος ὑπὲρ Θυρέαν δόρυ, τείνας
Κάτθανες ἀμφὶ λόγον γὰν ἀμφιτεμνόμενος.*

Ne ipsi quidem Heringae conjectura, Observ. cap. 23. p. 199. proposita, valde placet, nedum ut mihi arrideat. At quid erit pretii, Valckenari suavissime, si epigramma foedissime corruptum emendatione tam certa restituero, ut ne Pyrrho quidem dubitare possit? Lege:

Κλεύας Τιμοκλήδης, ὑπὲρ Θυρεῶν δόρυ τείνας,

Κατθανες, Ἀμφιλόχων γαῖαν ἐπεσάμενος.

Cleuas, dux Persei, est apud Livium XLIII. 21. 25. Alius apud Strabon. XVII. p. 832. ubi *Κλεῦης* dicitur, promiscuā in his nominibus forma. Etymol. M. p. 498. l. 52. *Κλέης καὶ Κλεῦης, καὶ τροπῇ Δωρικῇ Κλεύας καὶ Κέας.* Loquendi forma, *γαῖαν ἐπεσάμενος*, venustissima est, et veteri poëta digna; quam summus ille Hemsterhusius ad Hesych. v. *Ἐπιέσσασθαι γῆν*, tam accurate explicuit, ut nihil supra addi posse videatur. Hanc conjecturam postea planissime confirmatam vidi auctoritate Codicis Palatini, cujus lectiones prodidit Dorvillius ad Chariton. p. 565.

Mucii Scaevolae. XXXIV. (120)

Αἱ χίμαροι τί ποτ' ἄρα τὰ μὲν θύμα καὶ τιθύμαλλα

Δείπετε καὶ χλαερὴν αἰγίνομον βοτάνην;

Πυρὰ δ' ἐπ' ἀλλήλαις σκιρτήματα γαῦρα τίθεσθε,

Ἀμφὶ τὸν ὑλοβάτην ἀλλόμενοι νόμιον;

Heringa Observ. cap. 30. p. 264. rescribit vs. 3. *Πυρὰ δ' ἐπ' ἀλλήλαις σκιρτήματα γαῦρα τίθεσθε;* Equidem nescio, an *γυρὰ* et *γαῦρα* satis eleganter eodem versu jungantur. Forte legendum:

Πυκνὰ δ' ἐπ' ἀλλήλαις σκιρτήματα γαῦρα τίθεσθε;

Aristides Panathen. p. 151. οὕτω δὲ πυκνὸν καὶ σύντονον ἐξήλαντο. Oppian. *Ἀλιευτ.* IV. 322. καὶ ἀθρόοι ἀμφιχέονται, *Πυκνὰ κατασκαίροντες.* Verum, cum post in melioribus Anthologiae apographis *γυρὰ* invenerim, non impediō, quo minus hoc, vel invitis auribus, poëtae reddatur. Obiter verbum *πυκνώω* eximamus Orpheo Argon. 1169.

ἐν δ' ἄρα θυμὸς

Πυκνώθη Μινύαισι διαμπερές.

A poëtae manu sic profectum est:

ἐν δ' ἄρα θυμὸς

Παχνώθη Μινύαισι διαμπερές.

Idem vs. 246. *Παχνώθη δ' αὖ θυμὸς Ἰάσονος.* vs. 690. *Τοῦ δὲ καὶ εἰσαίοντος ἐπαχνώθη φίλον ἦτορ.* vs. 808. *Αἰήτης Μινύαι τε περὶ φρένα παχνώθησαν.* Euripides Hippol. 803. *Λύπη παχνώθεισ', ἥ πο' συμφορὰς τινος;* Oppian. Cyneg. IV. 296. *Παχνώθη δὲ κέαρ διασώτισι.* Vide Suidam v. *Ἐπάχνωσε*, et ibi Kusterum; quem tamen non imiter idem verbum v. *Ἐφριξα* restituentem.

Claudian. XLVII.

*Ἔδραν χαλκτόπεζον ἐπὶ προθύροις Ἐλικῶνος
Εἰστήκει θεράπων τις ὑπὲρ νῶτοιο μεμαρκῶς.*

Gesnerus ad Claudian. p. 684. προθύρα Ἐλικῶνος explicat auditorium, in quo esset acroasis. Cui interpretationi, (121) quamvis longius quaesitae, color aliquis conciliari posset ex epigrammate in Analect. Brunck. T. III. p. 154. ubi bibliotheca οἶκος Ἐλικῶνος vocatur. Sed sine haesitatione emendo:

Ἔδραν χαλκτόπεζον ἐνὶ προθύροις Στελιχῶνος.

Quod poeta narrat, in aedibus patroni sui, Stilichonis accidit. Hanc conjecturam sibi quoque in mentem venisse, scripsit mihi Juvenis sagacissimus, Joannes Piersonus.

Simonidis. LIII.

*Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν πόντῳ κρυερός νέκυς. οἱ δὲ βαρεῖαν
Ναυτελίην κενεὸς τῆδε βρώσει τάφοι.*

Hinc colorem duxit Callimachus Epigr. 18.

*Νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἄλλ' πόντῳ φέρεται νέκυς, ἀντὶ δ' ἐκείνου
Οὐνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρερχόμεθα.*

Damageti. LIV.

*Οὐδ' γὰρ ὁθαλμῷ εἶλαμεν κήνη, ἀλλὰ τις ἄκτῃ
Νήϊας, ἣ γήσων Ποντιάδος τις ἔχει.*

Legendum:

ἣ νήσων Ποντιάδων τις ἔχει.

Nec aliter corrigebat Cl. Lennepius. Brunckium quoque, virum elegantissimum, sic edidisse video Analect. T. II. p. 38. Quod utrum ex Codice, an ex emendatione nostra, sumserit, non significandum putavit.

Antiphili. LXIX.

*Φοῖβος ἐρεῖ εἷνα γείτον', ὅτ' εἰς ἄλλα κῶλον ἐλαφρόν
Στήσας ψαμμείτην δόρπον ἐθημολόγει.*

In apographo meo est, τ' εἷνα γείτον' ex quo facio:

*Φοῖβος ἐρεῖ· τεναγῖτιν ὅτ' εἰς ἄλλα κῶλον ἐλαφρόν
Στήσας, ψαμμίτην δόρπον ἐθημολόγει.*

(122) Apollon. Rhod. IV. 1264. ἐπεὶ τεναγώδῃα λεύσσω Τῆλε
περισκοπέων ἄλλα πάντοθεν. Hoc Antiphili epigramma in Analectis Brunckianis frustra quaesivi. Nisi forte editum est sub alterius poetae nomine.

Crinagorae. LXXXIIH.

Ποιμὴν ὦ μάκαρ εἴτε καὶ οὖρεος ἐπροβάτευον

Κῆγ' αἰ ποιεῖν τόνδ' ἀνὰ λευκόλοπον,

Κριοῖς ἀγνητῆροί ποτε βληχόμενα βάζων,

Ἡ πικρὴ βάψαι νήοχα πηδάλια

Ἄλμῃ· τοιγὰρ ἔδυν ὑποβένθιος· ἀμφὶ δὲ ταύτην

Θινὰ με ῥοιβδήσας εὖρος ἐφήμισατο.

Versui tertio quomodo medear, nescio. Reliqua sic integritati suae restitue:

Ποιμὴν ὦ μάκαρ, εἴθε κατ' οὖρεος ἐπροβάτευον

Κῆγ', ποιητὸν τόνδ' ἀνὰ λευκόλοπον.

Κριοῖς ἀγνητῆροί ποτε βληχόμενα βάζων,

Ἡ πικρὴ βάψαι νήοχα πηδάλια

Ἄλμῃ· τοιγὰρ ἔδυν ὑποβένθιος· ἀμφὶ δὲ ταύτην

Θινὰ με ῥοιβδήσας εὖρος ἐλήμισατο.

Nunc tamen dubito, an in verbo ἐλήμισατο poëtae sim marum assecutus. Salmasius reponebat ἀπημέσατο, sensu commodissimo.

Incerti. CV.

Auceps alloquitur avem.

Τίπτε μετοκλάζεις πωτωμένη ὄζον ἀπ' ὄζου;

Τοῖα καὶ ἄλλη ἔρεξε, καὶ οὐ φύγεν ἰξοφορῆας

Ἡμετέρους δόνακας.

Legendum:

Τίπτε μέγα κλάζεις πωτωμένη ὄζον ἀπ' ὄζου;

Homerus II. II. 428. et inde Hesiod. Asp. 405. Οἱ δ' ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι, Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντες μάχονται. Hoc mendum, etsi manifestum, tamen non animadversum est a viro docto, qui nuper, Musis Gratiisque invitis, ad Epigrammata Graeca (125) emendanda accessit, Praef. Carm. Sepulcr. p. 14. Nostram conjecturam recepit Brunckius, V. C. Analect. T. III. p. 235.

Habes, Valckenari, epistolam satis loquacem; quam ut in eam partem, quam volumus, accipias, Te vehementer rogamus. Illud praeterea publico nomine, quanta maxima contentione possumus, a Te petimus, ut ne nobis Sophoclem Tuum invidias diutius, Phidiacum,

ut auguramur, et immortale opus. Quicquid enim ad
 Tragicorum principem expoliendum afferri potest, in-
 genium, acumen, doctrinam, linguae scientiam, id in Te
 tale cognovimus, ut omnium expectationem, quamvis
 summam, superare videatur. Vale, Vir eximie, et
 amorem in me Tuum mihi perpetuo conserva.

Dabam III. Octobr. MDCCLXIX.

Retractabam MDCCLXXXI.

DAVIDIS RUHNKENII
E P I S T O L A
C R I T I C A II.

IN

C A L L I M A C H U M,

ET

A P O L L O N I U M R H O D I U M

AD VIRUM CLARISSIMUM,

J O A N. A U G U S T U M E R N E S T I.

THE
FEDERAL
BUREAU OF INVESTIGATION
UNITED STATES DEPARTMENT OF JUSTICE
WASHINGTON, D. C.

MEMORANDUM FOR THE DIRECTOR

SUBJECT: [Illegible]

DATE: [Illegible]

BY: [Illegible]

RE: [Illegible]

**CLARISSIMO, OMNIQUE LAUDE
CUMULATO VIRO,**

JOAN. AUG. ERNESTI

S. P. D.

DAVID RUHNKENIUS.

Cum et literis Tuis, et multorum sermonibus ad me esset perlatum, Te in Cyrenaeo poeta expoliendo versari, dici vix potest, quantum animo gaudii ceperim. Nam quo vehementius Callimachi lectione delectabar, eo magis dolebam, venustissimos ejus Hymnos necdum pro dignitate vel explicatos satis esse, vel emendatos. Nactus quidem ille est interpretes satis multos, sed paucos, vel dicam, neminem provinciae bene administrandae parem. Si enim in antiquis scriptoribus castigandis primae partes Codicibus MSS. deferendae sunt, quotusquisque eorum Callimachum ad veteres membranas exegit? Si ad poetam non modo eruditum, sed eruditionis etiam ostentatorem, illustrandum, omnis doctrinae copia expromenda est, quis, Spanhemio excepto, ea de re magnopere laboravit, aut quis non potius levi, quod ajunt, brachio hoc negotium egit? Itaque non mirum videri debet, istorum merita summo Spanhemii studio, et immensa, quam huc contulit, eruditione sic obruta esse, ut is prope solus Callimachi interpretis vulgo dicatur. Quem virum qui non maximi faciat, maximisque in hoc genere hominibus parem judicet, aut invidus sit oportet, aut omnis liberalis expers doctrinae. Neque tamen ideo probaverim ineptos istos laudatores, qui, re nunquam explorata,

Spanhemium cunctas perfecti interpretis partes explesse clamant. Praecipuum certe interpretis munus, quod in scriptoris textu constituendo cernitur, ita ab eo administratum est, vix ut uno alterove loco ejus curam suscepit. Mitto alia, ne excellentis viri errores captare velle videar, et detrahere *Haerentem capiti multa cum laude coronam*. Sed bonum factum, quod Callimachus in Tuas, Vir praestantissime, manus incidit, qui quae in superioribus Editoribus desideramus, cumulate praestabis. Sive enim in priscis scriptoribus restituendis singulari opus est, *ἄγχιωλα*, quis Te sagacior atque acutior, qui ingenium, quod Tibi a natura obtigit longe acerrimum, cum omni liberali eruditione, tum Philosophia quoque, et Mathematicis rationibus mirifice excoluisti? Sive magna requiritur linguarum, et reconditae antiquitatis notitia, quis Te magis versatus est in Latio, cujus principem sapientia et scribendi elegantia exprimis; aut quis denique Graecarum peritior literarum, cujus rei luculenta, quae extant, specimina cupide ab eruditis hominibus expetuntur? Itaque tacita saepenumero cogitatione Lipsiae de Te, doctore tanto, gratulor, in quo revixerit Joachimus Camerarius, sanctum illud Graecis Latinisque Musis nomen. Sed plura ne in praesenti addam de laudibus Tuis longe lateque diffusis, cum pudor Tuus prohibet, tum infantia mea. Ad illud igitur, unde scribendi initium feceram, revertar. Callimachum cum in deliciis haberem, nec omnia a viris doctis expedita viderem, ea loca, quae legenti negotium facesserent, paulo accuratius tractare institui, solo ingenio rem agens. Verum cum animadvertissem, sine MStorum ope rem ad liquidum perducere non posse, quinque Codices, recentes illos quidem, sed nondum ab aliis collatos, adhibui, Vossianum in Bibliotheca Leidensi, Parisinum in Bibl. Regia, Meermannianum, Venetum in Bibl. D. Marci, et eum denique, qui liberalitate Cl. Matthaei meus est. Hi libri tametsi nonnullis locis prosunt, tamen, ubi haereas, expectationem frustrantur. Eos autem omnes ex uno exemplo fluxisse, mirus in lacunis consensus ostendit. Jam cur potissimum ad Te, Vir elegantissime, has literas scripserim, nihil opus est, pluribus verbis explicare. Primum de conjecturis qualibuscunque meis nemo Te rectius videbatur posse existimare, qui et summa praeditus es judicandi facultate, et in Callimacho exornando consumisti studii plurimum. Deinde volui extare publicum ali-

(125) quod monumentum amicitiae nostrae, quae mihi patet

puero ab amico communi, Rittero, conciliata, sancte in
hunc usque diem culta est, nec ullo unquam tempore re-
frigeat. Sed age, Callimachum evolvamus. In quo tra-
ctando si forte vel ingenii vel doctrinae inopia aberravero,
Tu, quae Tua est humanitas, me comifer in viam reduces.

Ελάνια. Ion. 3.

Πηλογόνων ἑλάνηρα, δικάσπολον οὐρανίδησι.

Idem poetae Graeci Callimachum perpetuo imitati sunt,
alter rectus et vernustus, alter vitiosus et ineptus, Diony-
sius Periegeta et Nonnus. Quos cum Callimachis com-
parare, operae pretium duxi. Hac enim diligentia si
nihil aliud, certe hoc assequemur, ut, quam Callimachi
lectionem illa aetas in libris suis habuerit, cognoscamus.
Ita Nonnus h. l. ὀλετήρα pro ἑλάνηρα legisse videtur. XX.
p. 532. Τιτάνων δ' ὀλετήρα, προασπιστήρα τοκήος. XX.
p. 646. Τηγεμίων ὀλετήρες, ἀσασπητήρες Οὐρανίου. Ab e-
dem etiam XIX. p. 522. Ἡσίοδος δικάσπολος ex hoc loco
sumtus est. Obiter vocem ἑλάνηρα reddidimus Pausanias apud
Pausan. Achaic. 21. Ἰππὼν τ' ὀλετήρα νεῶν τ' ἰθυκρηδέμων.
Lege: Ἰππων τ' ἑλάνηρα νεῶν τ' ἰθυκρηδέμων.
Hesychius: Ἐλάνης· ὁ Ἡσίοδος, ἐν Ἀθήναις.

οὐρανίδησι. οὐρανὸς π. 14. ὁ οὐρανὸς ὁ οὐρανὸς

οὐρανὸς π. 14. ὁ οὐρανὸς ὁ οὐρανὸς

οὐρανὸς π. 14. ὁ οὐρανὸς ὁ οὐρανὸς

οὐρανὸς π. 14. ὁ οὐρανὸς ὁ οὐρανὸς

οὐρανὸς π. 14. ὁ οὐρανὸς ὁ οὐρανὸς

οὐρανὸς π. 14. ὁ οὐρανὸς ὁ οὐρανὸς

οὐρανὸς π. 14. ὁ οὐρανὸς ὁ οὐρανὸς

οὐρανὸς π. 14. ὁ οὐρανὸς ὁ οὐρανὸς

οὐρανὸς π. 14. ὁ οὐρανὸς ὁ οὐρανὸς

οὐρανὸς π. 14. ὁ οὐρανὸς ὁ οὐρανὸς

οὐρανὸς π. 14. ὁ οὐρανὸς ὁ οὐρανὸς

οὐρανὸς π. 14. ὁ οὐρανὸς ὁ οὐρανὸς

οὐρανὸς π. 14. ὁ οὐρανὸς ὁ οὐρανὸς

οὐρανὸς π. 14. ὁ οὐρανὸς ὁ οὐρανὸς

οὐρανὸς π. 14. ὁ οὐρανὸς ὁ οὐρανὸς

οὐρανὸς π. 14. ὁ οὐρανὸς ὁ οὐρανὸς

οὐρανὸς π. 14. ὁ οὐρανὸς ὁ οὐρανὸς

οὐρανὸς π. 14. ὁ οὐρανὸς ὁ οὐρανὸς

οὐρανὸς π. 14. ὁ οὐρανὸς ὁ οὐρανὸς

οὐρανὸς π. 14. ὁ οὐρανὸς ὁ οὐρανὸς

οὐρανὸς π. 14. ὁ οὐρανὸς ὁ οὐρανὸς

οὐρανὸς π. 14. ὁ οὐρανὸς ὁ οὐρανὸς

οὐρανὸς π. 14. ὁ οὐρανὸς ὁ οὐρανὸς

οὐρανὸς π. 14. ὁ οὐρανὸς ὁ οὐρανὸς

οὐρανὸς π. 14. ὁ οὐρανὸς ὁ οὐρανὸς

τοὶ δ' ἀπροσόρατον ὀκνεῖντι πόνον· Ea forma bis corrupta est apud Hesychium: Ὀκτῆσις. οἷσις. Lege, Ὀκχῆσις. Alii: Ὀκνεῖν. φρονεῖν, ἰσχεῖν. Scribe cum Alberto: Ὀκχεῖν. φρονεῖν, ἰσχεῖν. Sic ὀκχῆ pro *austentaculo* dixit poeta apud Suidam in v.

γέντο δ' ἐρσιλῆς

Ἐκπᾶκον· ὃ δὴ πῆλ' ὑψαυς ὀκχῆ.

Quos versus ex Callimachi Hecale sumtos esse, bene vidit Hemsterhusius ad Callimach. Fragm. p. 439. Eosdem ad Philemonem et Baucidem transtulit Ovidius Met. VIII. 695. *parent ambo, baculisque levati Nituntur longo vestigia ponere clivo*

vs. 32.

Ἐκ δ' ἔχεν μέγα χεῦμα.

Hoc hemistichium a Callimacho sumsit Tryphiodorus vs. 117. ubi vide Merrickium. Idem vs. 431. suum fecit vicinum Κευθμόν ἔσω Κρηταῖον. quo ἔσω, quod viri docti in ἐς. mutabant, confirmatur.

vs. 53.

Νέδῃ δέ σε δῶκε κομίσαι.

Κευθμόν ἔσω Κρηταῖον, ἵνα κρύφα παιδεύοιο.

Nonnus IX. p. 250. Ὡπασε θυγατέρεσσι Λάμου, ποταμηῖσι νύμφαις, Πηίδα Διὸς κομέειν σταφυληκόμον· αἱ δὲ λαβοῦσαι Βάκχον ἐπηγύναντο. Verbum ἐπηγύναντο sumsit ex vs. 46. ὅς δὲ Κυρβάντων ἑταροὶ περιπηγύναντο. Sic enim legendum. Vide Cl. Valckenarium ad Euripid. Hippolyt. 1432.

(127)

vs. 55.

Πρεσβυτάτη νυμφέων, αἷ μιν τότε μαίωσαντο.

Nonnus III. p. 106. ἧς τόκον Ὡραι Τυρόν ἐμαυώσαντο λεγαῖδες. Sequentem versum viri docti bene restituerunt hoc modo:

Πρωτότῃ γενεῇφι, μετὰ Στύγα τε, Φιλύρην τε.

Quam correctionem adjuvant MSS. Venetus et Vossianus, alterum τε post Στύγα inserentes.

vs. 38. 39.

τὸ μὲν ποθεῖ πούλ' κατ' αὐτὸ

Καυκᾶνων πολίεθρον, ὃ Λέπριον πεφάτισται,
Συμφέρεται Νηρηϊ.

Friget αὐτὸ, praesertim in poeta, qui nihil habeat otiosi. Igitur vix dubitem, quin levī mutatione reponendum sit:

τὸ μὲν ποθὶ πούλῳ κατ' αἶπυ
 Καυκῶνα πολέθρον, ὃ Λέπριον πεφάτισται,
 Συμφέρεται Νηρηϊ.

Πολέθρον αἶπυ quam frequens Homero sit, etiam pueri sciunt. Praeterea Λέπριον scripsimus cum Jos. Wassio ad Thucyd. V. p. 358. Scholion vetus sic scribitur in MS. Regio: Λέπριον δὲ, ἀπὸ Λεπρέος τοῦ Προσιδῶνος ὅς προκαλεσάμενος εἰς ἀσθηφάγίαν etc. Recte προκαλεσάμενος, provocans.

vs. 48.

σὺ δ' ἐθήσαιο πλονα μαζὸν
 Αἶγος Ἀμαλθείης.

Nonnus XLVI. p. 1180. Μαζὸν Ἀμαλθείης κουροτρόφον αἶγος ἀμέλγων.

vs. 52.

(128)

Ὅλα δὲ Κούρητες σε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο
 Τεύχεα πεπλήγοντο, ἵνα Κρόνος οὔασιν ἤχη
 Ἀσπίδος εἰσαΐαι, αὐτὴ μὴ σεο κευρίζοντος.

Nonnus XXVIII. p. 738. Οἷον ὅτε Κρονίοισιν ὑπ' οὔασιν δοῦπον ἐγαίρων Πυρρόχως Ἰδαίοισι θάλας ἐφάσαιεν ἀράσων, Ψευδομένης ἀλάλαζε μέλος μενεδήϊον ἤχου, Ζηνὸς ὑποκλέπτων παλινανξέρος ἐγκρυφον ἤβην. Adde IX. p. 252. 258. XIV. p. 386.

vs. 55.

Καλὰ μὲν ἤεξεν, καλὰ δ' ἐτραφεῖς, οὐράνις Ζεῦ.

Non repetam, quae viri docti ad vindicandum verbum ἐτραφεῖς attulerunt. Speciosa est conjectura R. Dawesi Misc. Crit. p. 96. Καλὰ μὲν ἤεξεν, καλὰ δ' ἐτραφεῖς, οὐράνις Ζεῦ. Verum sive hoc, sive alio modo medicinam facere instituas, nunquam mihi persuadebis, ut tam putidum et elumbem versum a Callimacho profectum credam. Quo vel casu, vel interpolatoris consilio huc irrepserit, videant alii. Mihi satis est, eum tanquam adulterinum digito demonstrasse. In quo, magnopere gaudeo; mihi cum Lennepio, cujus in fraudibus odorandis singularis est solertia, prorsus convenire. Nec sententia talem versum desiderat. Idem enim sequenti versu, vero Callimachio, traditur:

Ὅξυ δ' ἄρ' ἤβησας, ταχίνοι δὲ τοῖ ἤλθον ἱούλοι.

Sic legere malim pro vulgato, Ὅξυ δ' ἀκηβήσας.

vs. 65.

Ψευδοίμην αἰώντος ἃ κεν πεπίθοιεν ἀκουήν.

Ad hunc versum, tanquam ad scopulum, plerique interpretes offenderunt: Unus H. Stephanus vidit, sic intelligendum esse: *Si mentiri vellem, mentifer tamen quae probabilia essent*, cuius explicationem, praeter alios, sequitur (129) R. Bentleyus, Diss. de Phalar. Epist. p. 514. Hanc versus vim iam olim ceperat Nonnus XLVI. p. 1182. Ὡφελος ἀφμενον ἄλλον ἀμεμῆα μῦθον εἰπῶν, Ψεύδεις κεφαλαίω κεράσας, Φαίξιφρονα Πειθῶ. XLVII. p. 1216. Καὶ τὰ μὲν ἐπλασε μῦθος Ἀχαιῶς, ἠθάδα Πειθῶ, Ψεύδεις ἀντὶ κεράσας, τὸ δ' ἐτήτυμον. Minus apposite hoc Callimachi loco usus est P. Burmannus Sec. ad Propert. II. 10. 12.

vs. 71. Ὡφελος ἀφμενον ἄλλον ἀμεμῆα μῦθον εἰπῶν

Εμπεράμους.

(Nonnus XXXIX. p. 1002. Ἔσσι γὰρ ὑομίνης ἐμπείραμος, ὅτι καὶ αὐτὸς Θρήνην ναϊστῆαις ἐμπείραμος οἶα περ Ἀρης. Hesychius: Ἐμπείραμος. ὑπομακητινός. Postulante literarum serie, lege: Ἐμπείραμος, ἐπινουαῖκος.

us. 79. 80. Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες ἐπεὶ Διὸς οὐδέν ἀνάκτων

Θειότερον, τῷ καὶ σφετερὴν ἐκρίνασ' ἁλῆιν.

Vide, Vir acutissime, num quid horum intelligas. Ego aliquando conjeceram:

Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες ἐπεὶ Διὸς οὐδέν ἀνάκτων
Θειότερον,

Post aliud quaerens, Turnebum Advers. XXIX. 29. eodem modo hunc versum laudare vidi, ex conjectura, in cartum, a nobis libro scripto, Nunq. praeferam, quod in mentem venit Lennepio ad Phalarid. Epist. 20. p. 103.

Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες ἐπεὶ δ' ἴδεις οὐδέν ἀνάκτων
Θειότερον, τῷ καὶ σφετερὴν ἐκρίνασ' ἁλῆιν.

Τέστιν vs. 80. manifesto errore, praeter alias, etiam exhibit Editio Veneta, interpretum nemini cognita, a. 1555. 8. cuius mihi indicium fecerunt viri praecelari Jac. Morellus, Bibliothecae D. Marci praefectus, et J. P. Blessingius. Ἀλῆιν MSS. Regius, Vossianus, et meus habent. Codex Venetus, λῆιν, haud dubie pro λῆξιν. Suidas: λῆξιν.

(130) μίξιν, μερῖσμον, κληρον. Ἡρόδοτος. Corrige: Ἀλῆιν. λῆξιν. ut est in Glossis Herodoti, quas Suidas descripsit.

vs. 84.

Ἐν δὲ πυρραφίην ἐβαλές σφισιν.

Hinc vocem *ἐνθηφενής* imitatores sumserunt. Dionysius vs. 557. *Ταρτησσοῦς χαρίεσσα, ἐνθηφενέων πίδον ἀνδρῶν.* Nonnus VIII. p. 249. *Πρὸς Δανάης, λίτομαί σε ἐνθηφενέων ὕμεναίων.* Aequè rarum est *ἐνθηφενής*, quod Hesychius habet.

vs. 85.

ἐν δ' ἄλλῃς ὄλβον.

Πᾶσι μὲν, οὐ μάλα δ' ἴσον.

Imitatur Dionysius vs. 969. *οὐ γὰρ ἐν ὄλβῳ Ἴσῃ παῖ-
ραν ἅπασιν ἐπ' ἀνδράσι θήκατο δαίμων.*

H. in Apoll. vs. 6.

Αὐτοὶ νῦν κατοχῆς ἀνακλίνεσθαι πυλάων,

Αὐταὶ δὲ κληίδες.

Eandem rem sic expressit Apollonius Rhod. IV. 41. *Τῇ
δὲ καὶ αὐτόματοι θυρῶν ὑπόειξαν ὄχῃες.* Callimachum
imitatus est Nonnus VII. p. 220. *διεσσύμενου δὲ μελάθρου
αὐτόματοι πυλεῶνος ἀνῶλχθησαν ὄχῃες.* XLIV. p. 1138.
ἐξαπίνης δὲ αὐτόματοι κληίδες ἀνηώγνυντο πυλάων.

vs. 8.

Οἱ δὲ νέοι μολπὴν τε καὶ ἐς χορὸν ἐκύνεσθε.

Praepositio *ἐς*, semel posita, etiam ante *μολπὴν* intelli-
genda est, ut H. in Del. 17. ex emendatione Valcken-
ariana: *Ὀππόσαι Ῥακτανὸν τε καὶ ἐς Τιτηνίδα Τηθὺν Νῆ-
σοι ἀελλίζονται.* Quam elegantiam, utriusque linguae
poëtis usitatam, erudite explicuit Bentlejus ad Horat. III.
Carm. 25. 3. Hemistichium, ut alia, hinc sumsit Try-
phiodorus vs. 406. *Καὶ τότε μοι δαίνυσθε, καὶ ἐς χορὸν
ἐκύνεσθε.* Sic enim legendum puto pro eo, quod edi-
tur, *καὶ ἐς χορὸν ὀτρύνεσθε.*

vs. 12.

(131)

μητ' ἄψοφον ἵχνος

Τοῦ Φοίβου τοὺς παῖδας ἔχειν ἐπιδημήσαντος.

Hinc Nonnus *ἄψοφον ἵχνος* arripuit, et varie jactavit.
III. p. 86. *Ὀμμασιν ἄψοφον ἵχνος ἐπήγαγεν ὕπνος ἀλή-
της.* XXV. p. 644. *Ἀψοφον ἀκροπόρων πεφυλαγμένος ἄλμα
πεδίλων.* XXXIV. p. 842. *Ἀψοφον ἵχνος ἔχουσα διέστιχεν
ἐς ῥάχιν ὕλης.* Quod est XL. p. 1030. *Οὐδέ τις ἄψοφος
ἦεν.* ductum est ex H. in Del. 302. *Οὔτε σιωπηλὴν,
οὔτ' ἄψοφον οὐλος ἐθείραις Ἑσπερος, ἀλλ' αἰεὶ σε κατα-
βλέπει ἀμφιβόητον.*

vs. 20.

Οὐδέ θεῖς Ἀχιλῆα κινύρεται αἶλῳ μήτηρ.

Imitationis vestigia sunt in Tryphiodoro vs. 421. Οὐ μή-
τηρ ἐπὶ παιδί κινύρεται. et in Nonno I. p. 46. φιλοθρή-
νοιον δὲ μολπαῖς Αἴλινα Φοῖβος αἶσιδε.

vs. 22. 23. 24.

Καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρος,
Ὅστις ἐνὶ Φρυγίῃ διερὸς λίθος ἐστήρικται
Μάρμαρος, ἀντὶ γυναικὸς οἴζυρόν τι χανοῦσιν.

Hos versus, quos ex verissima Valckenarii nostri emen-
datione adscripsimus, non semel Nonnus expressit more
suo. XII. p. 350. Καὶ Νιόβη Σιπύλοιο παρὰ σφυρὰ πέτρος
ἐχέφρων Δάκρυοι λαϊνέοισιν ὀδυρομένη στίχα παιδων, Στή-
σεται οἰκτρὸν ἄγαλμα. XIV. p. 402. Αἰνέης Νιόβης πα-
ρεμέτρε πενθάδα πέτρην. Καὶ λίθος Ἰνδὸν ὀμίλον ἐριδ-
μαίνοντα Ἀναίω δακρυόεις ὀρόων etc. Sed praestat videre,
quomodo Propertius III. 8. 5. totum hunc locum in rem
suam converterit: *Transseat hic sine nube dies, stent aëre
venti, Ponat et in sicco molliter unda minas. Adspiciam
nullos hodierna luce dolentes, Et Niobae lacrimas sup-
primat ipse lapis. Alcyonum positae requiescant ora
querelis, Increpet absumptum nec sua mater Ityn.* ubi vs. 6.
expressus est ex Callimachi vs. 18. Εὐφημεῖ καὶ πόντος.
vs. 8. ex vs. 22. Καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται ἄλγεα
πέτρος. vs. 10. mutata Thetide in Procnen, ex vs. 20. Οὐδὲ
(132) Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ. Quod etiam Cl.
P. Burmannus Sec. annotavit de admonitione nostra. De-
nique Propertius II. 23. 6. hinc illa sumsit: *Hic quidam
Phoebo visus mihi, pulchrior ipso Marmoreus tacita car-
men hians lyra.* Sed haec jam alii compararunt.

vs. 43. 44.

Κεῖνος οἷσ τευτὺν ἔλαχεν ρέα, κεῖνος αἰοιδὴν.

Φοῖβω γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ αἰοιδή.

Ita vs. 43. eleganti conjectura refinxit Jos. Scaliger ad
Propert. IV. 6. 69. Formis Ionicis in vs quantopere de-
lectatus sit Callimachus, his exemplis intelligitur. Ἀλητὺς
Fr. 277. ἀρπακτὺς H. in Apoll. 95. ἀσπαστὺς Fr. 427.
γελαστὺς H. in Del. 324. διοκτὺς H. in Dian. 194. μαστὺς
Fr. 277. Huc etiam referam ἀφραστὺς. Nam fragmen-
tum, quod sine poëtae nomine Suidas v. Ἀφραστὺς attu-
lit, Callimachi esse videtur: Σχέτλιας ἀνδρώπων ἀφρα-
στὺς. Idem quoque ἀκαστὺς dixit, si vera est conjectura
nostra, Epigr. 49. Ἔσθ' ἀμὶν κ' ἀκαστὺς ἀφειδέα πρὸς
τὸν ἔρωτα. Vulgatur, Ἔσθ' ἀμὶν γ' ἀκαστὰς ἀφ. π. τ.
ἔρ. Aliter hunc locum tentat Cl. Goupius ad Theocrit.

T. II. p. 405. Hactenus de voce *διδασκνύς*, et ejusdem formae aliis. Quid vero? mirarisne necum, Erneste amicissime, superiorum interpretum patientiam, ne dicam ignaviam, qui vs. 44. tam diu sine ulla fraudis suspicione tulerint? Etenim si quis unquam versus spurius suis se iudiciis prodidit, certe hic est. Nec quenquam tam inepte religiosum futurum puto, ut, semel monitus, Grammatici Scholion marginale pro versu Callimacho habeat.

vs. 50. 51:

*Ρεῖᾱ κε βουβόσιον τελέθοι πλέον, οὐδέ κεν αἶγες
Δεύοιντο βρεφίων ἐπιμηλάδες, ἧσιν Ἀπόλλων
Βοσκομένης ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν.*

Scholias: *Ἐπιμηλάδες*, ἀντὶ τοῦ, αἱ μετὰ τῶν μῆλων νερόμεναι· καὶ γὰρ τὰς αἶγας μῆλα λέγουσιν· ὡς Ὅμηρος ἐπεξηγεῖται· (Od. I. 184.) *Μῆλ'*, οἷός τε, καὶ αἶγες ἰαύεσκον. *Εἰ δὲ Μενεμηλάδες* γράφεται, ἀντὶ τοῦ δηλαῖαι (133) ἔστιν. In quo Scholio nihil intelligo, ne post conjecturam quidem, a Fanaq. Fabro propositam. Sed quocumque modo vel corrigatur, vel explicetur, nil nisi nugatorium recentioris Grammatici commentum esse videtur. Nam sine controversia in Callimacho reponendum est:

*Ρεῖᾱ κε βουβόσιον τελέθοι πλέον, οὐδέ κεν αἶγες
Δεύοιντο βρεφίων ἐπὶ μηκάδες, ἧσιν Ἀπόλλων
Βοσκομένης ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν.*

Ἐπὶ conjunge cum *δεύοιντο*, ut sit *ἐπιδεύοιντο*. Nam praepositio saepe per tmesin verbo postponitur, etiam pluribus vocibus interjectis. Homerus Hymn. XXIV. 7. *λαγεί δ' ἐπὶ θάσκιος ὕλη*. Vetus epigramma apud Gruter. p. 1130. *Μή σοι μηνίσῃ πικρὸν ἐπ' Ἀγεσίλας*. Apollon. Rhod. III. 1017. *Σιρᾶπτεν ἔρως ἡδεῖαν ἀπὸ φλόγα*. Alcaeus Anthol. I. 33. p. 70. *Κειράμενος γονίμην τις ἀπὸ φλέβα Μητρὸς ἀγύρτης*. Ipse Callimachus H. in Jov. 44. *Τουτάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός*. Vide Hemsterhusium ad Hesych. v. *Ἰκμάζει*. Hanc formam aliquando imitantur poëtae Latini, ut Virgil. Aen. X. 399. *Tum Pallas bijugis fugientem Rhoetea praeter Trajivit*. ubi vide Servium. *Αἶγες μηκάδες* notissimae sunt ex Homero, Theocrito, aliis. *Πολυμηκάδες αἶγες* in Bacidis oraculo apud Herodot. VIII. 20. Vide Jo. Brodaeum ad Anthol. I. 29. p. 57. Bene Hesychius: *Μηκάδες* αἱ μηνόμεναι αἶγες, ἢ κραυγαστρικαί. *ἐνιοὶ δὲ, τὰς κραυγώδεις*. *Μῆκα* γὰρ τὰ κράτα. *Ἀπίων δὲ, τοκάδας*. Se idem in hac ipsa voce miri-

fice delusus est a librariis. Retulit enim in Lexicon suum
 tanquam sanum vocabulum: *ΜΙ' ΚΛΑΣ. αἶγας*: quod, quis
 tam obliquo ingenio est, quin alicubi pro *ΜΗΚΑΔΑΣ*
 mendose scriptum fuisse videat? Adhuc, si fallor, haec
 emendatio satis commendationis habet a verisimilitudine.
 Sed ecce, Vir clarissime, quod eam uno velut ictu, jugu-
 lare videatur. Apud Hesychium claris verbis scriptum
 reperio: *Εμμηλάδας αἶγας. τὰς μετὰ τῶν προβάτων γε-
 νομένας.* vel potius, ut Callimachi Scholiastes, *γενομένας*.
 Neque dubitari potest, quin glossa ex hoc ipso fonte
 fluxerit. *Εμμηλάδας* Bochartus Hieroz. II. 42. p. 418. com-
 parat cum capris, quas Lacones *κατοιδάδας* dicebant, de
 quibus Pausanias Boeot. 13. Itane? dixerit aliquis: nulla
 (154) apud te Scholiastae: mitto Scholiasten: nulla Hesychii
 auctoritas est? Non saltem utriusque consensus cor-
 rigendi libidinem refrenabit? Equidem Scholiasten nihil
 moror, recentiorum Graeculum, qui et hanc, et pleras-
 que glossulas suas ex Hesychio, quem ad H. in Dian. 190.
 cum aliis *Diogenem* vel *Diogenianum* vocat, sine ullo
 iudicio descripsit. Hesychii auctoritati, fateor, tribuen-
 dum esse plurimum. Est enim ejus Lexicon incompa-
 rabilis Graecae eruditionis thesaurus, quod nunquam fere
 de manibus pono, semper doctior ab ejus lectione rece-
 dens. Sed idem ille Hesychius, si quid afferat, quod nec
 veterum scriptorum idoneis exemplis, nec aliorum Gram-
 maticorum consensu confirmetur, repugnetque certissi-
 mis linguae legibus; non illud quidem continuo mitan-
 dum censeo, verumtamen, donec aliunde comprobetur,
 in erroris suspicionem voco. Quam rem copiosius expo-
 nerem, nisi mihi Tecum, Erneste, res esset, id est, cum
 eo, qui ipse hujus Glossarii indolem elegantissime accu-
 ratissimeque aperuerit. Ex iis igitur, quae diximus, in-
 telligitur, nihil testimonio, quod Hesychius voci *εμμηλα-*
δάδας praebet, effici aliud, nisi ut mandī vetustas cogno-
 scatur. Sed ut illos, quibus in hunc Grammaticum ni-
 mium durus videar, si placabiliore sint, mihi leniam ac
 mitigem; sin pertinaciores, vel invitos in sententiam meam
 rapiam, age, seposito tantisper Callimacho, pudendos
 aliquot Hesychii errores persequamur. Cumque hic de
 caprae epitheto quaeratur, nihil rationibus nostris magis
 consentaneum fuerit, quam, quomodo idem alia capra-
 rum epitheta acceperit, breviter explicare. *ΚΗΛΑΔΕΣ.*
αἶγες, αἱ ἐν τῷ μετώπῳ σημεῖον ἔχουσαι τυλαεῖδες. Nihil
 in lingua Graeca est, quod aliquem huic vocī colorem
 conciliare possit. Suspicio, glossam ex eodem Callimachi

loco, quem in manibus habemus, venisse, cum alii Co-
 dices pro vera lectione ἐπιμηκάδες praebuerent ἐμμηλά-
 δες, alii, literis transpositis, ἐπιμηλάδες. Alio loco: ΝΙ-
 ΒΑΔΕΣ. αἱ τοὺς λόφους ἔχουσαι αἶγες. Hanc glossam si
 quis ita expediat, nihil ut inde culpae in Hesychii caput
 recidat, bene de eo mereatur. Mihi quidem illam misere
 truncasse videtur ex ΚΡΗΜΝΙΒΑΔΕΣ. Infra: Ὀρει-
 βάδες. αἱ αἶγες. quas Aelianus H. A. XIV. 16. ὀρειβά-
 τας dicit. Idem alibi: ΜΝΑΔΑΣ. τὰς ἀμελγομένας
 αἶγας. Hoc quoque turpiter depravavit ex ἈΜΝΑ- (135)
 ΔΑΣ. Supra: Ἀμνάδας. πρόβατα. Hoc vocabulum pro-
 prium est Alexandrinis pro ἀγνο. 2. Reg. 12. 3. Καὶ τῷ
 πένητι οὐδὲν ἄλλ' ἢ ἀμνάς μία. Philo Jud. T. II. p. 246.
 247. Clemens Alexandr. Protrept. p. 92, Bardesanes apud
 Euseb. R. E. VI. 10. p. 274. Jam ad alia transcamus, He-
 sychianam seriem sequentes. ἈΕΛΔΟΣ. μαινόμενος.
 Sic alicubi mendose scriptum reperit pro ἈΛΕΟΣ, vel
 ἈΛΛΙΟΣ. quod vide suo loco, + ἈΙΔΩΝ. λέγων. Immo
 ΑΥΔΩΝ. + ἈΛΗΔΩΝ. ἀθρόως, ἐξαίφνης. Corruptit
 ex ἸΑΔΩΝ. quod suo loco reperitur, Hesiod. E. καὶ
 Ἡμ. 287. Τὴν μὲν τοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἐστὶν ἐλεῖσθαι.
 Apollon. Rhod. IV. 240. Ἰλαδὸν ἄσπετον. ἔθνος ἐπι-
 βρομέων πελάγεσσιν. Ἰλαδὸν est ab ἰλη, grex, turma,
 quae vox et ipsa aliquid labis contraxit apud Hesychium.
 Scribitur enim: Ἰλση. ὄμιλος. Sed delenda est litera Τ,
 quae aliunde adhaesit. + ἈΛΙΣΤΑΤΟΣ. σοφώτατος. Is
 Vossius comparat Latinum *salsissimus*. Perperam. Vera
 lectio est: ἈΛΙΣΤΑΤΟΣ. Incidit enim, ut saepe, in
 librum, in quo primae literae nondum essent minio ap-
 pictae. Infra: Ἀλίστατον. κατὰ λόγον σαφόν. Sic enim
 ille locus corrigendus est ex Suida in v. quoque conve-
 nit Lexic. Bibl. Coisl. p. 473. Glossa pertinet ad Euripid.
 Cyclop. 314. Κομψὸς γενήσῃ καὶ λαλίστατος Κύκλωψ.
 + ἈΝΕΙΝΩΣ, οἰκτρῶς. Repone, ἈΛΓΕΙΝΩΣ, vel
 potius, ἈΔΙΝΩΣ. Sic supra ἀδινὸν corruerat in ἀλει-
 νόν, quod Hemsterhusius egregie restituit. Eandem vo-
 cem redde Parthenio Erotici. cap. 11. p. 367. Κλαῖεν ἀηδο-
 νίδων ΘΑΜΙΝΩΤΕΡΟΝ, αἱτ' ἐνὶ βήσση Σιδονίῳ κούρω
 περὶ μύρα αἰάζουσιν. Sic recte quidem emendarunt Dan.
 Heinsius ad Hesych. v. Βεύδεα, et Thom. Galeus ad h. l.
 Sed praeterea scribendum erat: Κλαῖεν ἀηδονίδων ἈΔΙ-
 ΝΩΤΕΡΟΝ. Oppian. Ἀλιευτ. I. 727. Καὶ μὲν τις φή-
 νης ἀδινὸν γόον ἐκλυεν ἀνήρ. Κυνηγ. III. 103. Μύρονται
 λιγέως ἀδινὸν γόον. Vide Albertum ad Hesych. v. Ἀδινόν.
 Apud eundem et Etymol. M. leviter corruptum extat:

Ἀδίστονον, οἰκτρὸν στένοντα. Lege, addita, quae excidit, syllaba: *Ἀδινόστονον.* Homer. II. Ψ. 225. *ἀδινὰ σοναχίζων.* + *ΓΙ' ΑΙ. ὀδύνα.* Monstruosum sane vocabulum. Sed nescio, an pro acumine tuo dudum videris, crudeliter truncatum esse ex *ἈΛΓΙ' ΑΙ.* Ob verborum cognationem (136) castigemus etiam Suidam v. *Ἀλγίστατον.* ubi hoc incerti poetae fragmentum laudat: *τοῦτο δ' ἐς ἀλγίστατον ἡμῖν.* In quo vix litera sana est. Sed bonum factum, quod suum ipse errorem prodidit infra v. *Μαλκίστατον.* ubi idem fragmentum hoc modo profertur: *τόδε μοι μαλκίστατον ἡμαρ.* Cujus lectionis elegantiam qui recte capere velit, adeat L. C. Valckenarium, magnum illud Graecarum literarum praesidium, Animadv. ad Ammon. p. 39. At Toupius noster Cur. Noviss. in Suid. p. 8. Suidam respexisse putat ad Aristophan. Vesp. 1112. *Τοῦτο δ' ἐστ' ἀλγιστον, ὑμῶν ἣν τις ἀσπράττετος ὦν* etc. Sit optio penes eruditos. + *ΔΑΓΜΝΟΣ.* οἰκτρὸς, πένης, ἐλεεινός. Lege: *ἈΛΓΕΙΝΟΣ.* + *ΔΑΓ' ΑΝ.* τὴν ἀρουμένην. Scribe: *ἈΛΓ' ΑΝ.* γῆν ἀρουμένην. Infra: *Ἀγῶν.* σιτοφόρων ἀρούρων. + *ΔΕ' ΑΛΕΙ. ΚΑΛΕΙ.* Hic et ipsa glossa; et ejus explicatio laborat. Lege: *ἈΕΛΑΕΙ,* vel potius, *ἈΕΙ' ΑΕΙ. ΑΙ' ΚΑΛΑΕΙ.* Supra: *Ἀελλεῖ. φιλεῖ, κολακεύει.* Etymol. M. p. 21. l. 40. *Ἀεῖλλειν. θωπεύειν καὶ αἰκάλλειν.* + *ΔΗΛΗ' ΣΑΣ.* παρών. Immo *ἈΗΛΗ' ΣΑΣ.* Supra: *Ἀηδήσαι. κοπιάσαι, παρῆν.* + *ΕΒΛΟ' Ν.* ἀπόπληκτον. Vox foede corrupta ex *ΒΛΗΤΟ' Ν.* quod vide. + *ΕΛΑΡΓΕΙ.* ἔλαβεν, ἐπόρησεν, καθεῖλεν. Recte Cl. Albertus pro *ἐπόρησεν* conjicit *ἐπόρθησεν.* In ceteris dissentire liceat. Nam certa emendatione restituendum est verbum Homericum, *ΕΜΑΡΠΤΕΝ.* Infra: *Εμαρψα. κατέλαβον.* + *ΘΥΡΑΓΜΑΤΑ.* ἀφοδεύματα. Scribe: *ΦΥΡΑΜΑΤΑ.* Infra: *Φύρμα. κόπρος, ῥύπος.* + *Ἰδα. μάχη.* Corrigebam: *Ἰδα. νάπη.* Prius, unde vi dejectum est, restitue Polyaeo I. 1. 2. *πηγαὶ πολλαὶ, ἩΔΕΓ' ΑΙ, πυκναὶ, θῆραι περισσαὶ, ὀπίρραι ἄφθονοι.* restitue, inquam, *πηγαὶ πολλαὶ, ἸΔΑΙ πυκναὶ, θῆραι περισσαὶ,* etc. Pollux v. 66. *ἰδαὶ ἀμφιλαφεῖς.* Vide Hesych. v. *Ἰδαι,* et ibi Interpretes. Veruntamen quo diutius illud Hesychii, *ἸΔΑ, ΜΑΧΗ,* considero, eo mihi videtur probabilius, gravi hominis peccato detortum esse ex *ΔΑΙ. ΜΑΧΗ.* Supra: *Δαῖ. μάχη, ὡς γραῦς, γραῖ.* + *ΚΑΙΚΥ' ΑΗΝ.* κεφαλὴν. Hoc quoque vocabulum tam male habuit, vix ut veram lectionem, *ΚΕΒΛΗ' Ν,* agnoscas. Callimach. Fr. 140. *Ἀμφὶ δὲ κεβλήν Εἰρμένος ἀγλίσθων οὐλον ἔχει στέφανον.* + *ΚΑΝ-ΔΑΥ' ΑΑΣ.* Ερμῆς. et, *ΚΙ' ΒΑΔΟΣ.* διάκονος. Utrum-

que flagitiose detortum ex *ΚΑΔΜΙΛΟΣ*. Varro de L. L. VI. p. 71. Qui glossemata interpretati, Camillam (137) dixerunt administram. Addi oportet, in his quae occultiora. Egitur dicitur in nuptiis Camillus, qui cumerum fert, in quo quid sit mysterii, plerique extrinsecus nesciunt. Hinc Camillus nominatur in Samothracis mysteriis Deus quidam administer Diis magnis. Verbum Graecum arbitror, quod apud Callimachum in poematis ejus inveni. Macrobius Saturn. III. 8. Statius Tullianus ait, dixisse Callimachum, Tuscos Camillum appellare Mercurium, quo vocabulo significant praeministrum Deorum. Reliqua de hoc nomine dederunt Vossius Etymol. v. Camillus, et Bochartus Geogr. Sacr. L. 12. Graeci scribunt *Κάδμιλος*, vel *Κάσμιλος*, Latini Camillus. + *ΚΙΨΕΙ*. *κακοποιεῖ*. Corruptum ex *ΙΠΤΕΙ*, vel *ΙΑΠΤΕΙ*. Vide supra *Ίψαι*. In litera Δ vix credas, quoties quam turpiter Grammaticum deceperit literarum Α, Δ et Λ similitudo. Cujus generis quae in promptu sunt, si hic expromerem, cum extra oleas vagarer, tum Tibi, Vir humanissime, fastidium crearem. *ΛΑΓΑΣΣΑΙ* ἀφελναι. Praepostere scriptum pro *ΧΑΛΑΣΣΑΙ*. Supra: *Ἐχάλασαν. ἐνέδωκαν, ἀφῆκαν.* + *ΛΙΧΑΖΕΙ*. ἐπιθυμεῖ. Hic non perturbandis literis, sed necessaria praetermittendo, peccavit. Nam scribendum erat: *ΓΛΙΧΑΖΕΙ*. Supra: *Ἐγλιξάμην. ἐπεθύμησα.* quod Suidas Platoni tribuit, Comico, ut puto. Nam in philosopho nullum hujus formae vestigium est. + *ΛΤΣΙΠΝΕΙ*. φοβεῖται. Unquamne, Erneste suavissime, verbum tam prodigiosum vidisti? Judicii tui sit, an recte natum censeam ex *ΔΤΣΩΠΕΙ*. Supra: *Δυσωπαῖσθαι. ὑποπαῖσθαι, φοβεῖσθαι.* Huic glossae binas alias, quarum interpretatio eadem est, et aequae gravis corruptela, extra ordinem adjungam. *ΤΙΒΔΕΙ*. φοβεῖται. Hoc quasi minus clementer habuisset, infra afflixit gravius: *ΨΙΒΔΕΙ*. ὑποπνεῖ, βδαι. At ΤΙ, quod post in ΨΙ abiit, pronomen interrogandi est, pessime cum verbo *ΒΔΕΙ* coalescens. *Βδαιν* autem cum derivato *βδύλλειν* in veteri comoedia tum ὑποπνεῖν significat, tum φοβεῖσθαι. Comici locus, ex quo glossam duxit Hesychius, geminus fuerit necesse est huic Aristophanis Lysistr. 354. *Τί βδύλλεθ' ἡμᾶς; οὐ πὶ που πολλαὶ δοκοῦμεν εἶναι;* ubi Schol. *τί φοβεῖσθε, καὶ πρέμμε;* Altera, quam dixi, glossa haec est: *ΤΡΕΙ*. φοβεῖται. quae prima fronte (158) nescio quid reconditi promittit. At latet hic verbum satis notum, *ΤΡΕΙ*. + *ΜΤΩΤΑΤΟΝ*. προσηγέ. Glossa decurtata ex *ΑΙΜΤΩΤΑΤΟΝ* quod supra vide. Venit

autem ex Euripidis Rheseo 497. *ἔστι δ' αἰμυλώτατος Τροό-
την' Ὀδυσσεύς.* + ΠΑΜΦΑΛΑΝ. περιοκόπειν, ἐρευνᾶν.
Sic Hesychius ordine suo, ne forte mendum librarii putes.
Legendum: ΠΑΜΦΑΛΑΝ. Supra: *Ἐπαμφάθησεν* (ἢ
Ἐπαμφάλησεν) ἐθαύμασε, περεβλέψατο. Apollon. Rhod.
II. 126. *Μαίονται δ' ὅ, τι πρῶτον ἐπαΐξαντες ἔλκον, Μύλλ' ἐπιπαμφαλόωντες ὁμοῦ.* ubi pererudita est veteris Critici
annotatio: *Πόλλ' ἐπιπαμφαλόωντες, πολλά ἐπιβλέποντες
καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ.* Παμφαλῶν γὰρ τὸ μετὰ πρῶτης
σεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐπιβλέπειν. *Κέχρηται δὲ τῇ λέξει
καὶ Ἰππῶναξ καὶ Ἀνακρέων. Λέγει δὲ καὶ Εὐρύκλος.* Πάν-
τοσε παμφαλόωντες ἐδινήσαντο πόδεσσι. Ex hoc fonte
hausit Etymol. M. v. *Παμφαλῶν*, laudans etiam Apol-
lonii versum, quem adscripsimus, sed poetæ nomine
suppresso. Adde Tzetzen ad Lycophr. 1162. + ΠΑΛΑ-
ΛΕΙ. θραύει. λέγει. διαβοᾷ. θουλλεῖ. Mira glossa. Lege,
ΠΑΛΕΙ. λέγει. et. et dele θραύει, quod natum est ex
variante verbi θουλλεῖ. Alibi: *ΠΑΛΕΙ. θουλλεῖ. λέγει.*
Hic quoque corrigendum: *ΠΑΛΕΙ.* Sic enim ipse He-
sychius: *Πάλει. θουλλεῖ. ὑλακτεῖ. λέγει. θρηνηῖ.* Quod
infra reperitur, *ΦΠΑΛΕΙΝ*: ἀδύλεσχειν, mutandum est
in *ΦΑΤΕΙΝ*. Aeschylus Prometh. 503. *μή τινα φλέ-
σαι θέλων.* + *ΡΕΙΡΟΣ. ταλαίπαρος.* Nescio, an Tibi
Vir longe doctissime, conjecturam meam probaturus sim.
Videtur hic latere notissimus ex Homero mendiculus, *ΕΙΡ-
ΡΟΣ*, vel *Itus*. *P* aliunde, ut saepe, adhaesit. Supra:
Ἄειρος. (pro *Ἄϊρος*) δυστυχής. et, *Εἶρος. πτωχός.* *Itus*
pro quovis mendico dicitur, ut *Callias* pro quovis divite.
Vide Libaniūm Oper. T. II. p. 295. B. et Epist. 144. +
ΡΙΣΣΟΤΣΑ. λυπουμένη. Scribendum: *ΦΡΙΣΣΟΤΣΑ.*
Supra: *Παχνοῦται, φρίσσει, λυπεῖται, ἀνιάται.* Quamvis
haud intercedam, si quis pro *λυπουμένη* malit *πρηνου-
μένη* qua potestate φρίσσω saepe occurrit apud Home-
rum. + *ΣΤΗΝΑΙ. χαλεπῶς ἢ σκληρῶς εἶναι.* Mutilatum
videtur ex antiquo verbo ἀσταίνω, vel δυσταίνω. Prab-
tereuntes corrigamus Euripidem Herc. Fur. 1346. *ἄλτ' αἰ-
τὰ γὰρ ὁ θεός, εἴπερ ἐστ' ὄντως θεός, Οὐδενός.* ἀοιδῶν οἶδε
ΑΤ' ΣΤΗΝΟΙ λόγοι. Hanc nobilissimam sententiam eo-
(139) dem modo scriptam laudavit Clemens Alex. Strom. V.
p. 691. ex quo mendii vetustas cognoscitur. Ipse Tragi-
cus, me quidem iudice, scripsit: ἀοιδῶν οἶδε *ΑΤ' ΣΦΗ-
ΜΟΙ λόγοι.* Sic olim conieceram. Nunc facile assentior
Sam. Musgravio, vulgatam lectionem egregie defendenti.
Nam *δύστηνος* aliquando pro *detestabilis*, *omnium odio
dignus*, dicitur, ut *infelix* et *miser* apud Latinos. Huc

accedit, quod Plutarchus etiam de Stobic. repugn. p. 1052. E. δύστηνοι λόγοι in Euripide legit. + ΦΙΛΙΑΖΕΤΟ. ἐχρησίσθη αὐτοῦ. Thomas Munckerus ad Anton. Liber. p. 51. de glossa securus, interpretationem mutat in ἡράσθη αὐτοῦ. Sed eum toto, ut ajunt, caelo errare, non dubium est. Nam Hesychius φε praepostere junxit verbo λιάζτο. Ecce fontem glossae, II. Ω. 96: ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζτο πῦμα θαλάσσης. Supra: Λιαοθσις: χωρισθεις, ἐκκλίνων.

Sed dimittamus Glossographum, quem dudum ante nos cum alii, tum imprimis viri summi, Bentlejus, Kusterus et Hemsterhusius, gravissimorum errorum coarguerunt, et post longam evagationem in viam, hoc est, ad Callimachum nostrum, redeamus.

vs. 68.

Τετραέτης τὰ πρῶτα θεμελίια Φοῖβος ἐπηξε.

Nonnus IV. p. 134. Κάδμος ἀπυργώτοιο θεμελίια πήγνυτο Θήβης. XVII. p. 470. ἐτίρως δὲ θεμελίια πήγνυτο χάρμης.

vs. 64.

Ὡς ἐμάθεν τὰ πρῶτα θεμελίια Φοῖβος ἐγείρειν.

Hic quoque versus ab aliena manu venit: Est hoc Callimachus cum summa, quam adhibuit, arte, tum singulari, qua tantopere sibi placuit, βραχυλογία consecutus, ut mali poetae versus, qui irraserit, ne meliores quidem acumen fallere possit. In MS. Veneto, cujus excerpta Callimachi Editionis Lipsiensis 1774. 8. adjecit, C. F. Lousnerus, προεγείρειν est ἐγείρειν.

vs. 69. 70.

(140)

ὦ πάλλον, πολλοὶ σε Βοηδόρομιον καλεῖσθαι,

Πολλὰ δὲ Κλάριον παντὶ δέ τοι οὐνόμα πούλυ.

Αὐτὰρ ἐγὼ Καρνείον.

Nonnus XXXIV. p. 856. Χαλκομέδην μὲν ἅπαντες, ἐγὼ δὲ σε μούνης ἐνὶ ψῷ Χρυσομέδην. Hinc illa quoque fluxerunt XVI. p. 444. οὐς ἀτιτάλλει Ἡϊθέων. ἐς ἔρωτα ἐμὸς Καρνείος Ἀπόλλων. ubi Ἡϊθέων ἔρως sumtus est ex vs. 49. Ἡϊθέου ὑπ' ἔρωτι πεκαυμένος Ἀδμήτοιο.

vs. 72.

Σπάρτη τοι, Καρνείε, τόδε πρῶτιστον ἔδεθλον.

Valde friget τὰδε. Forte Callimachus scripsit:

Σπάρτη τοι, Καρνείε, πέλε πρῶτιστον ἔδεθλον.

vs. 79.

Τίθμιαι εὐτέ σφιν Καρνιαάδες ἤλυθον ὦραι.

Nonnus XLVI. 1188. Καί ποτε Βασσαρίδεσσι χοροῖτιδας ἤλυθον ὦραι.

vs. 105.

Ὁ φθάνος Ἀπόλλωνος ἐπ' οὐατα λάθριος εἶπεν.

Bene viri docti corrigunt, ἐς οὐατα. Et sic legit Nonnus XXII. p. 582. Εἶπεν εἰς προμάχοισιν ἐς οὐατα μῦθον.

H. in Dian. vs. 7.

ἵνα μὴ μοι Φοῖβος ἐρίζη.

Δὸς δ' ἰοὺς καὶ τόξα. ἔα πάτερ.

Nonnus XVI. p. 446. μὴ σοι ἐρίζη Ἀρτεμὶς ἀγρώσσουσα. ubi Ἀρτεμὶς ἀγρ. venit ex H. in Apoll. 60. Idem V. p. 170. Ἀλλὰ βέλος καὶ τόξον ἔα πάτερ. ex quo loco in Callimacho τόξον scribendum, quod ad aurea accidit suavius.

(141)

vs. 11.

καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα

Ζώννυσθαι λεγνῶκον.

Nonnus V. p. 154. Πέπλα φαινομένης ἐπιχουνίδος ἄχρῃ φορῆσαι. XLII. p. 1090. Πῇ λίπες, ὃν φορέεις ἐπιχουνίδος ἄχρῃ χιτῶνα;

vs. 13. 14.

Δὸς δέ μοι ἐξήκοντα χορήτιδας Ὠκεανίνας,

Πάσας εἰνέτας, πάσας ἐτι παῖδας ἀμύτρους.

Forma χορήτις etiam est H. in Del. 306. Apud Nonnum I. p. 38. scribitur χορίτις. ubi vide Ger. Falkenburgium. XLVI. p. 1188. χοροῖτις. at XVI. p. 444. χορήτις. Δμωῖδας ἐξήκοντα χορήτιδας εἰς αἰ κομίσσω. Sed scrupulus mihi injectus est super voce εἰνέτας, vel, ut Codex Venetus habet, εἰνάτας. Quid enim causae est, Vir eruditissime, quare Diana, novennes puellas expetens, tam sollicite caveat, omnes ut sint ἀμύτροι? Satisne cum Spanhemius, tum alii demonstrarunt, non illius aetatis puellas zona muniri solitas, sed viro maturas, annisque, ut ille ait, ad patiendum gestientibus? Ita non solum supervacanea, sed etiam frigida est talis cautio. Hanc difficultatem levi mutatione sic sustuleris:

Πάσας οἰέτας, πάσας ἐτι παῖδας ἀμύτρους.

Οἰέτας pro ὁμοτεῖς Dorum exemplo Homerus dixit Il. B. 765. eumque secutus Matro apud Athen. XIV. p. 658. E. Mire similis est locus Moschi Eid. II. 29. φίλος δ' ἐπε-

οἷος· ἑταίρας Ἥλικας, οἰέτας, θυμώρεας, εὐπατρεσίας.
 Ac nescio, an Callimachum, ut saepe, ob oculos habuerit Apollonius Rhod. III. 837. *Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισι, αἱ οἱ δυοκαίδεκα πᾶσαι Ἐν προδόμῳ θαλάμοιο θυώδεος ἡυλίζοντο, Ἥλικες, οὐπὼ λέκτρα σὺν ἀνδράσι πορσύνουσαι.* Ab οἰέτας in εἰνέτας quam facilis librariorum lapsus fuerit, intelligitur ex Anthol. III. 12. p. 559. ubi pro *ἐνναίειν* in Cod. Palat. legitur *οἰναίειν*.

vs. 26. 27.

(142)

Ὡς ἡ παῖς εἰποῦσα, γενειάδος ἤθελε πατρὸς
 Ἀψασθαι, πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας,
 Μέχρις ἔτι φάσειε.

Frustra H. Stephanus conficit *πολλὰς χεῖρας* quae vetulam potius deceant, quam puellam. Alii, tanquam Vulcanius ad h. l. Stanlejus ad Aeschyl. Agam. 732. et Abreschius Lect. Aristaeon. p. 165. *πολλὰς* pro *πολλάκις* acceperunt. Verum exempla, quae pro hac forma afferuntur, partim aliena sunt, partim e locis corruptis petita. Forsitan Callimachus scripserit:

ἀπαλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας.

Sic olim hunc locum tentabam. Nunc nihil mutandum censeo. Nam Callimachus expressit Euripidem Iphig, in Taur. 363. *Ὅσας γενείου χεῖρας ἐξηκόντισα, Γονάτων τε τοῦ τεκόντος ἐξαρτωμένη.* ubi vide virum eruditissimum, et mihi, dum vixit, amicissimum, Sam. Musgravium. Locationem bene illustrant Valckenarius ad Herodot. VI. 125. et Hoogeveenius Exam. animadv. Zeunian. p. 26. Poterat etiam poëta alio modo, quamvis sensu paulum diverso, scripsisse: *πολλὴ δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας.* ut Ennius apud Cicéron. de Divin. I. 20. *Quaquam multa manus ad caeli caerula templa Tendebam lacrymans, et blanda voce vocabam.* ubi *multa* non neutro genere pro *multum*, sed feminino pro *πολλή*, capiendum esse, docet P. Burmannus ad Gratium Cyneg. 493.

vs. 30.

*τυτθὸν κεν ἐγὼ ζηλήμονος Ἥρης
 Χωμένης ἀλέγοιμι.*

MS. Venetus pessime, *ληξήμονος Ἥρης*. Nonnus IX. p. 252. *Ζηλήμων βαρύμηνις ἴδῃ κεκαλυμμένον Ἥρη.* Melius mox idem Codex: *Καί τ' ἄλλα πατήρ.*

vs. 48.

(143)

*ἐπ' ἄκροσιν Ἡφαίστοιο
 Ἐσταότες περὶ μύδρον.*

Homer. Hymn.

N

Hoc ad Chalybes transtulit Dionysius vs. 770. *Οὐ γὰρ βαρυγδούποισιν ἐπ' ἄκμοσιν ἐστηῶτες.*

vs. 51. 52.

*Αἱ νύμφαι δ' ἔδδεισαν ὅπως ἴδον αἶνὰ πέλωρα,
Πρηόσιν Ὀσσειοισιν εἰκότα.*

Dionysius vs. 597. *Κήτεα θῖνες ἔχουσιν, Ερυθραίου βοτὰ πόντου, Οὔρεσιν ἡλιβάτοισιν εἰκότα.* Nonnus XXXVII. p. 952. *Ἰπτιον αὐτοκύλιστον ὅλον περικάββαλε γαίῃ, Ἡλιβάτῳ πρηῶνι πανεῖκελον.*

vs. 53.

Φάεα μουνόγληνα σάκει ἴσα τετραβοεῖω.

Nonnus XXVIII. p. 734. *Καὶ βλοσυροῦ προμάχοιο μέτω· σελάγιζε μετώπῳ Μαρμαρυγῇ τροχόεσσα μονογλήνοιο προσώπου.* ubi *μονόγληνος* ex Callimacho, cetera ducta sunt ex Hesiodo Theog. 143.

vs. 59. 60. 61.

*Εὐθ' οἷγε ραιστῆρας ἀειράμενοι ὑπὲρ ὤμων,
Ἡ χαλκὸν ζείοντα καμινόθεν, ἢ σίδηρον,
Ἀμβολαδὶς τετύποντες, ἐπεὶ μέγα μοχθήσειαν.*

Non spernam ἐπὶ μέγα, quod viri docti certatim vs. 61. reposuerunt. Vide tamen, an verius elegantiusque sit, quod Codex meus suppeditat:

Ἀμβολαδὶς τετύποντες, ἀτειρέα μοχθήσειαν.

Certe probabilius est, ἀτειρέα a librariis in ἐπεὶ μέγα mutatum esse, quam contra.

(144)

vs. 67. 68. 69.

*Μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἦ ἐπὶ πατρί' καλίστρει,
Ἀργην, ἢ Στερόπην· ὃ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο
Ἐρχεται Ἑρμείης, σποδιῇ κεχρημένος αἰδῇ.*

Ex hoc loco corrigendus Nonnus XIV. p. 388. *Βρόντης τε, Στερόπης τε, καὶ Εὐρύαλος, καὶ Ἐλατρεὺς, Αἴγης τε, Τράχιός τε, καὶ αὐχῆεις Ἀλιμήδης.* *Argen*, non *Aegen*, hunc Cyclopem, praeter Callimachum, vocant Hesiodus Theog. 140. et Pherecydes apud Schol. Euripid. ad Alcest. 1. Sic quoque scribendum in Apollodoro I. 1. ubi male editur *Ἀρπης*. Ceterum non video, quomodo satis cohaereant, *mater vocat Argen aut Steropen; prodit Mercurius.* Sentis quoque, Vir acutissime, scenam, praeter omnem expectationem, mutari, ac satis inepte e terra in caelum transferri. His rationibus adductus Dan. Heinsius ad Hesych. v. *Ἐρκεῖαι*, loco corrupto emendatione

succurrere tentavit. Sed eam, quippe e mendosa Hesychii glossa profectam, nihil attinet refutare. Mihi aliquando in mentem venit legere:

Ἔρχεται ἐρξείης, σποδιῇ κεχρημένος αἰθῇ.

Ἐρξίας, vel Ionice ἐρξείης est *qui coërcet*. Herodotus VI. 98. δύναται δὲ κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν Δαρσίος, ἐρξείης. Verum ipse non multum huic conjecturae tribuo. Obscurior enim est locus Herodoti, quam ut vocabuli ἐρξείης aut vis aut forma ex eo confirmari possit. Immo, si Cel. Valckenarium ad Theocrit. Adonias. p. 347. auclimus, frustra in loco sano laboramus. Sequitur apud Callimachum:

Ἀντίκα τὴν κούρην μορμύσσεται· ἢ δὲ τεκούσης
Δύνει ἔσω κόλπους, θεμένη ἐπὶ φάσει χεῖρας.

Totus hic locus tametsi tantum ingenii, leporis et suavitatis habet, ut nihil supra esse videatur, vereor tamen, ne Longinus aliquis versus 68. et 69. quod parum absunt a ridiculo, alibi potius, quam in tam grandī Hymno, positos mallet. Callimachus autem expressit nobilem locum Homeri Il. Z. 466. Ὡς εἰπὼν, οὗ παιδὸς ὀρέξατο παίδιμος Ἐκτώρ, Ἄψ δ' ὁ παῖς πρὸς κόλπον ἐϋζώνιοι τιθήνης Ἐκλίδη ἰάγων, πατρὸς φίλου ὅψιν ἀτυχθεῖς, etc. quem multi (145) deinceps ad imitationem vocarunt, tanquam Euripides Troad. 558. βρέφη δὲ φίλια περὶ Πέπλους ἔβαλε ματρὸς χεῖρας Ἐπτοημένας. Callimacheis planè geminum est hoc Juvenalis Sat. III. 175. *cum personae pallentis hiatum In gremio matris formidat rusticus infans.* Disputat etiam de hoc loco Lacerda ad Virgil. Aen. VII. 518. sed θεμένη ἐπὶ φάσει χεῖρας inscite verlit *ponens manus in illius (matris) oculis.*

vs. 76.

Στήθεος ἐκ μεγάλου λασίης ἐδράξας χεῖρας,
Ὡλοψας δὲ βίηφι.

Nonnus XXXVII. p. 940. λασίης δεδραγμένας παρῆς. XXI. p. 558. Ἄνδρὸς ἀμαιμακέτοιο κόμην ὠλοψε Πολυξώ. XL. p. 1022. Καὶ σκολιῆς ὠλοψεν ἀκηδέα βότρυν ἐθείρης.

vs. 81.

Κύκλωπες, ἢ μοί τι Κυδώνιον, εἰ δ' ἄγε, τόξον.

In Codicis mei margine scribitur: γράφεται, καὶ μοί τι. Haec vera lectio est, quam Stephanus etiam vidit.

vs. 92. 93.

οἱ δ' αὖ λέοντας

Ἀνδρὸς αὖ ἐρπύλλης, ὅτε δρᾶσθαι τε θεράων,

Εἶλκον ἐπὶ ζώντας ἐπ' αὐλίον, ὡς κρητὸν

Plerique Codd., cum Edd. veteribus, εἶλον. Recte πνευ, εἶλκον· quod et res ipsa postulat, et Nonnus confirmat. IX. p. 260. Σμερδαλέους δὲ λένοντας ἐτι ζώοντας ἐρύσας. XXV. p. 652. Αὔχενίου πλοκάμιοι κελυγνόντα θήρα πιέζων, Εἶλκεν ἐτι ζώντα.

vs. 111. 112. 115.

πρῦσεον δ' ἐξέξαο δίφρον,
 Ἐν δ' ἐβόλευ χρύσεια, θεὰ, κεμάδεσσι χαλενά.
 Ποῦ δέ σε τοπρώτον κερόεις ὄχρος ἤρξαι αἰέρεν;

(146) Nonnus XLVIII. p. 1274. Ἀρτεμὶς ἐξομένη κεμάδων τετραζύγι δίφρῳ. XXXVI. p. 892. Σὼν δ' ἐλάφων ἀλέγιζε, καὶ εὐκεράου σέο δίφρου.

vs. 129.

Οὓς δέ πεν εὐμειδῆς τε καὶ ἰλαός αὐγάσσηται.

Apollon. Rhod. IV. 715. ἡδὲ καὶ αὐτὸς Εὐμειδῆς τε πέλοιτο καὶ ἦπιος ἀμφοτέροισιν. Eandem rem sic expressit Callimach. H. in Apoll. 52. ἥσιν Ἀπόλλων Βοσκομένης ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν. et Epigr. 22. Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἶδον ὄμματι παῖδας Μῆ λοξῶ, πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους. ubi scripturam ὄμματι λοξῶ confirmat Apollon. Rh. IV. 476. Ὅξυ δὲ πανδαμάτωρ λοξῶ ἶδεν οἶον ἔρεξαν Ὀμματι. Nonnus XXX. p. 766. Ὀμματα λοξὰ τίταινε χόλου κήρυκι σιωπῇ. Vide Cel. Valckenarium ad Euripid. Hippol. 1539.

vs. 155. 156. 157.

τί δέ κεν πρόκες ἡδὲ λαγωοὶ
 Ρέξειαν; σύες ἔργα, σύες φῦτ' ἀλυμαίνονται.
 Καὶ βόες ἀνθρώποισι κακὸν μέγα· βάλλ' ἐπὶ καὶ τοὺς.

Ex hoc loco colorem duxit incertus poëta Anthol. I. 33. p. 68. Ἥνιδε καὶ κίχλην καὶ κόσσυφον, ἡνίδε τόσσους Ψάρας, ἀρουραίης ἄρπαγας εὐπορίας. Καρπῶν δηλητηήρας ἐλεῖν θέμις· ὅλλυτ' ἐκείνους. Nonnus XVI. p. 456. λείπε βόας καὶ μῆλα· τί σοι ῥέξουσι νομῆες;

vs. 159. 160.

Οὐ γὰρ ὄγε Φρυγίῃ περ ὑπὸ δρυὶ γυῖα θεωθεῖς
 Παύσατ' ἀδηφαγίης.

Spanhemiùs vehementer laborat in hoc versu interpretando. Sed is labem contraxit, iudice etiam Valckenario ad Theocrit. Adonias. p. 251. atque adeo corrigendus ante est, quam explicandus. Repone:

Οὐ γὰρ ὄγε Φρυγίης περ ἐπ' ὄφρ' ἄμα γυῖα θεωθεῖς
 Παύσατ' ἀδηφαγίης.

Nihil hac lectione verius. Stephanus Byz. Φρυγία, τό- (147)
 προς τῆς Οἴτης, ἀπὸ τοῦ ἐκεί πεφρογῆθαι τὸν Ἡρακλέα. Vide
 Hemsterhusium ad Lucian. Timon. p. 112. Ab ἐπ' ὄφρουσι
 facilis librarii lapsus fuit in ὑπὸ δρυὶ. Sic infra vs. 192. pro
 ὑπὸ δρυὶ MS. Vossian. habet ὑπ' ὄφρουσι. In transitu suc-
 curramus Orpheo Argonaut. 469. Σιντιακαῖς δ' ὄφρῳσιν
 ἐκέλαμεν ὠκύαλον ναῦν. Lege: Σιντιακαῖοι δ' ἐπ' ὄφρῳσ'
 ἐκέλαμεν ὠκύαλον ναῦν. Infra vs. 652. Κέλως δ' ἐπ' αἰγιαλῷ.

vs. 179.

καὶ εἰ Τυμφαῖδες εἶεν,
 Εἰναετιζόμεναι, κεραλκῆες.

Scripti libri fluctuant inter κεραλκῆες et κεραλκῆες. Vene-
 tus et meus a pr. m. κεραλκῆες. Et sic ubique est apud
 Nonnum III. p. 100. V. p. 170. etc. Huic tamen loco, ubi
 taurorum robur significatur, aptius est κεραλκῆες.

vs. 182.

ἀλλὰ θεῆται

Δίφρον ἐπιστήσας, τὰ δὲ φάεα μηκύνονται.

Nonnus XV. p. 428. Τιθωνὸς ῥοδόεις πέλε νυμφίος, ὃν
 διὰ μαστὴν Δίφρον ἐὼν στήσασα φασεφόρος ἤρασαν ἡώς.
 XLII. p. 1080. Ἡέλιον λιπάνευεν οπιατότόνων ἐπὶ δίφρων,
 Αἰθερίῳ στατὸν ἵππον ἀνασφίγγοντα γαλινῷ, Μηκύνειν
 γλυκὺ φέγγος, ἵνα βραδὺς εἰς δύσιν ἔλθῃ.

vs. 186.

Εἰπέ θεά, σὺ μὲν ἄμμιν, ἐγὼ δ' ἐτέρῳσιν αἰέσω.

Callimachus imitatur Theocritum Carm. XXII. 116. Εἰπέ
 θεά, σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἐτέρων ὑποφήτης φθέγγομαι.
 ubi de Hemsterhusii conjectura ἐτέροις scribendum esse,
 hic locus planissime ostendit. Apollon. Rhod. IV. 1581.
 Μουσάων ὁδε μῦθος· ἐγὼ δ' ὑπακουὸς αἰεῖω Μισριδων.

vs. 190.

(148)

Ἐλλόφονον, Βριτόμαρτιν, εὖσκοπον· ἥς ποτε Μίνως
 Πτοιηθεῖς ὑπ' ἐρώτε κατέδραμεν οὐρεά Κρήτης.

Nonnus XXXIII. p. 838. Ὀφρα νέη Βριτόμαρτις ἐγὼ φυ-
 γόμενος ἀκούσω, Ἦν ποτε πόντος ἔδεκτο, καὶ ἔμπαλιν
 ὤπασε γαίῃ, Κυπριδίων Μίνως ἀφειδήσασαν ἐρώτων. et pau-
 lo post: Ὀπλοτέρην Βριτόμαρτιν ἀναινομένην ὑμεναίους.

vs. 192.

Ἡ δ' ὅτε μὲν λασίῃσιν ὑπὸ δρυὶ κρύπτετο νύμφη.

Nonnus XV. p. 414. Φύλλα διασχίζων λασίης δρυός. Cor-
 rigendus Orpheus de Lapid. vs. 159. Καὶ λασία πελέησιν.

ὑπο σκιή. Scriba: Καὶ λααίαις πελέηναι ὑπο σκιή. Infra vs. 236. Ἄλλο δ' ἔχει λααίης ὕλης δέμας εἰσσεύασθαι.

vs. 221. 222.

Οὐδὲ μὲν Τλαῖον τε καὶ ἄφρανα Ροῖκον ἔολπα,
Οὐδέ περ ἔχθαίροντας, ἐν αἰδὶ μωμήσεσθαι,
Τοξότιν.

Hunc locum duxit ex Homero Il. P. 398. οὐδέ κ' Ἀφρῆς
λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη Τόν γε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ
μᾶλα μιν γόλος ἴκοι. Dionysius vs. 742. οὐκ ἂν ἐκείνο
Ἰδρὶς μωμήσαιτο σοφῆς ὑποεργός Ἀθήνης. Meus quoque
Codex cum Veneto habet μωμήσασθαι.

vs. 249.

τοῦ δ' οὐτὶ θεώτερον ὄψεται ἦώς,
Οὐδ' ἀφνειώτερον.

Imitatur Dionysius vs. 257. οὐκ ἂν ἐκείνου Νηὸν ἐν ἀν-
θρώποισι θεώτερον ἄλλον ἰδοῖο. Οὐδέ μὲν ἀφνειήν ἐτέρην.

vs. 255.

Ἄ δειλὸς βασιλέων ὅσον ἤλιπεν.

Nomus XLVIII. p. 1298. ἃ μέγα δειλὴ Ἐγγυὺς ἔην τοιοῦτο.

(149)

H. in Del. vs. 11.

Κεῖνη δ' ἠνεμόεσσα καὶ ἄτροπος, οἷά θ' ἀλιπλήξ.

Viri docti, Scholiastem secuti, ἄτροπος accipiunt vel pro
immota, vel pro *dura*, *inculta*. Sed neutra vocis po-
testas idoneis veterum scriptorum exemplis confirmatur.
Ego a Callimachi manu esse puto:

Κεῖνη δ' ἠνεμόεσσα καὶ ἄσπορος, οἷά θ' ἀλιπλήξ.

Eadem Delus infra vs. 268. ἀσπότητος vocatur. Ἀσπορός
autem et ἀσπότης saepe iunguntur, ut apud Homerum
Od. I. 123. Ἀλλ' ἤγ' ἀσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἡματα πάντα.

vs. 13. 14.

ὁ δ' ἀμφὶ ἐ πούλῳς ἐλίσσων

Ἰκαρίου πολλὴν ἀπομάσσειται ὕδατος ἄχνην.

Etsi non sperno quod vulgatur, mihi tamen visum est
elegantius fore, si legamus:

ὁ δ' ἀμφὶ ἐ πούλῳς ἐλίσσων

Ἰκαρίου πολὴν ἀπομάσσειται ὕδατος ἄχνην.

Ἄλς πολὴν saepe est apud Homerum, Pindarum, et alios.
Apollon. Rhod. II. 571. Λευκὴ καχλάζοντος ἀνέπνευε κύμα-
τος ἄχνη. ubi posterior versus pars ducta est ex Homero

Π. Δ. 426. quem etiam Callimachus imitatur, ἀπομάσσεται pro ἀποπνύει ponens. Μάσσω in compositis cum ἐπὶ, εἰς, ἀπὸ, habet vim verborum βάλλω, ῥίπτω. Scholiastes ἀπομάσσεται explicat ἀπαρρύνει. Sed scribendum ex MSS. Regio et meo, ἀπαρρύνει. Atque hic medicina facienda est Apollonio Rh. II. 986.

ὁ δ' ἀμφαδὸν ἄμμιγα πᾶντοισι

Πόντον εἰς ἄξεινον κυρτὴν ἀπερεύχεται ἈΚΡΗΝ.

Scholiastes legit ὑπερεύχεται, quod etiam est in Codd. apud Brunckium. Recte quidem fluvius dicitur ἐπερεύγεσθαι ἀκτὰς apud Apollon. IV. 651. τῇ μὲν τ' ἐπερεύχεται ἀκτὰς Ὠκεανοῦ. Sed aliam illius loci rationem esse, qui animum attenderit, intelliget. Scribamus igitur:

ὁ δ' ἀμφαδὸν ἄμμιγα πᾶντοισι

(150)

Πόντον εἰς ἄξεινον κυρτὴν ἀπερεύχεται ἈΧΝΗΝ.

Cujus conjecturae sponsores non requirerem, Vir eruditissime, locupletiores Dionysio Periegeta, qui tum alia ex Apollonio, tum hoc quoque expressit, vs. 122. Τῆμος ἐπὶ ζέφυρον στρεπτήν, ἐπερεύχεται ἄλμην. vs. 300. τόθι πᾶσαν ἐρεύχεται ὕδατος ἄγνην. vs. 539. Κεῖθι Μέλας καὶ κόλπος ἐφ' Ἑλλήσποντον ἵησιν, Ἀφρόν ἐρευγόμενος. vs. 567. Κεῖθι γὰρ ὕστατις ἀπερεύχεται εἰς ἄλα δίνην. vs. 695. Εὐξείνου ποτὶ χεῦμα θοὴν ἐπερεύχεται ἄγνην. ubi Stephan. Byz. v. Ἀρμενία, legit ἀπερεύχεται. ut est v. 981. Περσίδος εἰς ἄλός οἶδμα θοὴν ἀπερεύχεται ἄγνην. Ἀγνη a Grammaticis recte exponitur ὁ ἐπιπολάζων τῷ κύματι ἀφρός. Igitur Munckerus ad Anton. Liber. cap. 10. p. 81. reprehendit Hesychium et Suidam, qui ἄγνην et λάγνην male confuderint. His tamen defensio parata est in exemplo rarissimo, et nescio an unico Philippi Anth. VI. 14. p. 564. Μῆλόν θ' ἠδύπνου λειπτῇ πεποκωμένον ἄγνη. Alterum exemplum haberemus in Oppiano Cyneg. III. 37. si verà esset conjectura Jani Rutgersii Var. Lect. II. 17. corrigentis: Οὐκ ἔτι λαγνήεις. ὀλίγη δ' ἐπιθέδρομεν ἄγνη. Sed vir doctus non satis cepit vulgatae lectionis elegantiam: ὀλίγη δ' ἐπιθέδρομεν αἴγλη. Hesychii glossam, Ἀχείμονα. ἄγνην, Gujetus perperam mutat in Ἀχήμενα. ἄγνην. Legendum: Ἀχείμονα. γαληνόν. Illud denique addamus, Homerum Od. Z. 226. pro ἄλός ἄγνη, ἄλός χνόος dixisse. vs. 23.

Κεῖναι μὲν πύργαιοι περισκεπέσσω ἐρυμναί.

Imitatur Dionysius. vs. 245. Οὐρεσιν ἀμφοτέροισι περισκεπέσσω ἐρυμνόν.

vs. 30 — 35.

Ἡ ὡς ταπρώϊστα μέγας θεὸς οὐρεα θείων
 Ἄορι τριγλώχινι, πό οἱ Τελχίνες ἔτευξαν,
 Νήσους εἰναλίας εἰργάζετο, νῆρθε δὲ πάσας
 Ἐκ νεάτων ὥχλισε καὶ εἰσεκύνισσε θαλάσση;

Vs. 30. MSS. Venetus et meus, X' ὡς. vs. 32. Venetus, εἰναλίου. vs. 33. Venetus et meus, ὥχλισε καὶ εἰσεκύνισσε.
 (151) Nonnius IV. p. 158. αἰμαλέης ἀντεκῆκεν αὐλὸς ἑέρσης
 Ἄορι θεινομένων. VI. p. 194. Ἀσχαλόων τίνα γαῖαν ἀνο-
 χλίσσας τριαινῇ. XXXVI. p. 894. αὐ δὲ γλωχίνα τριαινῆς.
 vs. 41. 42.

Πολλάκις ἐκ Τροίξῃνος ἈΙΤΟ' ΞΑΝΘΟΙΟ πολίχνης
 Ἐρχόμενοι Ἐφύρηνδε, Σαρωνικοῦ ἐνδοθὶ κόλπου
 Ναῦται ἐπεσκέψαντο.

Spanhemius erudite refellit Scholiasten, qui hic de Xantho, Troezenis rege, quo nomine nullus unquam cognitus est, somniabat. Verum locus manifeste mendosus non interpretatione expediendus est, quod idem vir egregius infelicititer tentavit, sed emendatione. Lege:

Πολλάκις ὁ ἐκ Τροίξῃνος ἈΛΙΞΑΝΤΟΙΟ πολίχνης
 Ἐρχόμενοι Ἐφύρηνδε, Σαρωνικοῦ ἐνδοθὶ κόλπου
 Ναῦται ἐπεσκέψαντο.

Troezen eleganter ἀλίξαντος dicitur, quod maritima urbs erat, cujus solum maris fluctus allidebant. Vide, praeter alios Geographos, Strabonem VIII. p. 573. Suidas: Ἀλιξάντοις. ταῖς ὑπὸ τῆς αἰλὸς ξαινομέναις. quod confirmat Maecii epigrammate Anthol. VI. 3. p. 550. Ἀκταίης νηϊ-
 δος ἀλιξάντοισι, Πρίηψ, Χοιράσι, καὶ τρηχεὶ τερπόμενος ἀκόπέλω. Eandem vocem Toupus, V. C. Emend. in Suid. T. III. p. 78. restitui volebat Antipatri epigrammati, quod prius edidit L. Holstenius ad Steph. Byz. v. Ἀμφίπολις. Τὴν δὲ ποτ' Αἰγείδαις μεγάλην ἔριν, ὡς ἀλιξανθὲν Τρῦχος, ἐπ' ἀμφοτέραις δερνόμεθ' ἡϊόσιν. Verum non animadvertit vir eruditissimus, hac conjectura metrum jugulari. Vetus lectio est, ὡς ἀλιανθὲς τρῦχος, quam commodè explicat P. Wesselingius ad Itiner. Hieros. p. 604. Ξαίνω frequens est apud poetas de fluctibus locum aliquem tundentibus, verberantibus. Antipater Sidonius in Analect. Brunck. T. II. p. 9. Πολλὰ θαλασσαίη ξανθὲν ὑπὸ σπιλάδι. Incertus poeta ibid. T. III. p. 176. Δέξο σαγηνάιοιο λίνου τετριμμένον ἄλμη Λείψανον, αὐχμηρῶν ξανθὲν ὑπ' ἡϊόνων. Ἰποξῶ pro ξαίνω dixit Dionysius vs. 61. Ἡ ὀρέων ἢ πέζαν ὑποξέουσα πολήων. vs. 385. στρεπτὴ παρασύρεται ἄλμη,

~~Οὐκ ὑποβύσσου Αἰθιοπίδας.~~ Latini poëtae dicunt *radere*, *stringere*, *caedere*, *ferire*, *verberare*, etc. Ovid. A. (152) A. I. 528. *Qua brevis aequoreis Dia feritur aquis.* Fast. III. 568. *Insula, quam Libyci verberat unda freti.* Manil. IV. 603. *Laeva freti caedunt Hispanas aequora gentes.* Lucan. IV. 404. *Qua maris Adriaci longas ferit unda Salonas.* Plura N. Heinsius ad Sil. XIII. 4. et J. Broukhus. ad Tibull. IV. 1. 142.

vs. 45.

Εὐρίποιον πόρον καναχηδὰ ρέοντος.

Dionysius vs. 644. *Ἐκ τοῦ ἀπειρέσιοι ποταμοὶ καναχηδὰ ρέουσιν.*

vs. 48.

ἢ νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστόν.

Nonnus XI. p. 526. *Θαλλὸν ἐλαιοῖεντα λιπότριχ' ἤσατο κόρη, Ἐπταπόρου ποταμοῖο διάβροχον ὕδασι Νείλου.*

vs. 62.

δύω δὲ οἱ εἶατο φρουροὶ

Γαῖαν ὑποπτεύοντες.

MS. Venetus cum alijs habet *ἐποπτεύοντες*. Recte. Fr. Robertellus Annotat. I. p. 148. in alia MS. *ὑποπτοῖοντες* legens, vereor, ut assecutus sit. manum librarii.

vs. 65.

Ἥμενος ὑψηλῆς κορυφῆς ἐπὶ Θρηϊκὸς Αἴμου.

Dionysius vs. 428. *Ταῖς δ' ἐπιφαίνονται κορυφαὶ χιονώδους Αἴμου Θρηϊαίου.*

vs. 74.

οὐ γὰρ ἐκείνας

Ἀτραπιτοὺς ἐπάτησεν, ἐπεὶ λάχεν Ἰναχὸν Ἥρη.

Nonnus XLVII. p. 1230. *Ἀργεὸς ἐγγὺς Ἰκαρά, καὶ εἰ λάχεν Ἰναχὸν Ἥρη.*

vs. 75.

(153)

Πεδεγε καὶ Ἀντίη τὸν ἕνα δρόμον,

Reiskius in subitariis istis Animadversionibus ad Callimachum p. 756. legere malit: *τὸν ἕκαστον δρόμον*. Quam recte, doceat imitator. Nonnus I. p. 46. *εἰς δρόμος ἔστω Ἀμφοτέραις, μὴ Φαῖβον ἰδῆς, μὴ Πάνα νοήσω.*

vs. 76.

Ἀλοκή τε, Στροφέη τε, μεταρπύφιδος ἔχουσιν

Ἰσμήνου χεῖρα πατρός.

Στραφίην nemo in Boeotiae fontibus, aut Ismeni filiabus commemoravit. An legendum?

Δίρκη, Γαργαφίη τε.

Plinius H. N. IV. 7. a. Spanhemio laudatus: *Fontes in Boeotia, Oedipodia, Psamate, Dirce, Epicrene, Arethusa, Hippocrene, Aganippe, Gargaphia.* Apud Ovidium Met. III. 69. est *Ismenis Crocale*. Ceterum Nonnus ad hunc locum respexit XLIV. p. 1158. *σὺν Ἰσμηνῶ δὲ τοκῇ Κινκλάδας αἰθύνσουσα ῥοὰς ὠρχήσατο Δίρκη.*

vs. 78.

Ἀσώπος βαρύγουνος, ἐπεὶ πέπυλακτο κεραυνῶ.

Nonnus XLVII. p. 1254. *Ἀσώπον βαρύγουνον ἐτι ζείοντα κεραυνῶ.*

vs. 81.

*Ἠλικὸς ἀσθμαίνουσα περὶ δρυός, οἷς ἰδὲ χάλκην
Σειομένην Ἐλικῶνος.*

MS. Venetus, *ἀσθαίνουσα*. Forsitan Poëta grammaticus usus sit verbo antiquo:

Ἠλικὸς ἀσταίνουσα περὶ δρυός.

Etymol. M. p. 159. l. 56. *Ἀσταίνω. δυσπαθῶ, ἀδυνατῶ, κακοπαθῶ, μάχθῶ, χαλεπαίνω, παλαιπωρῶ.* Sic etiam Hesychius. Vide hanc Epistolam p. 138.

(154)

vs. 85.

Νύμφαι δ' αὖ κλαίρουσιν ὅτε δρυσὶν οὐκ ἔτι φύλλα.

Nonnus I. p. 46. *Ἠλικες ὠδύροντο λιπούσκια δένδρεα νύμφαι.*

vs. 94.

Ἄλλ' ἔμπης ἐρέω τὶ ΤΟΜΩΤΕΡΟΝ, ἢ ἀπὸ δάφνης.

Τομώτερον Scholiastes explicat σαφέστερον. Unde statim legendum vidi:

Ἄλλ' ἔμπης ἐρέω τὶ ΤΟΡΩΤΕΡΟΝ, ἢ ἀπὸ δάφνης.

Id quod nec Theodorum Canterum apud Doxvill. ad Charit. p. 465. nec Thom. Bentlejum latuit. Quae autem Spanhemius ad vulgatam explicandam attulit, minus digna sunt tanto viro, et partim iis, quae Adr. Heringa Observ. Cap. 10. p. 81. annotavit, refelluntur. Euripid. Orest. 591. *Ὅρᾳς δ' Ἀπόλλων' ὅς μεσομφάλους ἑδρας Ναιῶν, προτοῖσι στόμα σαφέστατον νέμει;* Aeschines Socrat. Dial. I. §. 51. *Λέγουσι τὰ μέλλοντα εἰσεσθαι, ἐκ θεοῦ ἐπιπνυγίας πολὺ μᾶλλον καὶ ἐναργέστερον, ἢ οἱ χρησμφδοί.* Rarior est vox το-

ῥός hac potestate apud poëtas heroicis et elegiacis, sed tanto frequentior apud Tragicos. Vide Aeschylum Prometh. 697. 869. Pers. 479. Agam. 26. 262. Sed hic non est praetermittendus alius Callimachi locus Fr. 77. quem Etymol. M. v. *Κόχλος* affert, ut vocem *νέαξ* Callimachi auctoritate confirmet. Eam, scis, a Polluce II. 11. Comicis propriam dici. Nec injuria. Grammaticus vetus in Bibl. Sangermanensi: *Νέαξ. ὁ νέος. Νικοφῶν*. Equidem etsi largiar, Callimachum voce domica uti potuisse, tamen hoc in versu non usurpata puto. Nam, ne dicam, a recto *νέαξ* non esse *νεηκῶν*, sed *νεάκων*, penultima brevi; si haec de adolescentibus capiantur, alienum est *τομώτατοι*, et potius legendum *τορώτατοι*, *acerrimi*. Itaque facile in Bentleji sententiam concedam, qui Grammatici errorem sagaciter odoratus, *νεηκῶν* a *νεήκης* repetit, versumque verissime sic interpretatur: *Et recens acutorum gladiatorum statim acutissimi*. Sophocles Ajax. 827. *Ὁ μὲν σφαγεὺς ἔσθηκεν ἢ τομώτατος γένοιτ' ἄν — Πέπηγε δ' ἐν γῇ πολέμια τῇ Τρωάδι, Σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκορῆς.*

vs. 96.

(155)

οὐ δὲ τέκνα κακογλώσσοιο γυναικὸς

Ἐλλαχες.

De eadem Niobe Nonnus II. p. 50. *Ἀλλὰ κακογλώσσοιο τί μοι τύπος; Ἀθυρόγλωσσος* dicitur a Theodorida Anthol. IV. 9. p. 456.

vs. 107.

Οὐδὲ κατεκλάσθη τε καὶ ὤκτισας.

Nonnus XLII. p. 1092. *κατεκλάσθη δὲ μενοινην Οἰκτεῖρῶν δυσέρωτα δνοίμερος.*

vs. 112.

Πηνειὰ Φθιώτα, τί νῦν ἀνέμοισιν ἐρίζεις;

Nonnus XX. p. 554. *Ἀφραίνεις, Λυκόοργε, μάτην ἀνέμοισιν ἐρίζων.*

vs. 125.

*ἀλλὰ μοι Ἥρη**ΔΑΨΙΛΑΕΣ* ἠπείλησεν.

Si ullum, Vir egregie, vocis *δαψιλῆς*, in deteriore partem usurpatae, exemplum, quod Callimacheo simile sit, ex uberrimis doctrinae Tuae copiis protuleris, nihil impedit, quo minus conjectura, quam proponam, spernatur, ac pro nihilo habeatur. Nondum enim mihi aut satis similis, aut ad hanc lectionem vindicandam idoneus vide-

tur locus Philonis de vita Moisi T. II. p. 82. quo nuper
usus est Cl. Abreschius Lect. Aristaei. p. 157. θαφίλα-
στίας μὲν αὐτοῖς αἰνίας, τῷ δὲ τιμωρίας ἐμπείζοντες.
Donec igitur certiora afferantur, legamus:

ἀλλὰ μοι Ἥρη

ΔΑΣΠΛΗΣ ἠπέλλησεν.

Δασπλῆς Ἥρη, atrox Juno Virgilio Aen. I. 666. Furiae
hoc epitheton tribuit Homerus Od. O. 234. eumque secuti,
Euphorion apud Schol. Sophocl. ad Oed. Col. 673. et
(156) Orpheus Argon. 867. Charybdi Simonides apud Sto-
baeum S. 117. p. 599. Hecatae Theocrit. Eid. II. 14. Rheae
poeta vetus apud Etym. M. p. 249. l. 6. καλὸν δασπλήτα
κορυβός. Scribe καλὸν δασπλήτα Κορυβας. draconī Ni-
cander Theriac. 699. Nonnus denique eandem vocem fre-
quentavit de quavis re horribili et terrorem incutiente, ut
IV. p. 154. XIV. p. 402. XV. p. 414. Sed, quod inpri-
mis, notandum est, idem XXX. p. 776. imitatione sua
non obscure significat, se δασπλῆς in Callimacho legisse:
Οὐδὲ χόλον δασπλήτα καθαψαμένης φύγεν Ἥρης. Hesy-
chius: ΔΑΠΤΗΣ δεινός. Lege, ΔΑΣΠΛΗΣ, et vide
interpretes ad v. Δασπλήτης.

vs. 159.

φόβῳ δ' ὠρχήσατο πᾶσα

Θεσσαλίη.

Nonnus II. p. 42. ὠρχήσατο, pallescebat. videtur legisse:
Γαίτονες ὠρχήσαντο φόβῳ Παμφυλίδες ὄχθαι. nisi potius
librarii error est. Nam ipse Nonnus alibi quoque ὀρχεῖσθαι
pro commoueri dixit; XXI. p. 560. Νύσιος ἀμφιέλικτος
Ἀράψ ὠρχήσατο πυθμῆν. XXIV. p. 620, Καὶ δρόες ἐφθέγ-
ξαντο, καὶ ὠρχήσαντο κολῶναί. Rariorem verbi potestatem
explicat Athenaeus, a multis laudatus, I. p. 21. A. quem
descripsit Eustathius ad Od. Ψ. p. 1942.

vs. 152.

χάριτος δέ τοι ἔσσετ' ἀμοιβή.

Nonnus XVI. p. 450. χάριν δέ τοι εἵνεκα μόχθων Δώσω
ἀμοιβαίην.

vs. 155.

Οὐ λιπαρὸν κήεσσιν Ἐχινάδες ὄρμον ἔχρυσαι.

Cur Callimachus Echinadum portum, refragante licet
antiquitate, navibus recipiendis opportunum dixerit, di-
ligenter quaerit Arnaldus Animadv. p. 37. Verum non
est a poeta, tanquam a iurato teste, veritas exigenda.

Sardinia, ut hoc utar, omnium vituperiis obnoxia fuit: Tamen hoc ipso Hymno vs. 20. *ἱμερόεσσα* vocatur; (157) quod non temere mutem in *ἡνεμόεσσα*. Ceterum hunc locum expressit perpetuus Callimachi imitator, Dionysius vs. 616. *Ἀλλὰ δ' ἄλλοθι νῆσοι ἀπείριτοι, αἳ μὲν ὑπ' ἀνδρῶν Ναιόμεναι, καὶ νηυσὶν ἐπήρατον ὄρμον ἔχουσαι*. Eru- dite et ad Callimacheum locum apposite Phrynichus Ara- bius *Προπαρασέκυη Σοφιστικῇ* MS. *Ἀπαλὸς εἰσπλοὺς λι- μένος. ὥπερ Ὀμηρὸς τοὺς δυσόρμους λιμένας τραχεῖς λέγει, οὕτως Κρατῖνος ἐπὶ τῷ εὐόρμῳ τὸ ἀπαλὸν ἐξ ἐναντίου εἶπε*. Ubi tamen *τρηγὺς λιμὴν* apud Homerum occurrat, nescio.

vs. 176.

Ὀψιγόνοι Τιτῆνες ἀφ' ἐσπέρου ἐσχατόωντος.

Nonnus XLIV. p. 1150. *Ὀψίγονον Τιτῆνα ἐμοὶ θώρηξεν Λυαίῳ.*

vs. 177. 178.

*Φρούρια καὶ κῶμαι Λοκρῶν, καὶ Δελφίδες ἄκραι,
καὶ πεδία Κριασαῖα, καὶ ἡπείροιο πόλεις.*

In MSS. Veneto et Meermanniano vs. 177. nihil est, nisi *Φρούρια καί*. Primus lacunam ex Codice suo supple- vit Fr. Robortellus Annotat. I. p. 148. ex quo Editores hoc supplementum receperunt. Cum Robortelliano MS. convenit meus. In versus sequentis fine Venetus et Meer- mannianus hanc lacunam habent, *καὶ ἡπείροιο.....* quam Robortellianus et meus sic explerunt: *καὶ ἡπείροιο φά- ραγγες Ἀμφιπεριστείνονται.*

vs. 182.

ἀπανγάζοντι φάλαγγες.

Δυσμενέων.

Nonnus XIV. p. 408. *Δυσμενέων δὲ φάλαγγας ἐκυκλώ- σαντο μαχηταί.*

vs. 189.

Αἰνήσεις μέγα δὴ τι τὸν εἰσέτι γαστέρι μάντιν.

Vulgatam lectionem non solum libri veteres, in his (158) Venetus et meus, confirmant, sed etiam Nonnus XLVII. p. 1244. *ὑμετέρῃ δὲ Εἰσέτι γαστρὶ φέρουσα τὸν τόνον ὤλετο μήτηρ.*

vs. 198.

Κυκλάδας ὀψομένη περιηγίας· οὗ τι παλαιόν,

Ἀλλ' ἐπὶ τοῖς μετόπισθε Γεραίσιον εἶπετο φῦκος.

Rariorem formulam, *οὗ τι παλαιόν*, pro *οὐ παλαι*, a Cal-

limacho submitit Oppianus Halieut. V. 459. οὐ τι παλαιόν,
ἐφ' ἡμετέρῃ δὲ γενέθλη.

vs. 200. 201.

[Ἔσθης δ' ἐν μέσσησι κατωκτείρασα δὲ Λητῷ,
Φῦκος ἅπαν κατέ] φλέξας· ἐπεὶ περικαίσο πυρί.

Uncis inclusa etiam desunt in MSS. Veneto et Meermaniano. Primus lacunam ex Codice suo sic supplevit Fr. Robortellus Annotat. I. p. 149. Ἔσθης δ' ἐν μέσσησι, κατωκτείρασα δὲ Λητῷ, Φῦκον ἅπαν φλέξας, ἀπὸ περικαίσο πυρί. Idem supplementum in Codice meo sic scribitur: Ἔσθης δ' ἐν μεσάτῃσι· κατωκτείρασα δὲ Λητῷ, Φῦκος ἅπαν κατέφλεξας· ἐπεὶ περικαίσο πυρί.

vs. 204.

Ἐννεπες· ἥ δ' ἄρ' ῥήτον ἄλῃς ἀπεπαύσατο λυγρῆς.

Anna Fabri conjicit: ἥ δ' ἄρ' ῥήτου ἄλῃς ἀπεπαύσατο λυγρῆς, ut ἄλῃ cum duplici epitheto sine copula jungatur. Sed sic legere non sinit consuetudo Callimachi. Est quidem in hujus Hymni vs. 242.

μηδ' ὅθι δειλαί

Δυστοκέες μογέουσιν ἀλετριδες.

Sed ibi cum Lennepio malim:

μηδ' ὅθι δειλαί

Δυστοκέαις μογέουσιν ἀλετριδες.

(159) MS. Venetus, ἥ δ' ἄρ' ῥήτον ἄλῃς. Majore varietate Vossianus, ἥ δ' ἄλῃτον ἄλῃς. Ex his Codicum vestigiis Tu, summo Vir ingenio, dignam Callimacho lectionem extundes. Ego nihil, quod animum expleat, reperio.

vs. 219.

σὺ δὲ κρείνουςα κάθησαι

Γαυροῖν Οὐλύμποιο.

Κάθησαι cum dignitatis significatione, proprie de domina dicitur. Aristophan. Pluto 557. Τὴν χειροτέχνην, ὡς ποιεῖς, ἐπαναγκάζουσα κάθησαι, Διὰ τὴν χρεῖαν, καὶ τὴν πενίαν, ζητεῖν ὁπόθεν βίον ἔξει. Qui locus non est sollicitandus. Ovid. Met. XIV. 261. Ad dominam ducunt. pulcro sedet illa recessu, Sublimis solio. Vide Dukerum de Latin. vet. JCtor. p. 410. Eandem dignitatem exprimit verbum incedo. Virgil. Aen. I. 46. Ast ego, quae divom incedo regina, Jovisque Et suror et conjux.

vs. 230.

*Ἰδε θηρητὴρα παρ' ἰχθυῶν οὐατα δ' αὐτῆς
Ορθα μάλ', αἰὲν ἑτοῖμα θεῆς ὑποδέχθαι ὁμοκλήν.*

Venustissimum locum non imitatus, sed mutuatus est Tryphiodorus vs. 77. Οὐατα δ' ἀκροτάτοισιν ἐπὶ κροτάφοισιν ἄρῃσεν Ορθα μάλ', αἰὲν ἑτοῖμα μένειν σάλπιγγος ἀκουήν. Nonnus. V. p. 152. Ορθια ὀξυκέλευθον ἐπὶ δρόμον οὐατα τείνωγ. Vide Valckenarium nostrum ad Herodot. IV. 129.

vs. 234.

Οὐδ' ὅτε οἱ ληθαῖον ἐπὶ πτερὸν ὕπνος εἰσεῖε.

Nonnus hinc arreptum πτερὸν ὕπνου pro somno ad ineptias usque frequentavit. XL. p. 1042. Τερψινόου ληθαῖον ἀμεργόμενοι πτερὸν ὕπνου Εὐδον. XLVIII. p. 1284. Νυμφιδίου ληθαῖον ἀμεργομένην πτερὸν ὕπνου. Plura loca adscribere, non est tanti.

vs. 249. 250.

(160)

Ἢ μὲν ἔφη κύκνοι δὲ θεοῦ μέλποντες αἰδοῖ

Μηόνιον Πακτωλὸν ἐκυκλώσαντο λιπόντες

Ἑβδομάκις περὶ Δῆλον.

Quicumque cum Callimacho paulo familiarius consueverit, hunc locum corruptum esse, facile sentiat. Quam enim frigent μέλποντες αἰδοῖ? Quantillo intervallō vox αἰδοῖ repetitur? Equidem Tuum, Erneste, limatissimum, veterumque poetarum lectione subactum ingenium testor, an unquam vulgata lectio se illi potuerit probare? Jam si, ut in vitio deprehendendo, sic in remedio adhibendo consentiamus, magnam hic consensus ad fidem conjecturae faciendam vim est habiturus. Ne multa; repono:

Ἢ μὲν ἔφη κύκνοι δὲ θεοῦ μέλποντες ὀπηδοῖ

Μηόνιον Πακτωλὸν ἐκυκλώσαντο etc.

Aelian. H. An. II. 32. Κύκνος, ὀνπεροῦν καὶ θεράπων. Απόλλωνος ἔφησάν ποιεταί. XIV. 13. καὶ κύκνων γεμῆν. Απόλλωνι μὲν λατρευόντων. Θεράπων autem est ὀπιδός, λάτρης, δούλος, ἀκόλουθος. Sed inprimis huc referendus est locus Platonis, Socraticae suavitalis plenissimus, Phaedon. p. 887. F. τῶν κύκνων δακὼ φαυλότερος ὑμῖν εἶναι τῆς μίαντικῆς, οἱ ἐπειδὴν αἰσθάνονται ὅτι δεῖ αὐτοὺς ἀποθάνειν, ὠδυνάσκοντες καὶ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ τότε δὴ πλεῖστα καὶ μάλιστα ἔδωκεν, γεγηθότες ὅτι μετὰ ταῦτα παρὰ τὴν θάλασσαν πηλείκα, ὥστε εἰς θεράποντας καὶ μὴ οὐδὲν nullis interjectis τῶν δὲ καὶ αὐτὸς τῆς γούμης δμῶδους με-

εἶναι τῶν κύκνων, καὶ ἱερὰς ταῦ αὐτοῦ θεοῦ. Lucian. de Cygnis T. III. p. 89. φασὶ γαῖν Ἀπόλλωνος παρέδρους αὐτοὺς ὄντας, ὡδικούς ἀνθρώπους. Plura, quae ex Cicerone Tuo T. D. l. 30. aliisque hanc in rem congeri possent, sciens praetereo. Sic olim conjeci. Nunc mihi tanquam simplicius arridet:

Ἢ μὲν ἔφη. κύκνοι δὲ θεὸν μέποντας αἰοδαῖς,

Μηόνιον Παντολὸν ἐκυκλώσαντο etc.

Apollon. Rhod. I. 1225. Ἀρτεμιν ἐννυχίῃσιν αἰεὶ μέλπεσθαι αἰοδαῖς. II. 714. Ἀντάρ ἐπειδὴ τὸν γε χορεῖν μέλψαν αἰοιδῇ.

(161)

vs. 71.

Χρυσῶ δὲ τροχόεσσα πανήμερος ἔρρεε λίμνη.

Dionysius vs. 987. Ἔστι δὲ τις κατὰ μέσσα περίτροχος ὕδασι λίμνη.

vs. 262.

χρύσειον δ' ἐκόμισσε γενέθλιον ἔρνος ἑλαῖης.

Hemsterhusii correctionem ἐκόμης Codex Venetus confirmat.

vs. 274.

ὁ δὲ γλυκὺν ἔσπασε μαζόν.

Nonnus VIII. p. 262. Βάκχῳ μαζὸν ὄρεξε, τὸν ἔσπασεν ὑψιμέδων Ζεὺς. Procopius περὶ τοῦ ἔαρος apud Grammaticum MS. Bibl. Sangerm. ὑπὸ τὴν θηλήν ὑπέχει τὸ στόμα, καὶ ἐπισπᾶται τοῦ γάλακτος.

vs. 279.

πᾶσαι δὲ χοροὺς ἀνάγουσι πόλεις.

Dionysius vs. 527. Ρύσια δ' Ἀπόλλωνι χοροὺς ἀνάγουσιν ἅπασαν.

vs. 285.

Τηλόθεν ἐκβαίνοντα πολὺ πρῶτιστα δέχοντα.

Dionysius vs. 107. Τηλόθεν ἐρχομένην δέχεται πλημυρίδα πόντος.

vs. 292.

Οὐπὶς τε, Λοξώ τε, καὶ εὐαίων Ἐκαίργη.

Has virgines Hyperboreas Dianae comites et ministras dat Nonnus XLVIII. p. 1266. Τόξα μὲν Οὐπὶς ἔδεκτο, καὶ ἱερόκην Ἐκαίργη. ἑνδρομίδας δὲ ποδῶν ἀνελάσαντο Λοξώ. ubi posteriora ducta sunt ex vs. 287. hujus Hymni. Οὐδέ ποτε ζώνην ἀναλύεται, οὐδὲ γαχνίας ἑνδρομίδας. Ipse Galimachus H. in Dian. 15. non Hyperboreas, sed Creticis.

virginibus hoc ministerium tribuit. . Add: Nonnum (162) V. p. 168. et Spanhem. ad h. l.

vs. 295.

Εὐμοῖροι δ' ἐγένοντο, καὶ ἀκλῆες οὐ ποτ' ἐκείνοι.

Convenit Pindarus Pyth. X. 34. 55. *εὐδαίμων δὲ καὶ ὑμνή-
τος οὗτος ἀνὴρ γίνεται σοφότης.* Ceterum Spanhemius recte
quidem castigat Annam Fabri, putantem, a Scholiaste
non *εὐμοῖροι*, sed *εὐμολποι* lectum esse. Sed ipse nullo
gravius offendit in voce *εὐμοῖρος* explicanda. Quis enim
Graece doctus credat, *εὐμοῖρος* significare *celebratus*,
laude mactatus? Neque in exemplis, ab illustri viro al-
latis, quicquam caussae est, quare a vulgari notione *beati*
ac *felicis* recedatur. Rhianus Epigr. inedito:

*Παῖς Ἀσκληπιάδεω καλῶ καλὸν εἶσατο Φοῖβον
Γοργὸς ἀφ' ἡμερῶν τοῦτο γέρας κεφαλᾶς.
Φοῖβε, σὺ δ' Ἰλαος, Δελφίνιε, κοῦρον αἰέξοις
Εὐμοῖρον λευκῇν ἄχρῃς ἐφ' ἡλικίην.*

Sed dicam, quid et Annam et Spanhemium in errorem
induxerit. *Εὐφημοί*, quod ad vocem *εὐηχής*, quae versu
sequenti est, pertinet, perperam relatum est ad vocem
εὐμοῖροι. Huc igitur, mi Erneste, illud retrahere, una litera
mutata *εὐφημος* scribens. Scholiastes, ut solet, glossu-
lam sumsit ab Hesychio: *Εὐηχῆς. εὐφώνον, εὐφημον.*
Haec tamen ratio nostra, quamvis perspicua et probabilis,
non placet Fr. Oudendorpio ad Appulej. Met. I. p. 8.
Item J. F. Heusingerus Emendation. Callimach. Periculo
p. 15. in alia omnia discedit, Grammaticum putans ver-
bis *εὐμοῖροι δ' ἐγένοντο* adscripsisse *Εὐφημισμός*. Suo
quisque sensu fruatur.

vs. 296—299.

*Ἦτοι Δηλιάδες μὲν, ὅτ' εὐήχης ὑμέναιος,
Ἦθρα κουράων μορμύσσεται, ἥλικα χαίτην
Παρθενικαί, παῖδες δὲ θέρος τὸ πρῶτον ἰούλων
Ἀρσενες ἡϊθέοισιν ἀπαρχόμενοι φορέουσιν.*

Ἦθρα recte accipiuntur pro *thalamis*, *habitatibus*, *sedibus*
conjugatis. Hesiodus *Ε. καὶ Ημ.* 523. *Ἐν τ' ἀνύρῳ (163)
οἶκῳ καὶ ἐν ἡθραὶ λευγαλέοισιν.* Apollon. Rhod. II. 1242.
χωρὸν τε καὶ ἡθρα κείνα λιπούσα. Vide Gisb. Koenium
ad Gregor. de Dialect. p. 236. Mox H. Stephanus feli-
cissime correxit:

*ἥλικα χαίτην
Παρθενικαῖς παῖδες δὲ θέρος τὸ πρῶτον ἰούλων
Ἀρσενες ἡϊθέοισιν ἀπαρχόμενοι φορέουσιν.*

Homer. Hymn.

O

Quam emendationem non solum ipsa ratio postulat, sed etiam Codicis Regii auctoritas confirmat. Est sane tam liquida et certa, ut jure Reiskius Animadv. ad Callim. p. 741. Editoribus, qui eam recipere dubitarint, graviter irascatur. Deliae virgines comam dedicant Boreae filiabus: Delii juvenes primam barbam juvenibus, Boreae filias ad Delum deducuntibus. Haec Callimachea ob oculos habuit Apollonides Anthol. I. 26. p. 51. Ἡδὺ παρηΐδων πρῶτον θέρους ἡματι τούτῳ Κείρσο, καὶ γενύων ἡϊθέους ἑλικας, Γαίης· σὸν δὲ πατὴρ χειρὶ δέξεται εὐκτὸν ἰουλον Λεύκιος, αὐξομένου πουλὺν ἐς ἥελιον. Ἡλικά γαίτην hinc etiam Nonnus XIII. p. 356. sumsit. Theodoridas Anthol. VI. 22. p. 573. Ἀλίκας αἴτε κόμαι, καὶ ὁ κρῶβυλος. ubi vide Jo. Brodaeum, Callimachi nostri haud oblitum.

vs. 316.

τίς δέ σε ναύτης.

Ἐμπορος Αἰγαίοιο παρήλυθε νηϊ θεούσῃ;

Nonnus IX. p. 254. Σοὶ πῖσυνος πλεύσεις φιλέμπορος εἰν ἀλλ' ναύτης.

vs. 322.

καὶ πρέμνον ὀδακτιάσαι ἄγνὸν ἐλαίης.

Nonnus V. p. 168. Πρέμνον ἐς ἀγχικέλευθον ἀνέδραμον ἄγνὸν ἐλαίης.

vs. 324.

Παίγνια κουρίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι γελαστῶν.

Nonnus XXV. p. 652. ἀλλὰ Λυαίῳ Παίγνια κουρίζοντο (164) σύες καὶ φῦλα λεόντων. ex quo loco corrigendus alter IX. p. 256. Παίγνια κουρίζοντι διδασκομένῳ Διονύσῳ.

H. in Lav. Pallad. 9. 10.

Ἀλλὰ πολὺ πρᾶτιστον ὑφ' ἄρματος αὐχένας ἵππων

Λυσαμένα, παγαῖς ἐκλύσεν Ὠκεανῶ

Ἰδρῶ καὶ ραδάμιγγας.

Expressit Propertius II. 14. 12. Illam saepe suis decedens fovit in ulnis, Quam prius abjunctos sedula lavit equos.

Nonnus XLII. p. 1078. Καὶ πόνιν ἐξετίναξε, καὶ ἐκλύσεν ὕδατι πηγῆς.

vs. 17.

Οἴσσετε, μηδὲ κάτοπτρον.

MSS. Vossian. Venetus et meus recte κάτοπτρον. Insolens forma κάτοπτρις non tam diu tolerari debebat.

vs. 21. 22.

Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἐλοῖσα,
Πολλάκι τὰν αὐτὰν δις μετέθηκε κόμαν.

Nonnus V. p. 174. Καί ποτε χαλκὸν ἔχουσα διαυγέα τέρ-
πετό κούρη Κάλλεος ἀντιτύποιο δικασπόλον. ubi ex Cal-
limacho scribe ἐλοῦσα XLII. p. 1082. Οὐ χροὸς ἀντιτύ-
ποιο διαυγεί μάρτυρι χαλκῷ. Quibus locis etiam Spanhe-
mius usus est. Magis pueriliter Nonnus cum Callimacho
certavit in iis, quae mox sequuntur: καὶ οὐ τεχνήμονι
θεσμῷ Πολλάκις ἰσάζουσα παρ' ὀφρύσιν ἄκρα κομάων,
Πλαζομένης ἔστησε μετήλυθα βότρυν ἐθείρης.

vs. 40.

Κρεῖον δ' εἰς ὄρος ᾠκίστατο,
Κρεῖον ὄρος.

Tales repetitiones optimis poëtis usitatae sunt. Homerus
II. X. 127. ἄτε παρθένος ἦϊθέος τε, Παρθένος ἦϊθέος τ.,
ᾠκίζετον ἀλλήλοισιν. ubi vide Clarkium. Callimach. H. in
Dian. 155. Τρεῖς δέκα τοι πτολίεθρα καὶ οὐχ ἓνα πύργον
ᾠκίσσω, Τρεῖς δέκα τοι πτολίεθρα. Dionysius vs. 655. (165)
τὸν δ' εἰς βορέην ὀρόωντα, Ἐς βορέην ὀρόωντα, καὶ εἰς λίβα,
γείτονα πόντου Εὐξείνου. Cicero de Divin. I. 8. Et matu-
tinis ac credula vocibus instat, Vocibus instat, et assiduas
jacet ore querelas. Ovid. Met. XII. 172. Corpore non laeso,
Perrhaebum Caenea vidi, Caenea Perrhaebum. Sed Cal-
limachi locus illis exemplis similis foret, si Κρεῖον εἰς ὄρος
scriptum esset. Equidem vereor, ne alia lectio, quam
nunc reperire non possum, sub illis verbis lateat.

vs. 71—74.

Ἴππων ἐπὶ πρᾶνα Ἐλικωνίδι καλὰ ῥεοῖσα
Λῶντο μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἀσυχία.

Quis aliquid amplius ad sententiam perficiendam requi-
rat? Tamen; quasi quid deesset, distichon ταυτολόγον,
minusque concinnum subjicitur:

Ἀμφότεραι λῶντο, μεσαμβρινὰ δ' ἔσαν ὦραι
Πολλὰ δ' ἀσυχία τήνῃ κατεῖχεν ὄρος.

quod, profecto miror, duos homines sagacissimos, Ta-
naqu. Fabrum et Rich. Bentejum emendare, quam pror-
sus tollere, maluisse. Nam luce clarius est, eos versus
undecunque temere in contextum esse intrusos. Cui sen-
tentiae nostrae grave pondus accedit a magni Hemster-
husii consensu. Jo. tamen Schradero, V. C. inendum
in hoc loco reliquisse videmur. Audiamus ipsum magni-

fice loquentem Praef. ad Emendat. p. 19. „Quid? ipse „Callimachus, a tot hominibus eruditis et sagacibus curatus, etiam nunc talibus vitis contaminatus est; ut in „Lav. Pallad. vs. 70. Ut enim ἡμερινός, sic μεσαμβρινός, tertia syllaba brevi, poetae semper efferunt. Equidem vix oculos in versus conjeceram, cum vidi Callimachum scripsisse: Λῶντο· μεσαμερία δ' εἶχ' ὄρος αἰονία“. Enimvero errat vir metricae rei peritissimus, et, dum alios reprehendit, suomet ipse exemplo docet, quam facile sit in talibus falli. Oppianus Cyneg. II. 298. Καί τε μεσημβρινὴν δίψους δριμεῖαν ἐνιπήν. II. 17. Θῆρας εἰς ἐνλογῇσι μεσημβρινοῖο δρόμοιο. Synesius Analect. Brunck. T. II. p. 449. Κλεινὰ μεσημβρινῆς κέντρα συνη- (166) λύσεως. Sic in θαμινός, ὄπωρινός, ὄρθρινός, et aliis ejusdem formae, penultima modo contrahitur, modo porrigitur. Vide Clarkium ad Homer. II. E. 5. Eodem errore Barnesius in Homeri H. in Mercur. 44. edidit: ὃν τε θαμνῖαι ἐπιστροφῶσι μέριμναι. cum omnes libri recte habeant: ὃν τε θαμινῖαι ἐπιστροφῶσι μέριμναι. Minori versui Callimachi similis est ille Apollonii Rhod. IV. 1249. εὐκλήφ' οὐ κατείχετο πάντα γαλήνη.

vs. 78.

οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θέμιδες.

Vox θέμιδες a MS. Veneto abest. Placet mihi correctio G. Koenii ad Gregor. de Dialect. p. 118. εἶδε τὰ μὴ θεμιτ' ἤς. scil. ἰδεῖν.

vs. 93. 94.

Ἄ μὲν ἐπ' ἀμφοτέραισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα
Μήτηρ μὲν γόερῶν οἶτον ἀηδονίδων.

Ἄγε, βαρὺ κλαίουσα.

MSS. Venetus et meus ἐπ' vs. 93. omittunt. Sequenti versu Fr. Robortellus Annotat. I. p. 149. in Cod. suo οἶκτον pro οἶτον scriptum reperit. Corruptela loci tam manifesta est, ut ne mediocriter quidem attentum fallere possit. Itaque eam diversis modis tollere instituerunt Arnaldus Animadv. p. 79. et Thom. Bentlejus. Illud Tibi, Vir eximie, affirmare non dubito, me, si minus Callimachi manum (quam quis in hac conjecturali arte praestet?) certe aliquid, cujus Callimachum poenitere non debeat, daturum. Lege:

Ἄ μὲν ἐπ' ἀμφοτέραις σιφλὸν περὶ παῖδα λαβοῖσα.

Μήτηρ, αἰνογόων οἶτον ἀηδονίδων

Ἄγε, βαρὺ κλαίουσα.

Etymol. M. p. 714. l. 56. Σιφλὸς κυρίως, ὁ ἐκινωμένος τοῦς ὀφθαλμοῖς· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ἐπὶ ἄλλου μέρους σώματος. Hesychius: Σιφλόν. κακόν, ἐπίμωμον, πηρόν. Contractum est ex σίπαλος, ejusdem potestatis nomine. Vetus poëta apud Etym. M. p. 714. l. 15. Ἀλλὰ σὺ μὲν σίπαλος τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔφηλος. Vide Lycophron. (167) vs. 1134. Apollon. Rhod. l. 204. et ibi Schol. Oppianum Halicent. III. 183. Sed de σιφλόν nunc cum nomine contenderim. Nec in hac conjectura acquievisse videtur amicissimus Valckenarius ad Theocrit. Adoniaz. p. 509. sic legendum conjiciens: Πάχουσιν ἀμφοτέροισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα Μήτηρ μὲν γοερῶν οἶκτον ἀηδονίδων Ἄγε, βαρὺ κλαίειν. Thom. Bentlejum, negantem, ἄγε cum οἶκτον conjungendum esse, refelles. ex Nicaeneta apud Parthen. Erot. cap. 11. Ἀυτὴ δὲ γνωτὴ ὀλολυγόνος οἶκτον ἔχουσα Βιβλὶς ἀπὸ πρὸ πυλῶν Καίνου. ὠδύρατο νόστον. vel ex ipso poëtarum parente, II. I. 559. Μήτηρ ἀλκυόνος πολυπενθείος οἶκτον ἔχουσα, Κλαῖε.

vs. 114.

ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα κύνες
Τουτάκι δειπνησεῦντι.

Nonnus V. p. 158. de eodem Actaeone: ἀλλοφυνὴ δὲ Οὐκ-
ἐτι τὸν πρὶν ἄνακτα κύνες μάθον. ibid. p. 166. Δείπνον
ἐμῶν σκυλάκων γενόμεν.

vs. 115.

τὰ δ' υἱέος ὀστέα μήτηρ
Λεξεῖται.

Plerique Codices, in his Robertelli Annotat. I. p. 150.
Venetus et meus, λεξεῖται. Verissime. Et sic legit Non-
nus V. p. 172. Ὀστέα δ' ἐνθα καὶ ἐνθα χυτῇ μεμερισμένα
γαίῃ Δείψανα πεπτηῶτα μόγας συνελέξατο μήτηρ.

vs. 117.

Ὀλβίσταν ἔρει σε καὶ εὐαίωνα γενέσθαι.

Nonnus VI. p. 182. XXXI. p. 784. Ὀλβίστην ἐνέπω σε.

vs. 123.

Ἔνωσεῖται δ' ὄρνιθας, ὅς αἴσιος.

Nonnus XXXIII. p. 840. Αἴσιον ὄρνιν ἔχεις με τεῆς ἀλύ-
τοιο κορείης.

vs. 135. 136.

(168)

Ἀλλὰ Διὸς κορυφά. κορυφὰ Διὸς οὐκ ἐπινεύει
Ψεύδεια. . . . ἃ θυγάτηρ.

Haec lacuna est in plerisque libris antiquis, nisi quod MS. Venetus cum paucis aliis totum vs. 136. omittit, et Meermannianus cum Editione prima tantum habet *ἀργυροδίνην*. In recentioribus libris lacuna aliter ab aliis expletur, ut in Codice meo; *Ἀλλὰ Διὸς κορυφαῖ. κορυφαῖ Διὸς οὐκ ἐπινεύει Ἐμπεδον, ὥς δ' οὕτως ὧ κεν οἶα θυγάτηρ*. A quo supplemento vix differt quod ex MS. suo protulit Fr. Robertellus Annotat. I. p. 149. *Ἀλλὰ Διὸς κορυφαῖ. κορυφαῖ Διὸς ὧ κ' ἐπινεύει Ἐμπεδον ὁσαύτως, ὧ κεν οἶα θυγάτηρ*.

H. in Cerer. vs. 11.

Ἐς τ' ἐπὶ τῶς μέλανας.

Aethiopes μέλανας vocat imitatione Hesiodi *Ἐ. καὶ Ἡμ. 525. Ἀλλ' ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε Στρωφᾶται*. Dionys. vs. 586. *Μέσφ' ἐπὶ κυανέους κοτὶν ὁδὸν αὐτίε ἐλάσση*. Nounus XIV. p. 402. *Εἰς ἐνοπήν δ' ἠῶος ἔβη θεὸς ὕβριν ἐλαύνων Ἀνδρῶν κυανέων*.

vs. 12.

Οὐ πλες οὔτ' ἄρ' ἔδες τῆνον χρόνον, οὐδ' ἐλοέσσω.

Quis dubitet, quin Tu, acerrimi Vir ingenii, jam dudum hunc versum obelo confoderis; si versus dicendus est puerilis glossa, margini olim adscripta ad interpretandum vs. 17. *Ἀισταλέα; ἄποτός τε καὶ οὐ φάγες; οὐδ' ἐλοέσσω*. quem solum Callimacho ignum judico. Sophocles Ajac. 525. *Ἀσιτος ἀνὴρ, ἄποτος, ἐν μέσσοις βοτοῖς Σιδηροκμήσιν*.

vs. 13.

Τρεῖς μὲν δὴ διέβης Ἀχελώϊον ἀργυροδίναν.

Dionysius vs. 455. *Τοῦ δια μέσου Σύρεται ὁλκὸν ἄγων Ἀχελώϊας ἀργυροδίνης*.

(169)

vs. 15. 16.

Τρεῖς δ' ἐπὶ καλλίστης νήσου δράμες ὀμφαλὸν Ἐναν, Τρεῖς δ' ἐπὶ Καλλιχόρῳ χαμάδις ἐκαθίσσας φρητί.

Hi quoque versus et lacuna notabiles sunt, et sciorum interpolatione. In MSS, Veneto, Meermanniano, et Robertelli Annotat. I. p. 150, lotus versus 15. desideratur. Versu 16. Venetus tantum habet: *Τρεῖς δ' ἐπὶ καλλι. . .* ut Editio prima. Meermannianus: *Τρεῖς δ' ἐπὶ Καλλιχόρῳ χαμάδις ἐκαθίσσας φρητί.* ut nunc editur. Robertellianus: *Τρεῖς δ' ἐπὶ καλλίστην Σικελῶν πόλιν ἤλυθες Ἐναν.* Ab his omnibus meus Codex discrepat, binos versus sic exhibens, ordine mutato: *Τρεῖς δ' ἐπὶ Καλλιχόρῳ χαμάδις ἐκαθίσσας φρητί, Τρεῖς δ' ἐπὶ καλλίστην Σικελῶν πόλιν ἤλυθες Ἐναν.*

vs. 19.

*Κάλλιον, ὥς πολλέουσιν ἐαδόντα τέθρμα δῶκε.**Venetus et meus cum lacuna: Κάλλιον, ὥς πολλέουσιν ἐα. . . .*

vs. 25. 24.

*Κάλλιον, ὥς, ἵνα καὶ τις ὑπερβασίας ἀλέηται,
Θήκατο βρυπείνα Τριόπειω γόνον οἰκτρὸν ἰδέσθαι.*

Uterque versus, excepta voce ὑπερβα... deest in MS. Veneto. Meermannianus versum 23. habet: at in versu 24. nil nisi verbum ἰδέσθαι. Ab omnibus abit Codex meus: *Κάλλιον, ὥς, ἵνα καὶ τις ὑπερβασίας ἀλέεινῃ, Θήκατο Τριοπίδην ἐχθρόν καὶ οἰκτρὸν ἰδέσθαι.* ubi forte interpolator pro ἐχθρόν, αἰσχροῦν scripserat. Sic Grammatici pro suo quisque captu veterem lacunam expleverunt. Haec dum scribebam, ad me perferatur Bibliothecae Matritensis Catalogus, a Joanne Iriarte confectus, quem diu et cupida expectaram. In eo bini Callimachi Codices p. 89. et 499. recensentur, sed iisdem, quibus libri nostri, lacunis foedati. Horum alter etiam in lacunae suspicionem vocat H. in Dian. 90. 91.

*Τὴν δ' ὁ γενεήτης δύο μὲν κύνας ἤμισυ πηγούς,**Τρεῖς δὲ παρναίλους, ἓνα δ' αἰόλον.*

ubi manu veteri notatum est: *Λείπει.* Scilicet libra- (170) rius verbum, a quo accusativus κύνας πηγούς pendeat, desideravit, durum judicans, ἔδωκε ex versu 94. assumere. Ego vero nihil quicquam deesse arbitror, dummodo unius literae mutatione legatur:

*Τὴν δ' ὁ γενεήτης δύο μὲν κύνας ἤμισυ πηγούς,**Τρεῖς δὲ πόρ' οὐαίλους, ἓνα δ' αἰόλον.*

vs. 26. 27.

*ἄλσος ἐποίησαντο Πελαγοὶ**Δένδρεσιν ἀμφιλαφεῖς· διὰ κεν μόλις ἦνθεν οἶστος.*

Valckenarius ad Theocrit. Adonias. p. 214. pro ἦνθεν bene corrigit ἔνθοι. Cum hac autem diserta Callimachi brevitate compares stultam et obscuram Nonni loquacitatem XXI. p. 574. *Ἦν δέ τις αὐτόθι γῶρος εὐσκίος· ὁππόθι πυκνοῖς Ἐρνεσι παντοίοισιν ἐμιτρώθη ῥάχισ ὕλης Ἐρυντηνῆς, καὶ κοῖλον ἔην σπέος· ἱπτάμενος δὲ Οὐ ποτε δένδρεα κεῖνα κατέγραφεν ἰὸς ἀλήτης, Εἴ τις οἶστεύσειε.*

vs. 34. 35.

*Σεύατ' ἔχων θεράποντας εἰίκοσι, πάντας ἐν ἀκμῇ,**Πάντας δ' ἀνδρογίγαντας, ὅλαν πόλιν ἄρκιος ἄραι.*

MS. Venetus cum aliis, ἀρκίος, ut correxit Fr. Nansius ad Nonni Paraphr. p. 124. Pro exsi, mutato accentu, ἀρκίος, Dorice pro ἀρκίους. scripseris, veram poetae manum, quae nec Reiskium fefellit, habebis. De hoc accusativo Dorico vide G. Koenium ad Gregor. de Dialect. p. 148. Πόλιν ἀρα non est *excindere*, sed *humerois tollere, ferre*. Quod satis intelligitur ex loco Euripidis, quem Callimachus expressit, Phoeniss. 1158. Γίγας ἐπ' ὤμοις γηγενῆς ὅλην πόλιν Φερῶν, μόχλοισιν ἐξανασπάσας βία.

vs. 47, 48.

Τέκνον, ὅτις τὰ θεοῖσιν ἀνείμένα δένδρεα κόπτεσθαι,
Τέκνον ἐλίνυσθαι, τέκνον πολυμήσθαι, τακῶσαι,
Παῦεο.

(171) Ex hoc loco colorem duxit Zonas Anthol. I. 30. p. 40. Ωνερ, τῶν βαλάνων τὰν πατέρω φαίδεο κόπτειν, Φεῖδεο γηραλέαν δ' ἐκπεράϊζε πέτρην. Item Nonnus I. p. 46. Ὑποτόμοι τὰδε δένδρεα παρέλθετε, μὴ φυντα Δάφνης Τέμνετε δειλαίας τετμημένα, φεῖδεο τέκτων.

vs. 52.

ὑποβλέπει ἄνδρα λείνα

Ωμοτόκος.

Nonnus XV. p. 424. Ωμοτόκου στόμα λάβρον ὑπεκνύζατο λεαίνης.

vs. 55.

Ταῦτα δ' ἐμὸν θασεῖ στεγανὸν δόμον.

Codex Venetus non θασεῖ habet, ut in ejus Collatione Lipsiae edita dicitur, sed θήσει. Vide Koenium ad Gregor. de Dialect. p. 101.

vs. 57.

Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράψατο φωνάν.

Ad hunc locum explicandum nihil aptius est: erudita glossa Hesychii: Σκυτάλαι, πίνακες, ἐφ' οἷς ἡ Δίκη γράφει τὰ τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτήματα.

vs. 59.

Ἰθμάτα μὲν χέρσω, κεφαλὰ δὲ οἱ αἶψατ' Ὀλύμπω.

Nonnus XXIX. p. 759. Καὶ ἤψατο χερσὶν Ὀλύμπου, Καὶ χθονὶ ταρσὸν ἐπηξε. Vide dicta ad Homeri H. in Cerer. 188.

vs. 68.

μεγάλα δ' ἐστρεύγετο νοῦσῳ.

Nonnus XXVI. p. 682. χρονίῳ δ' ἐστρεύγετο λιμῶ.

vs. 71. 72.
Τόσσα Διώνυσον γὰρ ὦ καὶ Δάματρα χαλάντες
Καὶ γὰρ τᾷ Δάματρι συναργίσθη Διώνυσος

Horum versuum posterior tam certis indiciis falsi tenetur, ut mirandum sit, eum tam longo temporis intervallo indeprehensum latere potuisse. Sed abeat jam tandem, unde pedem intulit, aut sibi patrominuat quærat aliquem eorum, qui plus ex liberiorum auctoritate, quam ex ratione, pendeat. In Te certo, Ernesto, nihil reperiet praesidii.

vs. 187.

Ἡ ἐπεὶ ἐξ ἵππων, ἢ ἐν Ὀθρυὶ ποίμνι ἀριθμεῖ

Elegans est Codicis Vossiani lectio: ἢ ἐν Ὀθρυὶ ποίμνι ἀμέλγει. Cui tamen vulgata non est posthabenda. Oolutus vs. 102. 103. Ποιμαλίων δ' ἐκείτ' ἐν ἐπὶ προφύτῳ Ἀναστροφῇ Νύμφη μὲν ἀγρόμενων ἀγέλην περπαζέτω τειρόων. ubi vide Dorvillium. Sed forte, transpositis literis, scribendum:

Ἡ ἐπεὶ ἐξ ἵππων, ἢ ἐν Ὀθρυὶ ποίμνι ἀμιθρεῖ

Quo modo etiam correxerit ὁ κριτικός Valckenarius. Nam, teste Suida, (Fr. Bentl. 539.) Callimachus pro ἀριθμεῖσαι dixit ἀμιθρεῖσαι. Nec is tamen solus, sed etiam Phoenix Colophonius apud Athen., XII. p. 530. F. ubi vide Casaubonum, et Simonides apud Etymol. M. p. 83. l. 42. Hanc conjecturam multis annis post confirmatam reperi a MS. Veneto, in quo est ἀμε.

vs. 88.

Ἐνδόμυχος δ' ἤπειτα παράμερος εἰλαπινάστας
Ἡσθιε μυρία πάντα.

Nonnus VIII. p. 242. Ἐνδόμυχος σεο Κῆδμος ἀλυκαῖζε πάτον ἀνδρῶν, Αἰδομένος φάτῃσι φανήμενα.

vs. 94.

καὶ ὅσπερ μῶνον ἐλιφθεν.

Nonnus V. p. 168. Ὀψεται ὅσπερ μῶνα τέχῃ ἐτι λείψανα φορβῆς.

vs. 98.

(173)

Τοῖα τὸν αὖθις Ποσειδάωνα καλίστρειον.

Nonnus XXIV. p. 632. Εἶπε τὸν οὖν αἶψαν κενυρομένη παρακοίτην.

vs. 122.

ὥς αἶψιν μεγάλη θεὸς εὐρύανασσα,

Huc respicit Hesychius: *Εὐανάσσα. ἡ Δημήτηρ.* Sic enim pro *εὐάνασσα* bene corrigit J. Pierseus Verisim. II. 10. p. 254,

vs. 135.

ἐν θ' ὁμονοία,

Ἐν τ' εὐηπείᾳ.

Ut reliqui meliores libri, sic etiam Venetus et meus habent *εὐηπείᾳ* de qua voce, praeter Bentlejum ad h. l. videndus Valckenarius Diatrib. in Euripid. cap. XXV. p. 283.

vs. 137.

Φέρε βόας, φέρε μᾶλα, φέρε πᾶχυν, οἷας θερισμόν.

Sic est in Veneto. At in meo: *Φέρε βόας, φέρε μᾶλα, φέρε πᾶχυν, οἷας θερισμόν.* ut veteres Editiones habent. Pro scriptura *φέρτε μῆλα* laudari poterat imitator, Dionysius vs. 922. *Μῆλά τε φερέμεναι, καὶ δένδρεα καρπὸν αἰεῖν.* Sed verum est *φέρε μᾶλα*. Vide Cel. Valckenarium ad Schol. Euripid. Phoeniss. 802. Mox MS. Venetus: *ἴν' ὅς' ἄροσ', ἐκείνος ἀμάσσει.*

Haec habui, quae super Callimachi Hymnis Tecum, Vir eximie, communicarem. Sequuntur Epigrammata.

Epigr. II. 3.

ὅσσακις ἀμφοτέρω

Ἥλιον ἐν λήσχῃ κατεδύσαμεν.

Haec, praeter alios, imitatus est Aristaeus. I. 24. *καταδύσειν μοι δοκεῖ τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ μήκει τοῦ λόγου.* ubi vide Abreschium.

(174)

Epigr. II. 5.

Αἱ δὲ τεαὶ ζῶνσιν ἀηδόνες.

Apud Hesychium reperio: *Μεληδόνες ᾠδαί.* quod, ni fallor, ex diversa hujus loci lectione fluxit.

Epigr. X.

Τῇδε Σάων ὁ Δίκωνος Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον

Κοιμᾶται. θνήσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθοὺς.

Haec sua fecit auctor epigrammatis non invenisti apud Sponium Misc. erud. antiq. p. 369. *Καὶ λέγε Πωπιλίην εὐδεῖν, ἄνερ. οὐ θεμιτὸν γὰρ θνήσκειν τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ' ὕπνον ἡδὺν ἔχειν.*

Epigr. XII.

Σύντομος ἦν ὁ ξείνος, ὁ καὶ τάφος. οὐ μακρὰ λέξω.

Θῆρις Ἀρισταίου, Κρής, ὑπ' ἐμοί, δολιχόν.

Est imitatio Simonidis Anthol. III. 2. p. 284. *Ἐπὸν, τίς, τίνος ἐσσί, τίνος πατρίδος, τί δὲ κακῆς; Κάβμυλος, Εὐαγόρου, Πύθια πύξ, Ῥόδιος.* Quo minus dubitari debet, quin in *δολιχόν* supplendum sit *νικῆσας*, ut victor in curriculo longo intelligatur. Lapis apud Murator, p. 649. *Σάμιχος Ἐπαινέτου Λαρυμνεὺς παίδων τῶν πρεσβυτέρων δολιχόν.* Vide Dorvillium ad Charit. p. 310. Bene autem N. Heinsius hoc epigramma comparavit cum Ovidianis, hinc ductis, Amor. II. 6. 59. *Ossa tegit tumulus: tumulus pro corpore parvus: Quo lapis exiguis par sibi carmen habet.*

Epigr. XV. 1.

Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὐρίον;

Jo. Brodaeus ad hoc epigramma sic scribit: „Hoc ad Simonidem spectat, qui αὐρίον δαίμονα finxit.“ Sine dubio respexit locum Menandri Rhetoris p. 595. *πεπλησμένοι δὲ ὕμνοι, ὅταν αὐτοὶ σωματοποιῶμεν καὶ θεόν, καὶ γονὰς θεῶν ἢ δαιμόνων, ὥσπερ Σιμωνίδης αὐρίον δαίμονα κέκληκε.*

Epigr. XXVI. 4. 5.

(175)

Νῦν δ' ὁ μὲν ἄλλης δὴ θέρεται πυρὶ, τῆς δὲ ταλαίνης

Νύμφης, ὡς Μεγαρέων, οὐ λόγος, αὐτ' ἀριθμός.

Sic interpolavit Planudes, consilio meliore, quam eventu. Nam Codex Palatinus Callimachi manum conservavit:

Νῦν δ' ὁ μὲν ἀρσενικῷ θέρεται πυρὶ.

Epigr. XLIV.

Εἰ μὲν ἐκὼν, Ἀρχὴν, ἐπέκωμασα, μυρία μέμφου

Εἰ δ' ἄκων ἤκω, τὴν προπέτειαν ὄρα.

Ἀκρητος καὶ ἔρως μ' ἠνάγκασεν, ὧν δ' ὁ μὲν αὐτῶν

Εἴλκεν, ὁ δ' οὐκ εἶα σώφρονα θυμὸν ἔχειν.

Ἐλθὼν δ' οὐκ ἐκόντα τίς ἢ τίνος; ἀλλ' ἐφίλησα

Τὴν δειρὴν. εἰ τοῦτ' ἐστ' ἀδίκημ', ἀδικῶ.

Cum versu 3. et 6. convenit Euripides Ange apud Stob. Tit. XVII. p. 164. *Νῦν δ' οἶνος ἐξέστησέ μ'. ὁμολογῶ δέ σε Ἀδικεῖν. τὸ δ' ἀδίκημ' ἐγένετ' οὐχ ἐκούσιον.* Quanquam Jo. Piersonus mihi scripsit, illos versus, ob numeros solutiores, non Tragici videri, sed Comici cuiusdam. In Stobaeo autem quoties erratum sit in scriptorum nominibus, nemo nescit. Plantus Aul. IV. 10, 14. A. *quid tibi meam, me invito, tactio est?* B. *Quia vini vitio atque amoris feci.* Callimachum more suo expressit Propert. 1. 5. 13. *Et, quamvis duplici correptum ardore juberent*

*Hæc Amorî hæc Liber, durius uterque Deus. Mitto simi-
lia Terentii, Ovidii, et aliorum.*

Epigr. XLV. 3. 4.

τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβλεῦντα

Τῶνδ' ὁδὸς ἀπὸ στομάτων πάντα ἔγχευτο χαμαί.

Dorvillius ad Chariton. p. 329. rescripsit: *Τῶνδ' ὁδὸς ἀπὸ
προσώπων πάντα ἔχοντο χαμαί.* Recte ἔχοντο, secus προ-
σώπων. Nam verissimam lectionem esse στεφάνων, quam
Athenæus habet XV. p. 669. D. ex Propertii imitatione
intelligitur, II. 12. 51. *Ac veluti folia arentes liquere co-
rollas, Quae passim aalathis strata natare vides.*

(176)

Epigr. XLVI.

Ἔσθ' ἔτι, καὶ τὸν Πᾶνα, περρυμένον, ἔστι τε πάντῃ,

Ναὶ μὰ Διόνυσον, πῦρ ὑπὸ τῇ σποδῇ.

Expressit Horatius II. Carm. 1. 7. *incedis per ignes Sup-
positos cineri doloso.* Eundem locum ob oculos habuit Try-
phiodorus vs. 585. *φωλεύει δ' ὑπὸ δούραδι κενθόμενον πῦρ.*

(177) In Codice Bibliothecae Matritensis p. 89. hoc epigram-
ma Callimacho tribuitur, quod incerti poetæ est Anthol.
III. 12. p. 339.

Εὐήθης Τρόταπος ἐπ' οὐκ ἀγαθαῖς ἐλοχεύθη

Ἐκθόσιν· οὐ γὰρ ἂν ᾧδ' ὤλετο δαιμόνιη

Ἀρτιτόκος, τὰ δὲ πολλὰ κατήγαγεν ἐν βρέφει ἄδην

Σὺν κείνῃ. δεκάτην δ' οὐχ ὑπερῆρεν ἔω.

Sed plura aliena in illo Codice Callimacheis admixta
sunt, velut hoc distichon:

Ἀγαλῶν πίε· φῶλος δὲ καὶ ἐν βέλῃ κενάλυψαι

Πὰρ τόδ' Ἡρωτῆας κρέσσινον αἰγυαλοῦ.

quod est pars epigrammatis Dionysii Cyziceni in Erato-
sthenem Anthol. III. 33. p. 420. nec ab Iriarte pro ine-
dito dari debebat.

Ab Epigrammatis pergamus ad Fragmenta, quae
magnus Bentlejus tanto ingenio studioque digessit, ut aliis
sui consequendi spem sustulerit. Eorum ut crebrae cor-
ruptelae sunt, sic, ob singularem brevitatem, lubrica fere
et anceps est emendatio. Apud Suidam quaedam occur-
runt poetæ nostri ἀποσπασμάτια, quae, quod auctoris
nomine carerent, nec a Bentlejo animadversa sunt, nec
a Kustero. Tale est v. *Ἄειρεν*

καὶ ἵπτα-λύματ' ἄειρεν.

quod plenius extat in Callimachi Fr. 316: non sine insigni scripturae varietate:

Σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἵπνια λύματ' αἶρεν.

Utra lectio praeferenda? Ἰππια ratio commendat, ἵπνια auctoritas Scholiastae Aristophan. ad Vesp. 852. Po- (177) steriorem probat elegantissimus Toupus Emendat. in Suid. T. II. p. 35. quod Pollux V. 91. et Hesychius: ἀποπρῶνα ab Aristophane, ἱπνόν dictum tradunt. Neque ipse tam idoneis testibus fidem derogare velim. — Suidas v. Ἀλλικα, et v. Ἐνέτησιν.

* Ἀλλικα χρυσείησιν ἐνεργομένην ἐνέτησιν.

ubi posteriore loco minus bene scribitur ἐνεργομένην. Est Callimachi Fr. 149. — Idem v. Μέλδοντες.

Γέντα βοῶν μέλδοντες.

Est fragmentum 309. ubi βοῶς pro βοῶν. — Idem v. Νήχυτος.

νήχυτος ἔρως.

Immo, νήχυτος εὐρώς, ut in Fr. 313. Πέδιλα, τὰ μὴ πύσε νήχυτος εὐρώς.

Fr. 11.

Γηράσκει δ' ὁ γέρον κείνος ἐλαφρότερον,
Κούροι τὸν φιλέουσι, νέοι δέ μιν οἶα τοκῆα
Χειρὸς ἐπ' οἰκείην ἄχρῃς ἄγουσι θυρήν.

Facile sentis, Vir amicissime, pro acumine Tuo, labis aliquid his versibus inesse. Nam quis unquam κούρους et νέους eo modo distinxit? Lege;

Κούροι τὸν φιλέουσιν, ἐὼν δέ μιν οἶα τοκῆα.

Apollonius Dyscol. Excerpt. p. 453. hoc Callimachi hemistichium affert: ἐὼν δέ μοι οἶα γονῆα. Vides, unde certissima, quae nec Jo. Jac. Wetstenium latebat, nobis nata sit emendatio. Sed plura ex Apollonio adscribenda sunt: ἀντὶ τοῦ, τέα κῆδεα λέξον, εἰ παρὰ Καλλιμάχῳ καὶ πάλιν παρ' αὐτῷ ἀντὶ τοῦ σφετέρου. — Ἡσίοδος μέντοι ἐπίμεμπτός ἐστιν εἰπών· ἐὼν κακὸν ἀμπαγαπῶντες, (E. καὶ Ἡμ. 58.) ἐν ᾧ ἐνικῶ ἀντὶ πληθυντικοῦ ἐχρήσατο. καὶ Καλλιμάχος.

Μοῦσαι νιν εἰς ἐπὶ τύννον ἔθεντο.

(178)

Scribendum:

— Μοῦσαι νιν εἰς ἐπὶ γούμας τύννον ἔθεντο.

Theocrit. Eid. XIII, 53. Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γού-

νασι κοῦρον ἔχουσαι. Terentius Adelph. IV. 2. 24. *Quem ego puerum modo tantillum in manibus gestavi meis.* Vox τυννός reddenda Suidae: Ἐκ τιτυνῶν. ἐκ μικρᾶς ἡλικίας. Scribe, Ἐκ τυννῶν. Hanc Callimachi correctionem pro sua dedit amicissimus, sed tum, ut fit, immemor nostri, Toupins Emend. in Suid. T. III. p. 234. Ceterum Apollonii animadversionem commemorat Proclus ad locum Hesiodi modo laudatam: μέμφονται δὲ τὸν Ἡσίοδον οἱ περὶ Ἀπολλώνιον, ὅτι ἐνικῶ ἀντὶ πληθυντικοῦ ἐχρήσατο· ὁμοίως δὲ καὶ Καλλίμαχος αἰτιάται διὰ τὸ αὐτό. Sed qua fronte Callimachus Hesiodum reprehendit, qui ipse hic et alibi, aetatis suae consuetudinem secutus, εὖς pro σφέτερος frequentavit? Vide Apollon. Rh. I. 1113. II. 454. III. 167. 267. 327. Guil. Canter. Nov. Lect. V. 13. Igitur Procli verba sic refingenda videntur: ὁμοίως δὲ καὶ Καλλίμαχον αἰτιῶνται διὰ τὸ αὐτό. ut sensus sit, Apollonium Grammaticum idem in Callimacho, quod in Hesiodo, notasse.

Fr. 12.

Ἀπ' ὀστλίγγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει.

Ἀλειφα dicitur pro ἀλείφατα, ut κέρα pro κέρατα, πείρα pro πείρατα, et alia, quae conguessimus ad Homeri H. in Cerer. 12. Hesychius: Πείρω, πέρας. Literarum ordo postulat πείρα. ῥέει defenditur ab ipso Callimacho H. in Apoll. 38. Αἱ δὲ κόμαι θυόεντα πέδῳ λείβουσιν ἔλαια· Οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποστάζουσιν ἔθειραι. Propert. III. 15. 31. *Laenis odorato cervix manabit olivo.*

Fr. 26.

Ἀγρόθι ποι πάσῃσιν ἐπὶ πρόχάνῃσιν ἐφοίτα.

Nihil erat caussae, quare magnus Bentlejus emendationem, quae, si qua alia, verissima est, tam dubitanter proponeret. Nam hunc versum expressit Aristaenet. I. Ep. 10. p. 62. εἰς ἀγρόν ἐπὶ πάσῃ προφάσει τὸν πατέρα φεύγων ἐφοίτα.

(179)

Fr. 41.

ἔχε γὰρ σείγης ἀκλήϊστον.

Hinc sumsit Nonnus XX. p. 546. ἔρχεο χαίρων εἰς δόμον ἀκλήϊστον ἐτοιμοτάτου Λυκούργου.

Fr. 49.

καὶ τοῦτο τὸ δένδρεον αὖθις ἔον περ.

Δένδρεον est baculum, quo Hecale nitebatur. Locus x Homero II. A. 234. Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, ἥ γε φύλλα καὶ ὄφους Φύσει.

Fr. 50.

Γεργέριμον πίτυριν τε καὶ ἦν ἀπεθήκατο λευκὴν
Εἴν αἰὲ νήχεσθαι φθινοπωρίδα.

Nonnus, qui XVII. p. 466. plura ex Hecale ad Bronchum, Bacchi hospitem, traduxisse videtur, haec quoque Callimacho suffuratus est: γάθον δ' ἐπέβαλλε τραπέζῃ Εἴν αἰὲ νήχομένης φθινοπωρίδος, ἄνθος ἐλαίης. ubi scribendum: χύθον δ' ἐπέβαλλε.

Fr. 51.

Δινομένην ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσαν ἄλῳα.

Hunc versum, omisso Callimachi nomine, laudat Suidas T. I. p. 555, nec sine insigni errore: Δεινουμένην. πατού-
μένην. Recte Kusterus nihili verbum, δεινουμένην, repudiat. Sed idem, cujus hic versus esset, ignorans, minus bene corrigit θεινουμένην. quamvis eum sequatur Albertus ad Hesych. v. Δεινιάδες. Nam Callimachus sine dubio scripsit:

Δινομένην ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσαν ἄλῳα.

Hesiodus E. καὶ Hμ. 595. Δμωσὶ δ' ἐπ' ὀτρύνειν Δημήτε-
ρος ἱερὸν ἅπτην Δινέμεν. ubi Proclus: τὸ δινέμεν ἐστὶ
τὸ περικυκλῶντας καὶ περιλαύνοντας τοὺς βόας ἐν αὐτῇ
τὰ θέρη (lege, τοὺς ἀθήρας) τρίβοντας ἄλῳαν. Herodotus
II. 14. ἀποδινήσας δὲ τῇσι ὑσὶ τὸν σίτον. ubi vide Cel.
Valekenarium. Hesychius: Σκώλυξ. τὸ κυλιάμενον κύμα.
καὶ ἀπὸ τῆς ἄλῳ τὸ δινηθῆν καὶ συναχθῆν εἰς λιμνητόν.
Hinc ἄλῳα pro area apud Aelian. H. An. II. 25. IV. 25.
Quae vox restituenda videtur Xenophonti Oecon. (180)
p. 865. B. στρέφοντες γὰρ καὶ ὑπὸ τοὺς πόδας ὑποβάλλ-
οντες τὰ ἄτρωπα αἰεὶ, δηλονότι μάλιστα ὁμαλίζουσι ἂν
τὸ θεινόν, καὶ τάχιστα ἀνύτοιεν. Leunclavius legit: ὁμα-
λίζουσι ἂν τὸ θεόμενον. Ego a Xenophonte scriptum
puto: ὁμαλίζουσι ἂν τὸν δίκον. Pro quo paulo ante dixit:
ὁμαλίζουσι ὁ ἀλατρός. Nullus autem Grammaticorum,
ut hoc quoque addam, si Hesychium excipias, Suida vel
crebrius a librariis deceptus est, vel turpius. Quod ali-
quando pluribus, nunc, velut in transitu paucis exem-
plis demonstrabo. Ἐλδυννομένους. πρωῒσις ἰούλοις Ἐλδυν-
νομένους καὶ γενεῖσις ταχέσι. ubi Codex Vossian. in Bibl.
Leid. male habet: καὶ γενεαῖσις ταχέσιν. Cujus poetae
hoc fragmentum sit, nescio, Illud Tibi, Vir egregie,
vere affirmare possum, aliud, quod Suidae stupor non
ceperit, a poeta scriptum esse. Lege: πρωῒσις ἰούλοις
Ἐλδυννομένους καὶ γενεῖσις ταχέσι. Hesychius: Ἀλδαί-

νεται. πιμπλάται, αὔξει, βλαστάνει. Eandem rem sic expressit Callimachus H. in Jov. 56. Ὀξύ δ' ἀγήθησας, ταχινοὶ δέ τοι ἤλθον ἰουλοὶ. Apollon. Rhod. I. 972. Νειόν που κακείνω ἐπισταχύνεσκον ἰουλοὶ. Alibi Suidas: Ἀλκτῆρες. οἱ φύλακες.

Θείας ἀλκτῆρες, ἰμερτῆς φιλότητος.

Quem versum flagitiose corrupit ex Oraculo apud Athen. XIII. p. 602. C.

Εὐδαίμων Χαρίτων καὶ Μελάνιππος ἔφν,
Θείας ἀγήτηρες ἐφ' αμερίοις φιλότατος.

Idem Lexicographus: Λύγα. σκοτία. (non σκοτεινὰ.) Ἐφάνη γὰρ οἱ αὐτῇ ἰστοῦ παρὰ κρόκαισι, ὡς λύγα πυρός. Hinc exemplum sumpsit ex Hegesippi epigrammate inedito:

Τάνδε παρὰ τριόδους τὰν Ἀρτεμιν Ἀγέλοχαια
Ἐφ' ἐν πατρὸς μένουσα παρθένος δάμοις,
Ἔσσατο Δαμαρέτου θυγάτηρ. ἐφάνη γὰρ οἱ αὐτῇ
Ἰστοῦ παρὰ κρόκαισιν, ὡς λύγα πυρός.

Recte Suidas versu 3. usus est v. Ἔσσατο. Sed maculam, qua ultimus versus inquinatur, adeo non animadvertit, ut eum ad vocem λύγη confirmandam afferret. Emenda:

(181) Ἐφάνη γὰρ οἱ αὐτῇ
Ἰστοῦ παρὰ κρόκαισιν, ὡς λύγα πυρός.

Homerus H. in Vener. 86. φεινότερον πυρός αὐγῆς. Dio Chrysost. Or. XXXVI. p. 447. C. καὶ ποικίλα ἐφίετο ἐπίπνοια θείας φύσεως τε καὶ ἀληθείας, καθόπως αὐτῇ πυρός ἐξ ἀφανοῦς λαμβάντος. Versu tertio Pouprieus master Emen-dat. in Suid. Γ. H. p. 137. ex Suida legit, ἐφάνη γὰρ οἱ αὐτῇ. quod melius est. Rursus Suidas: Πάριον. τὸ βρέφος. et mox: Πάρος. ἡ γαστήρ. ἐξ οὗ ῥάριον, καὶ βρέφος. eadem videlicet ratione, qua I Cti Romani ventrem dicunt pro eo, qui in utero est. Cum Suida convenit Etymol. M. p. 702. l. 36. Verum an ῥάρος vox proba sit, aut unquam pro ventre usurpata, viderint Grammatici. Πάριον certe non videtur infantem significare. Hesychius: Πάριον. παιδίον. Quis non Suidae glossam hinc confirmari putet? At hoc ipsum Suidam in fraudem induxit. Nam Hesychius scripserat: Πάριον. παιδίον. Suidas vero, cum Πάριον. παιδίον, in Codice aliquo reperisset, mendo non animadvertens, ridicule in Lexicon suum retulit: Πάριον. τὸ βρέφος. Sic error errorem parere solet. Stephanus Byz. Πάριον. παιδίον ἐν Ἐλευσίνῃ. Notissimus est ille campus. Sed de Suidae peccatis, ut dixi, alias, et brevi fortasse ad

Timaei Lexicon Platonicum. Sic olim de voce ῥάριον disputabam. Vide tamen, quae ad Hesychium in v. dixit Cl. Albertus. Revertimur ad Callimachum.

Fr. 62.

Χαῖρ' Εὐκολίνη.

Etymol. MS. Bibl. Ultraject. Εὐκολίνη, ἡ Ἐκάτη, κατ' ἀντίφρασιν, οἷον εἰ μὴ οὕσα εὐχερής· ἔχω δὲ τὴν χρῆσιν παρὰ Καλλιμάχου· Χαῖρ' Εὐκολίνη. διὰ τοῦ ἐν τῷ λόγῳ τοῦ Εὐηνίνης. Lege, Ἐκάλη. Hecale, cui senectus pedum agilitatem abstulerat, κατ' ἀντίφρασιν dicitur Εἰκολίνη. Huc pertinet glossa Suidae: Εὐκολίνη. ἡ εὐκολος πόλις. Corrige: ἡ εὐκολος πόδας. εὐκολος et εὐκολία proprie dicitur de pedum facilitate in eundo. Musonius ap. Stob. I. p. 18. et ex eo Clemens Al. Paedag. II. 11. p. 24a. ἡ ἀνυποδησία πολλὴν εὐκολίαν παρέχει τοῖς ποσίν.

Fr. 112.

(182)

Μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.

Dionysius vs. 213. Κυρήνη τ' εὐίππος, Ἀμυκλαίων γένος ἀνδρῶν. ubi in aliis libris est εὐπυργος. Sed εὐίππος prae-ter Callimachum h. l. Eustathius etiam confirmat ex Pindaro Pyth. IV. 2. εὐίππου βασιλῆϊ Κυράνας. ubi vide Scholiast.

Fr. 115.

Ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διατμήξας.

Lectionem διατμήξας confirmat Dionysius vs. 1043. Οὐδὲ μὲν ἐν νήεσσιν ἄλλα τμήγουσιν ἑρστμοῖς. Secare mare frequens est apud poetas Latinos.

Fr. 119.

Πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, ὃς τὸν ὄλεθρον
Εὔρε τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γινόμενον.

Hoc fragmentum sic conjungendum videtur cum fr. 194.

Τὴν κείνου Φάλαρις πρῶξιν ἀπεπλάσατο·
Πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, ὃς τὸν ὄλεθρον
Εὔρε τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γινόμενον.

Sunt autem hi versus sumti ex secundo libro Αἰτίων, si fides habenda est Pseudo-Plutarcho in Parallel. p. 315. C. Κείνου intellige Busiridis. Ovidius, Callimachum, ut videtur, ob oculos habens, A. A. I. 649. Cum Thrasius Busirin adit, monstratque piari Hospitis effuso sanguine posse Jovem. Illi Busiris, Fies Jovis hostia primus, Inquit, et Aegypto tu dabis hospes aquam. Et Phalaris

Homer. Hymn.

P

tauro violenti membra Perilli Torruit. infelix imbuit auctor opus. Utrumque rursus conjungit Trist. III. 11. 39. *Saevior es tristi Busiride: saevior illo, Qui falsum lento torruit igne bovem.* ubi mox: *at Phalaris, poenae mirande repertor, Ipse tuum princeps imbue, dixit, opus.* Sic Nic. Heinsius ingeniose rescripsit pro *praesens imbue*; cujus conjectura firmatur Callimachi verbis, *πρωτος ἐκαίνισεν. Καίνιζειν* enim proprie est *imbuerere, dedicare.* Vide Interpretes Ep. ad Hebraeos IX. 18. Quod (183) autem P. Burmannus adversus Heinsium monet, *imbue* jam significare principem esse, qui illud opus dedicaret, id nullius momenti est. Nam, praeter Callimachum, sic alii quoque loquuntur. Catullus Epith. Pel. et Thet. 11. *Illa rudem cursu prima imbuit Amphitriten.* Valer. Max. IX. 2. 9. hanc ipsam historiam narrans: *Quam misericordiam quia calamitosis deesse voluit, terribissimum artis suae opus primus merito auspicatus est.* Seneca Herc. Fur. 455. *Primus sagittas imbuit Phoebi draco.* Sed ante hos omnes laudandus erat Claudianus, qui imitatione sua perspicue ostendit, se in Ovidio *princeps imbue* legisse, in Eutrop. I. 160. *Sic multos fluvio, vates, arente per annos, Hospite qui caeso monuit placare Tonantem, Inventas primus Busiridis imbuit aras, Et cecidit saevi, quod dixerat, hostia sacri: Sic opifex tauri, tormentorumque repertor, Qui funesta nova fabricaverat aera dolori, Primus inexpertum Siculo cogente tyranno Sensit opus.*

Fr. 129.

Λάθρη δὲ παρ' Ἡφαίστοιο καμίνους.

Hoc hemistichium a Callimacho mutuatus est Nonnus XXIX. p. 762.

Fr. 133.

εἴ σε Προμηθεὺς

Ἐπλάσσε, καὶ πηλοῦ μὴ ἔτερου γέγονας.

Πηλὸς ἕτερος est lutum deterius. Vide Lennepium ad Phalarid. Ep. 23. p. 112. Callimachum imitantur poëtae Latini. Juvenal. XIV. 34. *quibus arte benigna Et meliore luto fixit praecordia Titan.* Claudian. in Eutrop. II. 496. *Deteriore luto pravus quos condidit auctor.*

Fr. 143.

ὅς ῥ' ἔφυγεν μὲν

Ἀρκαδίην, ἡμῖν δὲ κακὸς παρενάσσατο γέλτων.

Hi versus ad Hecalen referendi sunt, cui Theseus suam

cum Cercyone pugnam narravit. Vide Plutarchum (184) Theseo p. 5. B. et alios scriptores quos laudat Jo. Meursius in Theseo cap. 7.

Fr. 170.

Τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρα τέκεν γυνή.

Recte Anna Fabri p. 355. ejecta voce *γυνή*, pentametrum fecit. Et sic laudat Th. Gatakerus de Stilo N. E. cap. 11. p. 78. Etymologi Codex Leid. habet: *ἐμπελάτειρα οὐτ' ἔτεκεν γυνή*. Sic olim scripsimus. Jam, quid Cl. Toupus Epist. Crit. p. 99. ad hunc versum corrigendum attulerit, videamus: „Hunc locum Callimachi minus perspectum habuerunt interpretes. Scribendum omnino: „*Τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρα τέκεν*“. Atqui haec ipsa est emendatio nostra.

Fr. 172.

Κέκρυπται γυνή ζάγκλον ὑποχθονίη.

Bentlejus conjicit, *κέκρυπται βύνη*, laudato Hesychio, qui *βύνην* explicat *θαλάμη*. Sed huic conjecturae fulcrum subtraxerunt Hesychii Interpretes, pro *θαλάμη*, *θάλασσα* legendum docentes. Igitur aliud quaerendum. Forsitan Callimachus scripserit:

Κέκρυπται γύπη ζάγκλον ὑποχθονίη.

Hesychius: *Γύπας*. καλύβας, καὶ θαλάμας. et, *Γύπη*. κοίλωμα γῆς, θαλάμη, γωνία. Pro *γύπη* etiam *κύπη* est apud eundem, cum interpretatione *τραύλη*. Sed hoc quoque incertum esse fateor. Toupus, V. C. Epist. Crit. p. 49. legit: *Κέκρυπται γ' εὐνή*, quod placet Valckenario ad Theocrit. Adonias. p. 251. Ex Scholiaste Lycophronis vs. 869. intelligitur, hanc de Saturni vel Cereris falce fabulam a Callimacho narratam esse libro secundo *Αἰτίων*.

Fr. 178.

Αὐθις ἀπαιτίζουσιν ἔκνων εὐεργέα λάκτιν.

Ultima verba sine Callimachi nomine laudat Suidas v. *λάκτιν*. In *ἔκνων* manifestum vitium est, quod non tollitur Annae Fabri conjectura, sane *λεῖν*, ἔχων. Miror autem (185) tem, duumviros maximos, Casaubonum et Bentlejum hic frustra fuisse: quorum alter Lect. Theocr. cap. 4. p. 250. *ἔην εὐεργέα* legere tentabat, alter ad h. l. *νέην εὐεργέα*. Locus unius literae mutatione sanandus est:

Αὐθις ἀπαιτίζουσιν ἑτνῶν εὐεργέα λάκτιν.

Etymol. M. p. 762. l. 54. *Τορύννη* τὴν ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν

εὐέργην σημαίνει. Sic recte emendat Hemsterhus. ad Hesych. *Εὐηρημένοι*. quem vide. Subjicit deinde Etymologus locum Platonis Hipp. Maj. p. 99. F. quo correctio nostra planissime confirmatur: *Ποτέραν τρέπειν ταῖν τορύναιν τῷ ἔτνει καὶ τῇ χύτρᾳ, ἣ δηλονότι τὴν συκίνην; εὐωδέστερον γὰρ ποῦ ἔτνος ποιεῖ*. Hoc fragmentum ex Hecale ductum esse, pulcre vidit Toupus Cur. noviss. in Suid. p. 154.

Fr. 180.

Ἔστιν μοι Μάγνης ἑννεάμυκλος ὄνος.

Hunc versum Antimacho tribuit Herodianus *Φιλοταίρω*, sive libello *de Vocibus Atticis* nondum edito in Bibl. Regia. Verba ejus haec sunt: *ἑννεάμυκλος ὄνος παρὰ Ἀντιμάχῳ. Ὄνου μύκλοι δὲ λέγονται αἱ ἐν τοῖς σκέλεσι τῶν ὄνων περιγραφαί*. Antimachus et Callimachus ubique confunduntur, tanquam fr. 390.

Fr. 198.

Ἦλιν ἀνάσσεσθαι Διὸς οἰκίαν ἔλλιπε Φυλεῖ.

Haec lucem capiunt ex Scholiaste Homeri Il. A. 685. cujus locum Bentley posuit fr. 383. *Ἡρακλῆς δὲ ἐπιστρατευσάμενος, Ἦλιν ἐπόρθησε, καὶ μεταπεμψάμενος τὸν Φυλέα ἐκ Δουλιχίου, παραδίδωσι αὐτῷ τὴν βασιλείαν*. Adde Diodor. Sicul. IV. p. 278. et Pausaniam in Eliac. 5.

Fr. 204.

Ράμφει καθνώδει τόργος ἔκοψε νέκυν.

Vera lectio, quae tum Bentley non succurrebat, haec est: (186) *Ράμφει ἀκανθώδει τόργος ἔκοψε νέκυν*.

Ovidius Ibide 171. *Unguibus et rostro tardus trahet ilia vultur*.

Fr. 212.

Καὶ τὰ μὲν ὡς ἤμελλε μετὰ χρόνον ἐκτελέεσθαι.

Quem versum Apollonius totidem literis, eum Nonnus, paucis mutatis, Callimacho sublegit, V. p. 152. *Καὶ τὰ μὲν ὡς ἤμελλε γέρων χρόνος ὅψε τελέεσαι*.

Fr. 237.

Τὸν μὲν ἐπ' ἀσκάντα κάθισεν.

Scilicet Hecale Theseum. Quod Ovidius, ut alia ex Hecale, ad Philemonem et Baucidem traduxit, Met. VIII. 639. *Membra senex posito jussit relevare sedili*.

Fr. 242.

Γράμματα δ' οὐχ ἐλλίσσεν ἀπόκρυφα.

Forte a Callimachi manu est:

Γράμματα δ' ἐξελλίσσεν ἀπόκρυφα.

Euripid. Supplic. 141. Σὺ δ' ἐξελλίσσεις πῶς θεοῦ θεοπλισματα; Ione 396. Καὶ προβῇ λόγος, Οὐχ ἔπερ ἡμεῖς αὐτὸν ἐξελλίσσομεν.

Fr. 244.

Διάσματα φάρσος ἀρχήν.

Bentlejus malit: Διάσμα τέ φάρσος ἀρχήν. Sed nihil mutandum esse, clarum est ex Nonno, totum hemistichium suffurato, VI. p. 186. Πρωτοπαγῇ ποιήσας διάσματα φάρσος ἀρχήν.

Fr. 246.

Δίχροον φίτρον ἀειραμένη.

Hoc quoque, ex Hecale sumtum, ad Philemonem translulit Ovidius Met. VIII. 647. *furca levat ille bicorni* (187) *Sordida terga suis, nigro pendentia tigno.* Vocem δίχροον praeclare illustrant A. Heringa Observ. 13. p. 106. et J. Toupius ad Theocrit. Schol. p. 217.

Fr. 249.

Θηρὸς ἐρωήσας ὀλοὸν κέρα.

Hic versus capiendus est de pugna vel Thesei cum tauro Marathonio, vel Herculis cum tauro Cretensi. Similis locus est Ovidii Met. IX. 85. *rigidum fera dextera cornu Dum tenet, infregit, truncaque a fronte revellit.* Sueton. Claud. 21. *feros tauros ad terram cornibus detrahunt.* Vide quae diximus ad fr. 275.

Fr. 261.

μύθου δὲ πασαίμην

Ἡδίων.

De λόγων ἰστιάσει, scis, mi Erneste, quid ex Platone, aliisque notarit J. Davisius ad Cicer. de Divin. I. 29. Sed nihil auxilii inde petere licet ad hanc lectionem vindicandam. Nam Callimachus haud dubie scripsit:

θύμου δὲ πασαίμην

Ἡδίων.

Thymum, herbam, vel pueri ex Aristophanis Pluto cognorunt. Μύθος autem et θυμός sexcentis locis permutantur.

Fr. 275.

ὁ μὲν εἶλεν, ὁ δ' εἶπετο νωθρὸς ὀδίτης.

Hinc sumsit Nonnus III. p. 90. Ἦτα φειδομένω, γαμίνω ποδὶ νωθρὸς ὀδίτης. XVII. p. 464. Σειληνὸς βαρύγουνος ἐχάζετο νωθρὸς ὀδίτης.

Fr. 304.

Ἔργον ἀράχνα.

Rectissime Toupius noster Emend. in Suid. T. III. p. 211. (188) ἀράχνα accipit pro ἀράχνου. Quod confirmat imitatio Dionysii vs. 757. Κεῖνοις οὔτι κεν ἔργον ἀραχνάων ἐρίσειεν.

Fr. 320.

Θῆρ οὐατόεις.

Tralatum a Nonno XXI. p. 568. Ὡς ὄνος οὐατόεις λάσιος δέμας. item a Polliano Anthol. II. 40. p. 236. Θηρὶ μὲν οὐατόεντι γενοίμην, εἵποτε γράψω, Εἵκελος. Sic auritus pro asino apud Latinos. Phaedrus I. 11. 6. Hic auritulus Clamorem subito totis tollit viribus. ubi vide Burmannum. Canes magnis pendulisque auribus οὐάτιοι dicuntur a Callimacho H. in Dian. 91.

Fr. 360.

Apud Suidam T. III. p. 226. et in App. Proverb. Vat. p. 304. est hic jambus Callimachi:

Πτωχῶν οὐλαὶ αἰὲ κεναί,

quem olim ita corripiebam:

Πτωχῶν θυλαῖς αἰὲ κενή.

Quid hic Toupius Emend. ad Suid. T. III. p. 93. ? „Fallitur, inquit, Ruhnkenius. Rescribendum, ne litera „mutata: Πτωχῶν θυλαὶ αἰὲ κεναί. Idem, θύλα, θυλλίς „sive θύλλις, et θυλάς, ut πέλλα, πέλλις, et πελλάς“. At hoc est conjecturae certae incertam opponere. Nam θυλάς, quod ego restitui, Grammaticorum veterum auctoritate nititur: θύλα, quod ille praefert, inauditum. Irascerer interdum viro clarissimo, amicos durius, quam belli homines solent, tractanti, nisi plane scirem, mitius eum sentire, quam loqui.

Fr. 425.

Ὡς ἤδ' ὁ μὲν θάλακταν ἀπὸ γῆς ὄραν,
Ὡ μῆτέρ, ἐστὶ, μὴ πλείοντα μηδαμοῦ.

Habet Stobaeus Tit. LVII. Grotius metri causa ἀπὸ γαίης legit; ἀπὸ τῆς γῆς Gataker. A. M. P. cap. 12.

p. 514. quod malim. Ceterum hi senarii non Callimachi (189) sunt, sed Comici cujusdam, forte Menandri, cui Lambinus ad Horat. I. Epist. 11. 10. eos tribuit. Eosdem expressit Lucretius II. 1. *Suave, mari magno turbantibus aequora ventis, E terra magnum alterius spectare laborem.*

Fr. 438.

Οἱ δ', ὥστ' ἐξ ὀχεῆς ὄφιν αἰόλος ἀνχέν' ἀνασχόν.

Sic emendavimus locum foedissime depravatum apud Orionem Thebanum MS. *περὶ ἐτυμολογιῶν*. *Χεὶ καὶ χεῖα, ὁ φωλεός.* — καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ ο *Καλλίμαχος*. οἱ δ' ὥστ' ἐξ ὀχεῆς σοφίσαι ὅλως ἀνχέν' ἀναυχήν. Cicero in Vatin. 2. *Repente enim te, tanquam serpens e latibulis, oculis eminentibus, inflato collo, tumidis cervicibus intulisti.* Virgil. Aen. V. 277. item de serpente: *ferox, ardensque oculis, et sibila colla Arduus attollens.* Quos Ciceronis et Virgilii locos ob oculos habuit Appulejus Met. XI. p. 760. *insurgebat aspis, caput extollens arduum, cervicibus late tumescentibus.* Oppian. Cyneg. II. 242. *ἐς αἰθέρα θ' ὑπὸ σ' αἰσῖρι Λευγαλέην δειρὴν, λευκοὺς δ' ὑπερῆρεν ὀδόντας Ὀξέα πεφρικῶτας· ἐπικροτέει δὲ γένειον Πικροῖς φυσιόων συρίγμασιν ἰοφόρος θῆρ.* Callimachi versus obversatus videtur Nonno XII. p. 346. *Πετράϊην βαθύκολπον ἐδύσατο γείτονα χυτὴν, Εὐϊον ἀθρήσας ὄφιν αἰόλος.* ubi G. Falkenburgius tentabat, *γείτονα κοίτην*. Sed verissima lectio est, *γείτονα χεῖν*. Ceterum Cl. Toupius Emend. in Suid. Γ. III. p. 208. hunc versum de Hercule et Iolao, hydram oppugnantibus, capiens, sic scribere malebat: *Οἱ δ', ὥς ἐξ ὀχεῆς ὄφιν αἰόλος ἀνχέν' ἀνέσχευ.* Sed ejus rationem jam repudiavit Valckenarius noster ad Theocrit. Adoniaz. p. 255.

Atque hic scribendi finem facere possem. Verum, quae singularis Tua est facilitas, Vir praestantissime, non aegre feres, si vel diutius Te a gravioribus detinuero negotiis, meas in Apollonium quoque Rhodium conjecturas, judicio Tuo vel probandas, vel rejiciendas, proponens. Nec facile ceperim hujus rei arbitrum Te intelligentiorem, qui, Callimachi cura suscepta, recte statueris, aemuli et aequalis poetae lectionem cum illo semper esse conjungendam. Equidem hujus poetae notitiam, sicut reliqua omnia, T. Hemsterhusio debeo, qui, ut ingenium quaecunque acueret, plura, quae labem contraxissent, (190) loca mihi restituenda designabat. Eodem etiam auctore, versus, qui ex prioris carminis editione in posteriorem, invito poeta, irrepsissent, studiose indagavi. *Προσδόσεως*

mentionem faciunt veteres Critici ad L. 285. 515. 543. 725. 788. etc. Inter spurios huius generis versus referam I. 1226. 1227.

*Αἱ μὲν ὅσαι σκοπιάς ὀρέων λάχον, ἥ καὶ ἐναύλους,
Αἶγε μὲν ὑλήωροι ἀπόπροθεν ἐπιτιχόωντο.*

Quos etsi ita refingas, ut cum praecedentibus aptius coeant, tamen neque frigere desinent, neque νοθείας indicium amittent. Sic ante multos annos judicavi, neque lectis iis, quae nuper Cl. Brunckius disputavit, sententiam mutō. Nam quod idem vir praestantissimus negat, quemquam, qui posteriorem Apollonii editionem cognovisset, priorem lectione aut iteratione dignam existimasse, non meminerat, aliorum quoque scriptorum duplicem editionem ad nos pervenisse. Sic, ut hoc utar, Jer. Marklandus docuit, Maximi Tyrii cum primam, tum alteram editionem adhuc superasse.

II. 1117 — 1120.

*Αὐτίκα δ' ἐρράγη ὄμβρος ἀθέσφατος, ὅτε δὲ πόντον
Καὶ νῆσον, καὶ πᾶσαν ὄσιν κατεναντία νήσου
Νησὸν τ' ἡπειρόν τε περαιῆς ἀγγόθι νήσου
Χώρην Μοσσύνοικοι ὑπέρβιοι ἀμφενέμοντο.*

Profecto hebes et obtusus sit oportet, qui non videat, vs. 1119. huc ex altera editione temere migrasse. Hemsterhusius meus in libri margine haec notaverat: „Supplicor primae secundaeque editionis diversas lectiones hic fuisse conjunctas. Sic in editione priore opinor extitisse: ὅτε δὲ πόντον Νησὸν τ', ἡπειρόν τε περαιῆς (vel περαιήν) ἀγγόθι νήσου. quod deinde hunc in modum refixerit Apollonius: ὅτε δὲ πόντον Καὶ νῆσον, καὶ πᾶσαν ὄσιν κατεναντία νήσου Χώρην Μοσσύνοικοι. Utravis lectio integram reddit et expeditam sententiam.“ Hanc conjecturam nostram minime vanam fuisse, sex Codices apud Brunckium, in quibus hic versus omititur, ostendunt.

(191)

II. 1128 — 1130.

*Πόντῳ γὰρ τρηχῆϊαι ἐπιβρίσασαι ἄλλαι
Νηὸς ἀεικελῆς διὰ δούρατα πάντ' ἐκίδασσαν,
Ἡ ἐν τεύρομένοι ἄμ' ἐπὶ χρέος ἐμβεβαῶτες.*

Ex his vs. 1130. prorsus elumbis est, et tam eleganti poeta indignus. Fac tamen periculum, ingeniosissime Erneste, an emendatione aliqua aptius jungi praecedentibus, concinniorque fieri possit. Sin minus, hunc quoque ex priore editione huc intrusum putemus.

III. 372—376.

Οὐκ ἄφαρ ὀφθαλμῶν μοι ἀπόπροθι, λωβητῆρες,
 Νείθε· αὐτοῖσι δόλοισι πακίσουσι ἐκτοθι γαίης,
 Πρὶν τινα λευγαλέον τε δέρος καὶ Φρίξον ἰδέσθαι,
 Ἀντίχ' ὁμαρτήσαντες ἀφ' Ἑλλάδος; οὐδ' ἐπὶ κῶας,
 Σκῆπτρα δὲ καὶ τιμὴν βασιληΐδα δεῦρο νέεσθε.

Vix aliud Apollonii locus maiore obscuritate laborat. Longum est, ac taedet, Scholiastae et Hoelzlini commenta referre. Dicam potius, quid mihi in mentem venerit. Tollendus videtur vs. 374. e προεκδόσει superstes: Πρὶν τινα λευγαλέον τε δέρος καὶ Φρίξον ἰδέσθαι. Quo abjecto, statim sentis, omnes tenebras dispelli; praesertim si quae sequuntur, leviter refingas. Hanc conjecturam, magno-pere gaudeo, me probasse doctori carissimo, qui consultus, pro sua in me indulgentia, sic respondit: Adsentior tibi in „vs. 374. Apollonium hic versus non decet. Scholium adjectum, quod recentioris est, qui vetera mutilabat, ostendit scripturam in antiquis Codd. non constitisse. „Egerim ἐφ' Ἑλλάδος. deinde vel, οὐκ ἐπὶ κῶας, Σκῆπτρα δὲ etc. id est, ἀλλ' ἐπὶ σκῆπτρα· vel, οὐδ' ἐπὶ κῶας, „Σκῆπτρά τε καὶ τ. β. δ. νέεσθαι· utriusque lectionis „vestigia sunt in Schol. neque ultra sit praeferenda, facile definivero.“

Praeter hos versus sunt pauci alii, quos item ex prior editione arbitror esse invecios. Sed cum horum ratio non perinde certa sit, illos, praestat, Tuae, Vir sagacissime, aliorumque acutiorum curae relinquere. Vide tamen, an satis probabili conjectura ad priorem editionem referam versus elegantissimos, quos reperi in Etymologico (192) MS. Bibliothecae Regiae: Πληγάδες·

Οὐδ' ἵπποι ὀρθρινὰ κατὰ κλισίας χρημέθεσκον,
 Ἀλλὰ βόες πλήρεσι κατευνάζουσι κάποισι.
 Νηυσὶ δὲ πρηκτὰ κέλευθα Χελιδονίης ἀπὸ πέτρης
 Πληγάδας ἀξείνους, καὶ ὅπου Φινηΐαδα δόρυα.
 Ἀρπυιαὶ ἄτλητον ἐπὶ ψῶον ἀμπνεύεσκον.

Πλωτὴ ἐγένετο ἡ θάλασσα ἀπὸ Χελιδονίων, ὃ ἐστίν, ἀκρωτηρίων τῆς Λυκίας, μέχρι τοῦ στόματος τοῦ Ἀξείνου πόντου. αἱ γὰρ Συμπληγάδες ἐκεῖ εἰσιν, ἃς Πληγάδας εἶρηκε. δοκεῖ δὲ Φινεύς τυφλωθεὶς ἐπ' ἐκείνου τοῦ τόπου διατρίβειν, καὶ στερεῖσθαι τῆς τροφῆς, τῶν ἀρπυιῶν αὐτὰ τὰ δαίπνα ἀρπαζουσῶν, καὶ τασούτων ἀπολείπόντων (lege, αὐτῷ τ. δ. α. κ. τασαύτην ἀπολείπουσῶν). ὁδμήν ἀνυπόστατον διὰ τὴν δυσωδίαν. Haecenus ille Grammaticus. Vs. 2. scribe κάπησι, ut apud Homer. Il. Θ. 434. Post

vs. 3. unus excidisse videtur. Versus quintus emendatior est apud editum Etymologum et Suidam: *Ψῶα καὶ ψῶζα, ἀμφοτέρω τὴν δυσωδίαν σημαίνει. Ἀρπυιαὶ ἀτλήτον ἐπὶ ψῶαν πνεῖσκον.* Cum eo comparandus Apollon. II. 191. *Καὶ δ' ἐπὶ μυδαλέην ὁδμὴν χέαν· οὐδέ τις ἔτλη Μῆ καὶ λευκανίηνδ' φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ Ἑσσηώς· τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός.* et vs. 229. *Πνεῖ τόδε μυδαλέον τε καὶ οὐ τλήτον μένος ὁδμῆς.* Hi versus cujus poetæ sint, neque Etymologus, neque Suidas indicarunt. Sed Tzetzes ad Lycophron. 1285. quartum laudans, auctorem edit Apollonium: *ὁ δ' Ἀπολλώνιος ποτὲ μὲν φαίνεται παρὰ τὸν Εὐξείνον πόντον, ἥτοι τὴν τοῦ Στενοῦ κλείδα, λέγων Συμπληγάδας, ποτὲ δὲ ὁμοίως τῷ Λυκόφρονι γράφων· Πληγάδας ἀξείνους, καὶ ὅπου φοινῆϊα δόρπα.* ubi ex corrupta lectione φοινῆϊα scribendum: *Πληγάδας ἀξείνους, καὶ ὅπου Φινῆϊα δόρπα.*

Jam ad scripturae vitia castiganda transeamus, quibus ita oppletus est Apollonius, vix ut iis tollendis non dicam mea, quae quam levis sit, sentio, sed complurium solertissimorum hominum opera sufficere videatur.

I. 8.

Δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα τετὴν κατὰ βάξιν Ἰήσων.

Rectissime judicat Brunckius, invocationem Apollinis in versu quarto desinere; inde narrationem incipere, in qua (193) *τετὴν* alienum sit. Sed nollem, ineptum G. Cuperi commentum *θετὴν* in cultissimam editionem suam recepisset. Θεώτερον quidem pro *θειότερον* dixit Callimachus H. in Apoll. 93, ejusque exemplo Dionysius vs. 257. At *θετὴν* pro *θειτὴν* quis vel fando audivit? Lege:

Δηρὰ δ' οὐ μετέπειτα τοίην κατὰ βάξιν Ἰήσων.

Paulo ante est: *Τοίην γὰρ Πελίης φάτιν ἔκλυεν.* Librarius, stulte metro timens, *τετὴν* ex *τοίην* fecit. Sed *τοίην*, *ποίην*, et similia primam syllabam communem habere, docet Toupus Emendat. in Suid. T. III. p. 66.

I. 94.

Πηλεὺς δὲ Φθίῃ ἐνὶ δώματα ναῖε λιασθεῖς.

Memorabilem hujus versus varietatem habet Scholiast. Pindari ad Nem. V. 25. *Πηλεὺς δ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι ναῖε λιασθεῖς.* Quae lectio concinnior est, judice P. Wesselingio ad Diodor. Sicul. IV. p. 317. At mihi Homericus versus, Socratis morientis ore nobilitatus, *Ἡματί κεν τριτάτῳ Φθίην ἐριβῶλον ἴκοιο.* Grammatico obversatus

videtur. Quod in libris nostris est, ipse Apollonius IV. 1038. confirmat: *Ἰμμι δὲ καὶ πάτρην καὶ δώματα ναιέμεν αὐθις Ἥνυσα.*

I. 179.

*Ταίναρον αὐτ' ἐπὶ ταῖσι λιπῶν Εὐφημος Ἰκάνε,
Τὸν ῥα Πασειδάωνι ποδωκηνέστατον ἄλλων
Εὐρώπῃ Τιτυοῖο μεγαθθενέος τέκε κόρυη.*

Εὐφημος, quod pro *Πολύφημος* viri docti certatim reposuerunt, in codicibus suis reperit, ac jure recepit Cl. Brunckius. Nec aliter legit poeta vetus, qui totum hunc locum imitatus est, *περὶ καταρχῶν* vs. 412. *ἐπεὶ μετὰ ποσσὶ διώκων Οὐκ ἐκίχης, οὐδ' εἰ μὲν ἔχοις πόδας Εὐφήμοιο Εὐρωπηιάδα, τὸν ἐν πολυηγεῖ πόντῳ Ὀκα θέειν ἐνέπουσιν ὁδῷ πεφορημένον ὕγρῃ.* Vide Wesselingium Probabil. cap. 17.

I. 212.

(194)

*Οὐς ποτ' Ἐρεχθίδος Βορέη τέκεν Ὠρεΐθυια
Ἐσχατιῇ Θρήκης δυσχειμέρου· ἐνθ' ἄρα τήν γε
Θρηϊκίῳ Βορέης ἀνερείψατο Κεκροπίηθεν,
Ἰλισσοῦ προπάροιθε χόρῳ ἐνὶ δινεύουσιν.*

Hunc quoque locum idem poeta *περὶ καταρχῶν* vs. 415. tam eleganter expressit, ut eum cum Apollonio certasse putares: *Οὐδ' εἰ σοι περὺγεσσιν ἐπηρέα νῶτα γένοιτο, Οἶά γ' ἐνὶ μελέεσσι Βορήϊοι νῆες ἔχουσιν, Οὐς ὑποκυσαμένη ῥαδινὴ τέκεν Ὠρεΐθυια, Ὅπότε μὲν χόρον ἀγνὸν ἐπ' Ἰλίσσοιο ῥοῇσιν Ἰσταμένην Βορέης ἀνερείψατο, τῆλε δὲ γαίης Ἀτθίδος ἐν κεφέεσσι μεταχρόνιον φορέεσκεν, Μέσφ' ὅτ' ἐπὶ Θρήκης χιονωδέας ἔξεν ἐνάυλους.* Eadem loca comparavit Wesselingius Probabil. cap. 17.

I. 246.

Ἄλλ' οὐ φυνκτὰ κέλευθα, πόντος δ' ἀπρηκτος ἰοῦσιν.

Scholiastae vehementer aestuant in voce ἀπρηκτος exponenda. Rem acu tetigit, qui δύσπρακτος, δυσεργής, δυσκατόρθωτος explicuit. Theognis vs. 1025. *Μηδὲ σὺν' ἀπρήκτοισιν ἐπ' ἔργμασιν ἄλγος ἀέξων.* vs. 1073. *Πρήγματος ἀπρήκτου χαλεπώτατον ἐστὶ τελευτήν Γνῶναι, ὅπως μέλλει τρῦτο θεὸς τελέσαι.* Poeta *περὶ καταρχῶν* vs. 58. *Ἢ γάρ σοι δολιγὸς τε πόρος καὶ ἀπρηκτα κέλευθα Ἔσσεται.* pro quo Opprianus Halieut. V. 65. *οὐκ εὐπρηκτα κέλευθα* dixit. *Ἀπρηκτος* saepe librariorum errore in ἀρρήκτος abiit. Theognis vs. 817. *Ἐξ ποῦ ἀρρήκτον κακὸν ἤκομεν.* Lege: *Ἐξ πολὺ ἀπρηκτον κ. ἤκ.* Aristoteles de Xenophane cap. 2. *τό τε ὃν ἐξόλλυσθαι ἀνήνυστον καὶ ἀρρήκτον.* Scribe, *ἀπρακτον.* Sed optimus suimet ipse interpres

est Apollonius III. 502. πάντεσσι δ' ἀνήνυτος ἔσται· ἀεθ-
λος. ubi recte Scholiastes: ἀνήνυτος, δυσκατόρθωτος. Phry-
nichus Προπαρασκ. Σοφ. MS. 'Ανήνυτος πόνοσε, ὁ πολὺς
καὶ ὃν οὐχ οἶόν τε διανύσαι.

I. 506. 507. 508.

Οἶος δ' ἐκ νηοῖο θυώδεος εἶσιν Ἀπόλλων
Δῆλον ἂν ἠγαθέην, ἥ ἐ Κλάρον, ἥ ὄγε Πυθῶ,
ἥ Λυκίην εὐρέϊαν ἐπὶ Ξάνθοιο ῥοῇσι.

Ut Apollonius Homerum H. in Apoll. 179. seqq. sic Apol-
(195) lonium imitatus est Virgilius Aen. IV. 143. cujus
locum jam F. Ursinus comparavit. Ex Apollonio etiam
colorem duxit Dionysius vs. 444. Τῷ πάρα Πυθῶνος
δυόεν πέδον, — ὅθι πολλάκις αὐτὸς Ἀπόλλων ἥ ἀπὸ
Μιλήτου, ἥ ἐκ Κλάρου ἄρτι βεβηκώς, ἰσταμένος χρυ-
σεὺς ἀναλύεται ἄμμα φαρέτρης.

I. 388. 389.

Αἱ δ' ἄρ' ὑπὸ τρόπιδι στιβαρῇ στενάζοντο φάλαγγες
Τριβόμεναι· περὶ δέ σφιν αἰδνὴ κήκε λίγνυς
Βριθοσύνη.

Ex hoc loco profecti Tryphiodorus vs. 510. σιδήρεσι δὲ
καὶ αὐτῶν Τριβόμενοι τρήχεϊαν ἀνέστενον ἄξονες ἠχήν.
Τετρίγει δὲ κάλων ξυνοχή, καὶ πᾶσα ταθείσα Λιγνὺν αἰ-
θαλόεσσαν ἔλιξ ἀνεκρήνις σειρή.

I. 466.

Ἴσται νῦν δόρυ θούρον, ὅτῃ περιώσιον ἄλλων
Κῦδος ἐνὶ πολέμοισιν αἰέρομαι, οὐδέ μ' ὀφέλλει
Ζεὺς τόσον, ὅσα κτλ. περ ἐμὸν δόρυ.

Apollonium expressit Virgilius Aen. X. 773. *Dextra mihi
Deus; et telum, quod missile libro.* Virgilium Statius
Theb. III. 615. *Virtus mihi numen, et ensis, quem teneo.*
IX. 547. *Ades ὁ mihi dextera tantum. Tu praesens bellis,
et inevitabile numen. Te voco, te solam superum contem-
tor adoro.* Pari insolentia Caeneus omnes, qui ad sese
venirent, per hastam suam jurare jubebat, nec ipse Diis,
sed hastae suae, supplicabat, ut narrat Apollonii Scho-
liastes ad I. 57. Vide Lindebrogium ad Ammian. Mar-
cell. XVII. 13. et Stanlejum ad Aeschyl. S. c. Th. 551.

I. 516.

Οὐδ' ἐπὶ δὴν μετέπειτα κερασσάμενοι δὴ λοιβάς.

Mirum est, teretes Brunckii aures tam duro versu non
esse offensas, praesertim cum H. Stephanus dudum ele-
gantiolem lectionem indicasset:

Οὐδ' ἐπὶ δὴν μετέπειτα κερασσάμενοι Διὶ λοιβάς.

Libatio Jovi fiebat, linguae Mercurio sacrabantur. Vide (196) Athenaeum I. p. 16. B. et Eustath. ad Od. Γ. p. 1471.

I. 545.

μακρὰ δ' αἰὲν ἐλευκαίνοντο κέλευθοι.

Ἀτραπὸς ὡς χλοεροῖο διεδομένη πεδίοιο.

Hanc minime vulgarem comparisonem ex Apollonio duxit Manilius I. 703. *Ac veluti virides discernit semita campos, Quam terit assiduo renovans iter orbita tractu; Ut freta canescunt sulcum ducente carina, Accipiuntque viam fluctus spumantibus undis, Qua tortus verso movit se gurgite vertex: Candidus in nigro lucet sic trames olympo.* Vidit etiam Jos. Scaliger. Ἀτραπὸς διεδομένη Propertius II. 11. 17. eodem modo, quo Manilius, reddidit: *lucebat semita.* nisi potius expressit I. 1281. *διαγλαύσσουσι δ' ἀτραποί.*

I. 596.

Κεῖθεν εὐρυμενὰς τε πολυκλύστους τε φάραγγας

Ὅσας Οὐλύμπον τ' ἐσέδρακον.

Dubium est, utrum *Εὐρυμενὰς*, urbem Thessaliae, intelligas, de qua vide Stephan. Byz. in v. et Drakenborchium ad Liv. XXXIX. 25. an, ut Scholiastes cepit, *φάραγγας εἰς τὸ πλάτος ἀνεωγμένας*, *valles in latitudinem patentes.* Urbem intellexit Apollonii imitator, Valerius Flaccus II. 14. *remis insurgitur: inde salutant Eurymenas.* Pro *εὐρυμενὸς*, *latus*, alia forma *εὐρυμενῆς* dixit Orpheus Argon. 985. *ἀνὰ δ' ἔπτατο καλὰ δῦρετρα Τείχεος εὐρυμενοῦς.* et vs. 1050. *Φάρις τ' εὐρυμενῆς, ἀκαλαρρεΐτης τε Σαράγγης.* Hesychius: *Εὐρύμναν. εὐρύχωρον.* Corrige, *Εὐρυμενάν*, et vocem Lexicis adde.

I. 601 — 604.

Ἄθως ἀνέτελλε κολώνη

Θρηϊκῇ, ἣ τόσον ἀπόπροθι Αἰμνὸν εἰῶσαν,

Ὅσον ἐς ἐνδίων κεν εὐσταλὸς ὀλκὰς ἀνύσαι,

Ἀκροτάτῃ κορυφῇ σκιάει, καὶ ἐσάχρῃ Μυρίνης.

Sophocles apud Scholiast. Theocriti Eid. VII. 76. (197) Ἄθως σκιάζει νῶτα Αἰμνίας ἁλός. ubi in MS. Genev. legitur: Ἄθως καλύπτει πλευρὰ Αἰμνίας βοός. Optime βοός, ut est apud Eustath. ad II. Ε. p. 980. Suidam v. Ἄθως, et Etymol. M. p. 26. l. 16. Vide Sahmasium Exerc. Plinian. p. 129. Versum 603. imitatur Dionysius vs. 155. οὐ μὲν εἰῶσαι Ἐγχεΐδαν, ἀλλ' ὅσον ὀλκὰς ἐπὶ τρίτον ἡμᾶρ

ἀνύσση. et vs. 985. Τόσσον ἄνευθεν ἰών, ὅσον ἑβδομον
ἡμαρ ὀδεύσας Ἰφθιμος καὶ κραιπνὸς ἀνὴρ ἀνύσειν ὀδίτης.

I. 618.

πᾶν δ' ἄρσεν ὁμοῦ γένος ὥς κεν ὀπίσσω
Μὴ τινα λευγαλέοιο φόνου τίσειαν ἀμοιβήν.

Memores veteris dicti: Νήπιος, ὃς πατέρα πτείνας, παῖ-
δας καταλείπει.

I. 729.

ἐν δ' ἄρ' ἐκάστω
Τέρματι δαίδαλα πολλὰ διακριδὸν εὖ ἐκέκαστο.

Nemo, quod sciam, in vitioso verbo ἐκέκαστο haesit. Lege:

ἐν δ' ἄρ' ἐκάστω
Τέρματι δαίδαλα πολλὰ διακριδὸν εὖ ἐπέκαστο.

Res clara est ex Homero Il. Γ. 125. unde locum duxit Apol-
lonius: ἡ δὲ μέγαν ἰστὸν ὕφαινε, Δίπλακα μαρμαρέην· πο-
λέας δ' ἐνέπασσεν αἰθλους. Il. X. 440. Ἀλλ' ἡγ' ἰστὸν ὕφαινε,
μυγῶ δόμου ὑψηλοῖο, Δίπλακα μαρμαρέην, ἐν δὲ θρόνα
ποικίλ' ἔπασσε. Utroque loco in quibusdam libris est δι-
πλακα πορφυρέην. ut hic in Apollonio.

I. 735 — 741.

Ἐν δ' ἔσαν Ἀντιόπης Ἀσωπίδος νιῆς δοιῶ,
Ἀμφίων καὶ Ζῆθος· ἀπύργωτος δ' ἔτι Θήβη
Κεῖτο πέλας, τῆς οἴγε νέον βάλλοντο δομαίους
Ἰέμενοι. Ζῆθος μὲν ἐπωμαδὸν ἤερταζεν
Οὐρεος ἡλιβάτοιο κάρη, μογέοντι ἑοικώς.
Ἀμφίων δ' ἐπὶ οἱ χρυσῆν φόρμιγγι λιγαίνων
Ἦῃε, δις τόσση δὲ μετ' ἔχνια νίσσετο πέτρῃ.

Probus, Grammaticus ipso Servio doctior, sed Virgilii
(198) interpretibus tam parum cognitus, ut vix ullam ejus
rationem habuerint, Probus, inquam, ad Virgil. Ecl. II. 23.
ad hunc locum respexit: *Amphionem et Zethum Euripi-
des, et apud nos Pacuvius, Jovi ex Antiopa, Nyctei fi-
lia, ait natos, cantando potuisse armenta vocare. Te-
stantur id Thebae, quas Apollonius in Argonauticis, a
fratribus antedictis nullo esse clausas ait. Sed Zethus
humero saxa contulit operi; Amphion cantu vocavit: si
quidem sensus animalium facilius, quam saxa, vincun-
tur.* ubi ante cantando reponere, quod excidit, *Amphio-
nem*, ne Musicae studium cum Zetho communicetur.

I. 972.

Ἰσὸν που κἀκείνῳ ἐπισταχέσκον ἰούλοι.

Scholiastes ἴσον exponit νεωσι. Quam significationem nemo Graecorum voci ἴσον tribuit. Sed nec Scholiastes de ea cogitavit. Aliam enim, eamque verissimam lectionem ante oculos habebat:

Νεῖον που κακείνω ἐπισταχύνεσκον ἴουλοι.

Idem ad I. 125. Νεῖον προπερισπωμένως ἀντὶ τοῦ νεωσι. In aliis exemplis, eodem teste, legebatur:

Ἄρμοι που κακείνω ὑποσταχύνεσκον ἴουλοι.

quod neminem de emendatione nostra dubitare sinit. Nam ἄρμοι est νέον, νεωσι, ἀρτίως. Sed cum Apollonius primum ἄρμοι scripsisset, post in νεῖον mutavit, credo, ne quid Callimachus sibi surreptum queri posset. Hic enim fr. 44. dixerat: Ἄρμοι που κακείνω ἐπέτρεχε λεπτός ἴουλος.

I. 1117.

Ἔσκε δέ τι στιβαρόν στύπος ἀμπέλου ἔντροφον ὕλη.

Etymolog. M. p. 228. l. 26. hunc versum laudans, βριαρόν pro στιβαρόν legit. Sed melior est lectio vulgata.

I. 1129—1131.

(199)

οὓς ποτε νύμφη

Ἀγχιάλῃ Δικταῖον ἀνὰ σπέος, ἀμφοτέρῃσι
Δραξαμένη γαίης Οἰαξίδος ἐβλάστησε.

Hos versus saepe viri docti, sed omnium primus Angelus Politianus Miscellan. cap. 57. compararunt cum Varronis Atacini versione, quae est apud Serv. ad Virgil. Ecl. I. 66. et apud Vib. Sequestr. p. 15.

*Quos magno Anchiale partus adducta dolore,
Et geminis capiens tellurem Oeaxida palmis,
Edidit in Dicta.*

Hujus poetae dispersa fragmenta cum diligenter collegerim, et ad suum quodque in Apollonio locum revocarim, non alienum fuerit, memoriam ejus prope intermortuam renovare. P. Terentius Varro in Gallia Narbonensi natus est anno tertio Olymp. 174. Hieronymus Chronico ad illum annum p. 150. *P. Terentius Varro vico Atace in provincia Narbonensi nascitur: qui postea XXXV. annum agens, Graecas literas cum summo studio didicit.* Quod, sicut alia ejus generis, ex Suetonii libro de Poetis ductum esse, vidit Jos. Scaliger. Cognomen Atacini Varroni inditum est a vico Atace, ut Suetonius tradit; a fluvio Atace, ut Porphyrio ad Horat. l. Sermon. 10. 46. Quod verisimilius videtur Scaligero l. c. Nam vici Ata-

ois nulla, nisi hoc loco, mentio est: frequens fluvii Atacis apud alios. Hic quasi praetereundo corrigamus Sidon. Apollin. III. Ep. 3. cui *Varrones, vel Atacinus, vel Terentius, Plinii, vel avunculus, vel Secundus, compositi*. Cum uterque Varro Terentii nomen habuerit, stultum est, Terentium Varronem Varroni Atacino opponere. Lege: cui *Varrones, vel Atacinus, vel Reatinus*. Sidonius imitatus est similem, sed tamen in ipsa similitudine disparem, locum Symmachi Auctar. Epist. 1. *Scis, Terentium, non Comicum, sed Reatinum illum, Romanae eruditionis parentem*, etc. ubi Fr. Juretus nihil expedire potuit. Ingenii felicitatem Varro non uno carminum genere ostendit. *Bellum Sequanicum* laudat Priscianus X. (200) p. 877. *Invenitur etiam pellicuit. P. Varro belli Sequanici libro II. Deinde ubi pellicuit dulcis levis unda saporis*. Magnam ab idoneis arbitris laudem tulit ejus *Leucadia*, sive *Elegiarum liber*, post *Argonautica* scriptus. Propertius II. 25. 85. *Haec quoque perfecto ludebat Iasone Varro, Varro Leucadiae maxima fama suae*. Ovidius Trist. II. 439. *Is quoque, Phasiacas Argo qui duxit in undas, Non potuit Veneris furta tacere suae*. Non tam feliciter ei cessit *Satirae* scribendae conatus. Horatius I. Serm. 10. 46. *Hoc erat, experto frustra Varro Atacino, Atque quibusdam aliis, melius quod scribere possem, Inventore minor*. ubi haec Acronis annotatio est: *Varro quidem tentavit Satyram scribere, et scripsit, et ideo non edidit*. Atqui, si Varro Satiras suas suppressit, nulla Horatio de illis judicandi facultas fuit. Verius igitur est, in eruditorum manibus fuisse, ut Scholiastes Cruquianus scribit, et res ipsa declarat. Ex Varronis *Chorographia* duplex fragmentum prodidit Scaliger in Catalect. p. 244. et inde Burmannus Anthol. Lat. T. II. p. 355. Cujus carminis partem arbitror *Europam*, quam Festus v. *Tutum* laudat, fuisse. Forte ex ea fluxit versus, *Indica non magna minor arbore crescit arundo*, quem Scaliger ad Propert. p. 256. ed. Commel. nescio unde haustum affert. Ex poetis Graecis Varro non solum Apollonium, sed etiam *Aratum*, Latine vertit; ut intelligi licet ex pulcerrimis versibus, quibus ejus Dios. 210. seqq. expressit, apud Servium ad Virgil. Georg. I. 575. *Tum liceat pelagi volucres, tardaeque paludis Cernere inexploto studio certare lavandi: Et velut insolitum peninis infundere rorem: Aut arguta lacus circumvolitavit hirundo, Et bos suspiciens caelum, mirabile visu, Naribus aërium patulis decerpsit odorem. nec tenuis formica*

cavis non evehit, ova. Sed nihil Varronis nomen aequè posteris commendavit, atque Argonauticorum Apollonii Rhodii versio; quam eximius laudibus ornant ejusdem aetatis poetae. Propertius II. 23. 85. Haec quoque perfecto ludebat Iasone Varro. Ovidius Amor. I. 15. 21. Varro- nem primamque ratem quae nesciat aetas; Aurea quoque Ae- sonio terga petita ducit. Ann. Ann. II. 555. Diotaque Var- roni fulvis insignia villis Vellera, germanae, Phryxe, querenda tuae. Trist. II. 439. Is quoque, Phasiacas Argo qui duxit in undas. His addit Statium II. Silv. 9. 77. (201) Et qui per freta ducit Argonautas. De illa versione sic judicat Quinctilianus X. 1. p. 502. Atacine Varro is, per quae nomen est assecutus, interpres operis alieni, non spernendus quidem, verum ad augendam facultatem di- cendi parum locuples. Varronem autem, Apollonianis nonnulla, addidisse de suo, suspicari licet ex Probo ad Virgil. Georg. II. 136. Pars Parthorum Media est, appel- lata a Medo, filio Medae, et Aegei, ut existimat Varro, qui quatuor libros de Argonautis edidit. Tale quid cum nec dixerit Apollonius, nec per operis sui rationem dicere potuerit, id a Varrone additum existimari debet. Ceterum Vellejus quoque Paterculus II. 56. Varronem in praeci- puis numerat melioris aetatis poetis. Quis ignorat, flo- ruisse hoc tempore auctores carminum, Varronem ac Lu- cretium, neque ullo in suscepti operis aut forma minorem Catullum? Nec aliud magis ad ejus commendationem pertinet, quam quod Virgilius, tantus poeta, illum tanti fecit, ut integros ejus versus, vix literis mutatis, in car- mina sua transferret.

I. 1135.

Σκαίροντας βηταρμόν ἐνόπλιον ὠρχήσαντο.

Hic versus ab Etymologo M. p. 197. l. 2. sic scriptus affertur: Σκαίροντα βηταρμόν ἐνόπλιον εἰλίσσοντο. Ve- rissimum est εἰλίσσοντο, cujus locum glossa ὠρχήσαντο invasit. Dionysius vs. 841. Ὀρχεύνται, θηητόν εἰλισσό- μεναι περὶ κύναν. Sic δινεύειν pro saltare I. 215. Ἰλισ- σον προπαροῖσα χορῶ ἐνὶ δινεύουσιν.

I. 1161.

Τειρόμενοι, καὶ δὴ μετελῶμεν.

Quid in mendosa lectione καὶ δὴ lateat, nec ego, nec alius facile divinasset. Nam scribendum est, literis a vulgata scriptura paulo longius recedentibus:

Τειρόμενοι καμᾶτω μετελῶμεν.

Homer. Hymn.

Q

Talem dimidiatum versum, suppresso poetae nomine, (202) laudat Etymolog. M. p. 571. l. 13. Qui, noli dubitare, quin hic ipse Apollonii versus sit, sed integer et sanus. Etymologi autem collatio quam salutaris sit Apollonio, Tu minime omnium ignoras, Erneste. Ita p. 506. l. 32. hunc versum sine poetae nomine prodit:

Εἰσάμενοι παρὰ θῖνα θνητοῦ ἑμίλοντο.
qui est Apollonii I. 967.

Στησάμενοι παρὰ θῖνα θνητοῦ ἑμίλοντο.
Sed *εἰσάμενοι*, quod Etymologus praebet, multum praefero vulgato *στησάμενοι*. Sic II. 809. *Εἰσομαι ἱερὸν αἰνέ.* Vide Valckenarium ad Euripid. Hippol. 31. Idem Etymologus p. 82. l. 11. *Ἀμεύσιμον* ἀμεύω, τὸ πορεύομαι, οἶον ὅπη καὶ ἀμεύσιμον. τούτεστι πορεύοιμον. Ἀπολλωνίος δ' τὰ Ἀργοναυτικά. Hic etsi Apollonius discrete laudetur, tamen hemistichium, quod affertur, semel atque iterum frustra quaesivi. Nec mirum, cum ita corruptum lateat, ut vel doctissimorum acumen eludere possit. Tui iudicii sit, Vir exercitâtissime in artâ critica, an veram glossae sedem indagarim, IV. 296. 297.

*ἐπιπρὸ γὰρ ὄλκος ἐτύχθη
Οὐρανὸς ἀκτῖνος, ὅπη καὶ μὀρσιμον ἦεν.*
Hic olim Etymologus scriptum reperit:

ὅπη καὶ ἀμεύσιμον ἦεν.
Qua lectione nihil exquisitius, nihil Apollonio dignius. Euphorion apud Steph. Byz. v. *Ἀθύρας*. Ἰθάτα διγῆεντος ἀμευσάμενος Ἀθύρας. Hesychius: *Ἀμεύσασθαι*. ἀμῖβεσθαι, διελθεῖν, περαιώσασθαι. ubi vide interpretes, in primis Hemsterhusium nostrum ad v. *Δαμῆσταν*.

I. 1183. 1184.
*τοὶ δὲ λεχαῖην
Φυλλάδα λειπῶνων φέρον ἄσπετον ἀμῆσαντες
Στόρνυσθαι.*

(203) Eandem rem Apollonius supra vs. 454. sic expressit:
*Τῆμος ἄρ' ἤδη πάντες ἐπὶ ψαμάθοισι βαθεῖαν Φυλλάδα
χευάμενοι.* Hunc autem locum imitatus est Propertius I. 20. 22. *Mollia composita litora fronde tegit.* Quod nec Scaliger indicare neglexit.

I. 1207.
*Τόφρα δ' Ἰλίας χαλκῆν σὺν κάλπιδι νόσφιν ὀμίλου
Δίξετο κρηναῖης ἱερὸν ῥόον.*

Haec quoque expressit Propertius *l. 2. v. 23.* *Atcomes in-*
victi juvenis processerat ultra Parnassi sepositi quaerere
fontis aquam. In quorum locorum comparatione duplex
 Scaligeri error est, primum ποτόν pro ῥόον scribentis,
 deinde νόσφιν ὁμίλου ad κρήναις referentis, ut verbis
sepositi fontis respondeat. *Νόσφιν ὁμίλου* est *seorsim*
a sociis, et ad Hylan pertinet.

I. 1215.

Δίου Θειοδάμαντος, ὃν ἐν Δρυόπεσιν ἐπεφνε.

Hunc versum ita laudat Tzetzes ad Lycophr. 480. ἐν
Δρυόπος Δρυόπες, οἱ περὶ Πάρνασαν, ὡς φησιν Ἥλιος·
Δίου Θειοδάμαντος, ὃν ἐν Δρυόπεσιν ἐπεφνε. At quis,
 quæso, est novus ille et inauditus poeta Ἥλιος, cui ver-
 sus tribuitur? Nempe est ipse Apollonius Rhodius, qui
 hoc cognomen nescio unde invenit. Hujus rei notitiam
 uni debemus Grammatico veteri in Catalogo Bibliothecæ
 Matrit. p. 449. Ζῆτα τὸ στοιχεῖον ἀπὸ Ζήτου τοῦ Βο-
 ρέου, οὗ μέμνηται Ἥλιος Ἀπολλώνιος ὁ ποιητής. scil. I.
 211. Eadem habet Etymol. M. p. 406. l. 38. sed sine illo
 cognomine. Nominis ratio magis quaeritur ab Iriarte,
 quam reperitur. *Ἡλιάδης* si dictus esset Apollonius, in-
 telligerem *Ρόδιος*. Jam autem, cognomine per illum
 Grammaticum cognito, facile est emendare eundem Tzet-
 zen ad Lycophr. 208. *Δελφίνιος μὲν, ὅτι τὴν ἐν Πυθῶνι*
δαλφίνα δράκοντα τοξεύσας ἀνείλε, Ἀητῶ βιάζοντα, ὡς
φησιν Ἡλιόδωρος. Ὅπποτε πετραίη ὑπὸ δειράδι Παρνη-
 σοῖο Δελφίνην τοξοῖσι πελώριον ἐξεναρίξεν. Versus enim
 allati cum sint Apollonii II. 707. perspicuum est, pro
Ἡλιόδωρος scribendum esse *Ἥλιος*.

I. 1239.

(204)

δεξιτερῇ δὲ

Ἀγκῶν ἔσπασε χεῖρι, μέση δ' ἐνικάββαλε δίνη.

Probus, ad Virgil. Georg. III. 7. *Hylas, Theiodamantis*
filius, Dryopum regis, quorum gens subjecta Parnasso
fuit: quī, patre interfecto, Herculem secutus, studio
ejus virtutis ardens, cum ex comitatu Argonautarum in
Mysia Hercules recessisset ad materiam quaerendam remi,
quem fractum volebat reficere; et Hylas, ad hauriendam
aquam Ascanii fluminis, urnam extulisset: dum accedit
ad ripam, adamatus (adde, et raptus) a Nymphis est.
Propter hunc Hercules comites deseruit, nec secutus est
Jasonem; ut refert Apollonius in Argonautis, et Alexion
in Onomacrito. Sic in Cod. Paris. scriptum reperit vir

politissimus, qui novam hujus Grammatici editionem parat, Laur. Santenius. In editionibus hucus sic interpolatus est: *Apollonius in Argonautis. Ejus fluminis nymphae Meliae Eunicae partus est. Et Apollonius refert in Argonautis: μέση δ' ἐνι κάββαϊς δίνη.*

I. 1250.

Αἶψα δ' ἐρυσσάμενος μέγα φάσγανον ὤρτο νέεσθαι.

Legendum:

Αἶψα δ' ἐρυσσάμενος μέγα φάσγανον ὤρτο δλεσθαι.

Δλεσθαι sententia postulat, non *νέεσθαι*, quod librarius huc retraxit ex vs. 1206. *Δέρμα δ' ἔλawn ῥόπαλόν τε παλλίσυτος ὤρτο νέεσθαι.* Atque sic versum scriptum laudat Suidas v. *Δλεσθαι*, quamvis nec ipse poetam nominarit, nec Kusterus indicarit.

I. 1325.

Μοῖραν ἀναπλήσειν Χαλύβων ἐν ἀτείρῳ γαίῃ.

Lege:

Μοῖραν ἀναπλήσειν Χαλύβων ἐν ἀτείρῳ γαίῃ.

Ipse II. 575. *Τρηχεῖην Χάλυβες καὶ ἀτειρέα γαίαν ἔχουσιν.* de iisdem II. 1007. *Ἀλλὰ σιδηροφόρου στυφελὴν χθόνα γα(203) τομέοντες.* Apollonium imitatus est Dionysius 768. *Τοῖς δ' ἐπὶ καὶ Χάλυβες στυφελὴν καὶ ἀπηνέα γαίαν Ναισσοῖν.* ubi notandum, ἀπηνέα pro ἀτειρέα, rariore potestate poni, ut apud Aretaeum Cappad. de causis morbi diut. I. 14. p. 45. *ἀπηνής δὲ καὶ ἀτέραμνος ὅλως λίθος.*

II. 119. 120.

Αἶψα μέλαν τεταγὼν πέλεκυν μέγαν, ἦδ' κελαικὸν.

Ἄρκτου προσχόμενος σκαίῃ δέρος, ἐνθόρε μέσσω.

Haec quamcunque in partem versaveris, nihil extrices. Scholiastes ad quas nugae delapsus sit, non tanti est commemorare. Vere, nisi fallor, conieci:

Αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν πέλεκυν μέγαν, ἦδ' κελαικὸν.

Ἄρκτου προσχόμενος σκαίῃ δέρος, ἐνθόρε μέσσω.

Ipse Apollonius I. 168. *ἀμφίτομόν τε Δεξιτερῇ πάλλων πέλεκυν μέγαν.* Nec pueros fugit Homericum, ἀμπεπαλὼν προῖαι δολιχόσκιον ἔγχεος. Hanc conjecturam ex parte firmat Codex apud Brunckium, cujus haec scriptura est: *Αἶψα μάλα τεταγὼν πέλεκυν μέγαν.* Ipse tamen vir oximijs, adverbiorum cumulatione offensus, legere maluit: *Αἶψα μέγαν τεταγὼν πέλεκυν γερὶ, ἦ. κ.* At sine offensione legerat apud Homerum II. B. 798. *Ἡ μὲν δὴ μάλα*

πολλὰ μέγας εἰσέλευθον ἀνδρῶν. et Od. O. 43a. Ἡ δ' αὖ καὶ
αὖν πάλιν αὖτις ἀμ' ἡμῖν οἴκαδ' ἔποιο. aut apud Apollo-
nium III. 1267. Καὶ τότε ἔπειτ' οὐ δηρὸν ἔτι στήσασθαι.
Quod, vero, χειρὶ absolute putat *dextra* significare, inpri-
mis ubi τῇ σκατῇ opponatur; id, vereor, ut aliis sit fa-
cile persuasurus.

II. 124.

Ἡμεῖς χεῖρτοσ' πολιοὶ λύκοι ὀρμηθέντες.

Etymologus M. partem hujus versus cum ipso Scholia
describens, p. 680. l. 21. in aliis exemplaribus pro πολιοὶ,
πέλιοι reperit: Πολιοὶ λύκοι. γράφονται καὶ πελαιοὶ, πνυ-
ροὶ ἢ μέλανες. Scribendum: γράφονται καὶ πέλιοι. Eadem
modo variatur apud Nicandrum Theriac. 279. πέλιος δέ
τοι ἐμφέρεται χρώς. tibi in aliis libris πολίος. Vide Jo.
Pierseum ad Moerid. Attic. p. 325.

II. 145.

(206)

Φράζεσθ' ὅ, τι κεν ᾗσιν ἀνακλήσιν ἔρεξαν.

Ipsa sententiae vis postulat:

Φράζεσθ' ὅ, τι κεν ᾗσιν ἀτασθαλίῃσιν ἔρεξαν.

II. 144.

Ἄ δ' εἶλ', οὗ τινα φημί σέθεν στυγερώτερον ἄλλον

Ἐμμεναὶ ἀνθρώπων.

Scholiastes: Στυγερόν σημαίνει μὲν καὶ τὸ μισητόν, καὶ
τὸ ἐπιφοβόν. ἐνταῦθα δὲ ἴσως τὸ ἐπίπονον. Atqui non
στυγερόν est ἐπίπονον, sed σμυγερόν, ut ipse Scholiast.
ad II. 374. exponit: σμυγερώτατοι ἀνδρῶν Χάλυβες. Le-
gendum igitur:

Ἄ δ' εἶλ', οὗ τινα φημί σέθεν σμυγερώτερον ἄλλον

Ἐμμεναὶ ἀνθρώπων.

Ovidius Met. VII. 4. de hoc ipso Phineo: *Virgineas vo-
lucres miseri senis ore fugarant.* Pro eo Apollonius su-
pra vs. 179. dixit: Ὅς περὶ δὴ πάντων ὀλωτάτα πῆματ'
ἀνέστη. cui Cl. Brunckius IV. 1065. eandem vocem e MSS.
reddidit: οἷη μιν ἐπὶ σμυγερῇ λάβεν αἷσα. Hesychius:
Σμυγερόν. ἐπίπονον, οἰκτρόν. qui tamen, cum στυγερόν
explicat κακόπαθες, has voces more suo confudit. In epi-
grammate Musei Veron. p. 61. editur: Ὡ μῆτρος στυγερῆς
καὶ ἀδελφείου εἶνεα' ἐμῷ. Corrige: Ὡ μητρὸς σμυγερῆς.

II. 295.

Οἱ δ' ὄρκῳ εἷξαντες ὑπέστρεφον ἄψ' ἐπὶ νῆα
Σύδεσθαι.

Revocanda forma magis poetica *σάεσθαι*, quam praebet Etymologus M. p. 742. l. 6. τὸ δὲ σῶω σημαίνει τὸ ὄρμω, ὡς τὸ, *Σῶεσθαι*. *Στροφάδας*, παρὰ *Ἀπολλωνίῳ*. Sic II. 1012. σῶοντο παρὲς *Τιβάρηνίδα γαίαν*. III. 509. ἥ τις ἄτη *Σωο-* μένους *μεσσηγύς* ἐπέκλασεν; ubi vide Brannckium.

(207)

II. 328—350.

*Ἀρπυιαὶ τ' Ἰοίς τε διέτμαγον, αἱ μὲν ἔδυσαν
Κευθμῶνά Κρήτης Μινωίδος, ἡ δ' ἀνόρουσεν
Οὐλυμπόνδε θοῆσι μεταχρόνιη πτερύγεσσιν.*

Imitatur Hesiodum Theog. 267. seqq. ἡ δ' ὠκείαν τέκερ *Ἰοίαν*. *Ἠυκόμους δ' Ἀρπυίας*, *Ἀελλῶ τ'*, *Ωκυπέτην τε*. *Αἱ δ' ἀνέμων πνοιῆσι καὶ οἰωνοῖς αἰμ' ἐπονται Ωκείης πτερύγεσσι*. *μεταχρόνιαι* γὰρ ἱάλλον, qui etiam voce *μεταχρόνιος* omnium primus usus videtur. Est quidem in Apollonii Lexico Homérico: *Μεταχρόνιον*. *μετέωρον*. Sed cum nulla vocabuli vestigia in Homero reperiantur, credibile est, eam glossam, sicut ptures alias, ex Hesiodo in illud Lexicon temere migrasse. Scripturae ratione nihil est incertius. Nam et apud Apollonium, et apud alios, modò *μετάχρονιος*, modò *μεταχθόνιος* scribitur. II. 589. ὕψου δὲ *μεταχρονίη* πεφόρητο. III. 1150. *Ψυχή* γὰρ νεφέεσσι *μεταχθονίη* πεπόρητο. IV. 952. καὶ ἐς ἡέρα πέμπει *Τυι* *μεταχρονίην*. ibid. 1296. *Πλημμυρὶς* ἐκ πόντοιο *μεταχθονίην* ἐκόμισσε. et 1385. *Νῆα* *μεταχρονίην* φέρειν. Vetus poeta περὶ καταρχῶν vs. 420. ἐν νεφέεσσι *μετάχρονίην* φορέσκεν. Nonnus XX. p. 548. *μεταχρόνιᾳ* δὲ πεδίλῳ *Αἰθέρος* ἐνδον ἱάνε. et sic etiam XL. p. 1078. *Συλ-* das: *Μεταχρονίη*. ἡ εἰς ὕψος φερομένη. cui glossae sub- jicit exemplum, ἐκ τῶν *Μυθικῶν*, ni fallor, petitum: *Τίς* γὰρ ἐμὸν σέο μισθὸς ἐπαΐως, ἦν σε διδάξω *Τυοῦ* ὑπὲρ πόντοιο *μεταχρονίην* ποτέεσθαι; Etymologus quoque M. p. 581. l. 41. agnoscit *μεταχρόνιος*. item Hesychius: *Μεταίσιον*. (l. *Μετάρσιον*) *μεταχρόνιον*. ubi explicatio, in- verso ordine, vocabulum, quod explicatur, praecedit, ut v. *Ἀπόναιο*, v. *Ἐρᾷ*, etc. Mihi vox non ex *μετά* et *χρό-* νος, ut Scholiastes Hesiodi l. c. nugatur, sed ex *μετά* et *χθών* composita videtur; quamvis facile largiar, do- ctiores etiam Graecos, depravatam vulgi consuetudinem secutos, *μεταχρόνιος* pro *μεταχθόνιος* scripsisse.

II. 377.

Ἄγχι δὲ ναιετάουσι πολύρρητες Τιβάρηνοι.

Hunc locum ob oculos habuit Dionysius vs. 766. καὶ οἱ μόσ- σονας ἔχουσι *Δουρατίους* τῶν δ' ἄγχι πολύρρητες *Τιβάρηνοι*.

Π. 379—383.

(208)

Τῇ δ' ἐπὶ Μοσύννοικοι ὁμούριοι ὑλήεσαν
 Ἐξείης ἡπειρον ὑπερβαίαν τε νέμονται,
 Δουρατέους πύργους ἐν οἰκίᾳ τεκτύναντες
 Κάλινα, καὶ πύργους εὐπηγέας, οὓς καλέουσι
 Μόσυννας· καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἐνθεν ἔασιν.

Sentis, priusca Vir doctrinae, in vs. 382. aliquid ὑπουλον
 latere. Forte scribendum:

καὶ θριγγούς εὐπηγέας, οὓς καλέουσι
 Μόσυννας.

III. 217. Θριγγός δ' ἐφ' ὑπερθε δόμοιο. De varia vocis scri-
 ptura vide interpretes ad Hesych. in v. Eadem opera cor-
 rigendus est Euripides Iphig. Taur. 73. Ἐξ αἱμάτων γοῦν
 ξάνθ' ἔχει τριγῶματα. Θριγκοῖς δ' ὑπ' αὐτοῖς σκῦλ' ὄρας
 ἡρτημένα. Lege: Ἐξ αἱμάτων γοῦν ξάνθ' ἔχει θριγκῶματα.
 De Mosynoecis vide P. Wesselingium ad Hierocl. Syn-
 ecd. p. 665. Hesychius: Μυσίνη. ὁ κατοικίδιος πυλῶν.
 Corrige: Μοσύνη. ὁ καταικίδιος μυλῶν. Supra: Μοσύνοι-
 κοὶ, ἑλλήκοι πίνakes μεγάλοι, ὥστε ἐν αὐτοῖς καὶ ἄλφιστα
 μάσασιν. ἐν τῷ Πόντῳ δὲ εἰσίν. Vocis πυλῶν et μυλῶν
 apud Hesychium permutatio nos admonet, ut eandem
 medicinam faciamus Euripidi Cyclop. 236. seqq. Μάστιγι
 τ' εὐ τῷ νῶτον ἀποθλίψειν σέθεν. Καπεῖτα συνδῆσαντες,
 εἰς τὰ δῶλια Τῆς νῆος ἐμβαλόντες, ἀποδώσειν τινὶ Πέ-
 τρους μοχλεύειν, ἢ πυλῶνα καταβάλλειν. Legendum: Μά-
 στιγι τ' εὐ τῷ νῶτον ἀπολέψειν σέθεν. Καπεῖτα συνδῆ-
 σαντες, εἰς τὰ δῶλια Τῆς νῆος ἐμβαλόντες, ἀποδώσειν
 τινὶ Πέτρος μοχλεύειν, ἢ μυλῶνα καταβάλλειν. Λέπειν
 est verberare. Nicarchus epigr. inedito: τῷ ῥοπάλῳ τὰν
 κερφαλὴν λέπομες. Hesychius: Ἐλεπον. ἐτύπον, ἐμάστι-
 γον. quod ex Comico quodam duxit. Καταβάλλειν εἰς
 μυλῶνα, in pistrinum detrudere. de qua poena servili
 eleganter agit Hemsterhusius ad Lucian. Timon. p. 136.
 Sic olim scripsimus. Nunc in Apollonii loco restituendo
 sequimur eruditissimum Brunckium, qui acute vidit, duo
 versus 382. 383. Δουρατέους πύργους εὐπηγέας, οὓς κα-
 λέουσι Μόσυννας· καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἐνθεν ἔασιν, hinc
 auferendos, et post vs. 1018. collocandos esse. Operae
 pretium est, ipsum adire, inventi palmarii rationes com-
 mode copioseque explicantem.

Π. 426.

(209)

ἐκ γὰρ τῆς κλυτὰς πείρας κείναι ἀέθλων.
 Insolens constructio. Scribendum:

ἐν γὰρ τῇ κλυτὰ πέλοτα κῆται αἰθλῶν.

Et sic scriptum versum Scholiastes affert ad III. 945.

II. 508. 509.

Ἐνθα δ' Ἀρισταῖον Φοῖβος ὤκειν. ὅα καλέουσι
Ἀγρία καὶ νόμιον πολυήλοιο Ἀμυμονῆς.

Probus ad Virgil. Georg. I. 14. *Insula est Cea in Aegaeo mari, in qua sunt urbes quatuor, Julia, Cesthaea, Paeëssa, Coresus. Ibi existimatur fuisse pestilentia pecorum et armentorum gravis, propter interitum Actaeonis. Aristaeus, monstrante Apolline patre, projectus est in insulam Ceam, et ibi sacrificio facto, aram Jovi Icmæo constituit: qui, placatis flatibus et aestu, qui necabant et armenta et pecora, liberavit ea. Ipse autem post excessum vitae, imperante oraculo, ab immortalibus eam insulam, relatus in numerum deorum, appellatus est Nonius, et Aegoros: quod et agresti studio, et cura pecorum armentorumque non mediocriter profuerat hominibus. Traditur haec historia de Aristaeo in corpore Argonautarum a Varrone Atacino. ubi, sententia postulante, corrigendum: qui, placato flatibus aestu, qui necabat et armenta et pecora, liberavit eam. In eadem fabula mendum suscepit Heraclides Ponticus de Polit. p. 316. Ἀρισταῖον δὲ φασὶ μαθεῖν παρὰ Νυμφῶν τὴν τῶν προβάτων καὶ βοῶν ἐπιστήμην — φθορὰς οὐσης φύτων καὶ ζώων διὰ τὸ πνεῖν Ἑτησίας. ubi Salmasius Plin. Exerc. p. 102. minima mutatione scribebat: Διὰ τὴν οὐσαν τὸ πνεῖν Ἑτησίαν. Poterat simplicius legere: διὰ τὸ μὴ πνεῖν, vel potius, διὰ τὸ ἐκλείπειν Ἑτησίαν. Theophrastus de Vent. p. 405. εἰ δὲ ποτ' ἐκλείπον Ἑτησίαι, καὶ Ἀριστάτος αὐτοὺς ἀνεκάλεσεν θύσας τὰς ἐν Κεῷ θύσας τῷ Διὶ, καθάπερ μυθολογοῦσι. ubi post Διὶ, suspicor, Ἰκμαῖον intercisisse. Theophrastum secutus Clemens Alex. Strom. VI. p. 753. ἐκλείπόντων ποτὲ τῶν ἐτησίων ἀνέμων, Ἀρισταῖον ἐν Κεῷ (210) θύσαι Ἰκμαῖον Διὶ. πολλὴ γὰρ ἦν φθορά, φλογμῶ διαπυρραμένων πάντων, καὶ δὴ καὶ τῶν ἀναψύχειν τοὺς καρποὺς εἰσθότων ἀνέμων μὴ πνεόντων, ὥσθως αὐτοὺς ἀνεκάλεσεν. Quem locum adscripsimus ex verissima emendatione Valckenaerii ad Herodot. V. 62. Quod Probus simpliciter, *placato flatibus aestu*, poetice sic elocutus est Nonnus, Aristaei fabulam narrans, V. p. 152. Ἀλλὰ διήπστεων ἀνέμων ζωαρκέσιν αὐραῖς Ἀδύγιον εὐνήσαντι πυρώπιδος ἀστέρα Μαίρη. Mox in Probo pro immortalibus eam insulam lege immortalibus in ea insula, pro Aegoros denique Agreus; de quo epitheto, praeter Scho-*

liasten Apollonii ad h. l. vide Diodorum Sicul. IV. p. 324. et ibi Wesselingium. Ceterum Probi locus fugiebat Salmasium, de Aristaeo late disputantem, Plin. Exerc. l. c.

II. 679.

Πλοχμοὶ βοτρυνόντες ἐπερῶοντο κίοντι.

Hinc sumsit Nonnus XXIV. p. 860. Πλοχμούς βοτρυνόντας ἀνερῶντων ἀήται.

II. 906-912.

Ὡκα δὲ Καλλίχοροιο παρὰ προχοῆς ποταμοῖο

Ἰλυσσόν, ἐνθ' ἐπέπουντο Διὸς Νυσήϊον υἱά,

Ἰνδῶν ἥνικα φύλα ληπὴν κατενάσσατο Θήβας,

Ὀργιάσαι, στήσαι τε χοροὺς ἄντροιο πάροιθεν,

Ὡ ἐν ἀμειδῆτους ἀγίας εὐνάζετο νύκτας.

Ἐξ οὗ Καλλίχορον ποταμὸν περὶ ναιετάαντες,

Ἦδ' καὶ Αὔλιον ἄντροον ἐπωνυμίην καλέουσιν.

Miror, veram versus 910. lectionem, ab Etymologo M. p. 83. l. 28. suppeditatam, non receptam esse in emendatissimam Brunckii editionem:

Ὡ ἐν ἀμειδῆτους ἀγίας ἡνίλιζετο νύκτας.

praesertim cum eam commendasset vir doctus Observ. Miscell. Vol. II. p. 120. Etymologi verba haec sunt: *Ἀμειδῆτος*] Ὡ ἐν ἀμειδῆτους ἀγίας ἡνίλιζετο νύκτας, τὰς φρικτάς, ἐν αἷς οὐκ ἐστι μειδιάσαι, οὐδὲ γαλάσαι· ἢ ὅτι φοβεραὶ εἰσὶ καὶ σκοτειναί. ubi scribendum: ἢ ὅτι φοβεραὶ εἰσὶν αἱ σκοτίαι. ut Scholiastes: ἢ ὅτι φοβεραὶ εἰσὶν αἱ νύκτες. Versum 909. laudat Stephanus Byz. v. *Αὔλη*. — καὶ *Αὔλιον* (221) ἄντροον, παρὰ τὸ ἐκεῖ χορεύειν. ὡς *Ἀπολλώνιος*: στήσαι τε χοροὺς ἄντροιο πάροιθεν. At ille aut mutilatus est, aut non satis cepit mentem Apollonii. Nam *Καλλίχορος* dictus est παρὰ τὸ ἐκεῖ χορεύειν, vel, ut Scholiastes, ἀπὸ τοῦ τὸν *Διόνυσον* αἰνέοντα στήσαι χορόν. at *Αὔλιον* ἄντροον, παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ εὐλισθῆναι τὸν *Διόνυσον*, ut recte Etymologus M. p. 170. l. 40. hunc ipsum locum laudans.

II. 966.

Ἦδ' καὶ Ἀσσυρίης πρόχυσιν χθονός.

Hunc versum mutilatus est Dionysius 772. *Τούτῳδε μέτ'*; *Ἀσσυρίης πρόχυσιν χθονός ἐκτεταγμέναι*. Imitationem etiam indicavit Cellarius Geogr. antiq. T. II. p. 282. Sed plura Dionysius ex hoc Apollonii loco in Periëgesin suam traduxit, tanquam vs. 775. fabulam de Sinope.

II. 1008.

Ὡς ἐν ἀμείβομαι βιοκήσιον.

Hinc habet Dionysius vs. 1106. Τῆς ἀποπεμπόμενος, βιο-
τησιον ὦνον ἔχουσι.

II. 1155.

Πλωῖδας ὄρνιθας Στυμφαλίδας.

Veram scripturam πλωῖδας non solum editus Etymologus
M. p. 731. l. 40. conservavit, sed etiam MSius in Bibl.
Regia: Πλωῖδας ὄρνιθας. οἶον· Πλωῖδας ὄρνιθας Στυμ-
φαλίδας ἐσθενε λίμνης. πλωῖδας ὄρνιθας τὰς Στυμφαλίδας
λέγει. Στυμφαλίδες δὲ λέγονται, ἐπεὶ Στυμφαλὸς τῶν Ἀρ-
κάδων. πλησίον δὲ αὐτῆς λίμνη, ἐνθα διεκρίβον αἱ ὄρνιθες.

II. 1107.

Αὐτὰρ ὃν ἡμάτιος μὲν ἐν αὔρεσι φύλλ' εἵνασσε
Τυτθὸν ἐπ' ἀκροτάτοισιν ἀήσυρος ἀκρεμυθεῖσιν.

An huc pertinet versus Varronis Atacini apud Servium
ad Virgil. Georg. II. 404. *Frigidus et silvis Aquilo de-
cussit honorem.* Mihi videtur non ex Argonauticis, sed
ex alio ejus carmine sumtus. Apollonii quidem verbis
non satis respondet.

(212)

III.

Εἰ δ' ἄγε νῦν, Ἐρατώ, παρὰ θ' Ἰστασο, καὶ μοι ἔνστα.

Hunc versum loco posuit Athenaeus XIII. p. 555. B. in-
ciplens res amatorias explicare.

III. 76.

Ὡς ἡῦδα· Κύπριν δ' ἐνεοστάσῃ λαβε μῦθων.

(Scholiastes: Νεοστασίη. ἀντὶ τοῦ ἐν ἐπιστάσει ἐγένετο νέων
μῦθων. ἢ μῦθων ἐπίστασις εἶλεν αὐτήν, καὶ νεοστὰ προσ-
πεπρωκότος λόγου σύννοια. Misereatur τοῦ, ὅτι Erneste,
Dalbutioni Grammatici? Hesychius: Νεοστασίη. ἐτεροί-
ωσις, νεωτερισμὸς, ἐκπληξίς. ex qua glossa Arnaldus Lect.
Græc. p. 100. Apollonio lucem reddere tentabat. Sed
νεοστασίη, ex νέος et ἱστημι compositum, etsi probum
vocabulum est, tamen non convenit huic loco. Aliud
multo certius multoque venustius idem suppeditat Hesy-
chius: Ἀνεοστάσιη. θάμβος, quod simplicius, simul
probatum est. Igitur in posterum legamus:

Ὡς ἡῦδα· Κύπριν δ' ἀνεοστάσῃ λαβε μῦθων.

Ἀνεοστάσιη ex ἀνεός et ἱστημι tribuitur illi, qui re sub-
ita ac nova attoniti, loqui non possunt. Quid? si, ne
litera quidem mutata, scribamus:

Ὡς ἡῦδα· Κύπριν δ' ἐνεοστάσῃ λαβε μῦθων.

Nam ἀνεός et ἐνεός nihil differunt. Hesychius. νεοστα-

οίη expressis ἐμπλήεις, non tam ad ὑπερτασίη, quam ad ἀνυπερτασίη vel ὑπερτασίη respexit. Ipsa loquendi formula nisi similis esset Homericæ II. P. 695. *Δὴν δὲ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε*, legendum suspicarer:

Ὡς ηὔδα· Κύπριν δ' ὑπερτασίη λάβε θυμόν. ut III. 284. *πῆν δ' ἀμφασίη λάβε θυμόν.* Eandem rem sic expressit II. 411. *Δὴν δ' ἔα παμφασίη βεβολημένοι.* Plato Phileb. p. 76. F. εἰς ἀφασίαν παντάπασό με οὐτός οἱ λόγος ἐμβέλλει. Epithyd. p. 227. F. ἐγὼ μὲν οὖν, ὥσπερ πληγὰς ὑπὸ τοῦ λόγου, ἀφαικτός ἐκαίμην. Legg. I. p. 570. A. οὐ μὲν ἀλλ' ἀφασία γ' ἡμᾶς λαμβάνει, τί ποτε χρῆ. (213) λέγειν πρὸς ταῦτα. Cum vero emendatio nostra uni sit Hesychio accepta referenda, age, fruamur ejus beneficio, et aliquot aliorum scriptorum loca, quibus non nisi ex Hesychio salus reddatur, subjiciamus. Homericidas H. in Mercur 41. 42.

*Ἐνθ' ἀναπηλώσας γλυφάνῳ πολικίῳ σιδήρῳ
Αἰὼν ἐξετόρησεν ὀρεσκόμοιο χελώνης.*

Barnesius temere in textum invexit ἀναπηλώσας. Sed, auctore Hesychio, reponendum est:

Ἐνθ' ἀναμηλώσας γλυφάνῳ πολικίῳ σιδήρῳ.

Glossa ejus haec est: *Ἀναμηλώσαι. μῆλη ἀναγλύψαι.* Pollux IV. 181. *Μηλώσαι, τὸ τὴν μῆλην καθεῖναι, ὅθεν καὶ Φρόνιχος ὁ κωμικός· Ἐμεῖς καταμηλῶν, φλέγματος γὰρ εἰ πλέως.* Lexicon MS. in Bibl. Regia: *Μῆλη, ἱατρικὸν ἐργασίαν, δι' ἧς ψηλαφᾶται τὰ πονοῦμενα. Μηλοῦν γὰρ τὸ ψηλαφᾶν λέγεται. καὶ μῆλωθρα, τὰ πορφυρᾷ βάμματα. οὕτω Σέλκυκος. ὁ δὲ Ὄρος ὁ Μιλήσιος, παρὰ τὸ μῆλω, ἢ πολλῶν κατὰ τὴν ἱατρικὴν ἐργάτις.* ubi ex Etymologo M. p. 583. F. 49. supplendum: *παρὰ τὸ μῆλω, τὸ ἐργάζομαι. μῆλη οὖν, ἢ πολλῶν etc.* Vide Foesium Oecon. Hippocr. v. *Μῆλη.* Est in eodem Hymno etiam corruptus vs. 482. cui non nisi ex Hesychio medicinam facias:

*Ρεῖα συνηθείησιν ἀθυρομένη μαλακῆσιν,
Εργασίην φεύγουσα δυνήκαθον.*

Ορηθεία poetis usitatum vocabulum est. Vulgare *συνήθεια* in tali carmine vix fero. Lege:

Ρεῖα συνεψείησιν ἀθυρομένη μαλακῆσιν.

Hesychius verba *εὔψια*, *εὔσειη*, *ψία*, et inde derivata, tot tam diversis formis flexionibusque conservavit, ut, quam frequens eorum usus apud veteres fuerit, hinc satis in-

telligi possit. Nec miretur, in libris, qui communis naufragium evaserint, rarius inveniri, qui sciat, quoties librarii prisca et recondita in notiora mutarint. Sed ut emendationis ratio clarius apparent, deprimam nonnulla (214) ex Hemsterhusii τοῦ παντ Schediasmate inedito de *Verborum Formis Doricis, Laconicis, etc.* „Hesychius: „Ψιάσειν. παίζειν. Legendum est Ψιάδων, Dorico flexu „pro ψιάσειν. alteram illam speciem analogiae Graecae „norma satis refutat. Ne quid dubitationis supersit, rem „conficiet Aristophan. *Eysistr.* v. 1304. Τοὶ δὲ πᾶς ἑρ- „ρώτων ψιάδωντι, qui apud Barotam ludos agitant. Vi- „tiatione quoque, quod praecedit Ψῆνα, γὰρ, γελόλαμα, „παίγνια quippe corrigendum; Ψιά, γὰρ ετο, ut legi- „tur apud Suidam. *Παίγνια* si recte scribuntur, confu- „dit duas voces, quae tono et numero discrepant, τὰ ψία „et τὴν ψιάν. τὰ ψία sunt *παίγνια*, quemadmodum ejus- „dem originis, quod supra posuit, vocabulum; Ψεῖμα- „τα, *παίγνια*. Poterat aliquin reponi accentu mutato „*παιγνία* velut in Apollodor. I. p. 67. τοὺς ἀφαιρέας ἐσκω- „πτον μετὰ παιγνίας. Sunt autem haec capite truncata „ex usu loquendi communi, quibus tum demum integri- „tas constabit, si s sive lenē sive adspiratum, neque enim „hoc plane liquet, praefixeris. In Lexicographum nostrum „evolve in *Εψία, Εψεῖν, Εψία*, et sequentibus. *Εψία* „vero dicitur *confabulatio jucunda cum risu lusuque con- „juncta*, quanquam saepius etiam simpliciter ponant pro „*ὁμιλία*, ut patet ex Hesychio in *Ἀφειψιάσασμῃ*, cujus „etiam meminit Eustath. ad Od. P. p. 1381. v. 4. Προε- „ψιά, Προασψιά. Homeri est *Εψιάσθαι* et *Εφειψιάσθαι*. „Hesych. in *Εφειψιώμενος, Εφειψιῶνται*. apud quem li- „brarii culpa vitiatum credo *Συνεψία* quod cum a iusta „formandi lege recedat, emendandum videtur, *Συνεψή- „τρια*. habet enim idem *Εψήσεται, καταπαίξεται* vel po- „tius *Συνεψιάστρια, συμπαίγτρια, ἢ συνομιλήτρια*.“ Haec „elegantem disputata mihi profuerunt in alia Hesychii glossa „restituenda. *Λίσει. παίζει. + Λίζουσιν. παίζουσιν*. Primum „littera Ψ possit. Deinde *ΛΑ* facili errore in *Μ* abiit. Sic „proba glossa existit: *Ψιάσει. παίζει. + Ψιάζουσιν. παί- „ζουσιν*. Suidas: *Συνεψιάζουσα, συμπαίζουσα. ἐν ἐπιγράμ- „ματι. Εἴτε μοι πίνοντι συνεψιάζουσα Χερσάλω*, quod „unde sumserit, non indicavit Kusterus. Hausit vero ex „Anthol. VII. epigr. 55. p. 596. ubi cum insigni varietate „legitur: *Εἴτε μοι πίνοντι συνεψιάζουσα Χερσάλω* quod „ob metri legem alteri praeferendum; nisi forte malis, *συνε- „ψιάουσα*. Eodem modo variatur in Platonia epigrammate,

Anthol. IV. 12. p. 479. *Εἰ μὴ δὲ ταῖς Νημεσίαισι ὄμι-* (215)
οῖτος. ubi potior lectio est Codicis Palatini: *Εἰ μὴ δὲ ταῖς*
Νημεσίαισι ὄμιτος. Porro, Hesychii auctoritate freti,
 maculam eluamus Theognidi vs. 121. 122.

Εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρός ἐνὶ στήθεσσι λελήθε
Ψυδρός ἐστίν, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχει.

Dionys. Petavius ad Synes. p. 26. *ψυδρὸν* capit pro *homine*
raiae fidei. Quae dura et contorta explicatio est. At libri
 MSS. apud Clement. Alex. Strom. VI. p. 747. ubi iidem
 versus laudantur, teste Rottero, non *ψυδρός*, sed *ψυχρός*
 habent. Quod, quatinus corruptum, nos, velut manu
 ducit ad veram lectionem.

Εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρός ἐνὶ στήθεσσι λελήθε
Ψυχρός ἐστίν, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχει.

Hanc formam conservavit Hesychius: *Ψυδρά*. *ψευδῆ*.
 + *Ψυδρόν*. *ψευδές*. Nec tamen apud illum unum super-
 est, ut olim putabam. Nam eandem quoque reperi apud
 Lycophron. vs. 235. *Τὰ πρόσθετα αὐληκῆρος ἐμπροσθενότα*
Ψυδραῖοι φηταίε. λαοκροφάτορας εἰφάς. quem respicit
 Eustathius ad Il. H. p. 671. Eiusdem autem Hesychii in
 alia huius nominis forma castigandus error est: *Σκοίθης*.
διάβολος. + *Σοίθης*. *ψιδυρός*, *ἀλαζών*, *διάβολος*. + *Ψοί-*
θης. ὁ *ἀλαζών*. quod totidem literis etiam apud Suidam
 reperitur. Est ille modis legitimam formam *ψύθης* de-
 pravavit. Callimach. fr. 184. *Σκίλλα κυκλή πετακᾶσα, καὶ*
οὐ μύθος οὐρανὸν ἔχουσα. Sed hunc locum relinquam, ubi
 prius Eunapium Prooem. p. 9. ex eodem Hesychio sa-
 paro: *Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι, τὴν μὲν ἐρωμένην αὐτὴν ὁρῶντες,*
καὶ τὸ περίψεκτον ἐν τῷ φαινόμενῳ κάλλος, κάτω νεύουσιν.
 Guil. Canterus Nov. Lect. VII. 17. conjiciebat, *περίψε-*
πτον. Sed a Sophistae manu est: *καὶ τὸ περιψεκτον ἐν τῷ*
φαινόμενῳ κάλλος. Hesychius. *Περιψεκτός*, *περιπαθήτος*,
ἐκ ψυχῆς ὁλῆς ἀγαπώμενος. Alciphron III. 59. *ἀλλ' ἐκεῖ-*
νος ὁ Λίσιος, περιψεκτός καὶ περικάλλιστος. ubi cum eo-
 dem errore *περίψεκτος* legeretur, Berglerus, Hesychii du-
 ctus auctoritate, *περιψεκτός* revocavit. Quod juvat Codicis
 Paris. scriptura *περίψηκτός*. Revertimur ad Apollonium.

III. 275.—277.

(216)

Τόφρα δ' Ἔρως πολιοῖο, δὲ ἡέρος ἔξεν ἄφαντος.
Τετραγῶς οἶον. τε νεαῖς ἐπὶ φορβάσιν οἷστρος
Τέλλεται, ὄντε μύπα βοῶν κλεινοῦ νομήας.

Brunckius, V. C. malit: *ἔξεν ἄφαντος*, *Τετραγῶς*, *οἶοντα*.
 Sed vulgatam lectionem imitatione sua confirmat Virgilius.

(Georg. III. 465-466. *Est lucos Silari circa Ithibutis virentem Plurimus Alburnum volitans, quod nomen asila Romanum est, vocatrum Graji. vertere vocantes; Asper, acerba sonans. Tetrachos est asper, squamis horrens. Nicander Theriac. 267. τετραχότι νότω. Alex. 79. ἀμφὶ δὲ ὄλκος Τετρηγε γλώσσης. 281. γλώσσης νεάτος τρηχύνεται ὄλκος. quem imitatur Dionysius vs. 599. τῶν δ' ὑπὲρ ἄκρων Τετρηγεν νότων περιμήκετος ὄλκος ἀκάνθης.*

III. 446.

Κῆρ ἀγρί' ἀνέχουσα.

Infra vs. 461. *ἐνδοθι δ' αἶψα Τετρ' ὀδύνῃ σμύχοντα.* Hinc fluxit illud Virgilianum: *Vulnus alit venis, et caeco dantur igni.* Qua imitatione, iudice Hemsterhusio, ad Lucian. Dial. Mort. VI. p. 352. Virgilius non aequavit Apollonium, sed superavit.

III. 465, 466.

*ἐνθ' ὄρε πάντων
φθίσεται ἡρώων προφιδεύατος, εἴς τε χροίαν;*
Εὐρέτω. ἥ μὲν ὄφελ' ἐν τῇ κρήνῃ ἐξέλκασθαι.

Hunc locum expressit Ovidius Met. VII. 23. *vivat, an ille Occidat, ipse Dis est. vivat tamen.*

III. 550.

*καί τις δ' ὄρε μετιχός ὄρε
Πότμον ὑπεξήλυξε.*

Editio Florentina: *Ὀίτον ὑπεξήλυξε.* ut III. 64. *Ὀφθα μὴ ἐγγελάσῃ Πελίης, κακὸν οἶτον φλύγας.* Hanc variantem nullus Editorum memoravit.

(217) III. 654, 655.

*Τροίς μὲν ἐπετρήθη, τρὶς δ' ἐβόητο· τέταρτον αὐθις
Λεκτροῖσι πρηνὴς ἐνικῆπτευσεν εἰληθεῖσα.*

Imitatur Ovidius Trist. I. 3. 55. *Ter limen tetigit, ter sum revocatus.* eadem manifestius ad linguam haesitantem traducens Fast. II. 825. *Ter conata loqui; ter destitit: ausaque quarto.* Versum 655. expressit Virgilius Aen. IV. 691. *Ter revoluta toro est.*

III. 680.

ἀλλ' ἐπὶ γαίης

Πείρασι ναυτάειν, ἵνα μηδὲ περ οὐνομα Κόλχων.

Cicero ad Div. VII. 50. ex veteri Tragico: *Cupio aliquo pervenire, ubi nec Pelopidarum nomen, nec facta audiam.*

III. 685 — 686.

Μῦθος δ' ἄλλοτε μὲν αἰ ἐπ' ἀκροατῆς ἀνέτελλε,
 Γλώσσης, ἄλλοτε ἐνέειπε, κατὰ δὴθ' οὐς πεποιήτο.
 Πολλὰ κ' ὁ ἱμερόεν μὲν ἀνὰ στόμα θυεῖν ἐπισπείν,
 Φθογγὴ δ' οὐ προῦβαινε περαιτέρω.

Hos versus simul cum vs. 654. ob oculos habuit Ovidius Ep. IV. 7. *Ter tecum conata loqui, ter inutilis haesit Lingua, ter in primo restitit ore sonas.* Verbis, Φθογγὴ δ' οὐ προῦβαινε περαιτέρω, respondet Virgilianum: *Vox faucibus haesit.*

III. 738.

ἦρι δὲ νηὸν

Οἶσμαι εἰς Ἑκάτης θελήτηρια φάρμακα ταύρων.

In quibusdam exemplaribus, Scholiaste teste, alius hanc versum subjectus est: *Οἶσμαι ἐν ξείνῳ, ὑπὲρ οὗ τὸδε νεῖκος ὄρωρε.* Is a soiolis, qui οἶσμαι cum οἶσμαινῃ junctum ferre non possent, ejectus contextu videtur. Sed tandem per nos redeat in sedem pristinam. Nam vix dubitandum (218) est, quin locus ita ab Apollonii manu profectus sit:

ἦρι δὲ νηὸν

Οἶσμαι εἰς Ἑκάτης, θελήτηρια φάρμακα ταύρων.

Οἶσμαινῃ ξείνῳ, ὑπὲρ οὗ τὸδε νεῖκος ὄρωρε.

Euripides Hecuba vs. 780. *Λούτρ' ὦχετ' οἶσμοις ἐξ ἁλός·*
Πολυξένη.

III. 748. 749.

Οὐδὲ κυνῶν ὕλακ' ἐτ' ἀνὰ πόλιν, οὐ θρόνος ἦν

Ἡγήεις. διγῇ δὲ μελαινομένην ἔχει δρεφνῇ.

Hos versus ita Latinos fecit Varro Atacinus apud Senecam Patrem Contr. III. 16. p. 258, et Senecam Filium Ep. 56. p. 194. *Desierant latrare canes, urbesque silebant. Omnes noctis erant placita composita quiete.* Primus eos cum Apollonio comparavit Jos. Scaliger ad Propert. p. 266. inde alii multi. Varronem, ut Burmanno Secundo videtur, expressit poeta incertus Anthol. Lat. T. I. p. 643. *Ecce tacent canes hominum strepitusque vicium, Et vulcrum cantus, turbaque fida canum.* At ex Apollonio profecit Tryphiodorus vs. 494. *Ἦονχίη δὲ πόλιν κατεβόσκειτο νυκτὸς ἐταίρη. Οὐδ' ὕλακ' σκυλακῶν ἠκούετο, πᾶσα δὲ οἰγῇ Εἰσπήκει* etc. Comparanda etiam Alcmanis descriptio noctis, apud Apollonium Lex. Homeric, v. *Κνώδαλον*, quanquam ista similior est Virgilianae, Aen. IV. 527. quam Apolloniana: *Εὐδουσι δ' ὄρεων κορυφαί τε*

καὶ φάραγγες, πρῶνές τε καὶ χαράδραι, φύλα τε ἔρπετά
θ' ὅσα τρέφει μέλαινα γαῖα, θήρες τ' ὄρεσκόοι, καὶ γένος
μελισσῶν, καὶ κνώδαλα ἐν βένθοισι πορφυρῆς ἁλὸς· εὐ-
δουσι δ' οἰωνῶν φύλα τάνυσσέσθων.

III. 754 — 758.

Πυκνὰ δὲ οἱ κραδίη σιγηθῶν ἔντοσθεν ἔθουεν,

Ἑλλίου, ὡς τίς τε δόμοις ἐνπαλλεται αἶγλη·

Ἰάσας ἔξανιούσα, καὶ δὴ πόντῳ ἢ λείβῳ·

Ἡὲ που ἐν γαυλῷ κέχυται· ἡδ' ἐνθα καὶ ἐνθα·

Ὡκείη στροφάλιγγι τινάσσεται αἰσσοῦσα.

(219) Hanc imaginem non minus novitate, quam elegancia, mirabilis in usus aptos convertit Virgilius Aen. VIII. 20. sqq. *Atque animam hunc huc caeterum, hanc dividit illuc; In portusque rapit, variatque, perque omnia ventat: Sic ut aquae tremulum labris ubi lumen aënis Sole perperissum, aut radiantis imagine Lunae, Omnia percolat late loca, jamque sub aquas Erigitur, summaque ferit laquearia tecti.* ubi vide praestantissimum Heynium. Eadem, vix verbis mutatis, Apollonio suffuratus est Aristaenetus II. 5. ποικίλα τῆς διανοίας ὑπέκπηθ' αἰὲν κινήματα· καθάπερ αἶγλη τίς ἡλίου παλλέται συχνὰ περὶ τοῖχον, ἐξ ὕδατος ἀνταυγοῦσα κατὰ σκαφίδος ἢ λείβητος κεχυμένου, καὶ ὅτ' αὐτὰρ ἀπὸ τῆς ἐν κίνητον εὐατροφὴν ἀπαικονίζεται εἰς ὕδατων. ubi Jos. Mercero non in promptu erat locus Apollonii. Huc etiam referendus est Dio. Chrysost. Orat. XXI. p. 272. *De qua Is. Casaubonus apposite cum hoc poeta comparavit: ἴσως γὰρ οὐ προσενόησας τὸ ἐν τοῖς ὕδασι γιγνόμενον. τί δὲ; ὅτι τοῦ ἡλίου ἐπιλάμπαντος εἰς τὸ κατευθύν, μάλιστα ἀντιλαμβάνει. καὶ ἴσως ἐφόρακας ἐν τοῖς τοίχοις τὸ κινούμενον καὶ περιτρέχον φῶς, οὐκ ὅν ἀληθινόν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς ὕδατιν αὐγῆς τοῦ ἡλίου γεγενὸς πρὸς τὸ μάλιστα κατευθύν.*

III. 883.

ἀμφὶ δὲ θῆρες

Κυνήθμῳ σάκοντες ὑποτρομίοντες ἰοῦσας.

Imitatur Homericum H. in Vener. 70. οἱ δὲ μετ' αὐτὴν Σαῖνοντες πολιδί τε λύκοι, χαροῖτοί τε λέοντες ἦισσαν.

III. 962.

Θερμὸν δὲ παρηίδας εἶλεν ἔρευθος.

Ovidius Met. VII. 77. *Cum videt Aesoniden: extinctaque flammā revixit. Et rubuere genae; totoque recanduit ore.*

III. 1085.

Πάμπαν εὐρύρηνός τε καὶ εὐβοτός.

Cl. Brunckius promior est in lectionem Codicum: *Πάμπαν εὐρύρηνός τε καὶ εὐβοτός*. Sed forte non meminerat, vulgata scripturam a Suida v. *Εὐρήνος*, et Etymologo M. p. 595. l. 54. qui hunc versum siue Apollonii nomine lau- (220) dant, confirmari. *Εὐρύρείτης* forma est Graecis usitata, *εὐρύρειτος* non item.

III. 1135. 1154.

*ὥς γὰρ τόδε μήδετο Ἥρη,
Ὅφρα κακὸν Πελίῃ ἱερὴν ἐς Ἰωλκὸν ἵκηται
Αἰαίη Μήδεια.*

In eandem sententiam IV. 241. *Οἱ δ' ἀνέμου λαιψηρὰ θεῆς βουλήσιν ἀέντος Ἥρης, ὅφρ' ὤκιστα κακὸν Πελίαο δόμοισιν Αἰαίη Μήδεια Πελασγίδα γαῖαν ἵκηται*. Alterutrum locum, ipsis Apollonii verbis servatis, expressit Apollodorus l. 9. p. 48. *ὁ δὲ, εἴτε ἐπὶ ἡλθὲν ἄλλως. εἴτε διὰ μηνὸν Ἥρας, ἣν ἔλθοι κακὸν Μήδεια Πελίᾳ· τὴν γὰρ Ἥρην οὐκ ἐτίμα*.

III. 1214.

*πéριξ δέ μιν ἰστεφάνωντο
Σμερδαλέοι δρυῖνοισι μετὰ πτόρθοισι δράκοντες.*

Hunc locum pulcerrime vertit Varro Atacinus apud Non. Marcell. p. 191. *Cujus ut aspexit torta caput angue revinctum*. Quae versio huc quoque relata est a politissimo Brunckio.

III. 1316. 1317.

*μεσσηγὺ δ' αἰέρας
Χάλκεον ἰστοβοῆα, θεῇ συνάρασσε κορώνη
Ζεύγληθεν.*

Ex Scholiastae interpretatione συνήρμωσε, eum legisse, colligas: *θεῇ συνάρησε κορώνη*. ut conjecit vir doctus in exemplaris sui margine. Hesychius: *Ἀρήρει. ἤρμωσεν*. Ac forte Apollonii animo obversabatur Hesiodus *E. καὶ Ἥμ. 430. Εὐτ' ἂν Ἀθηναίης δμῶδες ἐν ἐλύματι πῆξας Γόμφοισι πελάσας προσαρήσεται ἰστοβοῆι*. Sed nihil in Apollonio mutandum. Nam ἄρω, ἀράρω, ἀρήρω, ἀράσσω ut ejusdem originis sunt, sic eandem aptandi, apte compingendi potestatem habent. Apollonius II. 616. *εὐτέ μιν Ἀργος Γόμφοισι συνάρασσε*. pro quo II. 1114. *οἶά τε πολλὰ Παισθείσης κακέδαστο, θεοῖς συναρηρότα γόμφοις*. Apud Homerum Od. *E. 248*. libri nostri habent: *Γόμφοισιν δ' ἄρα τὴν γε καὶ ἀρμονίῃσιν ἄρησεν*. Sed in MSS.

Homer. Hymn.

R

est: *Γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἀρμονίησιν ἄρασσεν.* quod verissimum esse, Apollonii imitatio ostendit. Ceterum ex hoc Apollonii loco explicabis Oraculum Ergino datum, apud Oenomaum in Eusebii Praep. Evang. V. 30. et Pausaniam Boeotic. 37. *Ἐργίνε Κλυμένοιο παῖ Πρεσβωνιάδαο, Ὅψ' ἤλθες γενεὴν διζήμενος· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν Ἰσοβοῇι γέροντι νέην ποτίβαλλε κορώνην.* quod melius intellexit H. Stephanus Thes. L. Gr. T. II. p. 582. quam G. Soppingius ad Hesych. v. *Κουριζομέναις.* Alii deinde, quos haec oraculi lascivia et obscenitas offendisset, eandem sententiam his verbis extulerunt: *Αἰεὶ δ' ἀνδρὶ γέροντι νέαν ποτιβάλλεο κούρην.* Vide Diogenianum II. 72. et Suidam v. *Αἰεὶ.* — Haec nostra aut non legerat, aut oblitus erat Cl. Toupinus ad Theocriti Schol. p. 220.

III. 1370.

ὥς ὅτε πόντος

Ἰαχεν ὀξείησιν ἐπιβρομέων σπιλάδεσσι.

In usum suum convertit Dionysius vs. 475. *ἤχι θάλασσα Συρομένη, μακρῇσι περιβρέμεται σπιλάδεσσιν.* Quanquam idem sumere potuit a Nicandro Alexiph. 290. *Οἷος πετραίησιν ὑποβρέμεται σπιλάδεσσι.*

III. 1371.

Τὸν δ' ἔλεν ἀμφασίῃ ῥιπῇ στίβαροῖο σόλοιο.

Hic versus et qui sequuntur, teste Scholiaste, ducti sunt ab Eumelo, Corinthio, veterrimo poeta historico, de quo vide Jos. Scaligerum Animadv. in Euseb. p. 71. et G. J. Vossium de Histor. Gr. IV. i. Is in τοῖς Κορινθιακοῖς Aeetae, Medae, atque adeo Argonautarum historiam enarrarat. Ex quo carmine octo versus supersunt apud Scholiast. Pindari ad Olymp. XIII. 75. Tzetzen ad Lycophr. 174. et in Catalogo Bibl. Matrit. p. 263.

- Ἀλλ' ὅτε δ' Αἰήτης καὶ Ἀλκιεύς ἐξεγένοντο*
Ἑλλίου τε καὶ Ἀντιόπης, τότε δ' ἀνδρα χῶρην
Δάσσατο παισὶν εἰς Ἱπέριονος ἀγλαὸς υἱός.
Ἦν μὲν ἔχ' Ἀσωπὸς, ταύτην πόρε δῖος Ἀλκιεύς.
 (222) *Ἦν δ' Ἐφύρη κτεάτισσ', Αἰήτη δῶκεν ἀνάσσειν.*
Αἰήτης δ' ἄρ' ἐκὼν Βούνοι παρέδωκε φυλάσσειν,
Εἰσόκεν αὐτὸς ἱκοίτ', ἣ ἔξ αὐτοῖό τις ἄλλος.
Ἦ παῖς, ἣ υἱανός. ὃδ' ὤχετο Κολχίδα γαῖαν.

Eos versus adscripsimus partim ex nostra emendatione, partim ex Salmasiana Plin. Exerc. p. 602. Eumeli nomen foede depravatum est in fragmento περὶ Μουσῶν, quod ex

Codice Bibl. Regiae descripsimus: *Αἰμιλλος ὁ Κορίνθιος* τρεῖς εἶναι φησὶ τὰς Μούσας, θυγατέρας Ἀπόλλωνος, Κιφησιούην, Ἀπολλωνίδα, καὶ Βορυσθενίδα. Scribendum, *Εὐμηλος*, ut est apud Tzetz. ad Hesiod. *Ε. κ. Ἡμ.* pr. et in Codice Matrit. apud Iriartem p. 520. Idem tamen Eumelus apud Clement. Alex. Strom. VI. p. 742. vulgarem Musarum genealogiam secutus est: *Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἐννέα κοῦραι.*

IV. 52.

Ἀμφὶ τὰ δυσπαλέας ῥίζας χθονός.

Intelligo *herbas nocentes*. Ad hunc locum pertinet glossa Etymologi M. p. 292. l. 32. *Δυσπαλέας ῥίζας. Ἀπολλώνιος τὰς κακῶς ἀναδεδομένας. ἀπὸ τοῦ πᾶλλω. ἢ δυσχερῶς γινόμενας.* quem etiam vide p. 394. l. 52. *Δυσπαλῆς* pro *difficilis* est apud Pindarum Olymp. VIII. 52. *Ὅρθᾳ διαπρίνειν φρενὶ μὴ παρὰ καιρὸν, Δυσπαλές.* quo respicit Eustath. ad Il. *H.* p. 674. Contrarium est *εὐπαλῆς*. Apollon. II. 620. *ἀέθλους Εὐπαλέας τελέεσθαι Ἀγηνορίδης φάτο Φινεύς.* IV. 193. *Εὐπαλέως κούρης ὑπὸ δῆνεσι κεκράανται.* Hesychius: *Εὐσπαλές. εὐτελές.* Corrige: *Εὐπαλές. εὐχερές.*

IV. 59.

*Ἡ θαμὰ δὴ καὶ σῆσι, κύον, δολήσιν αἰοδαῖς
Μνησαμένη φιλότητος.*

Hic verbum ad sententiam necessarium desiderari, perspicuum est. Sed illud e veteri Codice praebet manus docta in Editionis Florentinae margine:

*Ἡ θαμὰ δὴ καὶ σῆσι κλον δολήσιν αἰοδαῖς
Μνησαμένη φιλότητος.*

Nihil simplicius, nihil verius. Vetus autem mendum (225) esse κύον, ex Scholiaste intelligitur.

IV. 282.

Ἔστι δέ τις ποταμός, ὑπατὸν κέρας Ὠκεανοῖο.

Imitatur Hesiodum apud Apollonium Lex. Homer. v. Φοῖβος. Φοῖβον ὕδωρ ἐπάγων κέρας Ὠκεανοῖο ῥοῆσι. et Theogon. 787. *Ἐξ ἱεροῦ ποταμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν Ὠκεανοῖο κέρας.*

IV. 287.

πηγαὶ γὰρ, ὑπὲρ πνοιῆς Βορέας.

Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσιν ἀπόπροθι μορμύρουσιν.

Transtulit in Periegesin Dionysius vs. 315. καὶ ὕδατα Παντικάπαι Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσιν διάνδιχα μορμύρουσιν.

IV. 348. 349. 350.

*Εἴτε μιν εἰς πατρὸς χρεὼ δόμον αὐτὸς ἰκάνειν,
Εἴτε μετ' ἀφνειοῦ θεοῦ πόλιν Ὀρχομενοῖο,
Εἴτε μεθ' Ἑλλάδα γαῖαν ἀρωγέσσω ἐπεσθαι.*

Duplex nobis de hoc loco nata conjectura est, quarum altera versum 349. servabat, et sic refingebat: *Εἴτε μετὰ Φθίην, θεοῦ πόλιν Ὀρχομενοῖο.* altera eundem debebat, tanquam temere repetitum ex II. 1190. *Ἐνθα καὶ ἔνθα νέεσθαι, ὅπῃ φίλον, εἴτε μετ' Αἶαν, Εἴτε κατὰ Φθίην, θεοῦ πόλιν Ὀρχομενοῖο.* Posteriores rationem unam verissimam, secutus est elegantissimus Brunckius.

IV. 392.

Ὡς φάτ', ἀνιῶζουσα βαρὺν χόλον.

Nescio, an tetricus iste et ineptus Apollonii Commentator, Hoelzlinus, se unquam turpius dederit, quam in hoc loco tentando. Quid enim aliud est ἀνιῶζουσα, quod obtrudit, nisi monstrum, cujus aspectus Graece doctos horrore perfundat? Sed non tanti est, ut ejus errores exagitemus. Repone:

(224) *Ὡς φάτ', ἀναξείουσα βαρὺν χόλον.*

Aeschylus Prometh. 570. quanquam sensu diverso: *Τοιόνδε Τυφῶς ἐξαναξέσει χόλον.* Euripides Hecub. 1054. *Ἀλλ' ἐκποδὼν ἀπειμι, καποστήσομαι θυμὸν ζέοντι Θρηάκῃ δυσμαχωτάτῳ.* Sic ille locus scribendus videtur. Philippus Epigrammate apud Kusterum ad Suid. T. I. p. 636. *Θυμὸν ἐπὶ Τροίῃ πόσον ἔζεας.* Plura collegit Dorvilius ad Chariton. p. 56.

IV. 432. 433.

*Ἐξ οὗ ἄναξ αὐτὸς Νυσηῖος ἐγκατέλεκτο
Ἀκροχάλιξ οἶνω καὶ νέκταρι, καλὰ μεμαρπῶς
Στήθεα παρθενικῆς Μινωίδος.*

Imitatio est apud Dionysium vs. 948. *Ἀκροχάλιξ δ' οἶνω πλεκτοὺς ἀνσεσίσατο θύρσους.* Ceterum Jos. Scaliger ad Varronem de L. L. p. 141. tristem et iniquam de hoc loco sententiam dixit: „Ineptus poëta, omni abjecta ve-
recundia et majestate heroici carminis, illam fœdita-
tem etiam ipsis verbis expressit, lib. IV. Argonaut.“ Quod judicium probarem, si poëta *τιτθίων* vel *μᾶστοῦ δραξάμενος* scripsisset. Nunc rem ita elocutus est, ut ne castissimas quidem aures offenderet.

IV. 449.

Δυσμενέων ἐπὶ παῖα κορύσσει δαῖμον ἀερθεῖς.

Hunc versum imitatus est Dionysius 600. *Δυσμενέων τοι παῖδες, ἐλίσσόμενοι περὶ πόντον, Κείνοις ἀντιάσειαν.* Nisi potius hausit ex communi fonte, Homero H. Φ. 151. *Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσι.* Nicander Theriaca. 186. *Ἐχθρῶν που τέρα κείνα καρήασιν ἐμπέλαισσι.* Hanc imprecandi formulam, Latinis poetis imprimis frequentatam, erudite illustravit Lambinus ad Horat. III. Carm. 27. 21.

IV. 597. 598.

*Ἐνθα ποτ' αἰθαλόεντι τυπείς πρὸς στέρνα κεραυνῷ
Ἡμιδαῆς Φαέθων πέσεν ἄρματος ἡέλλιοιο.*

Varronis Atacini versio, quam Quinctilianus I. 5. p. 27. conservavit, haec est: *Cum te flagranti dejectum (225) fulmine Phaethon.*

IV. 604—606.

*ἄμφι δὲ κοῦραι
Ἡλιάδες ταναῆσιν ἐλιγμέναι αἰγείροισιν
Μύρονται κινυρὸν μέλαι γόνυ· ἐκ δὲ φαεινὰς
Ἠλέκτρον λιβάδας βλεφάρων προχέουσιν ἔραζε.*

Apollonium, praeter Dionysium vs. 291. cuius locus a Brunckio allatus est, imitatur Nonnus XXXVIII. p. 970. *ἡέλλιοιο φεραυγέος ἔκπεσε δίφρου Ἡμιδαῆς Φαέθων, ποταμῷ δ' ἐκρύπτετο Κελτῷ, Καὶ θρασὺν ἤβητῆρα παρ' ὀφρύσιν Ἡριδανοῖο Ἡλιάδες κινυροῖσιν ἔτι στενάχουσι πετήλοισι.*

IV. 653.

*οὐδ' οἶον κελῆς ἐπίκουροι ἔποντο
Ναυτῆλης· Ζεὺς δέ σφε καὶ ὀψιγόνων πόρε νῆας.*

Sic doctissimus Brunckius edidit, Codices suos secutus. At mihi magis poetica videtur lectio Editionis Florentinae, *ἐπίουροι*, quam ille, licet H. Stephano probatam, memorare neglexit. I. 87. *Οἰγαλῆς ἐπίουροι, ἀπηνέος Εὐρύτου υἱες.* II. 1179. *Ἀρητιάδι κρήνη ἐπίουρον ἔοντα.* IV. 1643. *Εὐρώπη Κρονίδης νήσου πόρεν ἔμμεναι οὖρον.*

IV. 900.

Αἰεὶ δ' εὐόρμου δεδοκημέναι ἐκ περιωπῆς.

Hinc habet Tryphiodorus vs. 141. *εὐόρμου τετανυσμένον ἐκ περιωπῆς.*

IV. 1166.

Τερπωλῆς ἐπέβημεν ὅλη ποδί.

Suidas: *Ὅλη ποδί. ὅλη δυνάμει.* pro quo παντὶ ποδί dixit Libanius T. II. p. 724. C.

IV. 1266.

ἤλιθα δ' ὕδαρ

Ξαινόμενον παλιῆσιν ἐπιτροχάει ψαμάθοισι.

(226) Hinc hemistichium duxit Dionysius vs. 202. Ἀμπωτις
ξηρῆσιν ἐπιτροχάει ψαμάθοισι.

IV. 1524 — 1527.

ἦτε οἱ ἦδη ὑπὸ χροῦ δύετο κῶμα

Λυσιμελές, πολλὴ δὲ κατ' ὀφθαλμῶν χέετ' ἀχλὺς.

Αὐτίκα δὲ κλίνας δαπέδῳ βεβαρηότα γυῖα

ψύχεται ἀμηχανίῃ.

Non dubito, quin Apollonius in animo habuerit nobilem
Platonis de Socrate moriente locum, Phaedon. p. 402. B.
τί χρὴ ποιεῖν; οὐδὲν ἄλλο, ἢ πιόντα περιιέναι, ἕως ἂν σου
βάρος ἐν τοῖς σκέλεσι γένηται· ἔπειτα κατακεῖσθαι. — ὁ δὲ
περιελθὼν, ἐπειδὴ οἱ βαρύνεσθαι ἔφη τὰ σκέλη, κατακλίθη
ὑπτιος. — καὶ ἡμῖν ἐπιδείκνυτο, ὅτι ψύχοιτό τε καὶ πῆγνυ-
το. Versum 1525. sic Latine reddidit Varro Atacinus apud
Servium ad Aen. X. 396: nihil ut fingi possit elegantius:
Semianimesque micant oculi, lucemque requirunt.

IV. 1541.

Ὡς δὲ δράκων σκολήν ἐίλιγμένος ἔρχεται οἶμον.

Ut Apollonius Hesiodum, cujus locum Ep. Crit. 1. p. 106.
dedimus, imitatus est, sic Apollonium Dionysius vs. 123.
Ὡς δὲ δράκων βλοσυρὸς ἐλίσσεται ἀγκύλος ἔρπων, Νω-
θῆς, τῷ δ' ὑπὸ πᾶσα βαρύνεται οὖρεος ἄκρῃ ἔρχομένῳ.

IV. 1561.

εἰ δὴ τιν' ἀκούετε, νόσφιν ἔοντες,

Εὐρύπυλον Λιβύῃ θηροτρόφῳ ἐγγεγαῶτα.

Huc pertinet Varronis Atacini hemistichium apud Philar-
gyr. ad Virgil. Georg. III. 176. *Feta feris Libye.* ubi
J. Rutgersium Var. Lect. VI. 15. *Libye* pro *Libyae* bene
scripsisse, hic Apollonii locus ostendit.

IV. 1607. 1608.

ὁ δ' ἐπ' αὐχένι γαῦρος ἀερθεῖς

Ἔσπεται, ἀργινόεντα δ' ἐνὶ στόματεσσι χαλινὰ

Ἀμφὶς ὀδακτάζοντι παραβλήδην κροτέονται.

(227) Hunc locum venuste expressit Virgilius Aen. IV. 135.
*ostroque insignis et auro Stat sonipes, ac frena ferox
spumantia mandat.*

IV. 1678. 1679.

ἂν δὲ βαρείας

Ὀχλίζων λάϊγγας, ἐρυκέμεν ὄρμον ἰκέσθαι,
Πετραίῳ στόνυχι χρίψε σφυρόν.

In Etymologico M. p. 728. l. 52. ubi versus 1679. sine Apollonii nomine affertur, hanc scripturam reperio: *Πτερέρῳ στόνυχι τρίψε σφυρόν*. Sylburgius, unde locus sumtus esset, ignorans, *πτερέρῳ* explicare tentat. Quam infelicititer, non solum ex Apollonio clarum est, sed etiam ex Euripide Cyclop. 400. *Παίων πρὸς ὄξυν στόνυχα πετραίου λίθου*. Τρίψε vero librarius aberrans scripsit pro vetustiore forma χρίψε, de qua, vide, quae disputavimus ad Timaei Lex. Plat. p. 77.

IV. 1711. 1712.

βαιὴ ἀπὸ τόφου ἐφαάνθη

Νῆσος ἰδεῖν, ὀλίγης Ἰππουρίδος ἀντὶ νήσου.

Pluribus exemplis cognovimus, Editionem Florentinam, omnium principem, nondum satis diligenter ab Editoribus esse excussam. Hic vulgares Edd. exhibent *ἀντὶ νήσου*, MS. Guelph. *ἐγκόθι νήσου*, quod Cl. Brunckio librarii errore natum videtur ex *ἐγγύθι νήσου*. Qui si Florentinam inspexisset, ex vera lectione, *ἀγχόθι νήσου*, ortum vidisset. Sed majorem varietatem deprehendimus v. 1726.

γλυκερὴ δ' ἀνεδαίετο τοῖσι

Κερτομίνη, καὶ νεῖκος ἐπεσβόλον.

Sic omnes Editiones. At sola Florentina:

γλυκερὴ δ' ἀνεδαίετο μέσσω

Κερτομίνη, καὶ νεῖκος ἐπεσβόλον.

quod pro ἐν μέσσω si capiatur, ut I. 551. equidem non spreverim. Contra idem vir doctissimus ad IV. 1697. ex Edit. Florentina hanc lectionem laudat: *οὐρανόθεν δὲ μέλαν χάος, ἢ τις αἰδὼν Ὡρώρει σκοτίη*. rejiciens eo nomine verissimam T. Hemsterhusii conjecturam, a J. Pier- (228) sono Verisimil. II. 6. prolatam: *οὐρανόθεν δὲ μέλαν χάος, ἢ τις αἶδου Ὡρώρει σκοτίη*. At ego liquido confirmare possum, non eam, sed hanc scripturam, in Florentina exhiberi: *οὐρανόθεν δὲ μέλαν χάος, ἢ τις ἄλλη Ὡρώρει σκοτίη*.

Hactenus de Apollonio. Cujus castigationi, quid magis consentaneum est, quam alterius Argonauticorum scriptoris, multo foedius contaminati, Orphei, correctio-

nes adjungere, praesertim cum nobis praesidia quaedam in promptu sint, quae novissimo Editori, Gesnero defuerunt. Nam vir egregia literarum scientia, Christianus Fredericus Matthaei mihi donavit Argonauticorum Codicem, non illum quidem valde antiquum, veruntamen omnibus, qui adhuc excussi sunt, facile praefendum. Tum vir et natalibus et eruditione excellens, Aloysius Emericus liber Baro a Locella, quo neminem cognovi ad has literas juvandas paratiorem, mecum communicavit Codicis Vindobonensis membranacei Variantes, manu sua quam accuratissime excerptas. Qui libri quid Orpheo profuerint, in singulis locis reperietur. Cujus sint carmina, quae Orphei nomine circumferuntur, veterum dissensus incertum facit. Is, qui Argonautica et Hymnos Orpheo subjecit, sive Onomacritus fuerit, ut plures tradunt, sive alius, scriptor certe meo judicio vetustissimus est; in quo, quamvis animum diligenter attenderim, ne levissimum quidem recentioris aetatis vestigium reperi, contra proba omnia, et antiquitatem redolentia. Orationis forma Homericam refert, sic tamen, ut pauca singularia in ea notentur. Tale est *ἐπεὶ* pro *ἐπειτα* Argon. 182. et 675. ubi vide H. Stephanum. Abreschius quidem Dilucid. Thucyd. p. 446. id aliis etiam scriptoribus usitatum dicit. Sed exempla magis certa et perspicua requiro. Tale quoque est *οἱ* pro particula expletiva, quod pluribus locis occurrit, nec semel ex Codice nostro restituetur. Quanquam illud *οἱ* non prorsus dissimilem usum habet aliquot Homeri locis, quae Gesnerus laudavit Indice h. v. quibus adde Il. E. 24. *Ὡς δὲ οἱ μὴ πάγχυ γέρον ἀκαχημένους εἶη.* Erunt fortasse, qui inter singularia quoque referant formam Alexandrinam *εἶδα* vs. 116. et *ἔπσσα* vs. 519. Quibus locis usus Valckenarius meus ad Herodot. VIII. 68. hoc judicium addit: Hic sorex suis se saepe prodit indicibus. (229) At sint eae formae indicio, scriptorem Argonauticorum Alexandrinum fuisse: nihil impedio: modo ne ad carminis vetustatem elevandam trahantur. Nam alii quoque poëtae, quorum antiquitatem nemo in dubium vocaverit, Alexandrinis formis usi reperiuntur, tanquam Lycophron vs. 21. *ἐσχάζσαν.* quo respicit Grammaticus MS. in Bibl. Sangermanensi: *Ἐλέχσαν, ἐγράψσαν, καὶ τὰ ὅμοια Ἀλεξανδρεῖς λέγουσι. Ἀνκόφρων Ἀλεξάνδρα. Ναῦται λίαζον, καὶ πὸ γῆς ἐσχάζσαν.* idem vs. 252. *πέφρικαν.* ubi vide Tzetzen. Posidippus Anthol. VII. p. 614. *τὴν δὲ, θαλάσσης Ψαύουσαν, πρηεῖς εἶχσαν αἰγιαλοί.* Verum, quem poëtam nos ab antiquitate et elegantia commendamus,

eum, ecce, in Germania exortus Orpheomastix recentiorem Graeculum, barbarum ac semilatinum versificatorem appellat, qui quod pingui ingenio concepisset, vix potuerit idoneis verbis efferre. In qua accusationis atrocitate, nescio, quid magis mirer, inscitiamne, an confidentiam. Fatendum quidem est, Argonautica rarius a veteribus, ne a Graecis quidem Apollonii interpretibus, laudari. Quanquam hi, si bene conjecit vir eximius, Jo. Toupius Emend. in Suid. T. III. p. 75. quod vix putem, Argonautica sub Cleonis Curiensis nomine laudarunt. Sed ex hoc silentio, frustra sit, qui argumentum ducat ad vetustatis, quam habent, opinionem convellendam. Etenim diserte laudantur ab antiquis et claris Grammaticis, Oro et Dracone Stratonicensi. Orus quidem apud Etymol. M. p. 787. l. 29. haec ex iis attulit: *Τὸν δὴ καλέουσι Φάνητα, ὅτι πρῶτος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἐγένετο.* Quae cum Sylburgius unde sumta essent, ignoraret, sic corrigere instituebat: *τὸν δὴ καλέουσι Φάνητα, Τοῦνεκα πάντων πρῶτος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἐγένετο.* Sed Orus de memoria, ut saepe solent Grammatici, laudavit Argonaut. 15.

ὃν δα Φάνητα

Ὅπλοτεροι καλέουσι βροτοί· πρῶτος γὰρ ἐφάνθη.

Draconis locus est in libro inedito *περὶ μέτρων ποιητικῶν*, quem in Bibliotheca Regia evolvimus: οἱ ποιηταὶ δὲ ἡ προστιθέντες διὰ τὸ μέτρον, συστέλλουσι τὸ $\bar{\iota}$, ποταμηΐδος, Παγασηΐδος λέγοντες. ὅθεν καὶ Ὀρφεὺς ἐν Ἀργοναυτικοῖς (vs. 110.)

Λαιψηροῖσι πόδεσσιν, ὑπὲρ Παγασηΐδας ἀκτάς. (230)

ἀντὶ τοῦ, Παγασίδας. Idem: Φόρκυνος τὸ $\kappa\upsilon$ ἐκτείνει· αἱ γὰρ γενικαὶ αἱ διὰ τοῦ $\nu\alpha\varsigma$ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὑπάρχουσαι, εἰ παραλήγοιντο, τῷ $\bar{\nu}$ ἐκτεταμένῳ παραλήγονται, οἷον Φόρκυνος, πόλυνος. τὴν δὲ ὀνομαστικὴν συστέλλεσθαι βούλεται Ἡρωδιανός. καὶ οὕτως εὐρήσεις παρὰ ποιηταῖς. Ὀρφεὺς (Argon. vs. 537.)

Πρωτῆα, καὶ Φόρκυνα, καὶ εὐρυβλήν Τρίτωνα.

Suidas, utriusque Grammatici scripta recensens, nihil de aetate, qua vixerint, addit. Antiquos tamen esse, satis aliunde constat. Jam qui vel leviter Grammaticos attigerit, ignorare non potest, recentiores quidem, velut Thomam Magistram et Moschopulum, nullo discrimine veteres, novitios scriptores laudare: at antiquos, quales Orus

et Draco sunt, praecepta sua non nisi veterrimorum et classicorum scriptorum, de quibus in Histor. Crit. Orat. Gr. p. 95. disputavimus, auctoritate confirmare. Et hanc antiquitatem omnes ita sequuntur, ut Euphorion et Parthenius poetarum recentissimi sint, quorum testimoniis utantur. Ex his cogitur, nunquam Grammaticos, quos diximus, Orphei Argonautica laudaturos fuisse, nisi carminis vetustatem cognitam perspectamque habuissent. Huc accedit, quod Nonnus, seculi quinti poeta, nec nisi veteres imitari solitus, Argonautica manifesta imitatione expressit, ut ad vs. 226. demonstrabimus, non tantum auctoritatis huic carmini tributurus, nisi antiquitatis fides inter omnes constitisset. De ipso poemate, ut nunc est, in neutram partem, arbitror, judicari posse. Ante turpissima scripturae menda, quibus singuli versus inquinantur, detergenda sunt, et magna vis versuum, qui librorum socordia exciderunt, e libris MSS. revocanda, sicut nos haud unum e fuga reprehendimus, quam de ejus virtutibus vitisve disputatio suscipiatur. De Hymnis expeditior res est. Negat quidem Orpheomastix, ullum Orphicorum Hymnorum locum a scriptore vetustiore laudatum esse. Sed vultus ejus rubore suffundatur, si viderit, non unum, sed plures versus, ab antiquissimis scriptoribus, Demosthene et Pausania, sub Orphei vel Onomacriti nomine, afferri. Demosthenes Orat. I. in Aristogit. (231) p. 468. τὴν ἀπαραίτητον καὶ σεμνὴν Δίκην, ἣν ὁ τὰς ἀγιοπάτας ἡμῖν τελευτὰς καταδείξας Ὀρφεὺς παρὰ τὸν τοῦ Διὸς θρόνον. φησὶ καθημένην, πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐφορᾶν. Respexit H. 61. in Justitiam:

Ὅρμα Δίκης μέλπω πανδερέος, ἀγλαομόρφου,

Ἡ καὶ Ζηνὸς ἀνακτος ἐπὶ θρόνον ἱερὸν ἵζει,

Οὐρανόθεν καθορῶσα βίον ἀνητῶν πολυφύλων.

Pausanias Boeotic. 35. Ἡσιόδος τὰς Χάριτας φησιν εἶναι Διὸς τε καὶ Εὐρυνόμης, καὶ σφισιν ὀνόματα Εὐφροσύνην τε καὶ Ἀγλαΐαν εἶναι καὶ Θάλειαν. κατὰ ταῦτα δὲ ἐν ἐπεσὶν ἐστὶ τοῖς Ὀνομακρίτου. Manifestum est, eum ob oculos habuisse H. 59. in Gratias:

Κλῦτέ μοι ὦ Χάριτες μεγαλώνυμοι, ἀγλαότμοι,

Θυγατέρες Ζηνὸς τε καὶ Εὐρυνόμης βαθυκόλπου,

Ἀγλαΐη τε, Θάλεια, καὶ Εὐφροσύνη πόλυολβει.

Jam, Orphicorum antiquitate satis vindicata, ad vitiosorum locorum emendationem transeamus.

Argon. vs. 7.

*Νῦν γάρ σοι, λυροεργέ, φίλον μέλος αείδοντα
Θυμός ἐποτρύνει λέξαι.*

Optime in Codd. Vindobonensi et meo legitur:

*Νῦν γάρ σοι, λυροεργέ, φίλον μέλος αείδοντι
Θυμός ἐποτρύνει λέξαι.*

Nam haec ad Musaeum poetam referuntur, ut bene vidit Gesnerus.

vs. 10.

φρικώδεα κῆλ' ἐπίφασκον.

Rectius Codex meus, ἐπίφασκον. Vide Epist. Crit. 1. p. 24.

vs. 13. 14.

*ὃς ἐλόχευσεν ἀπειρεσίοισιν ὑπ' ὀλκοῖς
Αἰθέρα, καὶ διφυῇ, περσωπεία, κυδρὸν Ἔρωτα.*

Codex meus: ὃς ἐλόχησιν ἀπειρεσίησιν ὑπ' ὀλκοῖς. Vindobonensis: ὃς ἐλόχευσεν ἀπειρεσίοισιν ὑπ' ὀλκοῖς. (252) Vratislaviensis, cujus Variantes vir, cum aliarum, tum Latinarum literarum scientia exquisita praeditus, J. J. G. Schellerus, mihi hunc ipsum locum tractanti, commodum misit: ὃς ἐλόχευσεν ἀπειρεσίοισιν ὑπ' ὀλκοῖς. Bene omnes ὃς, quod lex carminis postulat. In ὑπ' ὀλκοῖς fortasse latet, quod Gesnero placebat, ὑπὸ κόλποις. Totus locus sic scribendus videtur:

*ὃς ἐλόχευσεν ἀπειρεσίοις ὑπὸ κόλποις
Αἰθέρα, καὶ διφυῇ, πυρσωπεία, κυδρὸν Ἔρωτα.*

Πυρσωπής dicitur, ut πυρσανγής H. 18. 1. ex emendatione Dorvillii ad Charit. p. 775.

vs. 17.

*Βριμοῦς τ' εὐδυνάτω γονὰς, ἢ ἔργ' αἰδηλα
Γιγάντων.*

Γιγάντων hic, pro Γηγενέων, contra verum, repositum est ex loco simili vs. 427; καὶ Βριμοῦς, Βάκχοιο, Γιγάντων τ' ἔργ' αἰδηλα. Vossianus Γηγενέων in textu habet, Vindobonensis in margine. Ceterum quod Eschenbachius dicit, se nusquam Βριμῶ pro terra reperisse, non videtur Tzetzen ad Hesiod. Ἐ. καὶ Ἡμ. 144. legisse: Βριμῶ δὲ, καὶ Ὀβριμῶ κυρίως ἢ Περσεφόνῃ, ἡγουν ἢ γῇ, καὶ ὁ θάνατος.

vs. 24.

Μήχου καὶ Ἡρακλῆος περίφημον ἄμυξιν.

Codex Vindobonensis et meus: *Καὶ μήλου τε καὶ Ἡρακλέος περίφημον ἄμυσιν.* Vratisl. *Μήλου τε καὶ etc.* Ego in his Orphicae mythologiae tenebris nihil dispicio.

vs. 30.

Αἰπεινὴν τε Κύπρον, καὶ Ἀδωναίην Ἀφροδίτην.

Nonnus XXXIII. p. 820. *Τὴν δὲ κατηφιόωσαν Ἀδωνιάς ἐγγεπε Κύπρις.* Vide Cl. Larcheri elegantissimam Dissertationem, Gallice scriptam, de Venere p. 22.

(233)

vs. 33.

Ἀμφὶ δὲ μαντείης ἐδάην παλυπείρονας οἶμους.

Quod Gesnerus e Vossiano rectissime recepit, *ἐδάης*, meus etiam Codex confirmat, male tamen cum Vindobonensi et Vratisl. tenens vulgatum *οἶμους*.

vs. 43.

Ἡδ' ὅσον Αἰγυπτίων ἱερὸν λόγον ἐξελόχευσα.

MS. Vratislav. *Ὅσεν* (Reg. *Ὅσ' ἐν*) *Αἰγυπτίων ἱερὸν λόγον ἐξελόχευσα.* Lectionem *λόγον* commendare videtur versus 100. *Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ἀνὰ θέσφατα φαίνων.*

vs. 50.

Ὡς ποτε Περὶν, Λειβήθρων τ' ἄκρα κάρηνα.

Post hunc versum meus quoque Codex eundem, quem optimus ille Vossianus, conservavit:

Ἡρώων τε καὶ ἡμιθέων πρόμος ἐξεπέρησε.

de cuius veritate inanis est Gesneri dubitatio.

vs. 55, 56.

Θέσφατα γὰρ Πελλίας δειδίσσετα, μή οἱ ὀπισθεν

Χειρὸς ἐπ' Αἰσονίδα καθέλῃ βασιλήϊον ἀρχήν.

MS. meus habet, *Χειρὸς ἐπ' Αἰσονίδα*, quod Gesnerus ex aliis jure recepit, falsus tamen in loci constructione, quae haec est: *μή οἱ ὀπισθεν θέσφατα καθέλῃ βασιλ. ἀρχήν ὑπὸ χειρὸς Αἰσονίδου.*

vs. 57.

Καὶ οἱ ὑπὸ πραπίδεσσι δόλου τρίβον ἠπερόπευε.

MS. Vindobonensis cum Vossiano: *δόλου τρίβον ὑπερόπευε.* quod forsitan prosit ad vitiosam lectionem corrigendam.

vs. 78.

ἐπεὶ Αἰμονίους ὀχέας πρώτιστον ἰκάνω.

Interpretes ὀχέας saltus reddunt. Qua auctoritate, (134) scire velim. Lege:

ἐπεὶ Αἰμονίους ὀχθας πρώτιστον ἱκάνω.

vs. 87. 88.

Οἱ ῥα τεὴν μίμνουσι χέλυν καὶ θέσκελον ὄμφην,
Ἐλπόμενοι ξυνὸν πελάγει ἐπαρηγόνα μόχθων.

Codd. Voss. Vindob. et meus, θέσφατον ὄμφην, ut vs. 188. Scribendam:

Οἱ ῥα τεὴν μίμνουσι χέλυν καὶ θέσκελον ὄμφην,
Ἐλδόμενοι ξυνῶν πελάσαι ἐπαρηγόνα μόχθων.

Primum ἐλδόμενοι sententiae magis accommodatum est, quam ἐλπόμενοι. Apollon. Rhod. I. 110. Αὐτὴ μιν Τριτωνὶς ἀριστήων ἐς ὄμιλον ἔρρεν Ἀθηναίη· μετὰ δ' ἤλυθεν ἐλδομένοισιν. Hesychius: Ἐθελάεται. ἐπιδυμεῖ. Kusterus legit: Ἐθέλετε. ἐπιδυμεῖτε. Cur non potius: Ἐέλδεται. ἐπιδυμεῖ. Deinde ξυνῶν pro ξυνὸν quam necessarium sit, ostendit versus 346. Μίμνωμεν προφρόνως ξυνῶν ἐπαρηγόνες ἄθλων. Hinc etiam emendabis vs. 288.

Ξυνὸν ἀνηρείψασθε πόνων κλέος· ὅφρ' ἂν ἄρῃσθε.

Lege et interpunge:

Ξυνὸν ἀνηρείψασθε πόνον, κλέος ὅφρ' ἂν ἄρῃσθε.

Quam correctionem Vossian. Vindob. et meus confirmant. Πελάγει si quis servare malit, non valde repugnem.

vs. 93.

Ὡν ἔνεκεν ξυνήν τε δύνῃ Μινύαισιν ἀρέσθαι.

Voss. Vindob. et meus ἔνεκα pro ἔνεκεν. Post hunc autem versum in Codd. meo et Vindobonensi sequitur ille:

Καὶ κλέος ἀνθρώποισιν ἐπεσσομένοισι πύθίσθαι.

Egregius sane, et veteri poeta dignus. Sed pro ἐπεσσομένοισι, divisus vocibus, scribe, ἐπ' ἐσσομένοισι. Saepe sic in Orpheo peccatum esse, docet Adr. Heringa Observ. (255) cap. 2. p. 15.

vs. 101. 102.

Καὶ με ἀλητείας τε καὶ ἐξ οἴστρου ἐσάωσε

Μήτηρ ἡμετέρη, καὶ ῥ' εἰς δόμον ἤγαγεν ἄλλον.

Repone:

καὶ ῥ' εἰς δόμον ἤγαγεν αἰμόν.

Ἀμός pro ἡμέτερος frequens est apud Homerum et alios.

vs. 112.

Στεινὸν δὴ ψαμάθου ὁμάδω, ῥηγμῖνά τ' Ἀναύρου.

Legendum:

Στεινον δὲ ψαμάθους ὁμάδω, ῥηγμῖνά τ' Ἀναύρου.

quod aliis etiam in mentem venisse video. Oppianus Ha-
lieut. IV. 397. Πῶσι δ' εἰλομένοισι περιπλήθουσα μὲν
αὐλὴ Στείνεται. Q. Calaber VI. 642. πολὺς δ' ἐστείνετο
χωρὸς, Ἀργείων ἰληδὸν ἐπ' ἀλλήλοισι πρσόντων. Lucan.
IX. 35. quis pelagus victas artasse carinas? Ὁμάδος pro
Argonautis est apud Apollon. Rhod. I. 547. Αὐτὸς ὅτις
ἐννάγρις, καὶ ἀρχεῖοι ὁμάδοιο.

vs. 121.

Θεσπεσιέων δ' ὄγε τῆμος ἐφ' ὕδασι Τελμησοῖο.

Vindobon. Regius, et meus, Θεσπιέων, ut vini docti cor-
rexerunt. Mox Vindobonensis, Τερμησοῖο, meus, Τελ-
μησοῖο, Vratislav. Τελμῖσοῖο.

vs. 134.

τοὺς ποτε νύμφη

Λαοθόη Μερετοῖο παρυννηθεῖς ἐλόχευσε.

Vindobonensis, Μετοῖο. Sed rectissime Regius et Vra-
tislav. Μερετοῖο ut vocatur ab Apollon. Rhod. I. 56. et
Hygino Fab. 14. p. 40. Vide Burmannum Catal. Argon.
v. Echion.

(236)

vs. 137.

Ἰφικλος αὖ Φυλάκου δῖον γένος ἀντεπόρησε.

Vindobon. Vratisl. et meus, ἀντεπόρησε. Regius vulga-
tum tenet cum glossa ἦλθεν. Mihi placet Gesneri corre-
ctio, ἀντεπέρησε.

vs. 138.

Βούτης τ' Αἰνιᾶδης, ἱκελος χρυσάοσι Φοίβω.

Metro consulit Codex meus: Βούτης τ' Αἰνιᾶδης. Sed
stemma sibi incognitum fatetur Burmann. Catal. Argon.
v. Butes.

vs. 153.

Ἐν δὲ Περικλύμενός Νηληϊῆος εἰσαφίκανεν,

Ἀγχόθι Πελλήνης τε καὶ εὐνύδροιο Λιπέζου,

Ἄστν λιπὼν ἀφνειὸν, ὄρειονόμους τε κολῶνας.

Ἐν δὲ ponitur pro ἐν τούτοις δὲ, ut vs. 207. 454. etc.
Apollonius Rh. I. 494. ex certa Brunckii emendatione:
ἐν δὲ καὶ Ὀρφεὺς, Λαίῃ ἀνασχόμενος κίθαριν, πείραζεν

ἀοιδῆς. Formulam explicant Dukerus ad Petiti Leges Att. p. 221. et Wesseling. ad Herodot. I. 18. MS. Vratislav. *Λιπέξου*. Verissime Vindob. et meus cum Vossiano, *Λιπάξου*. Mox meus cum eodem Voss. *ἐλειονόμους τε κολῶνας*. quod a poëtae manu profectum puto.

vs. 162.

Πειρεσίην ὅς ἐναιεν ἐπ' Ἀπιδανοῖο ῥεέθροις.

Vindobon. et meus: *Πειρεσίην ὅς ῥ' ἐναιεν Ἀπιδανοῖο ῥεέθροις.*

vs. 165.

Ἀγχέθι Πήνεοῖο καὶ εὐλαγέος Μελιβοίης.

Olim legere tentabam: *εὐθαλέος Μελιβοίης*. Toupus Emend. in Suid. T. III. p. 75. *εὐγλαγέος Μελιβοίης*. Sed uterque conjectura aberravimus. Veram enim lectionem *εὐπελαγοῦς* Codices Askaeanus apud Gesnerum et meus suppeditant.

vs. 167.

(237)

Ὁ σφιν ἐν ἡγορέῃσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν.

Scribendum:

Ὅς σφῆς ἡγορέῃσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν.

Ὅς est ex MS. Vindobonensi: σφῆς ex conjectura nostra. Quanquam σφιν defendi potest hujus poëtae consuetudine, de qua vide Gesnerum ad h. l.

vs. 168.

Ἥγιος Καινῆος ἀφίκετο, τὸν ῥά σε φασί.

Codices nostri nihil variant. Vellem, hanc scripturam praeberent:

Κλεινὸς δ' αὖ Καινεὺς ἐσαφίκετο, τὸν ῥά τε φασί.

vs. 190.

Ἦλυθε δ' αὖ μετὰ τοῖσι Μενότιος ἐξ Ὀπόεντος, Σὺγχορτος Μινύαις.

MS. meus, *σὺγχορος*, pro *σὺγχωρος*, quod est in Vindob. et Voss. Vera lectio est *σὺγχορτος*, quae recte in MS. Regio explicatur *γειτνιαζών*. Vide Albertum ad Hesych. v. *Αὐλῆς*, et Gesnerum ad h. l.

vs. 193.

Νύμφη ὑπεκλινθεῖσα παρ' Αἰσῆποιο ῥοῆσι.

MSS. Vratisl. et Regius, *Ἀσώποιο*. Talia vel contra libros scriptos recipienda erant.

vs. 203.

*Μελεάτιδος ἄκρης**Ἐκπρολιπὼν αὐλῶνας.*

Sinceram scripturam *Μελεάτιδος*, praeter Vossianum, exhibet Vindobonensis.

(238)

vs. 213.

Καὶ μὴν καὶ δισσοὶ ὄρηκες ἀμύμονες ἦγον.

MSS. Vindob. Vratisl. Reg. et meus summo consensu, *Ναὶ μὴν καὶ* etc. Quod, a Vossiano etiam oblatum, Gesnerus spernere non debebat. Nicander Theriac. 51. *Ναὶ μὴν καὶ βαρύοδμος* etc. Et sic ille centies.

vs. 215.

Πελλήνην προλιπόντ' ἢδ' ἦθεα πατρίδος αἴης.

Gesneri correctionem, *προλιπόντες ἰδ' ἦθεα*, Codex meus confirmat.

vs. 223.

Ἄξιον ποτὶ Φᾶσιν ἅμ' ἠρώεσιν ἐλάσσαι.

Gesnerus parum idoneis rationibus oppugnat correctionem Valckenarii Anim. in Ammon. p. 5. *ἅμ' ἠρώεσι πελάσσαι*. Ecce! Codex Vindobonensis, in quo plane sic scribitur, omnem dubitationem tollit.

vs. 226.

*τὸν δ' οὐπω ὑπὲρ δροσεροῖο γενείου
Ἀργενῆς ἐρύθην παρηίδος ἀβρὸς ἱουλος.*

Vindobon. et meus, *ἀργενῆς ἐρύθηνε*, Vratisl. et Regius *ἀργεννῆς ἐρύθηνε*. ex quo *ἀργεννῆς ἐρύθηνε παρηίδος* fecit Dorvillius ad Charit. p. 162. Sed mihi magis blanditur H. Stephani emendatio:

*τῷ δ' οὐπω ὑπὲρ δροσεροῖο γενείου
Ἀργεννὰς ἐρύθηνε παρηίδας ἀβρὸς ἱουλος.*

quam confirmat imitatio Nonni X. p. 1278. *Οὐδέ αἱ ἀβρὸς ἱουλος ἐρευθομένοιο γενείου, Ἀχνοα χιονέης ἐχάρασσεν κύνλα παρειῆς.*

vs. 257 — 262.

*Ἀργῶ πεύκησιν τ' ἰδὲ θρυοῖν γομφωθείσαν,
Αἰὲν ἐμῆς ἐνοπῆς. καὶ γὰρ πάρος ἐκλυες ἤδη,
Ἦνίκα δένδρε' ἐθελγον ἐν ὑλήεντι κολώνῃ,
Πέτρας τ' ἠλιβάτους· καὶ μοι κατὰ πόντον ἔβαινες,
Οὐρηὰ προλιπούσα, ἐπίσπεο δ' αὐτὴ θαλάσσης
Παρθενίης ἀτραπούς, σπέρχου δ' ἐπὶ πᾶσιν ἀμείβειν.*

(239)

Joannes Piersonus, Juvenis pereleganti praeditus ingenio, recte versum 257. a praecedentibus separans, sic legebat:

Ἀργὼ πεύκησιν τ' ἠδὲ δρυσὶ γομφωθείσα.

ut Orpheus Argo vocandi casu alloquatur. De qua correctione nos dubitare non sinunt Codd. Vossianus et meus, *γομφωθείσα* plane exhibentes. Nec minus bene doctissimus Heringa Observ. cap. 10. p. 79. versu 258. legendum vidit: *Ἄϊ' ἐμῆς ἐνοπῆς*. Nam Orpheus expressit Homerum II. A. 451. *Κλύθι μεν, ἀργυρότοξ', — Ἦδη μὲν ποτ' ἐμὲ πάρος ἔκλυες εὐξαμένοιο*. Sed foedissimum mendum haeret in vs. 260. quod an satis feliciter sustulerim, Tuum sit iudicium, elegantissime Erneste. Vindob. *Οὔρεα προλίπουσαι ἐπέσπετο*. Vratisl. *Οὔρεα προλιποῦσα*. meus: *κατὰ πόντον ἔβαινον οὔρηα προλιποῦσαι ἐπέσπετο*. Lege:

*καί μοι παράπομπος ἔβαινες,
Οὔρε' ἀποπρολιποῦσα.*

Mecum tanquam comes ivisti, me deduxisti, montibus relictis. Hac sententia nihil aptius. Quis enim est, qui nesciat, canentem Orpheum secutas esse arbores, saxa, feras? Horat. III. Carm. 11. 13. *Tu potes tigres comitesque* (παράπομπους) *sylvas Ducere*. Gesnerus nullam mutandi necessitatem videns, vulgatum capit de materia, ex qua Argo construeretur, ad mare deducta. At Orpheus loquitur de arboribus, se insecutis, antequam ad navis aedificationem adhiberentur. Nec ullae ejus in deducendis ad pontum arboribus partes fuerunt, cum demum, navi jam confecta, ad Argonautas venerit. Vs. 262. Heringa l. c. verissime rescripsit: *σπέρχου δ' ἐπὶ Φᾶσιν ἀμείβειν*. Pro *ἀμείβειν* meus et Voss. *ἀμύνειν*.

vs. 273. 274.

ἐφέσπετο δ' ἀγχόθι Τίφους.

*Καὶ οἱ ἐπάρτια θῆκαν ἀρηρόα πορσύνοντες
Ἰστόν τ' ἠδ' ὀθόνας.*

Codex meus: *ἐφέσπετο δ' αὐτόθι Τίφους. Καὶ οἱ ἐπάρ- (240)
τια θῆκαν ἀρηρόα πορσαίνοντες Ἰστόν τ' ἠδ' ὀθόνας*. Vossianus etiam αὐτόθι habet, non ἐντόθι, ut scribitur apud Gesnerum. Pro ἐπάρτια reponenda legitima forma ἐπαρ-
τέα, ut aliis etiam placet. Apollon. Rhod. I. 255. *Ὅσσα
περ ἐκτύνονται ἐπαρτέες ἐνδοθι νῆες*. et 553. *Πάντα μάλ'
εὖ κατὰ κόσμον ἐπαρτέα κεῖται ἰούσι*.

vs. 281.

Ὅν τιν' ἄρα κρυδίη θυμός τε μενοινᾷ.

Homer. Hymn.

S

Praeter Vossianum, meus Vindobonensis:

ὅν τιν' οἱ κάρτιον θυμός τε μενοινᾷ.

ubi oī poëta de more suo scripsit, non sciolus inculcavit, ut Gesnerus putat.

vs. 289.

Ἄλλ' οὐ δὴ κάρτιστον ἀριότερόν τε γενέσθαι.

Vindob. Voss. et meus: Ἄλλ' οὐ οἱ κάρτιστον etc,

vs. 296.

Καὶ γὰρ δὴ μῦνον σὺν ἐμοὶ πολέες τε καὶ ἐσθλοί.

Vindobonensis, Regius, et meus, μύνοι. Bene Gesnerus μύνῳ edidit.

vs. 297.

Ὅς τότε γ' αὐτὸς ἐνισπεν Ἰήσονα κοίρανόν εἶναι
Πεντήκοντ' ἐρέταισιν.

Vindob. Voss. et meus: Ὅς ῥά οἱ αὐτὸς ἐνισπεν Ἰήσονα
κοίρανόν εἶναι Πεντήκοντ' ἐρετμαῖσιν.

vs. 308.

Αὐτὰρ ἐγὼ ψαφαραῖσιν ἐπ' ἡϊόνεσσιν ἔνηκα
Κᾶλα.

Vera hujus versus scriptura, quae Gesnerum fefellit, est in MSS. Vindobonensi et meo:

(241) Αὐτὰρ ἐγὼ ψαφαρῆσιν ἐπ' ἡϊόνεσσιν ἐνεῖκα
Κᾶλα.

vs. 310.

ἐν δ' ἄρ' ὕπερθε

Πέλῳ παρατέθηκα θεοῖς ἐπινήχυντα δῶρα.

MS. Vindob. Πέπλα παρκ. meus et Voss. Πολλά παρκ.
An in illa scriptura latet, Πέλλη παρατέθηκα? Πέλλα
sive πελλίς, unde Latinum *pelvis* natum est, non modo
lacti, sed aliis etiam liquidis condendis inserviebat. Vide
Athenaeum XI. p. 495. C.

vs. 340.

Αὐγὴν τ' ἡέλλοιο, ποδῶν προποδηγέτιν ἵππων.

Scribendum:

Αὐγὴν τ' ἡέλλοιο, θοῶν προποδηγέτιν ἵππων.

Hujus emendationis nostrae Cl. Gesnerus oblitus erat.
Paulo ante vs. 338. ex omnibus MSS. lege, χρυσεοτάροις.

vs. 356.

ὑπὸ δὲ ζυγὰ τευχέ' ἔθεντο,
Χεῖρας ἐρετμώσαντες.

Euripides Med. 4. μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας Ἀνδρῶν ἀρίστων.
Sed hic aliter dicitur, pro *manus remīs applicantes*. Accommodate ad hunc locum Hesychius: Ἐρετμῶσαι. κώπαις ἀρμόσαι. Eam locutionem, a poëta nostro sumtam, Nonnus frequentavit pro *manus aptare natationi*, quae similis est remigio. Vide Paraphr. Joannis cap. 21. p. 284. et ibi Fr. Nansium.

vs. 362.

ἐτέμμετο δ' ἄσπετος ἄλμη.

Insolens ἐτέμμετο pro *secabatur*. Vindob. et meus, ἐπείμμετο. Lege:

ἐτέμνετο δ' ἄσπετος ἄλμη.

Homerus Od. F. 174. ἡνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὐβοίαν Τέμνειν. Vide hanc Epistolam p. 182.

vs. 378.

(242)

Οἱ τράφαν ἐν Φολόῃ, Πίνδου τ' αἰπεινὰ κάρηνα.

Lege:

Οἱ τράφεν ἐν Φολόῃ, Πίνδου τ' ἀνὰ δια κάρηνα.

Homeridas H. in Mercur. 142. Κυλλήνης δ' ἄψ αὐτὶς ἀφίκετο δια κάρηνα. Τράφεν est in MSS. Vossiano et meo. Vide interpretes ad Callim. H. in Jov. 55.

vs. 391. 392. 393.

Αὐτὰρ ἐπ' εἰς αὐλὴν εἰσῆλθομεν ἡεροειδῆ,
Καὶ προκεκλιμένος μὲν ἐπ' οὐδαίαιον χαμεύνης
Κεῖτο μέγας Κένταυρος, ἀπηρῆρειστο δὲ πέτρῃ.

Gesnerus, conjecturam Heringae Observ. cap. 2. p. 15. secutus, edidit vs. 391. Αὐτὰρ ἐπειτ' αὐλὴν etc. At rectius Codex meus: Αὐτὰρ ἐπεὶ 'ς αὐλὴν etc. ut ἐπεὶ pro ἐπειτα sumatur; de quo diximus p. 228. Versu 392. scribendum ex MSS. Voss. Vindob. et meo: Καὶ οἱ κεκλιμένος. Idem Codd. male πέτρην pro πέτρῃ.

vs. 401.

Κλινθῆναι δ' ἐκέλευσεν, ἀδαιδάλτοις δ' ὑπὸ πλαγκταῖς
Κρεῖτα χυδὴν προὔθηκε.

In meo Codice sic scribitur: Κλινθῆναι δ' ἐκέλευσεν, ἀδαιδάλτοις δ' ὑπὸ πλαγκταῖς etc. Hinc alius veram lectionem eruat. Lennepii quidem conjectura ad Phalarid. Epist. 9. p. 53. ἀδαιδάλτοις δὲ πίναξι, probari non potest.

vs. 410.

Ἡνώγει ἄδων ἐριδαινέμεν εἵνεκα μολπῆς.

Quod in hoc versu durum est, mollietur, si legeris:

Ἡνώγει καλέων ἐριδαινέμεν εἵνεκα μολπῆς.

vs. 416.

ἐπεὶ μένος οἴνου ἔγειρεν.

(243) Hunc locum male interpretantur Wesselingius Observ. II. 14. et Gesnerus. Lege:

*ἐπεὶ μένος οἶνος ἔγειρεν.*Poëta imitatur Homerum II. Z. 261. *Ἄνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει.* Cyrus in Analect. Brunckian. T. II. p. 454. *ἀλλ' οὐ φρένας οἶνος ὀρίνει.*

vs. 423.

*Ὅσα τ' ἔφυσεν ἅπαντα, διέκρινε δ' ἄλλον ἀπ' ἄλλου.*Non spernam Piersoni conjecturam, *Ὅς ῥα τ' ἔφυσεν.* Suspicioor tamēn, poëtam scripsisse:*Ὡς τ' ἐφύτευσε ἅπαντα, διέκρινε δ' ἄλλον ἀπ' ἄλλου.*Vindobonensis, Vratisl. et meus *διέκριθε*, sicut alii apud Gesnerum.

vs. 431.

*Ἔστατο δ' ἄκρα κάρηνα καὶ ἄγκεια δενδρήεντα Πηλίου.*Vindobon. Voss. et meus, *Ἔστατο δ' ἄκρα.* Ego quoque H. Stephani correctionem, *Πεύθετο δ' ἄκρα*, sequar. Certe nihil melius aut ipse reperi, aut ab aliis prolatum vidi.

vs. 434, 435.

*Θῆρες δ' αἰῶντες αἰοιδῆς,**Σπήλυγγος προπάροιθεν ἀλυσκάζοντες ἔμιμνον.*Codex meus, *ἀλυσκάζοντες.* At, per tuam fidem, optime Erneste, an ulla hinc elicitur sententia? Nam si ferae Orphei cantu delinitae restiterint, qua ratione *ἀλυσκάζοντες, effugientes*, dici possunt? Equidem legendum conjeci:*Θῆρες δ' αἰῶντες αἰοιδῆς,**Σπήλυγγος προπάροιθεν ὑποκλάζοντες ἔμιμνον.*Talis descriptio est in Orphei statua apud Callistratum p. 899. *Ὀκλάσαι* Erotianus bene explicat ἐπὶ τὰς κνήμας (244) καὶ τὰς πτέρνας κάμψαντα τὰ γόνατα καθίσαι. Hesychius: *Κατωκάεξας.* ἐπὶ πτέρναν ἐκάθισας. Lege: *Κατώκλασας.* Idem Grammaticus *ὀκλάζειν* non tantum expli-

cat εἰς γόνυ κάμπτειν, sed etiam λαγγάζειν, quod ab eo ὀκνεῖν exponitur. Ex quo facile est glossam Laeoniam restituere: Βοαδεῖ. ὀκνεῖ. Nempe scribendum: Βοκλάδδει· ὀκνεῖ. B ex dialecto praepositur, ut in βαδύς, βέδος, βισγύς, etc. De his divinitus disputat T. Hemsterhusius ad Hesych. v. Θαβακόν, quem etiam memini, ὀκλάζειν repetere ab antiquo ὀκω, in quo inflectendi complicandi-que, sic ut angulos acutos corpus efficiat, potestas resederit. Hinc nascuntur ὀκυσ vel ὠκὺς, ὀξύς· ὀκελός, ὀκλός, ὀκλάζω. Ab eadem radice est ὀκυλος, ὀκύλλω. Hesychius: Ὀκυύλαι. τὸ ὀκλάσαι, καὶ ἐπὶ τῶν πτέρων καθίζεσθαι. Eodem referas Ὠγύλλοντο, συνεκάμπτοντο. ubi κ in literam affinem γ abiit. Idem vero Glossographus ὀκύλλω ita distorsit, nihil ut viderim habitum crudelius: Κωκῦδά. τὸ καθίζεσθαι ἐπ' ἀμφοτέροις πόσιν. Scribendum: Ὀκυύλαι. Sed haec praeter institutum.

vs. 445.

Παῖδα δ' ἐν ἀγκαλίδεσσιν ἐνίσχανεν ἱππότα Πηλεὺς.
Vindobon. Vossianus, et meus, ἀνίσχανεν, quod melius est vulgato.

vs. 463.

προηῶνας ἐρυμνοὺς
Εἰσέδραμον Μινύαι, καὶ Ἄθω δένδρῳδεα κάμψαν.
Codex meus, Εἰσέδρακον, ut viri docti rescripserunt. Mox idem cum Vindob. et Voss. κάμνον, Vratisl. κάμψας.

vs. 465.

Ἔρθα καὶ ὄρεια φρικτὰ θεῶν, ἄρρηκτα βροτοῖσιν.
Quod viri docti de conjectura reposuerunt, ἄρρηκτα magno consensu confirmant MSS. Vindob. Vratisl. Regius, et meus. Idem etsi in vitioso ὄρεια consentiant, sequar tamen Brunckium, V. C. ad Apollon. Rh. I. 917. recte ὄργια emendantem, praesertim cum ita legerit imitator, Nonnus III. p. 100. καὶ φρικτὰ πολισσούχοιο θεαίνης Ὀργια.

vs. 484.

(245)

Ἴλιον Δαρδανίην, Πιτύνην ἐπιδέξι' ἔχοντας.
Gesnerus dubitat, an laboranti versui remedium inveniri possit. Nobis in mentem venit, sic ei mederi:

Ἰδην Δαρδανίην, Πιτύνην τ' ἐπιδέξι' ἔχοντας.
Copulam τ' addidimus ex MSS. nostro et Vindobonensi.

vs. 496.

Κύμασι θεινόμενοι ὑπὸ χειμερίοισιν ἀήτας.
Codex meus cum Vossiano, χειμερίησιν ἀέλλαις. Hae voces saepe permulantur.

vs. 500.

Ὅς Δολόπων ἤνασσε περικτιόνων ἀνθρώπων.

Non *Dolopes*, sed *Doliones*, hic nominandos fuisse, interpretes viderunt. Idque arripuit, et, velut ipsius poëtae errore scriptum, exagitavit vir doctus, quem supra commemoravi. Verum cum talis ignorantia non cadat in poëtam, et doctum, et accuratum, aequius erat, librarios aut sciolos accusare, qui hunc versum similem facere voluerint versui 129. Ὅς Δολόπεςσιν ἄνασσει ἐνὶ Φθίῃ ἐριβώλῳ, cum recte scriptum invenissent:

Ὅς ῥα Δολιόνιοι περικτιόνεςσιν ἄνασσειν.

quo fere modo etiam legendum conjecit vir acutissimus, Daniel Wyttenbachius. Stephanus Byz. Δολίονες. οἱ τὴν Κύζικον οἰκοῦντες, οὓς Δολιέας εἶπεν Ἐκαταῖος. λέγονται καὶ Δολιόνιοι, καὶ θηλυκῶς, Δολιονία.

vs. 509.

Καὶ ῥα πανημερίοισιν ἐν εἰλαπίναισιν ὄμαρτεν,

Hunc versum idem censor interpretando corruptit, ut in eo Latinismum, *epulis eas prosequeretur*, inveniret. Sensus est: *in quotidianis conviviiis eorum comes erat*. Ejusdem generis sunt reliquae Orphei reprehensiones.

(246)

vs. 528.

Ἄλλ' οὐ γὰρ λύνοντο κάλοι.

MS. meus cum Vossiano: Ἄλλ' οὐ οἱ λύνοντο κάλοι. Sic idem οἱ mox exhibent Vindob. Vratisl. Voss. et meus vs. 531. Ἀφθογγος δέ οἱ ἦνε χειρῶν οἰήτῃα νηὸς Ἀργώης. ut vs. 1270. χειρῶν δέ οἱ ἦκαν ἐρετμά. item Vindob. et meus vs. 532. οὐ γὰρ οἱ ἐέλεπτο κῦμα περῆσαι.

vs. 540.

Εὐδεις, Ἀγνιάδη, γλυκερῷ βεβρολημένος ὕπνῳ,
Κῶμα περὶ βλεφάροισι βαλὼν.

Scribendum:

Κῶμα περὶ βλεφάροισι λαβὼν.

vs. 545.

ἠδὲ τε λοιβάς

Δοῦναι ὑποχθονίοις.

Vindobon. ἠδ' ἐτι λοιβάς. Voss et meus, ἠδὲ τι λοιβάς.
Scribe:

ἠδ' ἐπιλοιβάς.

Δοῦναι ὑποχθονίοις.

Ἐπιλοιβή pro *λοιβή* dicitur. Sic in Hymn. 65. 10. ex Cod. Reg. legendum: *Κλῦθι μάκαρ, κλήζω σε πρὸς εὐτέρους ἐπιλοιβάς*. Ac forte Argon. 601. pro *εὐοινίστοις ἐπὶ λοιβαῖς* rectius scripseris *εὐοινίστοις ἐπιλοιβαῖς*.

vs. 549.

θυμὸν δὲ θεᾶς ἐχολώσατο Πείης.

Rectissime Vossianus et meus, *ἐχολώσατε*. Alterum non est Graecum. Homerus Od. Θ. 205. *ἐπεὶ μὲν ἐχολώσατε λήην*. Gesnerus etiam hanc lectionem probat, sed, ut senex, haesitans in re perspicua et certa.

vs. 561. 562.

*Ἥ δὲ κατ' ὄρφναίῳ πόλου χρυσήνιος ἦώς
Ἄντολιν ἤνοιγεν, ἐδέχνυτο δ' οὐρανὸς ὄρθρον.*

Librarius Cod. Vossiani *ἀντολίας* scripsit ex vs. 365. (247) *Τῆμος δ' ἱερὸς ὄρθρος ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων Ἄντολίας ἤνοιγεν, ἐπέσπετο δ' ἠριγένεια*. Hunc locum imitatus est Nonnus XXVII. p. 698. *Ἄρτι δὲ λυσιπόνοιο τιναξαμένη πετρὸν ὕπνου Ἄντολίας ὥϊε θυρὰς πολεμητόκος ἦώς*.

vs. 567.

Κύζικον εὐξέστοισιν ὑπὸ πλατέσσιν ἔθηκαν.

MSS. Vindob. Vratisl. Regius, et meus, cum aliis apud Gesnerum, *ὑπὸ πλατέσσιν*. Totus hic locus vehementer laborat,

vs. 570.

*ἔντομα πορσύνοντες
Παμμέλαν' ἐν βόθροις κατεκίαθον.*

Sic omnes MSS. non *κατεκαίαθον*. Meus et Voss. *μετακίαθον*. sed *κατεκίαθον* in Vossiani margine. Forte:

*ἔντομα πορσύναντες
Παμμέλαν' ἐν βόθροισι κατῆθον.*

vs. 577.

Ἀγκαίῳ μὲν δῶκε πάλης γέρας ἀμφικύπελλον.

Omnes MSS. *πάλης*. Mox vs. 579. Vindob. et meus, *ποδωκείης τ' εἵνεκα σφῆς*. vs. 581. meus, *δῶκεν γέρας*. vs. 583. in meo et Vindob. deest *Κάστορι*. vs. 584. in Vindob. et meo scribitur *λειανθέα*.

vs. 588.

Δῶκε δ' ἄρ' Αἰσονίδῃ Μινύης λόχος.

Supra vs. 111. *Μινυῶν λόχος*. Rarius est *Μινυῆας*, a nominativo *Μινυεύς*, vs. 277. *Εἰσβαίνειν τ' ἐκέλευον ἐπειγο-*

μένους Μινυῆας. Nec tamen inter poëtae singularia referendum. Apollon. Rh. I. 235. Ἀλκιμέδην Κλυμένης Μινυηίδος ἐκγεγαῦια. Ovid. Met. iv. 52. solae Minyeides intus. v. Steph. Byz. v. Μινύα, et N. Heinsium ad Ovid. l. c. vs. 1. A Μινυός formatur Μινυίδης, quod est apud Schol. Pindari Ol. XIV. 5.

(248)

vs. 594.

ἀμφὶ δὲ δειρῆς

Ἀψαμένη μήρινθα.

Recte in Codice meo, ἀμφὶ δὲ δειρῆν etc. Vide Valckenarium ad Euripid. Phoen. 123. In Vindobonensis margine ab eadem manu est, ἀμφὶ δὲ δειρῆ.

vs. 598.

Κλεινὴν δὲ περικτιόνες καλέουσι.

MS. meus: Κλεινὴν δὲ ἐπερικτύονες καλ. In mendosa scriptura Κλεινὴν, pro Κλείτην, omnes libri consentiunt.

vs. 600.

Κνημὸν ἐπὶ ζάθεον, καὶ Δίνδυμον ἀκρώρειαν.

Elegans est conjectura Toup̄ii nostri Emend. in Suid. T. I. p. 170. Κνημὸν ἐπὶ ζάθεον, καὶ Δίνδυμον ἄκρον ἄγερθεν. Mihi tamen non verbum, sed totus versus elapsus videtur.

vs. 601. 602.

Ὅφρα κε μειλίζαντο εὐοινίστοις ἐπὶ λοιβαῖς
 Πείην πρεσβυγενῇ, θυμὸν δ' ἀλέαντο ἀνάσσης.

Codex meus: Ὅφρα κε μειλίζαντο εὐοινίσταις (sic, αἰς superscripto οἰς) ἐπὶ λοιβαῖς Πείην πρεσβυγενῇ, θυμὸν δ' ἀλέαντο ἀνάσσης. Vindobonensis: Ὅφρα κε μειλίζαντο εὐνοίστοις (sic) — ἀλέαντο ἀνάσσης. In Vratisl. et Regio nulla, nisi in ἀνάσσης, varietas est. Εὐοινίστοις etsi a Cl. Toup̄io l. c. utcunque explicatur, tamen non tollitur vitii suspicio. An scribendum?

Ὅφρα κε μειλίζαντ' οἶνοσπίστοις ἐπιλοιβαῖς.

Nonnus XIX. p. 520. Σειληνός δὲ νεοσπίστου νέον οἶνον ὀπώρης. pro νεοσπίστου.

vs. 605. 606.

Ὅς γε τανυφλοίου ἐλάτης ἀμφιπλεκὲς ἔρνος
 Ἀμπέλου ἀναλέης ὅξει ἀπέκερσε σιδήρῳ.

Vindob. Voss. et meus male, Ὡς κε. Praeterea meus cum (249) Voss. τανυφύλλου, ut vs. 589. στέφανον τανυφύλλου ἐλαίης, ex Homero Od. N. 102. Sed alterum confirma-

tur vs. 170. τανυφλοίοις τ' ἐλάτῃσι. Homerus II. II. 767. τανύφλοιόν τε κράνεια. Lege:

Ὅς γε τανυφλοίοις ἐλάτῃς ἀμφιπλεκὲς ἔρνος
Ἀμπέλου αὐαλέης ὅξει ἀπέκερσε σιδήρῳ.

Constructio est: ὅς γε ἔρνος ἀμπέλου αὐαλέης, ἀμφιπλε-
κὲς ἐλάτῃς τανυφλοίοις, ἀπέκερσε etc.

vs. 626.

Πεισματίνην, τόθι πείσμαθ' ἐεργομένης λύθεν Ἀργοῦς.

Rectissime Vindob. Voss. et meus, Πεισματίνης, scil. *Rheas*.
Pro τόθι Vratisl. πόθι. Pro λύθεν Vindob. λίπεν. Scri-
bendum:

Πεισματίνης, ὅθι πείσματ' ἐεργομένης λύθεν Ἀργοῦς.

vs. 627. 628.

Αὐτὰρ ἐπεὶ γ' ὀθόνας ἀνάτου πλήρωσεν ἀήτης,
Θεῖνε διαπρήσσουσ' ἀλιμυρέα κύματα πόντου.

Lege ex tribus optimae potae MSS. Voss. Vindob. et meo:

Αὐτὰρ ἐπεὶ ὁ ὀθόνας ἀνάτου πλήρωσεν ἀήτης,
Θεῖνε διαπρήσσουσ' ἀλιμυρέα κύματα πόντου.

Gesnerus recta via aberrare maluit, quam bonum ducem,
Codicem Vossianum, sequi.

vs. 635.

ἀμφὶ δὲ κναμὸς

Ἀργάνθου κατέφαινε.

Vindob. et meus, κναμὸς. Regius, κνάμος. Toupins Emend.
in Suid. T. I. p. 169. recte scribit κνημὸς, ut vs. 600.
Κνημὸν ἐπὶ ζάθεον. Pro Ἀργάνθου MS. meus Ὀργάνθου.

vs. 641.

(250)

Ἦλας ἐξήκετο νηὸς

Λάθρα ἐπισπόμενος.

MSS. omnes bene:

Ἦλας ἐξήκετο νηὸς

Λάθρη ἐπισπόμενος.

Mox meus et Vindob. Ἦλη ἐνὶ πλαγχθεῖς, ut ex Vossiano
edidit Gesnerus.

vs. 643.

ἐν δὲ σπέος ἤλυθε νυμφῶν

Λιμνακίδων.

Vereor, ut forma λιμνακίδων sana sit. Λιμνάδας νύμφας
dixit Theocrit. Eid. V. 17. Lege:

ἐν δὲ σπέος ἤλυθε νύμφῳ
Λειμακίδων.

A λείμαξ, λείμακος, analogice λειμακίς formatur. Λειμακίδες νύμφαι ab aliis λειμωνιάδες vocantur. Sophocles Philoct. 1449. Νύμφαι τ' ἐνυδροὶ λειμωνιάδες. Poëta noster Hymn. in Nymphas 50, 4. Καρποτρόφοι, λειμωνιάδες, σκολιόδρομοι, ἄγναι.

vs. 645.

αἱ δὲ σφιν ἐσαθρήσασαι ἰόντα
Κοῦρον ἔτ' ἀντίθειον.

Κοῦρος ἀντίθεος etiam dicitur a scriptore recentiore carminis de Lapidibus vs. 436. Sed ἔτι satis indicat, aliud quid a poëta scriptum fuisse. Dorvillius ad Charit. p. 624. ingeniose tentabat: Κοῦρον ἔτ' ἀρτίγενυν. Sed veram lectionem Codex meus conservavit:

αἱ δὲ σφιν ἐσαθρήσασαι ἰόντα
Κοῦρον ἔτ' ἡτίθειον.

id est, juvenem adhuc incorruptum; de qua vi vocis ἡτίθεος diximus ad Timaei Lex. Plat. p. 96. Mox idem MS. Ἀθάνατός τ' εἶη.

(251)

vs. 647.

Ἄλλ' ὅτε πρὸς μεσάτην ἡῶ φέρειν ὠκίας ἵππους
Ἥελιος.

Vindob. et meus: Ἄλλ' ὅτε δὴ πρὸς etc. Praepositio πρὸς ab interpolatoris manu est. Poëta, ni fallor, hoc modo scripserat:

Ἄλλ' ὅτε δὴ μεσάτην ἡῶ φέρειν ὠκίαις ἵπποις
Ἥελιου.

vs. 651. 652. 653.

Οἱ δὲ κυβερνητῆρος ἐφημοσύναις ἐπίθοντο.
Εἰλατίδης δ' ἀνὰ πρῶνα θοῶς Παλύφημος ἔβαικεν,
Ὅφρα κεν Ἡρακλῆα θοῶς ἐπὶ νῆα καλέσσοι.

Vindob. Voss. et meus: ἐφημοσύνῃσι πίθοντο. Versu 653. sic scribendum:

Ὅφρα κεν Ἡρακλῆα θοὴν ἐπὶ νῆα καλέσσοι.

vs. 656.

Αὐτὰρ ἐπ' ἡῶι λυγρὴν ἐπεράσαμεν αἶαν.

Legendum, ut alii quoque viderunt:

Αὐτὰρ ὑπηῶι λυγρὴν ἐπεράσαμεν αἶαν.

Homerus Od. Δ. 656. ἴδον ἐνθάδε Μέντορα δῖον Χθι-
ζὸν ὑπηϊόν. Vide exquisitae doctrinae virum, J. Tou-
pium Cur. noviss. in Suid. p. 135. et interpretes ad He-
sych. v. Ἰπ' ἡῶ.

vs. 666—668.

Βιθυνῶν μέγα ἄστν πλατεῖη κέλσαμεν ἀκτῇ,
Σπείδοντες προχοαῖς, ἥδ' ἐν νιφάργεσιν ὕλαις
Ἑσπεροὶ αὐλισθέντες ἐφοπλισάμεθα δόρπον.

Hic locus contaminatissimus etsi in Codicibus nostris va-
rie scribitur, tamen eā varietate ad summam non multum
proficitur. Vindob. Voss. et meus, Βιθυνῶν τὸ μέγα ἄ.
Vossianus βαθείη pro πλατεῖη. Versum 667. sic exhibet
Codex meus: Σπένδοντες προχοαῖς, ἥδ' ἐν νιφάργεσιν ὕλαις.
sine ἐν, quod Vossianus cum νιφάργεσιν jungit, ut sit (252)
ἐννιφάργεσιν. Vs. 668. sic legitur in MS. meo: Ἑσπέριοι
δ' αὐλισθέντες ἐφοπλισοίμεθα δόρπον. In ἐφοπλισοίμεθα
Vindobonensis consentit. Mendose Vossianus, ἐφωπλισσό-
μεθα. Νιφάργεσιν vitii satis arguit νι contra veterum
consuetudinem productum. Hoc excepto, cetera sic a
poëta scripta videntur:

Βιθυνῶν μέγα ἄστν πλατεῖη κέλσαμεν ἀκτῇ,
Σπείδοντες προχοαῖσιν, ἔν' ἐν νιφαργέσιν αὐλαῖς
Ἑσπεροὶ αὐλισθέντες ἐφοπλισοίμεθα δόρπον.

vs. 669—671.

Ἐνθα τότε αἰνόγαμος Φινεὺς ὑπερήνορι θυμῷ
Δοιοὺς ἐξελάωσε γόνους, προβλήσσει τε πέτραις
Θηροῖν ἐλὼν προὔθηκε γυναίων εἵνεκα φίλτρων.

Recte MSS. nostri, Ἐνθα πότε. Mox ἐλὼν, scio, quo modo
explicari possit. Sed multo aptius est:

Θηροῖν ἐλὼν προὔθηκε γυναίων εἵνεκα φίλτρων.

Homerus Od. E. 473. Δεῖδω, μὴ θήρεσσιν ἐλὼρ καὶ
κύρμα γένωμαι.

vs. 673.

Φινεῖ δ' ἄρα ὥπασαν ἄτην.

Vindob. Voss. et meus: Φινεῖ δέ οἱ ὥπασαν ἄταν.

vs. 678.

Αὐτὰρ ἔπειτα Φινῆος Ἀγηνορίδαο λιπόντες.

Recte meus cum Voss. Αὐτὰρ ἐπεὶ Φ.

vs. 683.

Ἀλλὰ κατειρμέναι ἀνέμων ἀργῆσιν αἰέλλαις.

Cod. meus, κατσειρομέναι. Simplex εἰρμέναι pro tractae

est apud Homer. II. N. 682. compositum *κατειρύσαι* pro *trahere* Argon. vs. 242.

(255)

vs. 689.

Πρύμναν ἔπειθ' ὀρόειν, ὅφρ' ἂν πεφυλαγμένος εἴη.

MS. meus, *Πρύμναν ἔπειθ' ὀρώειν*, Voss. *ὀρόειν* cum leni. Latet aliquid.

vs. 695.

*Πέτραις δ' ἐν μυχάταισιν ὑπὸ πτερύγεσσιν ἀερόθεις
Δινήθη.*

Pro ἀερόθεις Vindobonensis ἀροής, mira varietate. Pro *δινήθη* meus *δινεῖτο*, Voss. *δινόιτο*, Reg. et Vratisl. *διγαῖντο*.

vs. 701.

Ἰέμενοι θαῶν κύμαθ' ὑπ' εἰρεσίησι χάρασσον.

Supra vs. 370. *Τυτθὸν ὑπ' εἰρεσίησιν ἐκέκλετο κύμα
χάρασσειν*. Utroque loco Gesnerus male et contra MSS. edidit *ὑπηρεσίησι*. Loquendi formam, *κύμα χάρασσειν*, ut alia non pauca, hinc duxit Nonnus III. p. 86. *Νήνε-
μον ἀκροτάτοισιν ὕδωρ ἐχάρασσον ἐρετμοῖς*.

vs. 724.

αὐτὰρ ὃ τοῖς γε

Τύμβους χευάμενοι πολὴν ἐπένησαν θαλλήν.

Pro *πολὴν* manus emendatrix in MS. Vratisl. *πολλήν* scripsit. Reliqua versus pars ita legitur in Vindobon. Voss. et meo, *πολὴν ἐπένησαν θῖνα*. Sed in margine Vindobon. est *ἐπενήσατο*. Quae Codicum lectio sciolorum ingenio debetur. Ipsam poëtae manum, quae primarios viros, Casaubonum et Bentlejum fecerant, feliciter assecutus est Jo. Jensus, illis nulla re comparandus:

αὐτὰρ ὃ τοῖς γε

Τύμβους χευάμενοι πολὴν ἐπενεισάμεθ' ἄλμην.

nisi quod levi emendatione scribendum est: *ἂν δ' ἄρα τοῖς γε*, ut vs. 568. *Ἄν δ' ἄρα τύμβον ἔχουσιν, ἐδωμήσαντο δὲ σῆμα*.

(254)

vs. 729. 730.

*Ὅν δὲ Καλλίχορόν μιν ἐπώνυμον οἱ καλέουσιν,
Ὅν τοι ἐγὼ μύθοισιν ἐπὶ προτέροισιν ἔλεξα.*

Hos tam putidos et scholasticos versus non a poëta scriptos esse arbitror, sed e Grammatici Scholio temere conflatos.

vs. 732. 733.

τὴν δὲ παράμειψε θεούσα

Ἄργω ὑπὲρ μέγα λαῖτμα· Καραμβιακὴν δ' ἵκετ' ἄκρην.

Vindob. Voss. et meus, τὴν οἱ παράμειψε, et mox, *Καραμβίην*, forte pro *Καραμβείην*.

vs. 736. 737.

Νέρθε δ' ὑποθρώσκουσι βορειάδος ἀντίον ἄρκτου
Μακρὰ Θεμισκύρης Βοιάντιδος ἄψα κεῖται.

Vindob. Voss. et meus: Νέρθεν ὑποθρώσκουσι βορειάδος (meus βορηάδος) ἀντίον ἄρκτου Μακρὰ δέ μιν σκύρης βοιατίδος ἄψα κεῖται. Verba, ἄψα κεῖται, nata, ni fallor, ex variante lectione sequentium, ἄστεα κεῖται, veram lectionem loco pepulerunt. Quam, stultum sit, ingenio quaerere, cum nonnisi e melioribus libris restitui possit.

vs. 739.

Καὶ Χάλυβες, Στυβάρηνά τ' ἔθνη, λαοὶ τ' ἐπίχειρες.

Voss. *Τηβάρηνα*. Sed Vindob. et meus clare, *Τιβάρηνα*. Mox Vossianus in margine eadem manu, λαοὶ τε *Βέχειρες*, ut verissime correxit H. Stephanus. Vide Wesselingium ad Hierocl. Synecd. p. 665. Nulla, quod miror, Vossianae lectionis mentio est apud Gesnerum.

vs. 742.

Ἴχι τε Μαῦροι ἔσαν Μαριανδούροισιν ὄμουροι.

Codex meus egregie: Ἴχι τε Μάκροι ἔσαν Μαριανδουνοῖσιν ὄμουροι. Poëta aut Μάκρους vocavit, quos alii Μάκρωνας, aut, quia ἔσαν vix ferri potest, plane (255) scripsit, quod malim: Ἴχι τε Μάκρωνες, Μαριανδουνοῖσιν ὄμουροι. Vossianus quoque, *Μαριανδουνοῖσιν*. Sed eadem manus optime correxit, *Μαριανδουνοῖσιν*.

vs. 745. 746.

Τηλεφανεῖς αὐλῶνες ὑπὲρ μυχὸν εὐρέα κόλπου

Οὐ Σύμης ὄρος ἐστὶ, πολὺς τ' εὐθαλῆς λειμῶν.

Codex meus, ὑπέρμαχον εὐρέα πόντου. Vindobonensis quoque cum Vossiano, πόντου· quod praeferam. Pro εὐθαλῆς Vindob. Voss. et meus, εὐθαλέα, ut appareat, librarios offensos esse duriore spondeo. Gesnerus pro vulgata lectione laudat Hymnum 67, 7. *Εὐθαλής, εὐκταιοτάτη, θνητῶν ἀνάπαντα*. ubi Cl. Schraderus Praef. ad Emend. p. 6. εὐθαλλῆς legit. Ego vero, secutus auctoritatem MSS. Regii et Vossiani, in quibus

αἰθαλῆς legitur, scribendum puto: Ἀἰθαλῆς, εὐκταιο-
τάτη, etc. Nam αἰθαλῆς, prima producta, et secunda
correpta, ut in αἶδιος et αἴνας, ab Orpheo pro αἰθα-
λῆς dicitur. H. 7. 13. Ἀἰθαλῆς, ἀμύαντες, χρόνου πάτερ.
Sic pro αἰθαλῆς scribendum ex lectione αἰθαλῆς, quam
habet Scholiastes Hesiodi ad Theog. 451. non αἰσθαλῆς,
ut Gesnerus, multo minus αἰθαλόεις, ut Schraderus l. c.
Vox integra mansit H. 12. 1. Ἀἰθαλῆς μακάρων τε
θεῶν πάτερ ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν. Jam etsi nihil praesidii
est in Hymno 67. aliis tamen exemplis efficitur, θα in
εὐθαλῆς, duplicatione litterae λ in pronunciando, pro-
duci. Hymno 59. 17. Ἦς πολλαὶ μορφαὶ πολυάνθεμοι
ιεροθαλεῖς. Meleager in Analect. Brunck. T. I. p. 5.
Τὸν τε φιλάκρητον Θεοδωρίδew νεοθαλῇ Ἐρπυλλον. Ni-
cias ibid. p. 249. Αἰόλε, ἡμεροθαλῆς ἔαρ φαίνουσα, μέ-
λισσα. incertus poeta ibid. T. III. p. 227. Πάντη δὲ
πλατάνοισι καὶ ἡμεροθαλέσι δάφναις Ἑστειμαι.

vs. 749 — 755.

Οὗ Κόλχων κλυτὰ φύλα καὶ Ἠνιόχων καὶ Ἀραξῶν.
Ὀν παραμειβόμενοι, μυχάτοις ἐπεπλώομεν ὄρμοις
Οὐρων, Χιδναίων τε, Χαρανδαίων, Σολύμων τε,
Ἀσσυρίων τελέων, τρηχὺν δ' ἀγκῶνα Σινώπης,
Καὶ Φίλυρας ναέτας τε, καὶ ἄστεα πυκνὰ Σαπείρων,
Βύζηράς τ' ἐπὶ τοῖσιν, ἰδ' ἄξενα φύλα Σιγύμωνων.

(256) Locus desperatae sanitatis. Vs. 749. lege, Ἀράζων.
Stephan. Byz. Ἀραζος, πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ, etc. Gen-
tile et urbis nomen idem est, ut in Δελφοί, Parisii,
et aliis. Vs. 750. Vindob. Voss. et meus, ἐπεπλείομεν,
Vratisl. ἐπεπλέομεν. Sed hoc leve est. Major varietas
versu sequenti. Vindob. X' ἰδαίικον. (sic) meus, Χυν-
δαίων. Vossian. Χινδαίων. in quo ingenium exerceant
veteris Geographiae periti. Vs. 752. recte quidem Wes-
selingius Probab. cap. 9. τελέων in duo distrahit voca-
bula, sed male λεῶν in Genitivo scribit, cum contextus
Accusativum λεῶν postulet, qui est in MS. meo. Atti-
cum λεῶς, rarius apud poetas, Ionica dialecto usus, no-
ster repetit vs. 821. Οὐδὲ λεῶν Κόλχων. ubi λεῶ Voss.
et meus. Marmor Oxoniense p. 109. Ἀμφὶ δ' ἐμῆς
μοίρης πᾶς ἐδάκρυσε λεῶς. At quaeres, unde Accusa-
tivi λεῶν, ἀγκῶνα, et qui sequuntur, pendeant? Nempe
a verbo, quod elapsus versus intercept. Haec lacuna
tam manifesta est, ut mirandum sit, eam a nemine Cri-
ticorum, qui Orphica tractarint, animadversam esse.
Vs. 753. pessime Codex meus, Καὶ Χάλυβας ναέτας τε.

Nam Chalybes jam commemorantur vs. 739. Philyres autem suo loco ponuntur. Vide Cellarium Geogr. antiq. T. II. p. 284. Pro *ναέτας* MS. Vossianus verissime, *Ναπάτας*. Stephan. Byz. *Νάπης. κώμη Σκυθίας. ὁ οἰκήτωρ Ναπάτης, ἢ Ναπίτης*. In posterum igitur legamus:

Καὶ Φίλῳρας, Ναπάτας τε, καὶ ἄστια πυκνὰ Σαπειρών.

Hanc quantivis prelii lectionem Gesneri praeteriit negligentia.

vs. 759.

Λαίφρα τε στέλλειν, καὶ ἐπ' ἰκρίον αὐθι χαλάσσαι.

Ἐπίκριον, quod Gesnerus bene restituit, in Codice meo legitur.

vs. 762.

*αὐτίκ' ἄρ' αὖ στέφανον καὶ τεῖχος ἐρυμνὸν
Αἰήτου κατέβαινε.*

Vindob. Voss. et meus recte, *αὐτίκα οἱ στέφανος καὶ etc.* Vitiosum tamen *στέφανον* Gesnerus in textu reliquit.

vs. 768.

(257)

Ἦέ γ' ἐπ' Αἰήταο μόλη δόμον οἶος ἀπ' ἄλλων.

Vindob. et Voss. *Ἦμιν ἐπ'.* meus, *Ἦμιν ὑπ'.* Lege et interpunge:

Ἦ μιν, ἐπ' Αἰήταο μολῶν δόμον οἶος ἀπ' ἄλλων.

Μιν, quod a verbo *θέλξει* regitur, ad Aeëtem referendum.

vs. 771. 772. 775.

Ἄλλ' οὐ γὰρ Μινύαισιν ἐπήνδανε πᾶσι νέεσθαι.

Δεῖμα δ' ἐνὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,

Ἀμβολλήν θ', ἵνα θῇ τελέσῃ τὰ περ αἶσα γενέσθαι.

Vindob. Voss. et meus: *Ἄλλ' οὐ οἱ Μινύαισιν — ἵνα οἱ τελέσῃ.*

vs. 781. 782. 785.

Ἦκε φέρουσ' εἰς χεῦμα εὐρῳδείτου ποταμοῖο.

Φάσιδος· ἀστέρα δ' αἶν' ἀναρπάξαντα, ῥέεθρον

Οἴχεσθαι πόντοιο δι' Ἀξείνοιο φέροντα.

Haec non uno mendo laborant. Lege:

Ἦκε φέρουσ' εἰς χεῦμα εὐρῳδείτου ποταμοῖο

Φάσιδος· ἀστέρα δ' αὖ νιν ἀναρπάξαντα, ῥέεθρον

Οἴχεσθαι etc.

Εὐρῳδείτου scripsi ex Vossiano et meo: quod a Gesnero negligi non debuisse, bene monet Cl. Schraderus Praef.

ad Emend. p. 5. Reliqua correxi, δευτέρας φροντίδας, secutus.

vs. 784. 785.

δολίου ἐξέσσυτο ὕπνου

Ἀπροφανές, στυγερόν δὲ περὶ φρένας εἴλετο δαῖμα.

Codex meus, Ἀπροφανῇ, στυγνόν δὲ etc. Voss. et Vindob. etiam, Ἀπροφανῇ. Vratisl. et Regius, εἴλετο δαῖμα. Sed cum in hac forma non εἴλετο, sed εἴλε δι-
catur, ut apud Homer. Il. Θ. 77. πάντας ὑπὸ χλωρόν
δέος εἴλεν. scribendum puto:

στυγερόν δὲ περὶ φρένας ἔκετο δαῖμα.

(258) Infra vs. 1156. Θάμβος δὲ περὶ φρένας ἔκετο πάντας.
Aratus Phaen. 473. τῆμος δὲ περὶ φρένας ἔκετο θαῦμα.

vs. 791.

Θυγατέρας δ' ἐκλήζε θυώδεος ἐκ θαλάμοιο.

Quod viri docti, vel invitis libris, reposuerunt, ἐκλήζε, perspicue scriptum exhibet Codex Vindobonensis.

vs. 795.

Ἀψυρτος δ' ἀπάνευθε δόμους ναίεσκε πόληος.

Noli dubitare, quin legendum sit:

Ἀψυρτος δ' ἀπάνευθε δόμους ναίεσκε τοκῆος.

ut apud Homer. Od. I. 36. Γαίη ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει
ἀπάνευθε τοκῆων. Absyrtum vero separatim a patre
habitasse, ex Apollonio Rhod. III. 241. intelligitur.

vs. 801.

Καί ῥα τότε Αἰήτης εἰσέδραμεν, ἐν δ' ἄρα πολλούς.

Lege:

Τὴν ῥα τότε Αἰήτης εἰσέδρακεν, ἐν δ' ἄρα πολλούς.

Sic inepta Gesneri ratione facile caremus. Εἰσέδρακεν, a Wesselingio occupatum, Vindob. Voss. et meus, confirmant. Paulo ante MS. meus bene, ἐκόμιζεν, scil. Aeëtes.

vs. 808.

Αἰήτης Μινύαι τε περὶ φρένα παχνώθησαν.

Immo, ut contextus docet:

Αἰσονίδης Μινύαι τε περὶ φρένα παχνώθησαν.

vs. 810.

Λάμπεται μαρμαρυγαῖσι πέρι χρυσεῶν ἀπὸ πέπλων.

Codex meus, *πέριξ*, ut recte coniecit Gesnerus. Nec aliter Vossianus, ex quo perperam *περίξ* affertur.

vs. 827.

(259)

Οὐτέ νυ ληϊσιτῆρες ἰκάνομεν, οὔτε τιν' ἄλλην
Γαῖαν ἐπιστρωφῶντες.

A Vindob. *να* abest. Voss. et meus, *οὔτε τι ληϊσιτῆρες*. Mox *γαῖαν*, pro quo Vossianus *αἶαν* habet, in Vindob. et meo desideratur. Ulcus latet.

vs. 834.

Οὐδέ τι δὴ νώνυμοι ἐμοὶ ἐρίηρες ἐταῖροι.

Vindob. Voss. et meus: *Οὐδέ τι οἱ νώνυμοι*. In meo etiam *ἐμοὶ* excidit similitudine praecedentis syllabae. Metrum *νώνυμοι* postulare, recte vidit Cl. Schraderus Praef. ad Emend. p. 5. Mox iidem Codices: *Οὐδέ τι οἱ παλέμων*.

vs. 863.

ἃ δὴ τελέεσθαι ἔμελλε

Σφῆσιν ἀτασθαλίῃσι πολυφθόρου Αἰήταο.

Σφῆσιν inepte scripsit librarius, memor versus Homericī Od. A. 34. οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ Σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγ᾽ ἔχουσιν. Sic vera lectio periit. Paulō ante ὑπὲρ νώτων scribe ex MS. Regio.

vs. 866.

Ἐν γὰρ οἱ ἥμερον ὄρσεν ἐρωτοκρόφη Κυθήρια.

Vindob. Voss. et meus recte ἐρωτοτρόφος, ut supra vs. 476.

vs. 868.

Ὡς τε βόας ζεύγλαισι δαμάσσατο πῦρ πνείοντας,

Τετραγῦον θέμενος σπόρον αὐλακι.

Scribendum:

Ὡς τε βόας ζεύγλαισι δαμάσσατο πῦρ πνείοντας,

Τετραγῦω θέμενος σπόρον αὐλακι.

Codex meus, *πυριπνείοντας*. Αὐλαξ autem dicitur τετραγῦος, non σπόρος. Callimach. H. in Dian. 479. Μὴ πειὼν νημεῦτος ἐμαὶ βόες εἴλεκα μισθοῦ Τετραγῦον πέμνοισιν.

vs. 872.

(260)

Ἡδ' ὡς δυσμενέων σπαρτῶν στάχυν ἐξενάριξεν.

Pro *στάχυν* mirifice. Codex noster *κο χυν*, relicto spatio unius syllabae in medio. Hoc quid sit, nescio.

Hom. Hymn.

T

vs. 887.

Ἀὐτὸς ἄρα κατὰ θυμὸν ἐμνησθῇ.

Vindob. Voss. et meus metro convenienter: Ἀὐτὸς οἱ κατὰ θυμὸν ἐμνησθῇ.

vs. 908.

Λύσαν ἐπιπνείουσα ὑπὲρ γαλινοῖς σκυλάκεσσιν.

Vossianus et meus: Λύσα ἐπιπνείουσα ὑπὲρ γαλινοῖς σκυλάκεσσι. Sed in margine Voss. λύσαν ἐπιπνείουσα, ut habet MS. Regius cum aliis. Locum desperatum feliciter sanavit Criticus sagacissimus, Thomas Tyrwhittus ad Orpheum de Lapid. p. 120.

Λύσαν ἐπιπνείουσα πυριγλήνοισι σκυλάκεσσιν.

Hermesianax apud Athen. XIII. p. 597. C. Cerbero tribuit ἐν πυρὶ ὄμμα σκληρόν. Versu seq. ex omnibus Codicibus scribendum, πυμάτω μυχῶ ἔρκος.

vs. 913. 914. 915.

Ἀσφόδελος, κλύμενός τε καὶ εὐειδὴς ἀδιάντος,
καὶ θρύον, ἥδε κύπειρον, ἀριστερέων τ' ἀμενηνά,
Ὀρμιόν τε, καὶ εἰρύσιμον, κυκλαμὶς τε θεουδῆς,
Στοιχάς.

In hoc loco multum variat Codex noster: Ἀσφόδελός τε, κλύμενος, καὶ εὐώδης ἀδιάντος, Καὶ θρύον, ἥδε κύπειρον, περισσότερων τ' ἀμενηνά, Ὀρμιόν τε, καὶ εἰρύσιμον, κυκλαμὲς τε θεουδῆς, Στοιχάς. vs. 913. etiam in Vindob. et Voss. εὐώδης. vs. 915. in iisdem, κυκλαμὲς τε θεουδῆς.

vs. 920.

Ἀλκυνά, καὶ πάντας, καὶ κάπασον, ἥδ' ἀκόνιτον.

(257) Vindob. Voss. et meus, κάλπασον. Sed in Vindobonensis margine recte scribitur κάρπασον. de quo copiose Salmasius de Hyl. latr. p. 111.

vs. 929. 930.

Σῆμα χαμαιζήλοιο Διὸς, ποτὶ κῶας ἀμείβων.

Φρουραῖς ἀδμήτοις δ' ἐπιμαίεται ἄμμορος ὕπνου.

Codex meus, Δῆμα χαμαιζ. Δ. et mox cum Vindob. et Voss. Φρουραῖς δ' ἀδμήτοις ἐπιμ. Corruptissimum locum sic emenda:

Δεῖμα χαμαιζήλοιο Διὸς, ποτὶ κῶας ἀμύνων.

Φρουραῖς δ' ἀκμήτοις ἐπιμαίεται ἄμμορος ὕπνου.

Δεῖμα est terriculamentum. Hesychius: Δεῖμα. φόβη-

τρον. Sophocl. Electr. 411. ad Hesych. laudatus: *Ἐκ δειμάτων του νυκτέρου*. Lucianus Alexandr. p. 253. *δειμάτων μὲν, καὶ φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον*. Hinc verbum *δειματοῦν*, *terrículas obijcere*. Apposite ad hunc locum Aristophanes Ran. 144. *Μετὰ ταῦτ' (ἀπὸδ inferos) ὄφεις καὶ θηρί' ὄψει μυρία Δεινότατα. ΔΙ. Μὴ μ' ἐκπληττε, μηδὲ δειμάτων*. Vide Abreschium Animadv. ad Aeschyl. p. 489. Epitheto *χαμαιζήλοιο* remedium a melioribus libris expectandum. Pro *ἀμείβειν* Gesnerus verissime scripsit *ἀμύνειν*. Quae verba in Codd. nostris permūtata vidimus ad vs. 261. Denique *ἀκμήτοις* est ex conjectura Hemsterhusii ad Hesych. v. *Ἐπιμαίεσθαι*.

vs. 935.

Διζόμεθ' ἡμὲν ἀελπτον οἰζυροῖο πόνοιο.

Vindob. Voss. et meus: *Διζόμεθ' οἱ μὲν ἄ.* Ex quo Gesnerus *οἶμον* fecit, satis commoda sententia. Sed an sic scripserit poeta, dubito. Mox Vindob. vs. 937. *Οἱ δ' ὡς κελώριον*.

vs. 952.

Ἦνα φέρων, ἦνυσα πυρὴν ἔμπροσθε βόθροιο.

Ἔνησα plerique Codices, etiam Vossianus, ex quo Gesneras perperam *ἦνυσα* laudat. Solus Vratislav. *ἔνυσα*. Equidem Gesnerum sequar, *νήησα* legentem. Thu- (258) cydid. II. 52. *ἐπὶ πυρὰς γὰρ ἀλλοτρίας, φθάσαντες τοὺς νήσαντας, ἐπιπλέκτες τὸν ἑαυτῶν νεκρόν*. ubi vide Dukerum. Apollon. Rhod. III. 1033. *Ἀντὶ πυρκαϊὴν εὐ νήησας ἐπὶ βόθρῳ*. Adde Wesselingium ad Herodot. I. 50.

vs. 954.

Φωριαμοῦ ἀνελούσα θυώδεις ἐξ ἀδύτοιο.

Si cum Vindob. Voss. et meo *φωριαμῶν* legas, necessario *θυώδεις* cum *ἀδύτοιο* jungendum est. Ego vero cum *φωριαμοῦ* jungam: *ἀνελούσα ἐξ ἀδύτοιο φωριαμοῦ θυώδεις*. ut fecit imitator Nonnus XX. p. 530. *Φωριαμοὺς ὥϊς θυώδεις*.

vs. 959.

Κνηκὸν τε σχιστὴν, ἐπὶ τε ψύλλιον ἀειδές.

Vindob. Voss. et meus, *Κνήκον τε*. Sed *κνηκον* meliorem scripturam esse, docet Salmasius Exerc. Plin. p. 629. *Ψυλλίον* ab Hesychio explicatur *πόα, ἧς καὶ σπέρμα ὀμώνυμον*. MSS. meus et Voss. praeterea, *ἀηδὲς*, ut Gesnerus conjecit.

vs. 962.

Ἰδοὺ μίξ' ὧμας χολάδας χεόμεν περὶ βόθρον.

Omnes Codices, quorum penes me excerpta sunt, Vindob. Vratisl. Reg. Voss. et meus, summo consensu firmanant lectionem, quam e MS. suo prodidit G. Canterus Nov. Lect. V. 5.

Ἰδοὺ δ' αὖ μίξας χολάδας χεόμεν περὶ βόθρον.

vs. 971.

Λιναί, θαμβήτειραι, ἀπηνέες, ἀπροσόρατοι.

Vix dubitari potest, quin ante hunc versum unus, aut plures exciderint.

v. 974.

Τρισσοκέφαλος ἰδεῖν, ὅλοον τέρας, οὔτι δαητόν.

(259) Bene viri doctissimi, Heynius ad Virgil. Aen. IV. 511. et Schraderus Praef. ad Emend. p. 5. correxerunt: τρισσοκάρηνος ἰδεῖν. Hoc peccatum qui poetae assignat, quid aliud, nisi reprehendendi cupiditatem, prodit? Eodem errore Scholiast. Aristophan. ad Equit. 414. Suidas v. Κυννοκέφαλος, et librarius Codicis Regii in Hesiodo Theog. 287. τρικέφαλον Γηρυονῆα pro τρικάρηνον Γηρυονῆα scripserunt, et rursus idem librarius vs. 517. πεντηκοντακέφαλον pro πεντηκοντακάρηνον. Pro δαητόν Vindob. Voss. et meus δαϊκτόν. Vide Epist. Crit. I. p. 107.

vs. 977.

κατὰ δεξιὰ δ' ἦεν ἀθρήσαι

Λυσσώπεις σκυλάκη.

Codex meus, λυσσώπης. Forma σκυλάκη an legitima sit, dubito. Repone:

κατὰ δεξιὰ δ' ἦεν ἀθρήσαι

Λυσσώπεις σκύλακας.

vs. 983.

λύοντο δ' ὄχῃες

Κλείθρων ἀργυρέων.

Praeclare Codex noster, κλείθρων ἀργαλέων. ut apud Homerum Od. A. 292. δασμοὶ ἀργαλέοι. Non ex argento portae erant, sed ex aere. Supra vs. 896. Χαλκήρεις πύλαι εἰσὶ πελώριοι. Pro λύοντο scribe ἐλέλυντο, ut versus recto pede incedat.

vs. 995.

Δένδρεα δ' ἐσμαράγησε κραδαινόμεν' ἔνθα καὶ ἔνθα
Κρημνόθεν ἐκ ῥίζης.

Legendum:

Πρυμνόθεν ἐν ῥίτῃ.

Apollon. Rhod. IV. 1686. *Πρυμνόθεν ἐξαγείσα κατήριπεν.*

vs. 1000. 1001.

*Κλάγξα δ' ἄρ' ἐξ ὑπάτης χέλυσος καρυηχέα φωνήν,
Σιγαλέως ἄφθεγκτον ἑμοῖς ὑπὸ χείλεσι πέμπων.*

Vindob. et noster: *Κλάγξας δ' ἄρ' ἐξ ὑπάτης χέλυσος (260) βαρυαχέα φωνήν Σιγαλέως ἄφθεγκτον ἑμοῖς ὑπὸ χείλεσι πέμπων.* Voss. *βαρυηχέα recte.* Idem *σιγαλέως*, non *σιγαλέη*. Mox vs. 1003. 1004. in MS. nostra desiderantur,

vs. 1004.

Κυτηῖδα δ' ἦκ' ἐπὶ γαῖαν.

Κοιμίσσας δ' ὄγε φῦλα πανημερίων ἀνθρώπων.

Sic supra vs. 819. *Κυτηῖδα γαῖαν ἀμείψαι.* Euphorion apud Eustath. ad Od. Δ. p. 1495. *βλαψίφρονα φάρμακα πάσσειν, Ὅσ' ἐδάη Πολύδαμνα, Κυνταῖς, ὅσα Μήδεια.* Sic ille locus legendus. Vulgo deest *πάσσειν*, et *Κυνταῖς* scribitur. Sed Vratisl. Voss. et Regius h. l. habent *Κυτηῖδα*. Quam formam Berkelius reddere tentabat Stephano Byz. v. *Κύτα· τὸ θηλυκὸν Κυνταῖας, καὶ Κυνταῖα.* Sed vulgatum *Κυνταῖας* firmatur ab Orpheo vs. 904. *Κυτηῖάσιν μίγα κούραις.* Pro *κοιμίσσας* Vindob. et meus *κοιμήσας*, Voss. *καιμίσας*, non *κομίσας*.

vs. 1010.

Ἴξε δ' ὑπὸ στυφελὸν Κόλχων εὐανθέα χῶρον.

Στυφελῶν, quod Piersonus reponebat, non solum in Vesiano est, sed etiam in Vindob. et meo.

vs. 1012.

Δολιχὴν δ' ἀμφ' ἀνχέει δεινὴν

Θῆκε καρηβαρέων φολίσιν.

Hic locus me olim juvenem exercuit. Neque nunc vir factus, quid ei faciam, reperio. In Codice meo sic legitur: *Δολιχὴν δ' ἀνχέει δεινὴν Θῆκε καρηβαρέων φολῆσι sine ἀμφ'.* Forte haec ob oculos erant Nonno XXIIX. p. 746. *Νωθρὸν ἐπὶ σκιοέντι πῆδῳ παρὰ γείτονι φηγῷ Θῆκε καρηβαρίζοντα.*

vs. 1016.

ὁ δ' οἷα ἀπέθησεν ἀθρήσας.

Vindob. Voss. et meus: *ὁ δ' οἷα ἀπέθησεν ἀκούσας.*

(261)

vs. 1024.

*Ἀλλά ἐὼκὺς ἐπειγε παρὰ προχοὰς ποταμοῖο.*Vindob. Voss. et meus: *Ἀλλ' οἱ ἐὼκὺς etc.* Lege:*Ἀλλ' οἱ ἐὼκὺς ἐπείγετο παρὰ προχοὰς ποταμοῖο.*

vs. 1026.

Νύξ δὲ τότε ἀστροχίτων μέσσην παράμειβε πορείαν.

Vindob. Voss. et meus: *Νύξ δὲ οἱ ἀστροχίτων.* Semel monuisse satis sit, illud οἱ, quod poëta singulari ratione frequentavit, non nisi in vetustis Codicibus extare; in recentioribus, tanquam Vratislaviensi et Regio, plerumque vel in *δη*, vel in *ἄρα*, vel in aliam particulam, mutatum esse.

vs. 1033.

Ἀλλ' ἄρα οὔτι λάθον Δι' ἐπόπιον, ἠδὲ θέμιστας.

Rectius in Vindob. Voss. et meo: *Ἀλλά οἱ οὔτι λάθον Δι' ἐπόπιον, οὐδὲ θέμιστας.*

vs. 1040.

σκοτερὴ δὲ τε ἄμφεχεν ὄρφνη.

Forma *σκοτερὴ* si cui suspecta est, facili emendatione legat:

δυοφερὴ δὲ τε ἄμφεχεν ὄρφνη.

vs. 1043 — 1046.

*Γυμνοὶ, Βουονόμαι τε, καὶ Ἄρκυες ἀγροιοῦται,
Κερκετικὸν τ' ἀνδρῶν φύλον, Σιντῶν τ' ἀγερώχων,
Οἳ μῆσαντο μεσηγὺ Χαρανδαίων τ' αὐλώνων,
Καυκάσιον παρὰ πρῶνα, διὰ στενῆς Ἐρυθρίας.*

Operae pretium videtur, nomina populorum, quorum aut nulla, aut rara apud alios mentio est, quomodo in vetustis Codicibus scripta sint, quam accuratissime referre. Pro *Βουονόμαι* Vindob. Voss. et meus *Βουνόμαι*. Mox iidem bene: *Κερκετικῶν τ' ἀνδρῶν φύλον.* Pro *Σιντῶν* rectissime MS. meus *Σινδῶν*. Ad quam normam etiam corrigendi sunt Scylax p. 31. et Polyænus VIII. 55. Pro οἳ μῆσαντο MS. meus οἳ κείσαντο, Vindob. οἳ πῆσαντο. Mihi non displicet Gesneri conjectura, οἳ νῆσαντο. quanquam nullum in promptu est hujus formae exemplum. Frequentius est *νηήσαντο*. Dionysius vs. 349. *Αὐτόθι νηήσαντο σὺν ἀνδράσι Τυρρῆνοισι.* Hesychius: *Ναιήσαντο. ὠκησαν.* Cōpula τ post *Χαρανδαίων* tollenda.

vs. 1048.

Ποιάνθη νήσω προσεκέλσαμεν.

MSS. Regius, Voss. et meus, *Ποιανθεῖ*. Versu sequenti cum Piersono ad Moerid. Attic. p. 25. scribe: *Χεύμασιν ἀπλάτοισιν*.

vs. 1058 — 1061.

*Μαιώτας πρώτ' ἐσαφικάνομεν ἄβροχίτωνας,
Ἦδὲ Γελωνὸν ἔθνος, Βαθυχαίτων τ' ἄπλετα φύλα,
Σαυρομάτας τε, Γέτας, καὶ Γυμναίους, Κέρκυφάς τε,
Ἀρσωπὰς τ' Ἀριμάσθας, ἔθνη πολυπήμονα λαῶν.*

Vs. 1058. Vindob. Reg. et Voss. *πρώτους ἀφικάνομεν*, Vratisl. *πρώτας ἀφικάνομεν*, meus, *πρώτους ἰκάνομεν*. Mox Vindob. *ἀβροχίτωνας*. Vs. 1059. Vindob. Voss. et meus insigni varietate: *Ἦδὲ Γελωνῶν ἔθνος, Βαθυά-
γρων τ' ἄπλετα φύλα*. Vulgatum *Βαθυχαίτων* forte natum est ex *Βαθυγαίων*. Vs. 1060. Vindob. *γαίας τε καὶ
Γυμναίους*, meus, *Γαίτας τε καὶ Γ*. Voss. et Reg. *Γέτας
τε καὶ Γ*. Vs. 1061. Vindob. Voss. et meus bene, *Ἀρι-
μάσθας*. Promiscue *Ἀριμασποὶ* et *Ἀριμάσπαι* scribitur. Vide Wesseling. ad Diodor. Sicul. XVII. p. 222.

vs. 1065.

Ὅχθησὶ χθαμαλῇσιν ἀποβλύει αἰπὺν ὄλεθρον.

Hic quoque aliquot versus periisse, luce clarius est.

vs. 1070.

Λείπομεν ἔνθα καὶ ἔνθα βροτῶν ἀπηνέα φύλα.

Piersonus Verisim. II. 5. versum pede truncatum sic restituebat: *Λείπομεν ἔνθα καὶ ἔνθα βροτῶν ἀπερείσια (263)
φύλα*. Sed alio ducunt Codicum vestigia. Vindob. et meus, *ἀγνηνέα*, Vossianus, *ἀγνινέα*. Paulo ante MS. meus: *Δὴ ῥα τόθ' ἄρπ*.

vs. 1071.

Παντῶν Ἀρκτείων τε γένος, Λελλίων τ' ἀγερώχων.

Codex noster: *Πανταίων Ἀρκτίων τε γένος*. In *Πανταίων* consentiunt Vindob. et Voss. At pro *Ἀρκτείων* Vossianus habet *Ἀρατίων*, adscripta vulgata lectione in margine. Nobis hic tenebrae sunt.

vs. 1073.

*Ταύρους τ' ἀνδροφόνους, εἰ ἀμειδέα θύσθλα φέρουσι
Μουνυχίη.*

Vindob. et meus: *Ταύρους τ' ἀνδροφάγους*. Et sic scri-

hcre voluit librarius Codicis Vossiani, in quo est *ἀνδρομάγους*, non *ἀνδρομοίγους*, ut Gesnerus dicit. Scythas *ἀνδροφάγους* fuisse, satis constat ex Herodoto IV. 107. et aliis, quos ibi Cel. Valckenarius laudavit. Nihil tamen caussae est, cur a vulgata lectione recedatur. *Μου-
νυχίη* simpliciter est Diana. Nec magis quaerendum, cur ita in Tauris dicatur, quam cur *Dictynna*, ut hoc utar, in Arcadia, apud Ovidium Met. II. 441.

vs. 1075.

Ἄν δ' ἄρ' Ὑπερβορέους, Νομάδας, καὶ Κάσπιον ἔθνος.

Haec nulla ratione cum praecedentibus coeunt. Versum intercidisse suspicor.

vs. 1079. 1080.

ἐκ δ' ἄφαρ Ἀργῶ

Ἄγεμ ἐπιπροθέουσα διὰ στενωῖο ῥεέθρου.

Ἐμπεσε δ' Ὠκεανῶ.

Lege et interpunge:

ἐκ δ' ἄφαρ Ἀργῶ

Αἰὲν ἐπιπροθέουσα διὰ στενωῖο ῥεέθρου,

Ἐμπεσεν Ὠκεανῶ.

(264) Apollon. Rhod. I. 582. *Πηλιάδας δὲ παρεξήμειβον
ἐρίπνας Αἰὲν ἐπιπροθέοντες.*

vs. 1089.

Ἰδρῶ ἀναψύχοντε· κέαρ δ' ἐπετείρετο λιμῶ.

Vindob. *ἀναψύχοντες*. Gesnerus e Vossiano bene revocavit *ἀποψύχοντες*. In meo Codice hic versus desideratur.

vs. 1101.

Βυκτάων ἀνέμων κλεινὴν ἄλα.

Quod Piersonus de conjectura reposuit, *κλεινὴν ἄλα*, clare scriptum legitur in Vindob. Voss. et meo.

vs. 1111.

Ποταίς δ' ἐν μεσάταις μελιηδέα φερβά νέμονται.

Recte Vindob. Voss. et meus, *φορβά νεμ*. Est ea forma apud Hesychium: *Φόρβια· φάρμακα· οἱ δὲ, φόρβα*.

vs. 1114. 1115.

Μειλιχίη δέ τοι αἰὲν ἐπ' ὄφρύσι νεῦσε γαλήνη

Παῖδεσιν ἠδὲ τέκεῦσιν.

Fortè legendum:

Μειλιχίη δέ τοι αἰὲν ἐπ' ὄφρύσιν ἢ γαλήνη.

Post γαλήνη major distinctio ponenda, ut Παίδεσιν etc., ad sequentia referatur.

vs. 1124, 1130.

Θελεῖ χρυσορόας Ἀχέρων κρυεροῦ δια χώρου,
Ἀργυροειδὲς ὕδωρ προρέων.

Vindob. et meus, ὕδωρ προρέων. At librarius Codicis Vossiani, non concoquens προρέων activa potestate, audacter scripsit, ὕδωρ προβαλῶν. Homerus H. in Apoll. 380. Δελφοῦς, οὐκ ἄρ' ἐμελλες ἐμὸν νόον ἐξαπάφουσα, Χῶρον ἔχουσ' ἐρατὸν προρέειν καλλιόροον ὕδωρ. ubi Barnesius malebat προρέειν. Euripides Hecub. 527. πλήρες δ' ἐν χερσὶν λαβὼν δέπας Πάγχρυσον, ἔρρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως. ubi vide Musgravium.

vs. 1138, 1139, 1140.

(269)

Καὶ δ' αὖ αἱ ψυχαὶ μετεκλίσθον εἰς Ἀχέροντα
Πορθμίδος ἐκ γλαφυρῆς· σχεδόθεν δέ οἱ εἶσι πόλῃες,
Ἀρρήκτοί τ' αἶδαο πύλαι, καὶ δῆμος ὀνείρων.

Vide, Vir ingeniosissime, an maculas, quibus hi versus contaminantur, recte absterserim:

Καὶ δ' αὖται ψυχαὶ μετεκλίσθον εἰς Ἀχέροντα
Πορθμίδος ἐκ γλαφυρῆς· σχεδόθεν δέ οἱ εἰσὶν ὀχῆες,
Ἀρρήκτοί τ' αἶδαο πύλαι, καὶ δῆμος ὀνείρων.

id quod etiam in mentem venerat eruditissimo Piersono. Αὖται est sponte. Ὀχῆες confirmatur vs. 983. ἐλέλυντο δ' ὀχῆες Πηλείδων ἀργαλέων. de qua voce copiose Salmasius Plin. Exerc. p. 649. Appositus locus est Aeschini Socrat. Dial. III. §. 19. τὰ δὲ πρόπυλα τῆς εἰς Πλούτωνος ὁδοῦ σιδηροῖς κλείθροις καὶ κλεισὶν ὠχύρωται. ταῦτα δὲ ἀνοίξαντα ποταμὸς Ἀχέρων ἐκδέχεται. Nonnus XXXVI. p. 900. Χειρὶ δ' ἀνοχλίζων Αἰδῆς ὀρφναῖον ὀχῆα, Εὐρυτέρους πυλεῶνας ἑὼν ὥϊς μελάθρων.

vs. 1142.

Σφῇ ἄτῃ βαρὺν οἶτον ἀναπλώσαντες ἔβημεν.

Rectissime Vindob. Voss. et meus, ἀναπλήσαντες, ut Homerus II. Θ. 34. Οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλῶνται.

vs. 1165—1167.

Εἰ μὴ γάρ μ' ἱερῇσιν ἐπιγνάμψαντες ἄκρησε
Κόλπον ἔσω γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης
Ἔξεσθ', ἀμπέλαγος Ἀτλαντικὸν ἐκτὸς ἵκωμαι.

Scripti libri multum variant. Codex meus: Εἰ μὴ τ' ἄρ

μ' ἱεροῖσιν ἐπιγνάμψαντες ἰκῶσι Κόλπων ἔσω γαίης —
 Ἰξεσθ', ἀμπέλαγος etc. Vindob. *Εἰ μὴ τ' ἄρ' ἱεροῖσιν ἐπι-
 γνάμψαντες ἄκροισι Κόλπω ἔσω.* Voss. *Εἰ μὴ τ' ἄρμ' ἱεροῖσιν ἐπιγνάμψαντες ἄκρησιν Κόλπων ἔσω γαίης* etc.
 Denique vs. 1167. in Ἰξεσθ' cum MS. meo consentiunt
 Vindob. Voss. Reg. et Vratisl. idque melius videtur, quam
 (270) vulgatum ἔξεσθ', aut Gesnerianum ἄξεσθ'. Ceterum
 Gesneri docta interpretatio facit, ut ex tenebris lucem
 dispiciamus.

vs. 1169.

ἐν δ' ἄρα θυμὸς

Πυκνώθη Μινύαισι διαμπερές.

Παχνώθη, quod de conjectura reposuimus Ep. Crit. I.
 p. 120. plane legitur in Vindob. et Vossiano, e quo Gesne-
 rus male *πακνώθη* affert. Mox vs. 1172. *Ἡ μιν*, quod Vos-
 sianus praebet, Vindob. Vratisl. et meus confirmant.

vs. 1197.

Ἐνθ' οὔτις σὺν νηὶ παρὰ μερόπων ἀνθρώπων.

Hic quoque, vereor, ne versus elapsus sit. Gesnerus in
 Vossiano *παρῇν* esse dicit. Sed is cum aliis MSS. vulga-
 tam lectionem habet, nisi quod in Vratisl. est *πάρα*.

vs. 1202.

ἀνέτρεχε δ' αἰψ' ἀνορούων.

Vindob. Voss. Vratisl. et meus: *ἀνέτρεψε δ' αἰψ' ἀνορούων.*
 Idem mox bene: *ἐπιδέξια δ' εἶργε θεούσαν.* Homerus Od.
 M. 219. *κύματος ἐκτὸς ἔεργε Νῆα.*

vs. 1206.

Λυκαῖον ποτὶ χέρσον ἀλισταφείας τε θεράπνας.

MS. meus, *Λιγκαῖον*. Vindob. et Voss. *Λιγγαῖον*. Versu
 sequenti Vindob. Voss. et meus: *Καί ῥα οἱ αἰγιαλοῖσιν.*

vs. 1210.

*Διζόμενος τίς ἄρ' ἀνθρώπων ἀν' ἀπείρονα γαῖαν
 Ναιετάει.*

Vindob. Voss. et meus: *Διζόμενος εἴ τις σφε βροτῶν ἐπ'
 ἀπείρονα γαῖαν Ναιετάει.* nisi quod Vindob. habet, *βρο-
 τῶν γ' ἀπείρονα*. In Vratislaviensi quoque est, *εἴ τις*.
 (271) Scribendum esse, *Διζομένους*, res ipsa loquitur, nec
 Gesnerus dubitare debebat.

vs. 1221.

Λιτὲ καλυπτομένην, ἐατῷ δ' ἀμφέσχε παρείας

Αἰδομένη.

Vindob. et meus, *ἐάνῳ δ' ἔσχε παρειαῖς*. Vossianus, *ἐάνῳ δὲ σκέθε παρειαῖς*.

vs. 1224.

ὦ δειλὴ, τίνα σοι Κύπρις ὥπασε μοῖραν;

Veram lectionem suppeditant Vindob. Voss. et meus:

Ἄ δειλὴ, τί νυ τοι τοίην Κύπρις ὥπασε μοῖραν;

vs. 1226. 1227.

πανετώσιοι εἵνεκα πατρὸς

Γηραιοῦ, κάσιός τε, τὸν ἐκπάγλως ὀλέσασα.

Vindob. Voss. et meus: *πανετώσιον οὔνεκα πατρὸς Γηραιοῦ, κάσιός τε, τὸν ἐκπάγλως ὀλέσαντες*. Recte ὀλέσαντες. Sed ex hoc ipso suspicari licet, verum perisse. Mox MS. meus usitatam formam *προκάλαισι* præbet, quam H. Stephanus jure revocavit vs. 1099.

vs. 1233.

τοίῳ γε λύγρῳ πεπαλαγμένοι ἐστέ.

Omnes Codices nostri confirmant restitutum a Gesnero *λύγρῳ*.

vs. 1254. 1255.

Νῆα δ' ἄρ' αὐτόθι κατέσχευε ῥόος, οὐδέ μιν εἶα
Προπροθέειν, οὐδ' αὐτίκα ἀναδύσεσθαι ὀπίσσω.

Huic loco integritatem suam reddunt Vindob. Voss. et meus:

Νῆα δ' ἄρ' αὐτόθι οἱ κατέσχευε ῥόος, οὐδέ μιν εἶα
Προπροθέειν, οὐδ' αὐτίκ' ἀναρρώσεσθαι ὀπίσσω.

Non cepit Gesnerus verbi ἀναρρώσεσθαι elegantiam. Ut ῥώεσθαι est *progredi*, sic ἀναρρώεσθαι *regredi*. Ἄνα- (272) δύσεσθαι ex glossa fluxit.

vs. 1258. 1259.

Εἰ μὴ πρεσβίστη θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος
Εὐρυβία Πηλῆα πόσιν λελίητο ιδέσθαι.

Male Gesnerus in Indice *Εὐρυβία* pro Thetidis epitheto accepit. Sequendus erat Codex Vossianus, quocumque meus et Vindobonensis consentiunt:

Εὐρυβίην Πηλῆα πόσιν λελίητο ιδέσθαι.

Sic etiam judicat Cl. Schraderus Observ. p. 16.

vs. 1274.

Ἦειδον δὲ λιγὺ κλάζων διὰ θίακελον ὕμνον.

Vindob. Voss. et meus: Ἦειδον δὲ ὕμνον κλάζων διὰ

θέσκελον αὐδήν. Vindob. αἰοδήν. At in margine Vossiani scribitur, Ἦειδον δὲ γλυκὺ κλάζων.

vs. 1275.

Ὡς ποτὲ οἱ δῆρισαν ἀελλοπόδων ὑπὲρ ἱππων.

Vindob. Voss. et meus hunc versum addunt, necessarium ad sententiam explendam:

Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, καὶ πόντιος ἐννοσίγαιος.

vs. 1277.

Τύψεν Λυκτονίην γαίην χρυσῆνι τριαίνῃ.

Suspecta est vox χρυσῆνι. Vindob. Vossian. et meus, χρυσεῖν. Sed hoc metri lex repudiat. Forte:

Τύψεν Λυκτονίην γαίην χρυσέῃ τριάδοντι.

vs. 1299.

Κόλχων, Ἑρράων τε, Χαρανδαίων, Σολύμων τε.

Pro Ἑρράων in Vindob. scribitur Ἑράννων, in meo et (273) Voss. Ἑράνων. Mihi Ἑρανοὶ aeque cogniti sunt, atque Ἑρράνοὶ.

vs. 1326.

Ἀκινόω δὲ περὶ φρένας ἦλυθα μῦθος.

Legendum:

Ἀκινόω δὲ περὶ φρένας ἦνδανε μῦθος.

Homerus Od. Ε. 337. τοῖσιν δὲ κακὴ φρεσὶν ἦνδανε βουλή.

vs. 1336. 1337.

Καὶ τότε παρθενίῃ, νοσφίζετο κούριον ἄνθος
Αἰνόγαμος Μήδεια δυσανήτοις ὕμεναίσι.

Proxime ad literarum vestigia scribendum:

Αἰνόγαμος Μήδεια δυσαντήτοις ὕμεναίσι.

Δυσάντητα omnia *infausta* dicuntur. Lucian. Timone p. 110. δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι. ubi vide Hemsterhusium. Nec aliter legit imitator Orphei, Nonnus XLII. p. 1102. Φεῦγε δυσαντήτων Ποσιδήϊον οἶστρον ἐρώτων. Hanc tamen conjecturam minus probans Toupus, V. C. Emend. in Suid. T. III. p. 244. legere malebat: Αἰνόγαμος Μήδεια δυσανλήτοις ὕμεναίσι. in quo felix ejus ingenium requiro.

vs. 1352.

Ἠλπόμεθα σκοπέλοισι Μαλαωνίοισιν ἰκίσθαι
Νῆα Θοήν.

Codex meus: Ἐλπόμῃθα σκοπέλοισι Μελαινείοισιν. Vin-
dob. et Voss.: Ἐλπόμεθα σκοπέλοισι Μελανείησιν. Qua
scriptura adjuvatur σκοπέλοισι Μελαντείοισιν, quod Cl.
Schraderus Observ. p. 16. pulcre restituit ex Apollonio
Rhod. IV. 1706.

vs. 1353 — 1356.

Παιᾶν δ' ἄρ' ἐκηβόλος ἀγχόθεν αἰὲν
Δήλου ἀπὸ κραναῆς ἦκεν βέλος, ἐκ δ' ἀνέφηνα
Μεσσατίων σποράδων. κραναὴν δέ εἰ πάντες ὀπίσσω
Νῆσον ἐπικλήσκουσι περικτίονες ἄνθρωποι.

Castigandum puto:

(274)

Παιᾶν δ' ἄρ' ἐκηβόλος ἀγχόθι νηὸς
Δήλου ἀπὸ κραναῆς ἦκεν βέλος, ἐκ δ' ἀνέφηνα
Μεσσατίων σποράδων. Ἀνάφη δέ εἰ πάντας ὀπίσσω
Νῆσον ἐπικλήσκουσι περικτίονες ἄνθρωποι.

De ἀγχόθι νηὸς cum nemine contendam. Schradero l. c.
magis placebat, ἀγχόθι ναίων. At Ἀνάφην a poeta scri-
ptum esse, ipsa nominis etymologia, ἐκ δ' ἀνέφηνα, de-
clarat. Modo praecesserat κραναῆς, ut facilis fuerit lapsus
librarii. Reliquum est, ut haec emendatio aliorum scripto-
rum auctoritate confirmetur. Apollon. Rhod. IV. 1717.
Ἀνάφην δέ τε λισσάδα νῆσον Ἰσκον, ὃ δὴ Φοῖβός μιν
αὐτοζόμενοις ἀνέφηνα. Apollodorus I. p. 62. τῷ δὲ παρὰ
προσδοκίαν ἀναφανῆναι, προσορμισθέντες Ἀνάφην ἐκά-
λεσαν. Stephan. Byz. Ἀνάφη. νῆσος μία τῶν Σποράδων. —
τοῖς δ' Ἀργοναύταις ὑπὸ χειμῶνος τρυχομένοις κατὰ σκο-
τομήνην ἀναφανεῖσα, Ἀνάφη ἐπικέκληται. ubi vide L.
Holstenium. Cornutus de N. D. 32. ὡς καὶ Ἀναφαίου
Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἰδρύσαντο, τοῦ ἀναφαίνοντος πάντα.
τούτῳ δ' ἠκολούθησε, καὶ τὸ τὴν Δήλον καὶ Ἀνάφην ἱερὰ
αὐτῷ νομισθῆναι, quod descripsit Eudocia p. 9. Ut in-
sula Ἀνάφη ab ἀναφαίνειν nomen invenit, sic contra,
narrante Anthonino Liber. cap. 40. ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρ-
τέμιδος τόνδε τόπον, ἐν ᾧ ἀφανῆς ἐγένετο ἡ Βριτόμαρ-
τις, ὠνόμασαν Ἀφάνην.

vs. 1359.

κόττεν γὰρ ἐπιφραδέως Ὑπερίων.

Turpe vitium hoc modo tollatur:

κόττεν γὰρ ἐπιζαφελῶς Ὑπερίων.

Homerus II. I. 511. ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι. Od.
Z. 580. ὃ δ' ἐπιζαφελῶς μενέαινε. Apollon. Rhod. IV.
1672. Δείκηλα προΐαλλεν, ἐπιζαφελὸν κοτέουσα.

vs. 1361. 1362.

Κλεῖης ἐννεσίησιν ἀπορρόψασθαι ἔμελλον
Ἀράς τ' Αἰήτεω καὶ νηλετόποιον Ἐρινύν.

(275) Ita hunc locum castigavi Ep. Crit. I. p. 92. Sed praeterea corrigendum erat:

Κλεῖης ἐννεσίησιν ἀπορρόψασθαι ἔμελλον.

Supra vs. 1230. *Μίσφ' ὅταν ἐκνίψῃσθε μύσας θείοισι καθαρμοῖς.* Jamblich. de Vita Pythag. p. 61. *ψυχῆς τε ἀπορρόψεις καὶ καθαρούς.* Lysis apud eandem p. 63. *ἀπορρόπτόμενοι σπύλως, τὼς ἐν τοῖς στάθεσιν ἁμῶν ἐγκεκολλημένως.* Vide Ez. Spanhemium ad Julian. p. 259.

Hae mihi natae sunt super Argonauticis conjecturae, quas Tu, Vir magne, acerrimo iudicio, tuō perpendes. Sequuntur Hymni, in iis, quae Orpheo subjecta sunt, facile primum locum tenentes. Qui etsi paulo integrior, quam Argonautica, ad nos pervenerunt, tamen Criticus hic quoque noxias herbas, quas evellat, reperiet. Multa menda vertendo sustulit Joa. Scaliger, alia deinde alii. Nos ea inprimis loca, in quibus Scaligerum praestantis ingenii vis defecit, breviter attingamus.

Εὐχῇ vs. 53.

Καὶ χθονίους, καὶ ὑποχθονίους, ἰδὲ πυριφοίτους.
 Manifesto versus vitio facile est sic mederi:

Καὶ χθονίους, καὶ ὑποχθονίους, ἦδ' ἡεροφοίτους.

Hymn. in Hecat. vs. 4.

Περσεῖαν, σκυλακίτην, ἀμαιμάκετον βασιλειαν.

Sic etiam Codex Vossianus, vix sibi similis in Hymnis. At Regius, et alius apud Guil. Canterum Nov. Lect. II. 3. pro uno versu nobis duo venustissimos praebent:

Περσεῖαν, φιλέρημον, ἀγαλλομένην ἐλάφοισιν,
Νυκτερίαν, σκυλακίτην, ἀμαιμάκετον βασιλειαν.

Hoc supplementum cum Gesnerus etiam in Askaeano reperisset, nescio, quid ei in mentem venerit, ut in fraudis suspicionem vocaret.

(276) *Hymn. 1. vs. 3. 4.*

Θηλειῶν σώτεια, μόνῃ φιλόπαις, ἀγανόφρον,
᾿Ωκυλόχεια, παρούσα νέαις θνητῶν Προθυράα.

Vertit Scaliger: *novis nuptis Dea Forcula praeses.* Sed ex scriptura mendosa nulla effici sententia potest. Forte legendum:

Ὡκυλόχεια, παροῦσ' ἀνίαις θνητῶν Προθύραλα.

Sic olim scripsi. At Gesnerus me hic festinasse putat, qui secundam in ἀνίαις corripuerim. Equidem, quod reponendum conjeci, praestare nolim. Sed nihil in syllabae modo peccatum esse, his exemplis planum fiet. Theognis vs. 76. Μὴ ποτ' ἀνήκεστον, Κύρνε, λάβῃς ἀνίην. Panyasis apud Athen. II. p. 37. B. Πάσας δ' ἐκ κραδίας ἀνίας ἀνδρῶν ἀλαπάξει. Callimach. Fr. 131. Τὴν ὁδὸν, ἣν ἀνίαι θυμοφθόροι οὐ περόωσι. Apollon. Rhod. I. 1216. Θειοδάμας, ἀνίην βεβολημένος.

Hymn. 8. vs. 11. 12.

Ἐλθέ μάκαιρ', εὐφρων, εὐάστερε, φέγγει τῷ σῷ
Λαμπομένη, σῶζούσα τεοὺς ἰκέτας ἐς λοκούρη.

Scaligeri ad hunc locum annotatio prorsus mira est, et indigna tanto viro: „Ἐς λοκούρη delendum. Nam mutilus plane versus. Aut enim ex superiori πάνσοφς, κούρη repetitum, aut *es locura* ab Hispano quodam additum, innuere volente, stultum esse supplere velle, locum, qui tot jam ante seculis mutilus fuerit.“ At vero nolim ad extrema ista confugere, cum versus simplicissima ratione emendari possit:

Ἐλθέ μάκαιρ', εὐφρων, εὐάστερε, φέγγει τῷ σῷ
Λαμπομένη, σῶζουσ' ἁγίους ἰκέτας σεο, κούρη.

Verene conjecerim, an secus, Codex aliquando collatus docebit. Simili fere modo finitur Hymn. 78. Ἀλλὰ μάκαιρ' ἔλθοις, κεχαρημένη εὐφρονι βουλῇ Εὐιέρους ἐπὶ μυστιπόλους τελετάς σεο, κούρη.

Hymn. 10. vs. 1.

(277)

Πᾶνα καλῷ κρατερὸν, κόσμοιο τὸ σύμπαν.

Toupius noster Emend. in Suid. T. III. p. 174. sic laboranti versui succurrebat: Πᾶνα καλῷ κερόεντα θεόν, κόσμοιο τὸ σύμπαν. Sed Codices potius sequendi sunt Regii et Vossianus, a nobis collati, Askaeanus apud Gesnerum, et alius apud Guil. Canterum Nov. Leot. II. 8. in quibus versus ita suppletur:

Πᾶνα καλῷ κρατερὸν, νόμιον, κόσμοιο τὸ σύμπαν.

Hymn. 13. vs. 2. 3. 4.

Ἦτ' ἐπὶ ταυροφόρον ἱερότροχον ἄρμα τιταίνεις.
Τυμπανόδουπε, φιλοίστρομανές, χαλκόκροτε κούρη,
Μῆτερ Ζηνὸς ἀνακτος, Ὀλυμπίου, αἰγιόχοιο.

Praeclare Piersonus Verisim. I. 5. ταυροφόνων correxit.

Sed idem non vidit, post vs. 2. temere elapsum esse versum, qui interceperit *λεόντων*, cum *ταυροφόνων* coniungendum. Res clara est ex Hymno 26. vs. 5. *Ταυροφόνων ζεύξασα ταχύδρομον ἄρμα λεόντων*. Versum 4. qui et ipse e vulgatis libris exciderat, sed a Gesnero e MSS. revocatus est, agnoscunt etiam Codd. Regii, et alius apud Gu. Canterum Nov. Lect. II. 5.

Hymn. 15. vs. 4.

Ὀμβρων μὲν διερῶν, ἀνέμων τροφὴ, παντογένηθλε.

Scribe e Codd. Regiis et Vossiano:

Ὀμβρων μὲν μήτερ, ἀνέμων τροφὴ, παντογένηθλε.

Vulgatum *διερῶν* natum est ex *μερῶν*, quod alter Regius habet; *μερῶν* ex compendio scripturae, *μῆρ*, pro *μήτερ*.

Hymn. 18. vs. 21. 22.

*Ζωὴν τ' ὀλβιόθυμον, ὁμοῦ θ' ὑγίειαν ἄνασσαν,
Εἰρήνην τε θεὸν, κουροτρόφον, ἀγλαότιμον,
Καὶ βίον εὐθύμοισιν αἰεὶ θαλλόντα λογισμοῖς.*

Ita hunc locum uno versu auctiorem exhibent cum Co- (278) dices, quorum excerptis Gesnerus usus est, tum duo Regii, et alius apud Gu. Canterum Nov. Lect. II. 3. Alter ex Regiis male, *Εἰρήνην, θεὸν κουροτρόφον*. In Codice Thryllit. hi versus perperam traducti sunt ad Hymn. 14.

Hymn. 22. vs. 8.

πέμπε δὲ μύσταις

Ὀλβον ἐπ' εἰρήνην τε καὶ ὀλβιόχειρον ὑγείην.

Legendum:

πέμπε δὲ μύσταις.

Ὀλβον ἐπ' εἰρήνην τε καὶ ἡπιόχειρον ὑγείην.

Librarius *ὀλβιόχειρον* scripsit, oculis ad praecedens *ὀλβον* aberrantibus. Hymn. 28. vs. 18. ex emendatione Pier- soni ad Moer. Att. p. 580. *Εἰρήνην θαλλούσα καὶ ἡπιόχειρον ὑγεία, Καὶ βίῳ εὐόλβῳ*. Hymn. 85. vs. 8. *Ὀλβον ἡπιανεύουσα καὶ ἡπιόχειρον ὑγείαν*. Incertus poeta Anthol. I. 37. p. 84. de Apolline medico: *Ἠπίον, ἡδυεπῆ, ἡδύτροον, ἡπιόχειρα*.

Hymn. 51. vs. 3. 4. 5.

Ἀρρήτ', αὖ ῥητῇ, μεγαλύνουμε, ἀντροδίατε.

Ἡ διάγεις ὄχθους ὑψαύχενας ακρωρείους,

Ἡδ' ὄρεα σκίοεντα, νάπαισι τε σὴν φρένα τέρπεις.

Quomodo Minervae, cui dicatus hymnus est, haec at-

tributa convenient, non satis intelligo. Recte quidem Scholiastes ad Hesiod. Theog. 411. monuit, *μυρία παρ' Ὀρφεὶ τὰ μεταληπτικῶς ἔχοντα τῶν ὀνομάτων* reperiri. Sed vix dubitem, quin hi versus vel ex Hymno in Dianam, aut in Rheam, scripto, vel aliunde huc migrarint. Tales translationes in Orphei MSS. non infrequentes esse, apparet ex Codice Thryllit. apud Gesnerum p. 206. 208. item ex MS. Biblioth. Matrit. p. 87. ubi duo versus, Hymno 59. adjecti, frustra ab Iriarte pro ineditis venditantur, cum eo tracti sint ex Hymno 44.

Hymn. 33. vs. 7.

Βάκχιε καὶ Διδυμεῦ, ἑκάεργέ τε, λοξία, ἄγνε.

Pulcerrima est lectio Codicis Thryllitiani apud Gesnerum, *Βράγγιε. Βράγγιος.* Apollo dictus est a Brancho, amasio. Vide Varronem apud Lactant. ad Stat. Theb. VIII. 198. Cononem Narrat. 33. 44. et Gesnerum Comment. Societ. Gotting. T. IV. p. 121. Sed, hac lectione recepta, scribendum etiam *Διδυμεῦ*, per Δ majus. Utroque nomine Apollo Miletī colebatur, Branchidis ejus templum et oraculum curantibus. Mela I. 17. *cingit oraculum Apollinis, dictum olim Branchidae, nunc Didymeī.* Pro *λοξία* MS. Voss. *λοξίαν.* At recte eadem manus rescripsit *λοξίας.*

Hymn. 44. vs. 5.

Θυρσαχθῆς, βαρύμηνι, τετιμένε πᾶσι θεοῖσι.

Pro *θυρσαχθῆς* aliquando in mentem veniebat legere *θυρσαυχῆς.* Sed cum MSS. Regii, et alii apud Gesnerum *θυρσεγχθῆς* habeant, sic potius corrigam:

Θυρσεγχθῆς, βαρύμηνι, τετιμένε πᾶσι θεοῖσι.

Hymn. 51. vs. 11. Παιὰν χρυσεγχθῆς.

Hymn. 48. vs. 3.

Νυκτερίοισι χοροῖσι, περιβρεμέτοις ἰαχοῖσι.

Ἰαχος est hymnus bacchantium, non *ιαχός*, quod sciam. Lege:

Νυκτερίοισι χοροῖσι, περιβρεμέτοις ἰαχῆσι.

Theognis vs. 776. *Τερπόμενοι κιθάρῃ, καὶ ἐρατῇ θαλίῃ, Παιάνων τε χοροῖς, ἰαχαῖσί τε, σὸν περὶ βωμόν.*

Hymn. 50. vs. 9.

Πετρόρουτοι, λιγυραὶ, κορυνίτιδες, ὕλονόμοι τε.

Dudum legendum videram:

Πετρόρουτοι, λιγυραὶ, κρουνίτιδες, ὕλονόμοι τε.

Homer. Hymn.

Postea sic scriptum reperi in duobus Codd. Regiis, et Vossiano.

(280)

ibid. vs. 12.

Κρυμοχορεῖς, ἀπαλαί, πολυθρέμμονες, αὐξίτροφοί τε.

Si minus tibi placeat *δρυμοχαρεῖς*, quod *Adr. Heringa* *Observ. cap. 12.* conjiciebat, legas licet:

Κυμοχαρεῖς, ἀπαλαί, πολυθρέμμονες, αὐξίτροφοί τε.

Hymn. 16. vs. 8. Κύμασι τερπομένη.

Hymn. 54. vs. 22. 23.

*Ἡ νύμφαις τέρπη κνανώπισιν ἐν χθονὶ δία,
Θῖνας ἐπ' αἰγιαλοῖς ψαμμάδεσιν ἄρματι κούρω.*

Corruptissimum locum sic vertit vir maximus: *Aut etiam tremulis rusis in gramine terrae Litoreos ad pulvinos cum praepete curru.* At noli dubitare, quin ita refingendus sit:

*Ἡ νύμφαις τέρπη κνανώπισιν ἐν χθονὶ δία,
Θῖνας ἐπ' αἰγιαλοῖς ψαμμάδεσιν ἄλματι κούρω.*

Hymn. 55. vs. 2.

Ἀβροκόμη, φιλέρημε, βρύων ῥθαῖσι ποθειναῖς.

Scaliger vertit: *Mollicomans, et vasticola, atque leporibus augens.* Sed scribendum:

Ἀβροκόμη, φιλέρημε, βρύων ῥραισι ποθειναῖς.

Hymn. 25. vs. 3. Ἀύξιθαλῆς, φερέκαρτε, καλαῖς ῥραισι βρύουσα.

Hymn. 58. vs. 20. 21. 22.

*Ἀλλὰ μοι νυκτέριοι, μαλακόφρονες, ἡπιόθυμοι,
Ἀτροπε καὶ Λάχεσι, Κλωθῶ, μόλετ' εὐπατέρεια,
Ἄεριοι, ἀφανεῖς, ἀμετάτροποι, αἰὲν ἀτειρεῖς.*

Hic quoque locus saepe multumque jactatus est ab iis, qui, patrum memoria, de diphthongis *οι* et *αι* ante consonantem corripendis disputarunt. Quibus hoc exemplum facile eripitur, unius vocis sede permutata:

(281) *Ἀλλὰ μοι αἄριοι, μαλακόφρονες, ἡπιόθυμοι,
Ἀτροπε καὶ Λάχεσι, Κλωθῶ, μόλετ' εὐπατέρεια,
Νυκτέριοι, ἀφανεῖς, ἀμετάτροποι, αἰὲν ἀτειρεῖς.*

Superest ex Orphicis unus versus *Argon. 1315.* qui falsam et ex mendosis locis conflata doctrinam juvare videatur: *Πατρί θ' ἐὼ τίσεσθαι δίκην ἀλιτημοσυνάων.* ubi MSS. Vossian. et meus male habent *πείσεσθαι* pro *τίσεσθαι*. Sed hujus quoque loci in promptu est emen-

datio. Lege: *Πατρί θ' ἐὼ τίσειν ἐδίκην ἀλιττημοσυνάων*. Ipsa linguae ratio activum *τίσειν*, non medium *τίσεσθαι*, postulat; ut vel tironibus notum est e Kustero de Verb. Med. p. 148.

Hymn. 68. vs. 10 — 13.

*Οὔτε γὰρ ἡελίου ταχινὰ φλόγες, οὔτε σελήνης,
Καὶ σοφίας ἀρετῆς τε, καὶ ἐργασίμου θρασύτητος
Εὐχαρε, οὔτε βίου λιπαρᾶς περικαλλίος ἥβης,
Τμῶν χωρὶς ἐγείρει εὐφροσύνας βίῳ τοιο.*

Mirum, ni quatuor versus, quos apposuimus, huc temere traducti sint ex Hymno 59. in Charites. Sic ultimus versus, quem Gesnerus ex MS. Vossiani margine adjecit, huc translatus est ex Hymno 77. vs. 13. De his translationibus diximus p. 274.

Hymn. 79. vs. 4. 5.

*Ἰκμάσι ριπίζων νοτερὲς ὀμβρηγενὲς ὕδωρ,
Αἶθρια πάντα τιθεῖς, θαλερόμματος αἰθέρα τεύχων.*

In Codice Regio *νοτεραῖς* legitur, ut Piersonus conjecit. Ultimo versui in Codice Matritensi apud Iriartem p. 87. hic subjicitur: *Ἀκτῖνες ὥς λάμπουσιν ἐπὶ γθονὸς ἡελίοιο*. qui mihi suspectus est ob secundam in *ἀκτῖνες* correptam.

Hymn. 81. vs. 6.

Τοιγάρ τοι λιτόμεσθα, μάκαρ, ἱεροῖς χαρίεντα.

Optime duo Regii:

Τοιγάρ τοι λιτόμεσθα, μάκαρ, ἱεροῖσι χαρίεντα.

Quod cum etiam Vossianus Gesnero obtulisset, in tex- (282)
tum recipi debebat.

Habes, Erneste, Vir praestantissime, meas in tres poëtas emendationes, nec acute excogitatas, nec justis doctrinae copiis confirmatas. Quas si Tibi ex parte aliqua approbaro, magnum qualiscunque operae fructum me cepisse arbitrabor. Quod reliquum est, hoc mihi affirmanti credas velim, nec quicquam Te, propter summam sapientiam, virtutem, eruditionem, esse amabilius, nec quemquam me studiosiorem amantioremque Tui. Ita vale, et cum ceteros amicos, tum inprimis Juris et politioris humanitatis consultissimum virum, Bachium nostrum, cujus Tu ingenium ad omnem excellentiam formasti, meo nomine saluta,

Dabam XX. Decembr. MDCCLI.

Retractabam MDCCLXXII.

POSTSCRIPTUM.

(283) In priore hujus Epistolae editione p. 73. Hermesianactis Elegiam, quam Athenaeus XIII. p. 597. conservavit, digressionem quadam emendavi. Ex eo tempore, captus eximia carminis pulcritudine, subinde, ut fit, ad illud castigandum reverti, praesertim cum adjumenta quaedam e libris scriptis acceperissem. Nam Codicis Medicei Variantes Abrahamus Gronovius, Veneti J. P. Blessingius, vir eruditissimus, mecum communicavit. Nunc nihil, quod hoc instituto alienum sit, facturum videor, si totum carmen, quo, in tanta veterum Elegiarum jactura, vix quicquam praestantius habemus, hic paulo emendatius, quam a Casaubono editum est, apposuerim.

Hermesianax natus est Colophone, urbe tam fecunda bonis poetis edendis, ut Nicander, indidem oriundus, librum scripserit *περὶ τῶν ἐκ Κολοφώνος ποιητῶν*, totum comparatum cum ad Homeri, quem Colophonii sibi vindicabant, tum ad Xenophanis, Polymnesti, Mimnermi, Antimachi, Phoenicis, et Hermesianactis memoriam celebrandam. Vide Scholiastem Nicandri, cujus testimonio saepe utemur, ad Theriac. 3. et Anonymum scriptorem Vitae Homeri p. 283. Aetatem Hermesianactis incidisse in Philippi et Alexandri M. tempus, clare intelligitur ex Pausania Attic. cap. 9. et Scholiaste Nicandri l. c. Prioris locus hic est: *Λυσιμαχος συνώκισε καὶ Ἐφεσίων ἄγρι θαλάσσης τὴν νῦν πόλιν, ἐπαγόμενος εἰς αὐτὴν Λεβαδίου τε οἰκήτορας καὶ Κολοφώνιους, τὰς δὲ ἐκείνων ἀνελὼν πόλεις· ὡς Φοῖνικα, Ἰάμβων ποιητὴν Κολοφώνιον, θρηνησαι τὴν ἄλωσιν. Ἑρμῆσιάναξ δὲ ὁ τὰ ἐλεγεία γράψας οὐκ ἔτ', ἔμοι δοκεῖν, περιῆν· πάντως γάρ που καὶ αὐτὸς ἂν ἐπὶ αἰούσῃ Κολοφῶνι ᾠδύρατο.* Has autem urbes a Lysimacho ever-
sas esse Olymp. 119. 3. ex Diodoro Sicul. XX. p. 483. constat. Scholiastes Nicandri sic narrat: *Ὁ Ἑρμῆσιάναξ φίλος τῷ Φιλήτῃ καὶ γνώριμος ἦν. — ὁ Νικάνδρος μέμνηται τοῦ Ἑρμῆσιάνακτος ὡς πρεσβυτέρου ἐν τῷ περὶ τῶν ἐκ Κολοφώνος ποιητῶν.* Eadem aetate Philetam vixisse, etiam Suidas testis est: *Φιλήτας, Κῶος, υἱὸς Τηλέφου, ὃν ἐπὶ τε Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου — ἐγένετο*
(284) *νεοτὸ δὲ καὶ διδάσκαλος τοῦ δευτέρου Πτολεμαίου.* Philetae disciplina cum Hermesianax usus sit, nescio, an

Theocritum, quem vetus Grammaticus in ejus vita sub Phileta profecisse tradit, condiscipulum et ejusdem artis aemulum habuerit. Ipse exemplo magistri, cujus honorificam mentionem facit in hac Elegia vs. 75. ingenium contulit ad Elegos scribendos. Nobiles imprimis sunt tres libri Elegiarum, quos de amicae nomine *Λεόντιον* inscripsit. Athenaeus XIII, p. 597. A. παρέλιπον δὲ καὶ τὴν τοῦ Ἑρμῆσιάννακος τοῦ Κολοφωνίου Λεόντιον, ἀπὸ γὰρ ταύτης ἐρωμένης αὐτῷ γινομένης ἔγραψεν ἐλεγειακὰ τρία βιβλία. Scholiastes Nicandri: τούτου δὲ τὰ λεγόμενα εἰς τὴν ἐρωμένην. A Parthenio Erot. cap. 5. laudatur Ἑρμῆσιάναξ Λέοντι. Sed corrigendum esse *Λεοντίω*, ut Elegiarum libri significantur, bene vidit Vossius de Histor. Graec. III, p. 176. confundens tamen poetam cum alio Hermesianaete, Colophonio, athleta, de quo Pausanias Eliac. posterior. 17. Et sic est apud Antonin. Liber. cap. 39. Ἰστορεῖ Ἑρμῆσιάναξ Λεοντίω β'. Ut vero Hermesianax tres Elegiarum libros *Λεόντιον*, sic ejus imitatione Propertius librum primum Elegiarum *Cynthia* inscripsit. Quod ejus interpretes videtur latuisse. Eandem amicam, etsi haud nominat, tamen alloquitur in hoc carmine vs. 75. *Γινώσκεις αἶψα μὲν γὰρ πόθον*. Ter Elegias laudavit Pausanias Achaic. 17. Arcad. 12. Boeot. 55. Inde etiam, praeter Antonin. Lib. I, c. amatorias narrationes excerpsit Parthenius cap. 5. et 22. fortasse etiam cap. 2. Nam ubi vulgo editur, Ἰστορεῖ Φιλητάς Ἑρμῆ, scribere malim, Ἰστορεῖ Φιλητάς καὶ Ἑρμῆσιάναξ. Ex iisdem Elegis narrationem de Menalca sumsit Scholiastes Theocriti ad Eid. VIII. 55. et in argumento Eid. IX. In *Λεοντίω* tamen locum invenire non potuit Elegia ad Eurytionem Centaurum, quam commemorat Pausanias Achaic. 18. ὅτι μὲν ἦν πόλιμα μικρὸν ἐξ ἀρχῆς ἢ Ὀλένος, μαρτυρεῖ τῷ λόγῳ μου καὶ ἐλεγείαν εἰς Εὐρυτίωνα Κένταυρον ὑπὸ Ἑρμῆσιάννακος πεποιημένον. Cujus carminis argumentum forsitan fuerit Mnesimache, Oleni filia, rapta ab Eurytione, sed liberata ab Hercule. Anonymus de XII. Certaminibus Herculis ab Allatio editus, cap. 5. πρὸς Ὀλένον δ' Ἡρακλῆς προσδεξάμενον ἵκτο, καὶ Μνησιμάχην τὴν Ὀλένου ὀυσάμενος Εὐρυτίωνος, ἤκεν εἰς Εὐρυπυθέα. Quem locum perperam accepit P. Burmannus Catal. Argonaut. v. *Eurytion*. Denique Hermesianax *Persica* scripsit. Scholiast. Nicandri: τούτω δὲ τὰ (285) Περσικὰ γέγραπται. Ex quibus si quis potius narrationem de Nanide apud Parthenium cap. 22. quam ex Ele-

gis, ductam putet, non magnopere repugnabo. Nunc ad ipsam Hermesianactis Elegiam, vel potius Elegiae partem, cognoscendam veniamus. Ea, teste Athenaeo l. c. ex tertio Leontii libro sumta, in ἐρωτικῶν, sive per dile amantium, enumeratione versatur. Ex quo patet, minus recte a F. Ursino ad Virgil. Georg. IV. 470. *Elegiam in Orpheum* inscribi.

Οἶνον μὲν φίλος υἱὸς ἀνήγαγεν Οἰάγροιο

Ἀγριόπην Θρηῖσσαν στείλαμενός κινθάρῃ

Ἄιδουθεν, ἐπλευσεν δὲ κακὸν καὶ ἀπειθέα χῶρον,

Ἐνθα Χάρων κοινὴν ἔλκεται εἰς ἄκατον

Vs. 1. Οἶνον μὲν φίλος] Perspicuum est ex vs. 73. et 75. haec a verbo γινώσκεις, vel οἶσθα, quod praecesserat, pendere. Poëta vero alloquitur amicam, Leontium, ut ex his, quae paulo ante diximus, intelligitur.

Vs. 2. Ἀγριόπην Θρηῖσσαν] Repone, quod magis poëticum est: Ἀγριόπην Θρηῖσσαν στείλαμενός κινθάρῃ. Apollon. Rhod. IV. 905. Εἰ μὴ ἄρ' Οἰάγροιο παῖς Θρηῖκιος Ὀρφεὺς Βιστονίην ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς φόρμιγγα τανύσας. Virgil. Aen. VI. 119. Si potuit manes arcessere conjugis Orpheus, Threicia fretus cithara. Propert. III. 1. 41. Orpheu, te duxisse feras, et concita dicunt Flumina Threicia detinuisse lyra. Ceterum Jos. Scaliger ad Virgil. Cul. p. 27. scribit: Quam omnes Eurydicen, eam Mimnermus vocat Agriopen. Sed memoriae lapsu Mimnermum pro Hermesianacte posuit.

Vs. 3. Ἐπλευσεν δὲ κακὸν] Ex MS. Veneto ἐπλευσεν recepi. Vulgati ἐπλευσε. Pluto δυσπειθής dicitur ab Anyte Anthol. III. 24. p. 382.

Vs. 4. Ἐνθα Χάρων] Vulgo editur: Ἐνθα Χάρων ἄκοὴν ἔλκεται εἰς ἄκατον. Sed poëtae manum, quam in textum revocavimus, feliciter assecutus est Lennepius Animadv. post Coluth. p. 162. Nec aliter legit perpetuus huius carminis imitator, Propertius III. 16. 23. Exoranda canis thia sunt latrantia colla: Scandenda est torvi publica cymba (286) senis. Eodem modo λίμνη πάγκοινος Ἄιδου dicitur apud Sophocl. Electr. 137. et Ἄιδης κοινὸς apud eundem Ajac. 1219. et in Epigrammate Analect. Brunck. T. III. p. 290. Haec ratio nostra placet intelligentissimo talium rerum ju-

Ψυχὰς οἰχομένων· λίμνη δ' ἐπὶ μακρὸν αὖτεϊ, 5
 Πεῦμα δὲ ἐκ μεγάλων ῥυομένη δονάκων.
 Ἀλλ' ἔτλη παρὰ κύμα μονόζωστος κιθαρίζων
 Ὀρφεὺς, παντοίους δ' ἐξανέπεισε θεούς.
 Κωκυτὸν τ' ἀθέμιστον ὑπ' ὄφρ' οἱ μειδήσαντα,
 Ἦδὲ καὶ αἰνοτάτου βλέμ' ὑπέμεινε κυνὸς, 10

dici, Valckenario Diatr. in Euripid. cap. 25. p. 281. At Cl. Toupius ad Theocrit. T. II. p. 399. veriores scripturam putat: κοίλην ἔλκεται εἰς ἄκατον. Suo quisque sensu fruatur.

Vs. 5. *Λίμνη δ' ἐπὶ μακρὸν*! MS. Venetus, λίμνη. Lennepius non male scribit: λίμνη δ' ἐπὶ μακρὸν αὖτεϊ Πεῦμα ἐκ μεγάλων ῥυομένη δονάκων. Malim. tamen: λίμνης δ' ἐπὶ μακρὸν αὖτεϊ Χεῦμα δὲ ἐκ μεγάλων ῥυομένης δονάκων. Anyte Anthol. III. 32. p. 416. Χλωρὸν ὑπὲρ ποταμοῦ χεῦμα Ἀχέροντος ἔβα. Ovidius Ibid. 77. Quisque per infernas horrendo murmure valles Imperjuratae laberis amnis aquae. Arundineta in ripa Stygis saepe commemorantur, tanquam a Propertio II. 20. 71. Jam licet et Stygia sedeat sub arundine remex. ubi vide Interpretes.

Vs. 7. *Μονόζωστος κιθαρίζων*] Sic correximus vulgatum *μονόζωστον κιθαρίζων*. Hesychius: Οἰόζωνον. μονόστολον. quae glossa pertinet ad Sophoclem Oed. Tyr. 856. Εἰ δ' ἄνδρ' ἐν' οἰόζωνον αὐδήσει. ubi Scholia explicant *μονόζωνον*, *μόνον*.

Vs. 8. *Παντοίους δ' ἐξανέπεισε*] Olim mihi placebat, *πομπάτους θεούς*, scil. Mercurium et Charontem, ex Sophocl. Ajac. 844. Nunc pronior sum in Valckenarii conjecturam, *ἀνταῖους θεούς*. Grammatici *ἀνταῖον* explicant *ἐχθρὸν*, *χαλεπὸν*, ut hic capiendum, vel *ικέσιον*, ut sumendum in Apollon. Rh. I. 1141. cuius Schol. describens Etym. M. p. 111. l. 50. addit: Διογένης, ἱκέσιος. ubi Diogenes vel Diogenianus est Hesychius. Vide Praef. nostram ad Hesych. Θεούς interpunctione a sequentibus separavimus.

Vs. 9. *Κωκυτὸν τ' ἀθέμιστον*] Semper in voce *ἀθέμιστον* offendor. Legendum: *Κωκυτὸν τ' ἀπόθεστον ὑπ' (287) ὄφρ' οἱ μειδήσαντα*. Hesychius: Ἀπόθεστος. οὐκ ἐπιζήτητος. ubi verbi vim praeclare explanavit Hemsterhusius. Idem est *αἰνήθεστος*, quod Hesychius explicat *οὐκ ἐνλιτάνευτος*, et *πανάθεστος*, quod πάντα ἀπαραίτητος. Pro eo pessime scribitur *παράθετος*. Vulgatum *ἐπ' ὄφρ' οἱ* in *ὑπ' ὄφρ' οἱ* mutavi. Apollon. Rhod. III. 1023. Ἰμερὸν γαυρῶσιν ὑπ' ὄφρ' οἱ μειδιόωντες.

Ἐν πυρὶ μὲν φωνὴν τεθωμένον, ἐν πυρὶ δ' ὄμμα.

Σκληρὸν, τριστοίχοις δαίμα φέρον κεφαλαῖς.

Ἐνθεν αἰοιδιάων μεγάλους ἀνέπεισεν ἄνακτας,

Ἀγριόπην μαλακοῦ πνεῦμα λαβεῖν βιότου,

Οὐ μὴν οὐδ' υἱὸς Μήνης, ἀγέραςτον ἔθηκεν 15.

Μουσαῖος, Χαρίτων ἥρανος, Ἀντιόπην.

Ἦτε πολυμνήστησιν Ἐλευσῖνος παρὰ πέζαν

Εὖοσμον κρυφίων ἐξεφόρει λογίων,

Vs. 11. Ἐν πυρὶ μὲν φωνὴν] Sic pro vulgato φωνῇ scripsimus cum Lennepio. Θοοῦσθαι φωνὴν est incitata voce latrare: θοοῦσθαι ὄμμα; oculos acriter intendere. Nicander Theriac. 227. αὐτὰρ ἐνωπῆς Γλήνεα φοινίσσει τεθωμένος. Oppian. Halieut. II. 525. Σεύονται λύσση τεθωμένοι. Nonnus XLVII. p. 1238. Μὴ σε πάλιν μανίῃ τεθωμένον ὀψέ νοήσω. Sic pro τεθωμένον scribendum, non τεθολωμένον, ut conjecit Falkenburgius. Pro φέρων, quod vulgo editur, corrige φέρον, idque ad ὄμμα refer. Totus locus sic construendus est: Ὀρφεὺς ὑπέμεινε βλέμμα κυνὸς, ἐν πυρὶ μὲν τεθωμένου φωνὴν, ἐν πυρὶ δὲ τεθωμένου ὄμμα σκληρὸν, φέρον δαίμα κεφαλαῖς τριστοίχοις. Haec Propertius sic expressit, III. 16. 23. Exoranda canis tria sunt latrantia colla. IV. 7. 52. Tergeminusque canis sic mihi molle sonet.

Vs. 13. Ἐνθεν αἰοιδιάων] Ἐνθεν pro ἐνθα etiam est vs. 24. Pro αἰοιδιάων MS. Venet. mendose λυδιάων. Rarior forma αἰοιδιάω bis reperitur apud Homerum Od. E. 61, K. 227.

Vs. 16. Ἀντιόπην] De hac Antiopa nihil mihi constat. Dalechampius ad h. l. et P. Burmannus Secundus ad Propert. II. 21. 51. eam confundunt cum Antiopē, Nyctei filia.

Vs. 17. Ἦτε πολυμνήστησιν] Totus hic locus de Musaei amoribus tot tam foedis maculis contaminatus est, nullam ut inde sententiam elicias. Vulgo editur: Ὅστε πολυμν. Sed Codices Mediceus et Venetus pro ὅστε habent ἦτε, ex quo, accentu mutato, ἦτε feci. Nam femininum genus postulat verbum διαποιπρύνουσα, quod sequitur. Itaque omnia, quae deinceps dicuntur, non de Musaeo, sed de Antiopa, Cereris, ut videtur, sacerdote, intelligenda sunt.

Vs. 18. Εὖοσμον κρυφίων] Quantivis pretii lectionem habet Codex Venetus: Εὐασμόν κρυφίων ἐξεφόρει λογίων.

Ῥάριον ὄρχιων ἀντίαν διαποιπνύουσα

Δήμητρα γνωστὴ δ' ἐστὶ καὶ εἰς αἶδην. 20

Φημί δὲ καὶ Βοιωτὸν ἀποπρολιπόντα μέλαθρον

Ἡσίοδον, πάσης ἥρανον ἱστορίας,

Ἀσκραῖον εἰσεσθαι, ἔχονθ' Ἐλικωνίδα κόμην.

Ἐνθεν ὃ γ' Ἠοίην μνώμενος Ἀσκραϊκὴν,

Πόλλ' ἐπαθεν, πάσας δὲ λόγων ἀνεγράψατο βίβλους, 25

Ἵμνων ἐκ πρώτης παιδὸς ἀναρχόμενος.

Εὐασμός est laetus clamor mulierum in sacris Cereris, sive ὀλολυγῇ, ut ab aliis vocatur. Plutarchus *Antioch.* p. 951. *Ἀκούσθηται καὶ βοὴν ὄχλου μετὰ εὐασμῶν καὶ πηθήσεων Σατυρικῶν.* Onomasticum vetus: *Ouatō*, εὐάστη, πεζὸς θορίαμβος. Scribe, εὐασμός, vel εὐασμα. Vide Valckenarium *Epist. ad Röver.* p. 79. Hac lectione recepta, etiam ἐξέφορετι nomen, quod regat, habet.

Vs. 19. Ῥάριον ὄρχιων] Quocunque modo hic versus corrigatur, certum videtur, Ῥάριον cum Δήμητρα conjungendum esse, ut *Ceres Rharia* intelligatur; de qua, vide, quae diximus ad Homerum *H. in Cerer.* 450. MS. Venet. male, διαποιπνύισα. *Apollon. Rh.* IV. 1113. *Ἀμφίπολος δέσποιναν ἔην μεταποιπνύουσαι.*

Vs. 20. Γνωστὴ δ' ἐστὶ] Sensus est: *Antiope* etiam mortua vivit Musaei carminibus. Hoc ad οὐκ ἀγέραςτον vs. 15. referendum. *Diocles in Analect. Brunck.* T. II. p. 183. οἶδ' ἐμὲ κεῖν αἶδην. *Theocr. Eid.* XVI. 30. Ὀφρα καὶ εἰς αἶδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσης, Μηδ' ἀλκιῆς μύρηαι ἐπὶ ψυχρῷ Ἀχέροντος.

Vs. 23. Ἐχονθ' Ἐλικωνίδα] MS. Venetus, ἔχων Ἐλικωνίδα. *Lennepius*, in ceteris non audiendus, bene scribit: ἔχειν θ' Ἐλικωνίδα κόμην.

Vs. 25. Πόλλ' ἐπαθεν] Hunc locum aliquando, post *Casaubonium*, *Petitum* ad *Leg. Att.* p. 560. et alios, meis (289) quoque conjecturis vexavi. Nunc, omnibus iterum perpensis, non emendandum eum arbitror, sed explicandum. *Hermesianax* per lusum jocumque fingit, *Hesiodum* captum amore *Ascraeae* puellae, *Eoeae*, ut durum ejus animum flecteret, *Ἠοίας μεγάλας*, sive *Κατάλογον γυναικῶν*, cujus quartus liber *Ἠοίας* comprehendebat, scripsisse, et, instituta puellae cum antiquis heroinis comparatione, singularum heroinarum, quas recenseret, hymnum ab amicae nomine *Ἠοίη* vel *Ἥ*

Αὐτὸς δ' οὗτος αἰνῶς, ὃν ἐν Διὶ αἶσα φυλάσσει,
 Ἡδιστον πάντων δαίμονα μούσοπόλων,
 Λεπτὴν γ' εἰς Ἰθάκην ἀντείνειτο θεῖος Ὀμηρος
 Ωιδῆσιν, πινυτῆς εἵνεκα Πηνελόπης. 30

οἷη incepisse. Sunt igitur βίβλοι λόγων nihil aliud, nisi Κατάλογος γυναικῶν. Nam ut λέγειν interdum dicitur pro καταλέγειν, recensere, sic λόγος pro κατάλογος, recensio. Huius sententiae interpunctionem accommodavi, distinguens post βίβλους, et ὕμνων referens ad ἀναρχόμενος. Sic enim pro ἀναρχόμενος recte scripsit Gu. Canterus Nov. Lect. IV. 3. Grammaticus in Vita Arati, nuper editus ab Iriarte Bibl. Matrit. p. 202. καθάπερ γὰρ ὁ Ἡσίοδος ἔργων καὶ ἡμερῶν ἀρχόμενος, τῶν ὕμνων ἀπὸ Διὸς ἤρξατο. Quod autem Ἡσίοδος partem Καταλόγου γυναικῶν dixi, id non obscure colligere licet ex veteri Grammatico, cujus Scholion pereruditum Aldi diligentia ad Hesiodi Aspidem prodidit, sed D. Heinsii sollicitudine neglexit. Idemque confirmat Hesychius: Ἡσίοδος ὁ Κατάλογος Ἡσιόδου. Quid? ex ipso Hermesianacte satis clare intelligitur, Ἡσίοδος a Καταλόγῳ non diversas fuisse.

Vs. 28. Ἡδιστον πάντων] Cum Homerus non tam suavitate carminis, quam granditate, censeatur, vix dubitari potest, quin vere coniecerim: Κυδιστον πάντων δαίμονα μούσοπόλων. Apollon. Rhod. II. 721. κυδίστην τότε δαίμονα ποροσαίνοντες. Non alienum fuerit, quam vocem hic restitui, Nicandro Theriac. 3. eximere: Φίλ' Ἑρμησιάναξ, πολέων κυδίστατε πάων. Legendum: Φίλ' Ἑρμησιάναξ, πολέων κηδέστατε πάων. Nam Scholiastes docet, non clarum poetam, Hermesianactem, intelligi, sed ejusdem nominis nescio quem, (290) Nicandro per affinitatem conjunctum. Idem Scholiastes hunc versum ita exponens, ὡς τῶν πολλῶν συγγενῶν ἐνδοξότατε καὶ προσφιλέστατε Ἑρμησιάναξ, significat, se inter utramque lectionem fluctuasse. Nam ἐνδοξότατε pertinet ad κυδίστατε, προσφιλέστατε ad κηδέστατε. Nicander imitatur Homerum Od. K. 225. Ὃς μοι κηδέστος ἐτάρων ἦν, κεδνότατός τε. Eadem voces confusae sunt in incerti poetae Epigrammate Anthol. III. 12. p. 337. Μὴ με θοῶς κυδίστε παρέρχο τῦμβον ὀδῖτα. Corrige: Μὴ με θοῶς κηδέστε παρέρχο τῦμβον ὀδῖτα. Hesychius: Κηδιστοί. φίλτατοι, φρονιστικώτατοι, ἀνάγκαιοτατοι. Ceterum ad hunc de Homero, et alterum de Antimacho locum respexit Propertius II. 25. 45. Tu non Antimacho, non tutior ibis Homero. item I. 7. 3. Atque, ita sim felix, primo (κυδίσιω) contendis Homero.

Vs. 29. Λεπτὴν γ' εἰς Ἰθάκην] MSS. Venet. et Medic.

Ἦν διὰ πολλὰ παθῶν, ὀλίγην ἐσενάσσατο νῆσον,
 Πολλὸν ἀπ' εὐρείης λειπόμενος πατρίδος.
 Ἐκκαίεν δ' Ἰκάρου τε γένος, καὶ δῆμον Ἀμύκλου,
 Καὶ Σπάρτην, ἰδίων ἀπτόμενος παθέων.
 Μίμνερμος δὲ τὸν ἡδὺν ὅς εὔρετο, πολλὸν ἀνατλάς, 35.
 Ἦχον, καὶ μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου,
 Καίετο μὲν Ναννοῦς· πολὺ δ' ἐπὶ πολλὰ κιμῶτα
 Κνημῶθεις κώμους σίχῃ συνδραμίῃ.

Ἀπτήν δ' εἰς Ἰθ. Sed γ' melius est. Post ᾠδῆσιν minor distinctio ponenda, ut ad ἀνετείνετο referatur. Homerus cum carminibus suis in Ithacam contendit, ut Penelopae placeret.

Vs. 31. Ἦν διὰ πολλὰ παθῶν] Expressit Propertius II. 7. 23. Omnia formosam propter Briseida passus.

Vs. 33. Ἰκάρου τε γένος] Ἰκάρου γένος est Penelope: δῆμος Ἀμύκλου, καὶ Σπάρτη, Helena cum Lacedaemoniis. Ἰκάρου vocat, quem Homerus Ἰκάριον. Sic alii quoque in hoc nomine variant. Vide Muncker. ad Hygin. F. 130.

Vs. 34. Ἰδίων ἀπτόμενος παθέων] Hanc mire venustam exquisitamque sententiam duxit ab Homero II. T. 301. Ὄς ἔφατο κλαίουσ', ἐπὶ δὲ στενάχοντα γυναῖκες, Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη.

Vs. 35. Εὔρετο πολλὸν ἀνατλάς] Philetas in Stobaeo Grotii p. 343. Ἄλλ' ἐπέων εἰδὼς κόσμον, καὶ πολλὰ μογήσας Μῦθων παντοίων οἶμον ἐπιστάμενος. Hic tamen πολλὸν (291) ἀνατλάς non eam εὔρετο, sed paulo duriore traiectione cum καίετο Ναννοῦς conjungendum videtur.

Vs. 36. Μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου] Lennepius eleganter scribit: μαλακοῦ πνεῦμα τὸ πενταμέτρου. Bis Propertius hunc locum ob oculos habuit, I. 7. 19. Et frustra cupies mollem componere versum. I. 9. 11. Plus in amore valet Mimnermi versus Homero. Mimnermo etiam elegiae inventionem tribuunt Mar. Victorinus Art. Gram. II. p. 255. et alii, quos laudavi ad Callimachi Fragm. p. 439.

Vs. 37. Καίετο μὲν Ναννοῦς] Mimnermus et tibicen et poeta tibicinam Nanno amavit. Posidippus in Anal. Brunck. T. II. p. 48. Ναννοῦς καὶ Λύδης ἐπὶ χεῖρ' ὄνο, καὶ φέρ' ἐραστῶν, Μίμνερμου, καὶ τοῦ σώφρονος Ἀντιμάχου. Vide Strabon. XIV. p. 962. et Athenaeum XIII. p. 597. A. Eandem carminis, quod Ναννώ inscriptum erat, cantavit. Ex quo Strabo XIV. p. 940. Athenaeus XI. p. 470. A. et Stobaeus Tit. 115. p. 592. plusculos versus conservarunt. Locutionem καίετο

Ἦχθεε δ' Ἑρμόβιον τὸν αἰεὶ βαρύν, ἠδὲ Φερέκλην
 Ἐχθρὸν μισήσας, τοιάδ' ἔπεμψεν ἔπη. 40
 Λύδης δ' Ἀντίμαχος Χρυσήϊδος ἐκ μὲν ἔρωτος
 Πληγείς, Παντωλοῦ ρεῦμ' ἐπέβη ποταμοῦ.
 Δαρδάνην δὲ θανοῦσαν ὑπὸ ξηρὴν θέτο γαῖαν

Nannous adversus Casaubonum egregie vindicat T. Hemsterhusius Obs. Misc. Vpl. VI. T. I. p. 302.

Ibid. Πολιῶ δ' ἐπὶ πολλὰ κίμαίω] Casaubonus legebat: Καίτοι μὲν Ναννοῦς ὑπο. τῷ δ' ἐπὶ πολλὰκι μόχθῳ Κνημωθεῖς, κώμους ἔστιχεν ἀδρανίη. Nobis quoque aliquando placebat: πολιῶ δ' ἐπὶ πολλὰκι μόχθῳ. ut in Phaniae Epigrammate apud Kusterum ad Suid. T. II. p. 319. πολιῶ γνῖα δεθείς καμάτω. Sed aliud quid latere, haec Codicis Veneti lectio ostendit: πολλιῶ δ' ἐπὶ πολλὰκι λώτῳ Κνημωθεῖς, σίχε συνεξαμύη. In συνεξαμύη cum Veneto Mediceus consentit. Λωτός quidem, sive tibia, apta est Mimnermo tibicini. Sed reliqua cum hac lectione minus bene coöunt. Forte scribendum: πολιῶ δ' ἐπὶ πολλὰκι κώλῳ Κνημωθεῖς κώμους στείχε σὺν . . . .

Vs. 39. Ἦχθεε δ' Ἑρμόβιον] MS. Venet. male, Ἦδ' ἤχθεε.

(292) Ibid. Ἦδὲ Φερέκλην] Vulgatum οὐδὲ Casaubonus recte in ἠδὲ mutavit. Sed Φερέκλον quare pro Φερέκλην scriberet, nihil causae erat. Vide quae diximus ad Homer. H. in. Cerer. 153.

Vs. 40. Τοιάδ' ἔπεμψεν ἔπη] MS. Venet. τοίαν. Pro ἔπεμψεν, cave, ἐμελψεν scribas. Epigramma apud Gruter. p. 655. 2. οὐ λοῖδορα ῥήματα πέμψας.

Vs. 41. Λύδης δ' Ἀντίμαχος Χρυσήϊδος] Χρυσήϊδος est patronymicum a Χρύσης, ut apud Homer. II. M. 111. Sed Codices Mediceus et Venetus praebent Λυσηῖδος. ex quo libenter facerem Λυδηῖδος, si gentilis formae Λυθεύς et Λυδηῖς exempla in promptu haberem. Fuit enim Antimachi sive uxoris, sive amicae, et nomina, et gente Lyda. Asclepiades in Anal. Brunck. T. I. p. 219. Λύδη καὶ γένος εἰμὶ καὶ οὐνομαί τῶν δ' ἀπὸ Κόδρου Σεμνοτέρη πασῶν εἰμὶ δὲ Ἀντίμαχον. Τίς γὰρ ἐμ' οὐκ ἤειπε; τίς οὐκ ἀνελίξατο Λύδην, τὸ ξυγόν Μουσῶν γράμμα καὶ Ἀντιμάχου;

Vs. 43. Δαρδάνην δὲ θανοῦσαν] MS. Venetus, Δαρδάνη. Suspico, ab Hermesianacte scriptum esse: Λάρνακι γινὼ δὲ θανοῦσαν ὑπὸ ξηρὴν θέτο γαῖαν. Homer. II. Ω. 795. Ὅστις χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν ἐλόντες. Ἄψα δ' αἶψ ἐς κοίλην καπετον θέσαν. Anthol. III. 11. p. 337. Νικόπολιν Μαρ-

Καλλίον' Ἰξασιν δ' ἦλθεν ἀπαπρολιπών
 Ἄκραν εἰς Κολοφῶνα γόων δ' ἀνεπλήσατο βίβλους 45
 Ἰρὰς, ἐκ παντὸς παυσάμενος καμάτου.
 Λέσβιος Ἀλκαῖος δὲ πόσους ἀνεδέξατο κῶμους,
 Σάπφους φορμίζων ἱμερόεντα πόθον,
 Γιγνώσκεις· ὁ δ' αἰδοῦς ἀηδόνας ἠράσαθ', ὕμνων
 Τήιον ἀλγύνων ἄνδρα πολυφραδίην. 50
 Καὶ γὰρ τὴν ὁ μελιχρὸς ἐφωμίλησ' Ἀνακρείων
 Στελλομένην πολλαῖς ἄμμιγα Λεσβιάσι.
 Φοῖτα δ', ἄλλοτε μὲν προλιπὼν Σάμον, ἄλλοτε δ' αὐτὴν
 Οἰνηρὴν δουρὶ κεκλιμένην πατρίδα,

θῶν ἐνεθήκατο τῇδ' ἐνὶ πέτρῃ, Ὀμβρίσας δακρύοις λείψανον
 μαρμαρέην.

Vs. 44. Καλλίον' Ἰξασιν] Codex Medicus: Καλλίον' Ἰξασιν
 διηλθεν. Venetus: Καλλίονα Ἰξασιν διηλθεν. His con-
 firmatur Casauboni correctio, δ' ἦλθεν, quam recepi. Re-
 liqua non minus monstrose depravata sunt, quam quae vul-
 gantur.

Vs. 45. Ἄκραν εἰς Κολ.] MS. Ven. Ἄκρον, ἐνεπλήσατο,
 et ἱρὰς.

Vs. 46. Ἐκ παντὸς παυσάμενος] Vix sine lectorum
 damno omitti potest locus Plutarchi Consol. ad Apollon. p.
 106. B. ἐχρήσατο δὲ τῇ τοιαύτῃ ἀγωγῇ καὶ Ἀντίμαχος (293)
 ὁ ποιητής. ἀπαθανοῦσης γὰρ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λύδης, πρὸς
 ἣν φιλοστόργως εἶχε, παραμύθιον τῆς λύπης αὐτῷ ἐποίησε
 τὴν ἐλεγείαν τὴν καλουμένην Λύδην, ἐξαριθμησάμενος τὰς
 ἠρωϊκὰς συμφορὰς, τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐλάττω τὴν ἐαυ-
 τοῦ ποιῶν λύπην.

Vs. 49. Ἀηδόνας ἠράσαθ'] Post ἠράσαθ' interpunxi,
 ut ὕμνων cum πολυφραδίῃ conjungatur. Sensus est: Alcaeus
 Sapphonem deperibat, et carminum suorum venustate riva-
 lem Anacreontem urebat, veritum, ne Alcaeus hac dote pri-
 mas teneret apud Sapphonem.

Vs. 53. Προλιπὼν Σάμον] MS. Venet. λείπων Σάμον.
 quod placebat Valckenario.

Vs. 54. Δουρὶ κεκλιμένην] Sic Casaubonus pulcre re-
 scripsit pro vulgato, Δούριν κεκλιμένην. Antipater Anthol.
 III. 23. p. 380. Οὐδ' ὑπὸ δυσμενέων δούρατι κεκλίμεθα.
 De Teo, per Harpagum capta, vide Herodotum I. 168.

Vs. 55. Τὸ δὲ δὴ ὅλον εἶσιδε Λέκτον] Nihil verius

Λέσβον ἐς εὐοινόν· τὸ δὲ δὴ ρίον εἶσιδε Λέκτον. 55

Πολλάκις Αἰολικοῦ κύματος ἀντιπέρας.

Ἀτθίς δὲ οἷα μέλισσα πολυπρήωνα κολώνην

Λείπουσ', ἐν τραγικαῖς ἤδε χοροστασίαις.

Βάκχον καὶ τὸν Ἔρωτ' ἀγείραι θ' ἀρειδὸς

. . . . . Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ.

60

Φημί δὲ κακείνων τὸν τιεὶ πεφυλαγμένον ἄνδρα,

est felici emendatione Casauboni, quam recepinus. Vulgo editur: τὸ δὲ μυρίον εἶσιδε λέκτρον.

Vs. 57. Ἀτθίς δ' οἷα μέλισσα] Sic de certa conjectura scripsimus. Vulgo legitur: Ἀτθίς δ' οἷα μέλισσα. Scholiast. Sophocl. ad Ajac. 1218. ἡδιστος ὦν ὁ Σοφοκλῆς. (294) πάλιν ἐπὶ τὸ ἴδιον ἡθος ἐκλινεν· ὅθεν καὶ μέλιτα ἐκλήθη. Suidas Σοφοκλῆς· προσηγορεύθη δὲ μέλιτα, διὰ τὸ γλυκύν. Recepinus etiam Lennepii correctionem, quae cuivis in mentem veniat, πολυπρήωνα Κολωνόν, vel potius κολώνην. Poëta alludit ad pagum Atticum, Κολωνόν, unde Sophocles oriundus erat. In vulgatis libris est: πολυπρήωνα κολώνην. In οἷα ex vs. 41. assumendum γιγνώσκεις, ut vs. 85. et 89.

Vs. 59. Ἀγείραι θ' ἀρειδὸς] Codices Venetus et Mediceus: ἀγείραι θειαρειδὸς. quod forsitan aliis profuerit ad veram lectionem eruendam. Prior versus pars sic corrigenda: Βάκχον καὶ τὸν Ἔρωτα γεραίραι . . . . . Homerus H. in Mercur. 428. Μνημασύνην μὲν πρῶτα θεῶν ἐγείραρον αἰοιδῆ. Cel. Valckenarius Βάκχον καὶ τὸν Ἔρωτα cum ἤδε, deleta distinctione, conjungebat, ut Sophocles in canticis choricis Bacchum et Cupidinem cecinisse dicatur, sicut Venerem cecinit in echoro Antigoniae 796. Res eodem redit. Sententiam illustrat Athenaeus XIII. p. 601. A. Σοφοκλῆς ἦγεν εἰς τὰ θεάτρα διὰ τῶν τραγωδιῶν τοὺς ἔρωτας. — τὸν Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον.

Vs. 60. Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ] Post hunc versum mihi lacunam deprehendisse videor. Nam cum Hermesianax omnium et poetarum et philosophorum, quos recenset, amicas nominarit, quid est, quare unius Sophoclis amicam reticeret? Nec ignorare poterat, cum Theoridis et Archippae amore irretitum fuisse, cum id multis seculis post cognitum habuerit Athenaeus XIII. p. 592. A. Nisi forte cum Lennepio suspiceris, in corrupto θειαρειδὸς nomen Θεωρίς latere. Quod mihi parum probabile videtur.

Καὶ πάντων μῖσος κτώμενον ἐκ συνοχῶν
 Πάσας ἀμφὶ γυναῖκας, ὑπὸ σκολίοιο τυπέντα.
 Τόξον, νυκτερινὰς οὐκ ἀποθέσθ' ὀδύνας.
 Ἀλλὰ Μακηδονίης πάσας κατενίσσατο λαύρας, 65
 Αἰγείων μέθεπεν δ' Ἀρχέλειω ταμίην,
 Εἰσόκε τοι δαίμων Εὐριπίδῃ εὗρεν ὀλεθρον,
 Ἀμφὶ βίου στυγνῶν ἀντιάσαντι κυνῶν.
 Ἄνδρα δὲ τὸν Κυθήρηθεν ἀνεθρέψαντο τιτῆναί,
 Βάκχου καὶ λωτοῦ πιστότατον τὰμίην, 70
 Μοῦσαι παιδευθέντα Φιλόξενον· οἷα τιναχθεῖς
 Ὠρυγῇ ταύτης ἦλθε διὰ πτόλεως,
 Γινώσκεις, αἶουσα μέγαν πόθον, ὃν Γαλατεΐης
 Αὐτοῖς μηλείοις θήκαθ' ὑπὸ προγόνοις.

Vs. 62. *Ἐν συνοχῶν*] Casaubonus coniecit, ἐκ δακτύλων. Sed nec δάκρυς pro δηγμός dicitur, nec satis accedit ad vitiösae lectionis vestigia.

Vs. 66. *Αἰγείων*] Casaubonus scribit, *Ἀργείην*; quod (295) nomen proprium est apud Theocrit. Eid. XVII. 53. et Apollodor. I. 9. p. 46. Certe contextus nomen amicae postulat.

Vs. 67. *Εἰσόκε τοι δαίμων*] In MS. Veneto *τοι* deest. Idem εὗρετ' pro εὗρεν habet. Ceterum hanc de Euripidis morte narrationem refellit Addæus Anthol. III. 25. p. 396. Οὐ σε κυνῶν γένος εἶλ', Εὐριπίδῃ, οὐδὲ γυναῖκος Οἴστρου, τὸν σκοτίας κυπρίδος ἀλλότριον, Ἀλλ' Αἴδης καὶ γῆρας· ὑπαὶ Μακέτῃ δ' Ἀρεθούσῃ Κεῖσαι ἑταιρείῃ τίμιος Ἀρχέλειω.

Vs. 72. *Ὠρυγῇ*] Adr. Heringa Observ. cap. 31. p. 284. vertit oestro. Sed ὠρυγῇ ab Hesychio explicatur φωνή, θόρυβος. κυρίως δὲ, ἡ τῶν κυνῶν φωνή. Vereor, ne poeta aliud scripserit. ταύτης πτόλεως intellige Colophonem.

Vs. 73. *Γινώσκεις, αἶουσα μέγαν πόθον*] Hunc locum unius literae mutatione sanavimus. Vulgo editur: *Γινώσκει καίουσα μέγαν π.* MS. Venetus pejus: *Γινώσκει καὶ οὐραν μέγαν π.*

Vs. 74. *Αὐτοῖς μηλείοις θήκαθ' ὑπὸ προγόνοις*] Pro absurda lectione *Μηλίους* Heringa l. c. verissime rescripsit *μηλείοις*. Quanquam durior est interpretatio, quam addit:

Οἶσθα δὲ καὶ τὸν αἰδὸν, ὃν Εὐρυπύλου πολίτην 7.
 Κῶοι χάλκειον θῆκαν, ὑπὸ πλατάνῳ
 Βιττίδα μολπάζοντα θοῖν περὶ πάντα Φιλητᾶν.

amorem, quem Philoxenus primogenitae onium foetibus, sive agnis Galateae, inesse finxit. Vide, an loco subobscuro lucis aliquid afferatur e Athenaeo I. p. 6. F. ἐπεὶ δὲ Φιλόξενος τὴν ἐρωμένην Γαλάτειαν ἐφωράθη διαφθεῖρων, εἰς τὰς λατομίας ἐνεβλήθη, ἐν αἷς ποιῶν τὸν Κύκλωπα, συνέθηκε τὸν μῦθον εἰς τὸ περὶ αὐτὸν γεγόμενον πάθος, τὸν μὲν Διογύσιον, Κύκλωπα ὑποστησάμενος· τὴν δ' αὐλητρίδα, Γαλατείαν· ἑαυτὸν δ' Ὀδυσσεῖα.

(296) Vs. 75. Εὐρυπύλου πολίτην Κῶοι] Homertus II. B. 677. Καὶ Κῶν Εὐρυπύλου πόλιν. Propert. IV. 5. 23. *Eurypylisque placet Coae textura Minervae.*

Vs. 76. Θῆκαν ὑπὸ πλατάνῳ] Voces ὑπὸ πλατάνῳ distinctione a θῆκαν separavi, ut cum μολπάζοντα conjungantur. Nam poetae umbram sectantur.

Vs. 77. Βιττίδα] *Battidem* Philetas amicam vocat Ovidius Trist. I. 6. 2. *Nec tantum Coa Battis amata suo est.* III. ex P. 1. 58. *quo non Inferius Coa Battide nomen habes.* Quem secutus Scaliger ad Propert. III. 7. 44. *Βαττίδα* in Hermesia-naote legit. *Βίττις* tamen, *Βιττώ*, et *Βίττιον* usitata mulierum nomina sunt, e. g. apud Antipatrum Anthol. III. 12. p. 331.

Ibid. Φιλητᾶν] *Philetas* nomen saepe librariorum errore in *Philemonis*, *Philonis*, aut simile abiit. Plutarchus Pericle p. 153. A. οὐδ' Ἀνακρέων, ἢ Φιλήμων, ἢ Ἀρχίλοχος. Lege, Φιλητᾶς. Scholiastes Apollon. Rhod. III. 118. *Ἐπιόωντο, ἀντὶ τοῦ ἐπαιζόν.* — Φίλων δέ, ἀντὶ τοῦ ὁμίλου παρα τὸ ἔπος. Scribe, Φιλητᾶς. Respicit ejus ἀτάκτους γλώσσας, quas laudat ad IV. 989. Nam Philo Grammaticus, quem Etymologus M. saepe commemorat, recentior est, quam ut ab hoc Scholiaste laudari potuerit. Tzetzes ad Lycophr. 633. *Φιλητᾶς δὲ ἐν τρίτῳ Ναξιακῶν, Βαλιαρίδας φησὶν αὐτὰς ὕστερον ὀνομασθῆναι.* Corrige, Φιλητᾶς. Hic enim *Ναξιακά* scripsit, ut Eudocia p. 424. et Eustath. ad Od. γ. p. 1885. testantur. Etymol. M. p. 135. l. 28. *Εὐφορίων δὲ καὶ Φιλίας Ἀργανθάνιον λέγουσι διὰ τοῦ ε.* Sylburgius *Φιλέας* malit. Sed scribendum, Φιλητᾶς. Apud Aelianum V. H. X. 6. *Philetas ποιητὴς ἑξαμέτρων* dicitur. Immo *πενταμέτρων*.

Ibid. *Περὶ πάντα Φιλητᾶν Ῥήματα*] Sic Scaliger ad Propert. l. c. legit. Quod a MSS. Veneto et Mediceo confirmatur. Vulgo pro *Ῥήματα* scribitur *πῆματα*.

Ῥήματα, καὶ πᾶσαν ῥυόμενον λαλίην.

Οὐδὲ μὲν οὐδ' ὅποσοι σκληρὸν βίον ἐστήσαντο 80

Ἀνθρώπων, σκολιὴν μαιόμενοι σοφίην,

Οὓς αὐτὴ περὶ πικρὰ λόγοις ἐσφίγγετο μῆτις,

Καὶ δεινὴ μύθων κῦδος ἔχουσ' ἀρετὴν,

Οὐδ' οἱ δεινὸν ἔρωτος ἀπεστρέψαντο κυδοιμὸν

Φαινόμενον, δεινὸν δ' ἦλθον ὑφ' ἡνίοχον. 85

Οἷη μὲν Σάμιον μανίη κατέδησε Θεανοῦς

Πυθαγόρην, ἐλίπων κομψὰ γεωμετρίας

Εὐράμενον, καὶ κύκλον ὅσον περιβάλλεται αἰθήρ,

Βαιῇ τ' ἐν σφαίρῃ πάντ' ἀποτασσόμενον.

Οἷω δ' ἐχλίνεν, ὃν ἐχρῆν ἔσοχον εἶναι

Vs. 78. Πᾶσαν ῥυόμενον λαλίην.] *Λαλίη* in bonam partem pro στωμυλίᾳ sumitur. Leonides Anthol. III. 6. p. 312. (297) Ἰθῦναι κοινὴν εὐκύλικην λαλίην. Epigramma apud Gruter. p. 607. 4. Ἡ λαλίη παιδρὴ τε χελιδονίς. Meleager Analect. Brunck. T. I. p. 27. ὅτι τὰς φιλέρωτος Ζηνοφίλας ψαύει τοῦ λαλλοῦ στόματος. Vide hanc Epistolam p. 135.

Vs. 79. Ὅποσοι σκληρὸν] Constructio est: ὅποσοι ἀνθρώπων ἐστήσαντο βίον σκληρὸν, μαιόμενοι etc. In vulgatis hic locus male interpungitur. Ceterum hinc colorem duxit Propertius, de philosophis et ipse loquens, II. 25. 23. *Sed nunquam vitae fallit me ruga severae. Omnes jam norunt, quam sit amare bonum.* et mox: *Quid tua Socraticis tibi nunc sapientia libris Proderit?*

Vs. 82. Μύθων κῦδος ἔχουσ' ἀρετὴν] MS. Venet. male, κῆδος. Theognis vs. 900. Κυδίστην ἀρετὴν τοῖς συνεῖσιν ἔχει.

Vs. 83. Οὐδ' οἱ δεινὸν] MS. Venetus: Οὐδ' οἶδεν ὃν ἔρωτος ἀπεστρέψαντο κυδοιμὸν. Ex his ἀπεστρέψαντο pro vulgato ἀπειρέψαντο recipi.

Vs. 84. Δεινὸν δ' ἦλθον ὑφ' ἡνίοχον.] Simili sententia Meleager Analect. Brunck. T. I. p. 13. τὸ δ' ἐπ' ὀφρύσι κεῖνο φρύαγμα Σκηπτροφόρον σοφίας ἡνίκα ποσσὶ πατῶ.

Vs. 85. Θεανοῦς] Vide Bentlejum c. Boyl. p. 37.

Vs. 88. Βαιῇ τ' ἐν σφαίρῃ] MS. Venet. Βίης ἐν σφαίρῃ. Hemsterhusius malebat: Βαιῇ τ' ἐν σφαίρῃ πάντ' ἀπομασσόμενον. Idque, ut magis accommodatum sententiae, etiam Wyttenbachio placebat.

Vs. 89. Οἷω δ' ἐχλίνεν] Recepimus verissimam emendatio-

Πολλῶν ἀνθρώπων Σωκράτη ἐν σοφίῃ, 90
 Κύπρις μηνίουσα πυρὸς μένει· ἐκ δὲ βαθείης
 Ψυχῆς κουφοτέρας ἐξεπόνησ' ἀνίας,
 Οἰκί' ἐς Ἀσπασίης πωλεύμενος· οὐδὲ τι τέκμαρ
 Εὔρε, λόγων πολλὰς εὐράμενος διόδους.
 Ἄνδρα Κυρηναῖον δ' εἴσω πόθος ἔσπασεν Ἰσθμοῦ 95
 Δεινός, ὅτ' ἀπιδανῆς Λαῖδος ἠράσατο.

tionem Adr. Heringae Observ. cap. 31. p. 281. nisi quod de judi-
 (298) cio doctissimi Santenii vocum ἐχρῆν et ἔσοχον sedes permu-
 tavimus. ut versus lenius caderet. Vulgata scriptura haec est:
 Οἷα δ' ἐχλείημενον ἔσοχον ἐχρῆν . . . εἶναι. Πολλῶν δ' ἀνθρώ-
 πων Σωκράτη ἐν σοφίῃ. In Codice Veneto εἶναι ex suo loco ante
 Σωκράτη migravit. Πολλοὶ ἄνθρωποι sunt vulgus, qui saepe
 etiam οἱ πολλοὶ dicuntur. Plato Polit. IV. p. 448. Α, οἷονται
 τῇ ἀληθείᾳ πολιτικοὶ εἶναι, ὅτι ἐπαινοῦνται ὑπὸ τῶν πολλῶν.
 Aeschines Socratic. Dial. III. 6. φροντιστὴς ὢν, καὶ ὑπὲρ ἡμᾶς
 τοὺς πολλοὺς τῷ νῶ διαφέρων. Vide Heringam l. c. et Abre-
 schium Dilucid. Thucyd. p. 159.

Vs. 92. Κουφοτέρας ἐξεπόνησ' ἀνίας,] Praeclare Codices Ve-
 netus et Mediceus κουφοτέρας pro vulgato κουροτέρας. Κουφο-
 τέρας ἀνίας vocat sollicitudines, quibus amantes agitantur.
 Theocritus Eid. XVII. 52. μαλακοὺς μὲν ἔρωτας Προσπνέει,
 κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας. Quod, vereor, ut amicissi-
 mus Tourpius recte ceperit. Theocritum, vel Hermesianactem
 imitatur Propertius II. 9. 4. Et levibus curis magna perire bona.
 Sed quid est ἐξεπόνησε? Lege: ἐκ δὲ βαθείης Ψυχῆς κουφο-
 τέρας ἐξεφόρησ' ἀνίας. Hoc certe intelligi potest.

Vs. 93. Οὐδέ τι τέκμαρ] Propert. II. 12. 29. Errat, qui finem
 vesani quaerit amoris. Verus amor nullum novit habere modum.

Vs. 94. Λόγων πολλὰς] Vulgatur λόγῳ. Sed Heringa Observ.
 cap. 31. p. 281. bene rescripsit λόγων.

Vs. 95. Πόθος ἔσπασεν Ἰσθμοῦ Δεινός] Sic correxi vulga-
 tum, πόθος ἔσπασεν Ἰσθμοῦ Δεινόν. In Veneto deest δ'.

Vs. 96. Ὅτι ἀπιδανῆς Λαῖδος ἠράσατο.] MS. Venetus, ἀπ'
 (299) ἰδανῆς. Ἰδάνη ab Hesychio exponitur τρυφερά, εὐπρέπης.
 H. Stephanus Indice Thes. v. Ἀπιδανεῖς sic scribit: Ἀπιδανός
 pro Peloponnesio accepit Mimnermus (Hermesianax) ap. Athen.
 canens, Ἀπιδανῆς Λαῖδος ἠράσατο. Erat enim Lais Corintho
 oriunda: quae urbs est Peloponnesi. Hactenus ille. Sed omnino
 legendum: ὅτ' εὐπιθανῆς Λαῖδος ἠράσατο. Asclepiades Ana-

Ὁξὺς Ἀρίστιππος πάσας δ' ἠνήνατο λέσχας
Φεύγων οὐδαμένον ἐξεφόρησε βίω.

lect. Brunck. T. I. p. 214. Ἑρμιόνη ποτ' ἐγὼ πιθανῇ συνέπαι-
ζον. Dioscorides ibid. p. 494. Ἡ πιθανή μ' ἔτρωσεν Ἀριστο-
νόη. Post ἠράσατο majorem distinctionem posuimus. Solet
enim poeta noster cujusque amatoris descriptionem praemit-
tere, et tum demum nomen subicere.

Vs. 97. Ἡνήνατο λέσχας] Haec est scriptura MSS. Veneti et
Medicei. Vulgo, ἠνήσατο. Particulam δ' abesse malim. Λέσχαι
sunt *disputationes philosophicae*. Φεύγων junge cum ἠνήνατο.
Oppianus Cyneg. III. 375. Εἰ δέ κ' ἀνηναμένη φεύγη φιλο-
τησιον εὐνήν. Reliquis alii medicinam faciant.

Huic Elegiae, temperare mihi non possum, quin illam Pha-
noclis apud Stobaeum Tit. 62. p. 399. adjungam, praesertim
cum et ipsa in Orphei amoribus, quamvis minus honestis, ce-
lebrandis versetur. De hac autem sic statuo, nihil hujus ge-
neris, quod omnibus numeris perfectius sit, ex tota antiqui-
tate ad nos pervenisse. Talis in culta oratione simplicitas est,
tām nativa venustas. Numerorum quidem lenitate ipsam Her-
mesianacteam, si quid ego judico, superare videtur. Phano-
cles quando vixerit, incertum est. Post Demosthenem flo-
ruisse, et Elegos suos Ἑρωτες, ἢ Καλοὶ inscripsisse, ex Cle-
mente Alex. Strom. VI. p. 750. intelligitur; Δημόσθενους εἰ-
πόντος, Πᾶσι γὰρ ἡμῖν ὁ θάνατος ὀφείλεται, καὶ τὰ ἐξῆς, ὁ
Φανοκλῆς ἐν Ἑρωσιν, ἢ Καλοῖς γράφει. Ἀλλὰ τοι μοιράων νῆμ'
ἄλλυτον, οὐδέ πη ἐστὶν Ἐκφυγέειν, ὅποσοι γῆν ἐπιφερβόμεθα.
Idem Protrept. p. 32. Φανοκλῆς δὲ ἐν Ἑρωσι, ἢ Καλοῖς ιστορεῖ,
Ἀγαμέμνονα τῶν Ἑλλήνων βασιλέα, Ἀργύννου νεῶν Ἀφροδί-
της ἴστασθαι ἐπ' Ἀργύννῳ τῷ ἐρωμένῳ. Quem locum adscripsi
ex certa correctione P. Leopardi Emend. IV. 4. et Jo. Jonsii de
Scriptor. Hist. Philos. II. 15. p. 194. quanquam Jonsius Ἑρω-
τας, ἢ Καλοὺς per errorem drama vocat. Auctor argu- (300)
menti IV. in Ovidii Metam. II. Cynus, Stenelei filius, materno
genere Phaëthonti proximus; cum Liguriam incoletet, et in
ripa Eridani amnis cum vidisset corpus Phaëthontis a sororibus
ejus ablui, pari calamitate est concussus. Plus enim justo de-
flendo propinqui interitum, deorum voluntate in volucrum cyncum
abiit, qui perosus caelestem ignem, paludes ac flumina, qui-
bus insensceret, est secutus. Phanoacles in Cupidinibus auctor.
Ex hoc opere non solum Elegia apud Stobaeum, sed reliqua
etiam, quae ex Phanoacle laudantur, sumta videntur. Plutarchus

Sympos. IV. 5. p. 671. B. οἱ δὲ παιδικὰ τοῦ Διονύσου Ἰδῶναι γεγονέναι. Καὶ Φανοκλῆς, ἐρωτικὸς ἀνὴρ, ὧδέ πως πεποίηκεν· Εἰδὼς θεῖον Ἰδῶν ὀρειφοῖτης Διονύσου Ἠρπασεν, ἡγαθέην κύπριν ἐποικόμενος. Hieronymus Chronico p. 17. *Ob raptum Ganymedis Troi, patri Ganymedis, et Tantalō bellum exortum est, ut scribit Phanocles poeta.* ubi vide Jos. Scaligerum. Hieronymum descripsit Orosius l. 12. Quorum uterque festinanter inspectus est a N. Heinsio ad Ovid. Met. X. 83. His paucis locis, quae Scaligeri etiam diligentia collegit, Phanocles commemoratur. Nunc ejus Elegiam de Orpheo audiamus.

Ἡ ὥς Οἰάγροιο πάϊς Θρηϊκίος Ὀρφεύς
 Ἐκ θυμοῦ Κάλαιν στέρξε Βορηιάδην.
 Πολλάκι δὲ σκιεροῖσιν ἐν ἄλσεσιν ἔζετ' αἰείδων
 Ὅν πόθον οὐδ' ἦν οἱ θυμὸς ἐν ἡσυχίῃ
 Ἀλλ' αἰεὶ μιν ἄγρυπνοι ὑπὸ ψυχῇ μελεδῶνες 5
 Ἐτρουχον, θαλερὸν δερκόμενον Κάλαιν.
 Τὸν μὲν Βιστονίδες κακομήχανοι ἀμφιχυθεῖσαι
 Ἐκτανον, εὐήκη φάσγανα θηξάμεναι,
 Οὐνεκα πρῶτον ἔδειξεν ἐνὶ Θρήκεσσιν ἔρωτας

Vs. 1. Θρηϊκίος Ὀρφεύς] Hoc ex Cod. Parisino recepi de iudicio Cel. Valckenarii Diatr. in Euripid. cap. 19. p. 199. Apollon. Rhod. IV. 903. *Εἰ μὴ ἄρ' Οἰάγροιο πάϊς Θρηϊκίος Ὀρφεύς.* Vulgatae Editiones, Θρηϊκίου Ὀρφεύς.

Vs. 4. Οὐδ' ἦν οἱ θυμὸς] Imitatur Homerum Od. γ. 23. *Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα.*

Vs. 5. Μελεδῶνες Ἐτρουχον] MSS. Parisin. et Leidensis, μελεδῶνας. Sed alterum est Hesiodi *Ε. καὶ Ἡμ.* 66. et Apollon. (301) nī Rhod. III. 812. Leidensis praeterea habet *δερκόμενον*, quod, tanquam elegantius, vulgato *δερκόμενον* non injuria praefert Valckenarius l. c. Constructio est: *μελεδῶνες δερκόμενον Κάλαιν αἰεὶ αὐτὸν ἔτρουχον.*

Vs. 8. *Εὐήκη φάσγανα*] Trincavellus et Gesnerus *εὐμήκη* ediderunt. At alii libri, in his Leidensis, rectius *εὐήκη* praebent. Quam lectionem sequuntur Leopardus Emend. IV. 4. et Valckenarius l. c. Homerus II. K. 256. *Φάσγανον ἀμφηκός.*

Vs. 9. *Πρῶτον ἔδειξεν*] *Πρῶτος* malit Brunckius Anal. Gr. T. III. p. 95. quod melius est. Haec autem Santenius noster

Ἀρρενας, οὐδὲ πόθους ἤνεσε θηλυτέρων. 10
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλὴν χαλκῷ τάρμῳ, αὐτίκα δ' αὐτὴν
 Εἰς ἄλλα Θρηϊκίην ρίψαν ὁμοῦ χέλνι,
 Ἦλῳ καρτύνασαι, ἵν' ἐμφορέοιντο θάλασση
 Ἀμφω ἅμα, γλαυκοῖς τεγγόμεναι ῥοθίοις.
 Τὰς δ' ἱερῇ Λέσβῳ πόλιν ἐπέκελσέ θάλασσα. 15
 Ἦχῃ δ' ὥς λιγυρῆς πόντον ἐπέσχε λύρης,
 Νήσους τε, αἰγιαλούς θ' ἀλιμυρέας, ἔνθα λίγειαν
 Ἀνέρες Ὀρφεὶν ἐκτέρισαν κεφαλὴν.
 Ἐν δὲ χέλυν τῦμβῳ λιγυρὴν θέσαν, ἥ καὶ ἀναύδους
 Πέτρας, καὶ Φόρκου στυγνὸν ἔπειθεν ὕδωρ. 20
 Ἐκ κείνου μολπαί τε καὶ ἱμερτὴ καθαριστὺς

expressa putabat ab Ovidio Met. X. 83. *Ille etiam Thracum populis fuit auctor, amorem In teneros transferre mares: citra-que juventam Aetatis breve ver, et primos carpere flores.* Ovidium sequuntur Hyginus Astron. I. 7, et Philargyr. ad Virgil. Georg. IV. 520.

Vs. 11. *Αὐτίκα δ' αὐτὴν*] Trincavelliana et reliquae Editiones, item MS. Leid. vitiose, *αὐτίκα δ' ὑπὴν*. Sed Gesnerus bene correxit, *αὐτίκα δ' αὐτὴν*. Quod in MS. Paris. reperit Grotius.

Vs. 15. *Τὰς δ' ἱερῇ Λέσβῳ*] Ovidius Met. IX. 50. *caput, Hebre, lyramque Excipis; et, mirum, medio dum labitur amne, Flebile nescio quid queritur lyra, flebile lingua Murmurat ex-animis: respondent flebile ripae — Et Methymnaeae potiun-* (302) *tur litore Lesbi.* Caput Lyrnessum delatum esse, scribit Philostratus Heroic. 10. p. 713. ubi Olearius notula sua prodit, se Phanoclis Elegiam nunquam legisse.

Vs. 17. *Νήσους τε*] Intellige Lesbum, Chium, Samum, et alias insulas circa Lesbum sitas. Quod moneo, ne quis cum Brunckio l. c. *νησὸν* scribat.

Vs. 20. *Φόρκου στυγνὸν*] Editio Trincavell. mendose, *φόρ-τον στυγνὸν ἐπυθεν*. quod e libris suis Gesnerus correxit. MS. Leid. *Φ. πικρὸν ἐπ. ὕδωρ*. sicut alius apud Gesnerum. Est tamen *στυγνὸν* in Leidensis margine. Bene Grotius *Φόρκου ὕδωρ mare* exponit. Phorcum enim vel Phorcynem Homerus Od. A. 72. *ἀλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντα* vocat. Eandem rem sic expressit Antipater epigrammate in Orpheum, Anthol. III. 25. p. 388. *οὐκ ἔτι πέτρας Ἀξεις — οὐκ ἔτι κοιμῶσεις ἀνέμων βρό-μον, οὐχὶ χάλαζαν, οὐ νιφετῶν συρμούς, οὐ παταγεῦσαν ἅλα.*

Νῆσον ἔχει· πασέων τ' ἐστὶν ἀριδυνάτη.
 Θρήκες δ' ὡς ἐδάησαν ἀρήϊοι ἔργα γυναικῶν
 Ἄγρια, καὶ πάντας δεινὸν ἐσῆλθεν ἄχος,
 Ἄς ἀλόχους ἔστιζον, ἵν' ἐν χροῖ σήματ' ἔχουσαι 25
 Κυάνα, στυγεροῦ μὴ λελάθοιντο φόνου.
 Ποινὰς δ' Ὀρφῆϊ κταμένῳ τίνουσι γυναῖκες
 Εἰσέτε νῦν, κείνης εἵνεκεν ἀμπλακίης.

Vs. 23. Ἀρήϊοι ἔργα γυναικῶν] Sic optime legit Leopardus
 Emend. IV. 4. Idque Codex Leidensis et alius apud Gesnerum
 confirmant. Vulgo editur: ἀρήϊα ἔργα γυναικῶν.

Vs. 24. Καὶ πάντας δεινὸν] Minus bene Leopardus l. c.
 scripsit: καὶ πάντων δεινὸν etc. Homer. Od. Σ. 347. ὄφρ' ἔτι
 μᾶλλον Δύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα.

Vs. 26. Λελάθοιντο φόνου] MS. Paris. male, πόνου.

Vs. 27. Ποινὰς δ' Ὀρφῆϊ] In omnibus scriptis editisque
 libris, insolenti genere loquendi, legitur: Ποινὰς δ' Ὀρφῆϊ
 (303) κταμένῳ στίζουσι γυναῖκας. Quod, erit fortasse, qui de-
 fendat e Plutarcho de S. N. V. p. 52. ed. Wyttēb. Οὐδὲ γὰρ
 Θράκας ἐπαινοῦμεν ὅτι στίζουσιν ἄχρι νῦν, τιμωροῦντες τῷ
 Ὀρφεῖ, τὰς αὐτῶν γυναῖκας. At vero, quod nos de conje-
 ctura in textu reposuimus, talem a simplicitate commenda-
 tionem habet, ut vel morosissimo iudici placiturum speremus.
 Ceterum si veram, non fabulosam, qualem Phanocles tradit,
 stigmatum originem cognoscere velis, adeundus est Herodo-
 tus V. 6. et ibi Wesselingius.

INDEX AUCTORUM,

Qui emendantur et explicantur.

H. significat Hymni paginas, E. Epistolarum.

Aelianus.	E. 296.
Alciphron.	E. 113. 215.
Alcman.	H. 37.
Anthologia Gr.	E. 77. 214. 290. 117. sqq.
Apollodorus.	E. 144.
Apollonius Lex. Homer.	E. 207.
Apollonius Rhod.	E. 9. 34. et passim.
Appulejus.	E. 189.
Aristaenetus.	E. 219.
Aristoteles.	E. 37. 194.
Athenaeus.	E. 115.
Ausonius.	E. 112.
Callimachus.	E. 99. et passim.
Catullus.	H. 8.
Claudianus.	E. 183.
Dionysius Periegeta.	E. 205.
Epigramma Musei Veron.	E. 206.
Etymologus M.	E. 26. 51. 86. 87. 89. 105 106. 107. 135. 210.
Eunapius.	E. 215.
Euphorion apud Eustath.	E. 260.
Euripides.	E. 34. 138. 170. 208. 224.
Fragmentum MS. περί Μουσών.	E. 222.
Galenus.	E. 100.
Glossae veteres.	E. 70. 288.
Heraclides Ponticus.	E. 209.
Hermesianax ap. Athenaeum.	E. 285.
Hesiodus.	H. 2. E. passim.
Hesychius.	E. multis locis.
Homerus.	H. 56. 221.
Homericus Hymni.	H. 14. E. multis locis.
Horatius.	H. 27.
Inscriptiones.	H. 19. E. 24. 83.
Julianus.	E. 81.
Juvenalis.	E. 183.
Lexicon MS. Bibl. Reg.	E. 213.
— — Rhetoricum.	H. 28.
Livius.	E. 8.
Lucretius.	E. 63. 189.

INDEX AUCTORUM.

Lysias.	H. 46.
Manilius.	E. 196.
Menander Rhetor.	E. 90.
Menophilus apud Stobaeum.	E. 108.
Nicander.	E. 8. 205. 289.
Nonnus.	129. 144. 164. 179. 189. 287.
Orpheus.	H. 3. 6. E. multis locis.
Ovidius.	E. 63. 64. 72. 112. 182. 186. 187. 216. 217. 301.
Parthenius.	E. 135. 284.
Pausanias.	H. 19. 21. E. 129.
Phanocles apud Stobaeum.	E. 300.
Phocylides.	E. 89.
Pindarus.	H. 74.
Plutarchus.	E. 296.
Polyaenus.	E. 136. 262.
Probus ad Virgil.	E. 198. 204. 209. 210.
Proclus ad Hesiod.	E. 179.
Propertius.	E. 175. 196. 203. 286. seqq.
Scholiastes Homeri.	E. 105. 111.
— — — Apollonii Rhodii.	H. 3. 10. E. 7. 106. 109. 296.
— — — Aristidis.	H. 67.
— — — Hesiodi.	E. 91.
— — — Nicandri.	H. 30. 34.
— — — Pindari.	E. 221.
Scylax.	E. 262.
Servius.	H. 67.
Sidonius Apollinaris.	E. 199.
Sophocles.	E. 34. 286.
Stephanus Byz.	H. 24. E. 211. 260.
Suidas.	E. multis locis.
Symmachus.	E. 199.
Synesius.	E. 89.
Theocritus.	E. 65. 70. 147. 297.
Theognis.	E. 194. 215.
Theon.	E. 106.
Theophrastus.	E. 209.
Thucydides.	E. 8.
Tzetzes ad Lycophr.	E. 203. 221. 296.
Valerius Flaccus.	E. 196.
Virgilius.	E. 195. 216. 219. 227.
Xenophon.	E. 180.

INDEX AUCTORUM.

Lysias.	H. 46.
Manilius.	E. 196.
Menander Rhetor.	E. 90.
Menophilus apud Stobaeum.	E. 108.
Nicander.	E. 8, 205, 289.
Nonnus.	129. 144. 164. 179. 189. 287.
Orpheus.	H. 3. 6. E. multis locis.
Ovidius.	E. 63. 64. 72. 112. 182. 186. 187. 216. 217. 301.
Parthenius.	E. 135. 284.
Pausanias.	H. 19. 21. E. 129.
Phanocles apud Stobaeum.	E. 300.
Phocylides.	E. 89.
Pindarus.	H. 74.
Plutarchus.	E. 296.
Polyaenus.	E. 136. 262.
Probus ad Virgil.	E. 198. 204. 209. 210.
Proclus ad Hesiod.	E. 179.
Propertius.	E. 175. 196. 203. 286. seqq.
Scholiastes Homeri.	E. 105. 111.
— — — Apollonii Rhodii.	H. 3. 10. E. 7. 106. 109. 296.
— — — Aristidis.	H. 67.
— — — Hesiodi.	E. 91.
— — — Nicandri.	H. 30. 34.
— — — Pindari.	E. 221.
Scylax.	E. 262.
Servius.	H. 67.
Sidonius Apollinaris.	E. 199.
Sophocles.	E. 34. 286.
Stephanus Byz.	H. 24. E. 211. 260.
Suidas.	E. multis locis.
Symmachus.	E. 199.
Synesius.	E. 89.
Theocritus.	E. 65. 70. 147. 297.
Theognis.	E. 194. 215.
Theon.	E. 106.
Theophrastus.	E. 209.
Thucydides.	E. 8.
Tzetzes ad Lycophr.	E. 203. 221. 296.
Valerius Flaccus.	E. 196.
Virgilius.	E. 195. 216. 219. 227.
Xenophon.	E. 180.

